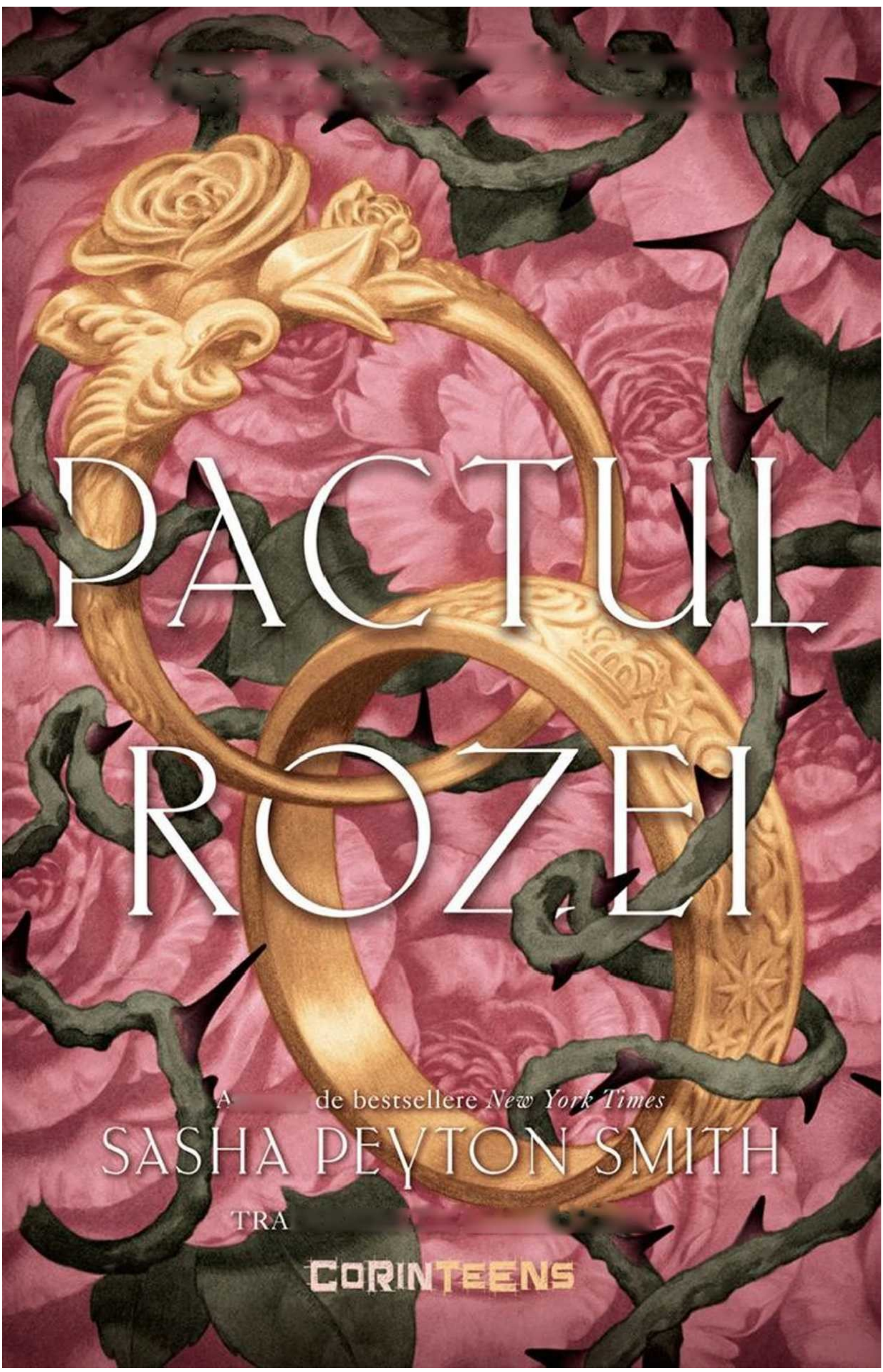
PACTUL
ROZEI
A de bestsellere New York Times
SASHA PEYTON SMITH
TRA
CORINTEENS

PACTUL ROZEI

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINTEENS

ATU

NCI
1471
Războiul celor Două Roze

CÂND FEMEIA S-A IVIT PENTRU PRIMA DATĂ LA MARGINEA pădurii, chipul regelui Eduard era mânjit de noroi şi de sânge. Preţ de o clipă, sabia i-a atârnat alene într-o parte, iar el s-a prăbuşit în genunchi.Se zvonise despre implicarea Celorlalţi în război încă din clipa în care o sabie străpunsese pântecele unui cavaler purtător de stindard din Ţinuturile de Mijloc, dar negarea e o alinare uşoară. Desigur, existau explicaţii plauzibile pentru schimbările bruşte de vreme sau pentru

A,

turmele de oi găsite jupuite şi fără cap. Insă cei cărora bunicile le spuseseră să nu păşească niciodată în pădure fără un ram de ilice în buzunar ştiau. Ştiau de luni, de decenii, de

generaţii.

Asemenea zeilor care se amestecaseră în treburile muritorilor în timpul Războiului Troian, şi Celorlalţi le plăcea să îşi bage nasul în conflictele oamenilor, aşa, de dragul divertismentului.

Aşa erau numiţi pe atunci. Ceilalţi.

Membrii caselor Lancaster şi York se considerau, fiecare, succesorii de drept ai liniei Plantagenet. însă o ţară nu poate avea doi regi, iar cum niciuna dintre părţi nu era dispusă să renunţe la pretenţia asupra tronului, stindar-dele au fost ridicate, iar săbiile ascuţite.

Războiul a fost cum sunt toate războaiele – brutal, lipsit de sens şi crud. în primul an, pământul Angliei a fost scăldat în sânge. Dar războiul nu s-a sfârşit. Asemenea

răpăitului tobelor care chemau ţăranii spre măcel, a continuat.

Abia în timpul Bătăliei de la Bamet soarta s-a schimbat cu adevărat. Fiecare copil de şcoală din insulă cunoaşte povestea. E săpată în pietrele de marmură din faţa Palatului Buckingham, astfel încât toţi să o poată citi. Povestea zilei în care regina Moryen a salvat întreaga Anglie.

Istorisirea sună astfel:

Câmpul de luptă ardea, iar Eduard era disperat.

Nu se ştie dacă mirosul disperării sau cel al sângelui a fost cel care a chemat-o, dar nu contează decât că a venit.

Se spune că întreaga bătălie s-a oprit în loc în clipa în care a păşit printre luptători. Rochia albă ca osul îi flutura diafan în urmă, strângând frunzele şi târându-le pe urmele ei ca o trenă. Părul îi era de onix, iar ochii şi mai negri decât atât. Pielea avea o paloare fantomatică, iar trăsăturile ei ascuţite erau atât de frumoase, încât era aproape dureros să o priveşti. Unii bărbaţi s-au aplecat şi au vomitat, incapabili să îndure o astfel de privelişte.

încălţată cu sandale delicate, Moryen a traversat câmpul de luptă încet, ca şi cum ştia că toţi aveau să o aştepte.

Eduard s-a prăbuşit în genunchi în faţa ei.

— Ridică-te! i-a poruncit ea, iar regele s-a ridicat. Am venit să ajut.

Lacrimi i-au brăzdat faţa murdară, curgând în şuvoaie şi trădând o recunoştinţă mută, profundă.

Moryen s-a aplecat spre el, cu profilu-i

desăvârşit decupându-se pe fundalul fumului cenuşiu al câmpului de luptă, şi i-a şoptit la ureche.

Conversaţia n-a fost lungă; orice i-ar fi oferit, el a acceptat fără ezitare. Apoi, ea a scos un pumnal de la brâu şi i-a crestat palma. înţelegerea fusese pecetluită.

De cealaltă parte a luminişului, Henric al Vl-lea s-a prăbuşit fără suflare.

Britania avea un nou rege, fără echivoc: Eduard al IV- lea.

Lancasterii s-au retras în tăcere, iar torţele taberei York au ars întreaga noapte, luminând sărbătoarea victoriei.

Dar femeia stranie nu i-a privit. Era deja pe drum, într-o trăsură trasă de cai albi ca zăpada. Cu o încoronare de plănuit, nu era timp de pierdut.

Douăzeci şi patru de ore şi un minut mai târziu, Eduard al IV-lea a căzut şi el. A închis ochii şi s-a prăbuşit ca şi cum o sfoară invizibilă ar fi fost tăiată.

Moryen îi promisese lui Eduard că avea să fie rege, dar nu-i spusese niciodată pentru cât timp.

Astfel, Regina Celorlalţi a urcat pe tronul de la Palatul Eltham cu un zâmbet senin pe chip şi o coroană aşezată pe frunte.

Toţi cei care ridicau o mână sau o sabie împotriva ei descopereau că nu se mai puteau mişca, ca şi cum însuşi actul acesta ar fi fost interzis.

Războiul se sfârşise, iar Britania avea o nouă regină. Nemuritoare. De neatins. De necontestat.

ACUM

CAPITOLUL UNU

Londra, februarie 1848

Lydia lipseşte de opt zile şi încep să mă tem că părinţii noştri o să se trezească într-o dimineaţă şi-o să găsească şi patul meu gol.

Un zgomot pe aleea întunecată din stânga mă face să tresar, dar nu-i decât un şobolan care scotoceşte într-un morman de gunoaie.

Am străbătut kilometri întregi tremurând, ignorând trecătorii gălăgioşi şi călcând peste cerşetori mai mult morţi decât vii. De obicei, părinţii îmi zic să nu le dau atenţie, că au avut şi ei ocazia de-a se tocmi cu regina, la fel ca noi, ceilalţi, dar în seara asta îmi este mai greu să-i ignor.

în general, mi se îngăduie să fac o plimbare în jurul parcului, la braţ cu mama sau ascunsă între pereţii de catifea ai trăsurii familiei. Suplinesc prin încredere ceea ce-mi lipseşte ca experienţă. încrederea asta însă pare mult mai plăpândă acum, când m-am rătăcit şi am îngheţat până în măduva oaselor.

Am crezut c-ar fi mai sigur să rămân pe

drumurile principale decât să risc să rătăcesc singură prin bezna adâncă din Hyde Park, dar un singur viraj greşit pe o stradă laterală şerpuitoare m-a lăsat complet dezorientată. Chiar şi pâlpâirea felinarelor pe gaz e slabă. Aerul muşcător de februarie e îngreunat de praful de cărbune, estompând şi puţina lumină pe care o mai aruncă flăcările. îmi trag gluga mantiei pe spate şi îmi ridic privirea spre cer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Cassiopeia ar trebui să fie la nord, dar stelele strălucesc prea palid ca să fiu sigură. O lacrimă rătăcită mi se prelinge din coada ochiului şi mi se strecoară în adâncitura urechii.

De zile întregi cotrobăi prin camera Lydiei, rugându-mă zadarnic să găsesc vreun indiciu despre dispariţia ei neaşteptată. E ca şi cum s-ar fi evaporat, dar refuz să ac-

A,

cept aşa ceva. În seara asta, după ce mama, tata şi personalul nostru restrâns s-au retras la culcare, mi-am aruncat mantia pe umeri, m-am înfăşurat în cel mai gros fular al tatălui meu şi am ieşit în noapte.

Poate că eram curajoasă precum cavalerii din poveştile pe care eu şi Lydia le citeam când eram mici, nobilă şi ghidată de iubire, sau poate că doar încercam să simt altceva decât teroarea nebunească ce mă bântuie de când sora mea a dispărut.

Poliţiştii spun că ori a fugit, ori e moartă, dar nu-i cred. Mi-ar fi zis dacă plănuia să fugă, iar eu aş simţi dacă ar fi moartă. Nu există niciun univers în care inima surorii mele încetează să bată, iar eu continui să trăiesc, nepăsătoare.

Respiraţia îmi iese în aburi pe măsură ce

cotesc pe un alt gang. Oftând de uşurare, recunosc în sfârşit unde mă aflu.

Porţile Palatului Kensington se ridică asemenea unei guri întunecate în apropiere, iar umbrele soldaţilor din Garda Reginei veghează lângă ele.

îmi trec degetele pe suprafaţa rece a colierului ascuns adânc în buzunarul mantiei, ca pe un talisman. Va trebui să fiu isteaţă, să ocolesc din nou Hyde Park şi să mă furişez pe drumul din spate. Exclus să mă apropii prea mult de palat, doar de copacii care îl înconjoară. Picioarele îmi sunt amorţite în ghete, dar îmi impun să merg mai departe, ca să nu par suspectă în faţa gărzilor, acum vizibile.

Când Lydia şi cu mine eram mici, iar familia noastră încă deţinea conacul din Oakham, ne petreceam verile în pădure, prinzând broaşte sau construind căsuţe din frunze
pentru bobocii de raţă. Cu picioarele zgâriate până la sânge şi părul plin de crenguţe, intram în casă abia când răsărea luna, iar liliecii ieşeau din ascunzători. Intram prin bucătărie, ca să evităm mustrările mamei, şi acolo eram întâmpinate de doamna Osboume, bucătăreasa noastră îngăduitoare. Era cea mai bătrână persoană pe care o cunoşteam şi, în timp ce ne bandaja picioarele şi ne strecura îngheţate de lămâie, ne spunea poveşti. Preferatele noastre erau cele despre Ceilalţi.

Ne citea dintr-o carte veche, cu o copertă pânzată verde
A,
salvie şi colţuri uzate. În ce mă priveşte, eram fascinată mai ales de uşa fermecată. Potrivit poveştilor, Ceilalţi puteau fi convinşi să

deschidă uşa dintre lumile noastre – ascunsă, de obicei, în copaci bătrâni şi noduroşi – pentru oamenii isteţi care lăsau obiecte de mare însemnătate la pragul lor.

Am implorat-o pe Lydia să încercăm. Am găsit un copac nu prea înalt, şi, în scobitura rădăcinilor sale, ne-am lăsat colierele de copii, unul cu un mic pandantiv în formă de perlă inscripţionat cu L şi celălalt cu un I asortat. Eram prea mari ca să le mai purtăm, dar încă atârnau de paturile noastre. Am fost extaziată tot restul zilei, uitându-mă pe fereastră cu nerăbdare, disperată să-l zăresc pe unul dintre Ei.

în dimineaţa următoare, eu şi Lydia am alergat peste peluza udă de rouă şi ne-am afundat mâinile grăsuţe în pământul de la baza copacului. Colierele dispăruseră. Am sărit şi am ţipat de bucurie aşa de tare, că mama a ieşit din casă şi ne-a cerut să terminăm, că-i dăm dureri de cap. I- am povestit totul. Fără un cuvânt, a intrat în bucătărie şi a făcut-o pe doamna Osboume să ardă cartea cu poveşti. Aveam doar şase ani atunci şi nu înţelegeam că e ilegal să deţii o astfel de carte. Am plâns zile întregi.

Un an mai târziu, am găsit colierul Lydiei ascuns în spatele şifonierului ei. Cu doi ani mai mare decât mine, şi-a pus mâinile în şolduri şi mi-a spus că trebuie să las în urmă copilăriile, precum magia. A fost prima dintre cele trei mari trădări ale sale.

A ieşit din cameră înainte s-o pot întreba de ce n-am găsit niciodată al doilea colier – sau dacă şi ea văzuse silueta bărbatului de lângă copaci în noaptea aceea.

Un vânt îngheţat şuieră pe stradă, împrăştiind un vârtej de frunze moarte. Buclele blonde îmi biciuiesc faţa, şi-mi strâng mantia mai bine în jurul gâtului.

Poveştile din cărţile doamnei Osboume vorbeau despre o Anglie unde Ceilalţi erau liberi. Regina Mor vrea să ne facă să credem că ea şi fiul ei sunt singurii de felul lor care mai trăiesc pe aici, dar şi ei trebuie să fi venit de undeva, iar uşile încuiate pot fi deschise din nou. Nu pot ajunge la vechiul nostru conac din Oakham, nici la câmpul de luptă de la Bamet, dar dacă există o uşă în Londra, oare n-ar fi în copacii din jurul reşedinţei reginei? Nu pot să nu încerc.

Mă întorc spre intrarea publică a parcului, locul unde duminica e rost de târguială. Copacii se înalţă în întuneric ca nişte spectre, aidoma unul cu celălalt. Niciunul nu pare remarcabil, aşa că va trebui să aleg la întâmplare. Strâng colierul din buzunar.

O umbră se mişcă în întuneric.

— Cine-i acolo? strigă unul dintre soldaţii care fac parte din Garda Reginei.

Blestem printre dinţi, las colierul surorii mele la baza celui mai apropiat copac şi o iau la fugă.

Alerg pe potecă şi traversez peluzele vaste, apoi cotesc la stânga şi mă întorc pe stradă, părăsind domeniul palatului.

în tăcerea deplină, se aude deodată zăngănit de roţi pe caldarâm.

Sar înapoi, sperând să mă pierd printre umbre, dar văd piatra desprinsă abia când e prea târziu.

Cizma mi se agaţă în marginea ei, mă împiedic

şi cad, lovindu-mă cu tâmpla de bordură. Râmân întinsă ca o păpuşă de cârpă în ţărână.

La început, simt o durere orbitoare şi ascuţită, pe urmă mă învăluie întunericul.

Clipesc când îmi vin în fire, neştiind cât am fost leşinată, şi zăresc o siluetă întunecată lângă mine, în trăsură.

— Am un cuţit! şoptesc înspăimântată.

Nu adaug că e doar cuţitul din bucătărie pe care mi l-am îndesat în cizmă şi care oricum e prea tocit ca să mai taie ceva. Oricum, mi-ar fi prea greu să ajung la el.

— O să mă înjunghii?

— Depinde.

— De?

Mi se întunecă vederea când ceva cald îmi curge peste ochiul stâng. Ridic mâna să mă şterg şi, când o îndepărtez, îmi dau seama că e lipicioasă din cauza sângelui.

Silueta trage o înjurătură şi îşi scoate haina.

— Ia asta! Poţi să mă înjunghii mai târziu.

îmi apasă haina pe tâmplă. Materialul îi păstrează căldura trupului şi mă abţin să nu scot un oftat de uşurare când simt că scap măcar puţin de frig.

— Te simţi bine? mă întreabă.

— M-ai lovit cu trăsura, răspund încet.

— Nu te-am lovit, te-ai împiedicat.

— M-arn împiedicat pentru că evitam să mă calci cu...

Mă opresc o secundă şi privesc în jur. Trăsura e mare, de cel puţin şase locuri, cu tapiţerie groasă de catifea şi finisaje de alamă lustruită.

— Mamutul ăsta, închei eu.

— Nu eu pândeam în întuneric.

— Nu pândeam. Mă rătăcisem.

— Şi încotro te duceai? Poate aş putea să te ajut.

Străinul bate în geamul vizitiului, iar acesta îl trage într- o parte.

— încotro, domnişoară? întreabă vizitiul, morocănos.

Până şi eu recunosc când misiunea n-are sorţi de izbândă.

— Piaţa Belgrave, răspund, oferindu-i adresa de acasă.

Caii nechează, şi pornim cu o smucitură. Când facem la dreapta pe o stradă principală, lumina galbenă a lămpilor pătrunde prin fereastra trăsurii.

Băiatul îşi dă părul zburlit de pe frunte, iar înfăţişarea lui mă lasă fără cuvinte. Lovitura la cap m-a ameţit, dar ceea ce simt acum e diferit, de parcă lumea întreagă se învârte.

Faţă în faţă cu mine, cu trăsăturile frumoase trădând îngrijorare, este chipul pe care l-am văzut toată viaţa mea în portrete şi în sălile aglomerate de concerte. în seara asta, pare mai tânăr ca niciodată. De obicei, poartă cravate aspre şi are părul perfect pieptănat. Dar acum îi cade pe frunte în onduleuri închise la culoare, ascunzându-i parţial ochii căprui. Totuşi, pometii înalţi, maxilarul pătrăţos şi gura posomorâtă sunt identice. Prinţul Emmett.

— Tu eşti! îi spun, clipind.

Un zâmbet de uimire îi apare pe buze.

— Cine?

— Eşti prinţul Emmett.

— Cred că te-ai lovit cam tare la cap, îmi

răspunde.

O notă de fragilitate răzbate din tonul vocii sale.

— Ştiu cine eşti. N-are rost să te ascunzi.

Băiatul mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Ne-am mai întâlnit.

Nu e o întrebare.

Nu ne-am mai întâlnit, nu cu adevărat, dar l-am văzut de la distanţă la suficiente evenimente ca să fiu sigură – şi a mai fost şi povestea aia cu Lydia.

— Lady Benton.

înclin capul ca şi cum aş face o plecăciune, dar el simte sarcasmul din gestul meu, iar colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet vag.

— Fiica mai mică a marchizului de Townshend.

— Nu dispăruseşi cumva? mă întreabă Emmett. Am auzit nişte zvonuri.

Clatin din cap.

— Nu! Eu sunt cealaltă fiică. O căutam pe sora mea, de-asta ieşisem pe afară.

Simt împunsătura eşecului când trăsura ne poartă tot mai departe de Palatul Kensington. Degeaba am aruncat colierul Lydiei în ţărână.

— A, da, sora mai mică!

Gesticulează vag spre chipul meu.

— Asemănarea este uluitoare. Aveţi aceiaşi ochi.

— Mă mir că-ţi aminteşti de ea, îi răspund tăios.

— Crezi că e undeva, pe aici? mă întreabă, ignorându- mi făţiş întrebarea.

— Da! Nu pot să explic de ce, dar aş simţi dacă ar fi murit.

Emmett mă priveşte, tulburător de imobil.

— Ai simţi?

Trăsura ne zdruncină când coteşte din nou.

— N-ai cum să înţelegi.

— Am şi eu un frate, îmi spune. S-ar putea să înţeleg mai bine decât crezi.

Mă mir auzindu-l că se referă la prinţul Brarn ca la fratele lui.

La aproape două decenii de când s-a născut, statutul de prinţ al lui Emmett este încă subiect de bârfă. Acesta este fiul uman al soţului reginei Moryen, prinţul consort Edgard, şi al primei sale soţii umane, care a murit la naştere. Regina l-a recunoscut pe Emmett când acesta a împlinit 18 ani, deşi nu se ştie dacă i-a făcut o favoare

tatălui său, dacă a fost o dovadă de iubire sau cu totul altceva.

Lumea îi şopteşte numele în saloanele din întregul oraş. Un prinţ destrăbălat, de ce nu poate fi dulce ca Bram? Mereu apar noi zvonuri despre cine a fost văzut la braţul său, la oricare dintre evenimentele mondene la care binevoieşte să participe. Sezonul trecut, a fost scandalul cu servitoarea de la bucătărie, surprinsă în grădina de trandafiri a lordului Tremaine. Doar o lună mai târziu, a fost prins învăluit în perdelele din biroul ducelui Cambere, împreună cu fiica mijlocie a familiei. Iar săptămâna trecută, am

A,

auzit-o pe mama murmurând ceva despre o balerină. încă mi se înroşeşte faţa de furie când mă gândesc la ce s-a întâmplat cu Lydia în timpul primului ei sezon. N-am fost acolo, dar mi-a povestit totul când s-a întors acasă în lacrimi.

Când nu întinează reputaţia altcuiva, Emmett stârneşte scandaluri, refuzând să-şi înceapă studiile la Oxford sau participând alături de prieteni, alţi lorzi şi fii mai mici, la expediţii de vânătoare care par mai degrabă orgii bahice decât simple plimbări prin pădure.

Emmett se întoarce spre mine şi resimt pentru prima dată adevărata forţă a privirii lui. Nu l-am văzut niciodată prin oraş altfel decât morocănos. Dar acum nu arată deloc aşa. Ochii lui au o nuanţă aparte de căprui, sunt mărginiţi de gene negre şi scapără ca focul. De aproape, îi văd cei câţiva pistrui risipiţi pe nas. N-am recunoscut niciodată figura rafinată şi chipeşă pentru că era mereu bosumflată. Dar este

chipeş. Atât de chipeş, încât mai să mi se taie răsuflarea.

Trăsura se hurducăie în noapte pe străzile pustii şi adormite ale Londrei. Las capul pe spetează şi mă întreb cum o să scot petele de sânge de pe rochie fără să afle mama sau slujitoarele.

— La ce te gândeşti? mă întreabă Emmett.

— Mă gândesc să te înjunghii, îi răspund cu ochii închişi.

— Nu-i un răspuns politicos.

— Nici să mă calci cu trăsura nu-i politicos.

— Repet, te-ai împiedicat.

Simt un val subit de căldură şi, când deschid ochii, văd că Emmett mi-a invadat spaţiul personal şi mă priveşte

A,

curios. încă îi ţin haina la rana sângerândă de la cap, iar el ridică degetele şi îi dezlipeşte încet marginile de lână. E lipicioasă, cu sângele pe jumătate uscat, şi mi se agaţă de păr când o trage.

— Au!

Mă abţin să nu-l fericesc cu un ghiont în coaste.

— Nu te mai zvârcoli! Nu mai sângerează aşa de tare, mă anunţă. Dar ar trebui s-o ţii apăsată.

îl salut milităreşte cu mâna care nu ţine haina.

El înclină uşor capul, uitându-se în continuare la mine.

— Să ştii că eşti chiar foarte drăguţă.

Un val de roşeaţă mi se ridică în piept.

— încerci să mă seduci acum? Ştiu ce reputaţie ei, dar n-aş fi crezut că eşti aşa de îndrăzneţ.

— Reputaţia mea?

— Aş fi nenorocită dacă m-ar vedea lumea în compania ta.

Emmett mijeşte ochii.

— Nu pari genul de fată care să-şi bată capul cu aşa ceva.

Bărbaţii nu înţeleg niciodată. Moartea lentă pe care o presupune izgonirea din societate este o soartă pe care puţin au tăria s-o îndure.

— Nu ştii nimic despre ce fel de fată sunt.

— Ştiu că te-ai furişat afară în toiul nopţii ca să-ţi cauţi sora.

Trăsura încetineşte. Trag draperia şi văd casa familiei mele, o clădire din piatră albă, cu nişte coloane înalte, iluminate de lămpile pe gaz.

Bat în fereastră şi-l rog pe vizitiu să mă lase în spatele casei. Am şanse mai mici să mă prindă cineva dacă folosesc intrarea de serviciu din pivniţă.

— Mulţumesc pentru ajutor! îi spun şi iau mâna vizitiului ca să cobor.

Emmett se apleacă în afara portierei, cu o carte de vizită între degete, pe care o întinde spre mine.

— Pot să te revăd, te rog?

— Nici în ruptul capului, îi răspund.

— Te implor să te mai gândeşti!

Iau cartea de vizită doar din obişnuinţă şi fac câţiva paşi. Sunt aproape de scara din spate când aud vocea lui Emmett prin întuneric.

— Poţi păstra haina!

Mă întorc spre el. E învăluit în umbre, dar îi văd rânjetul chiar şi de la distanţă.

— Nu, mulţumesc, am destule haine.

Arunc haina înapoi spre el şi-l nimeresc în piept. Mereu m-am mândrit cu faptul că sunt

capabilă de-o aruncare bună.

El aşteaptă până intru ca să plece.

Şemineul e rece, nu ca în bucătăria doamnei Osboume, unde cărămizile din vatră sunt mereu calde. Nu mai am şase ani. Nu mă aşteaptă nimeni să-mi oblojească rănile şi nu mai am nici patul surorii mai mari în care să mă strecor.

Ca o fantomă care bântuie prin casă, urc scara din spate, spălată cu leşie, până la etajul al doilea, unde se află dormitorul meu.

îmi scot rochia murdară de sânge şi bag mâinile în flanelul cald al capotului când aud agitaţia din hol.

Cineva bate la uşă. Timp de un minut, încremenesc de groază, înmărmurită la gândul că prinţul Emmett s-a întors după mine.

Pe urmă, aud paşi. Cineva ţipă.

Alerg pe palier exact când Lydia dă buzna în sala de marmură, lăsând în spatele ei urme de noroi.

CAPITOLUL DOI

Trei luni mai târziu

Uşile ATELIERULUI stau deschise spre stradă, căci forfota e prea mare ca să rămână toată în interior. Fetele şi mamele lor stau chiar şi pe trotuar într-o mulţime atât de compactă, încât trebuie să ne croim drum dând din coate.

Cusătoreasa nu s-a grăbit să coboare tivul rochiei surorii mele ca să-mi vină mie, şi ştiu prea bine de ce, pentru că în ultimii ani n-am cheltuit aici destui bani, încât să fim clienţi cu

întâietate. O ştie şi mama, dar continuă să zâmbească în stilul ei înţepat.

Aş vrea să fi putut face treaba asta altfel, când nu eram nevoită să mă ascund de atâţia oameni, dar mâine e prima zi de mai şi n-am timp de pierdut.

Întreaga Londră pare cuprinsă de o frenezie absolută, începutul sezonului – momentul în care debutantele se aliniază pentru a-şi încheia târgurile cu regina – este tot ce se discută.

Majoritatea cetăţenilor Angliei îşi fac târgurile la alte date. Sala tronului este deschisă în fiecare duminică, de la prânz până la miezul nopţii, iar cine doreşte să negocieze cu regina poate s-o facă atunci. Unii îşi fac târgul imediat ce ating vârsta majoratului; alţii aşteaptă până la maturitate sau până când găsesc ceva ce-şi doresc atât de mult, încât sunt dispuşi să încheie un pact.

Cei din Ţinuturile de Mijloc spun că cea mai norocoasă zi pentru un târg este prima duminică din lună. Fetele din Bristol îşi încheie învoielile purtând doi pantofi pentru piciorul stâng. Locuitorii din Liverpool vin la palat

purtând coliere din propriul păr împletit. Fiecare regiune, sat şi familie îşi are propriile superstiţii despre acest obicei, devenit tradiţie de mai bine de patru sute de ani.

Unii nu încheie niciodată un târg.

Dar, în ceea ce le priveşte pe fetele ca mine, fete cu titluri sau bani suficienţi pentru a cumpăra influenţă pe alte căi, se aşteaptă ca târgul să fie făcut în aceeaşi zi în care debutăm în societate, devenind oficial mărfuri pe piaţa matrimonială.

Târgurile noastre ingenioase pentru păr mai strălucitor sau picioare mai delicate sunt doar un alt element pe CV- ul de soţii, dovada că suntem fete bune. Facturile Rozei, aşa li se spune. Târguri care ne fac frumoase, fragile, dulci – nişte trandafiri englezeşti perfecţi.

Debutul oficial are loc întotdeauna la 1 mai. Fanfara care însoţeşte parada tinerelor aristocrate, îmbrăcate în cele mai bune ţinute şi aliniate în faţa reginei, a adus evenimentului porecla de Parada Pactelor.

Clopoţelul prăvăliei sună când intrăm, abia perceptibil peste forfota conversaţiilor.

Surorile Alton îşi pleacă privirile când mă apropii. Cea mică se întoarce atât de brusc, încât se împiedică de marginea unui covor. Ruşinea noastră este molipsitoare, iar nimeni nu-şi poate permite să şi-o atragă, mai ales acum.

în colţ, alături de mama ei, care afişează o expresie acră, stă Greer Trummer, cea mai bună prietenă a mea de odinioară. Expir zgomotos, cu nelinişte, şi o trag pe mama de cot ca să nu le observe, dar e prea târziu.

Cu un zâmbet larg, mama face un salut amplu, ridicând mâna deasupra capului.

— Lady Trummer, Greer, ce plăcere să vă văd aici!

îmi ard obrajii de ruşine când toţi se întorc spre noi cu dispreţ şi milă pe chip.

— Ai văzut panglicile astea, mamă? o întreb, încercând în zadar să-i atrag atenţia către vitrina cu mătase şi dantelă.

Mama lui Greer se întoarce cu spatele de parcă nu ne-ar fi auzit. Greer afişează un zâmbet sfios, dar nici măcar nu face cu mâna.

Netulburată, mama traversează prăvălia, dând la o parte vreo şase persoane în drumul ei.

— Te rog, mamă, e ocupată! protestez, dar ea se preface că nu mă aude.

— Greer, draga mea, Ivy mi-a spus că ai emoţii pentru mâine. O să te descurci de minune. Sper că plimbarea prin parc pe care aţi făcut-o împreună azi-dimineaţă a reuşit să vă mai relaxeze.

Pentru prima dată în luni de zile, Greer se uită la mine. Ceva sticleşte în ochii ei albaştri când mă prinde cu minciuna.

— Plimbarea prin parc?

E nedumerită. Normal! Mint de luni de zile că fac asta, când, de fapt, mă duc şi stau singură la grajduri sau cutreier împrejurimile cu mantia strânsă pe corp, căutând orice pretext să fug de nefericirea sufocantă a casei. I-am spus mamei că merg cu Greer, de parcă ar fi cu ceva mai bună decât restul. Când colo, s-a descotorosit de mine la primul semn de scandal, la fel ca toţi ceilalţi.

îmi fac curaj, pregătită pentru momentul când Greer o să mă dea de gol. Ea însă clipeşte de câteva ori, apoi se întoarce spre mama.

— O, da, plimbarea prin parc! Mulţumesc, lady Benton! spune ea încetişor. Ivy e o prietenă foarte bună. Mereu dornică să ofere o vorbă de încurajare.

Se întoarce din nou spre mine. Altădată, comunicam printr-o simplă privire, dar nu ştiu ce simte acum. Legătura dintre noi două s-a

rupt.

— Acum, dacă mă scuzaţi, aud că mă strigă mama.

Mama ei nu o strigă, de bună seamă, dar niciuna din noi nu pomeneşte asta.

Scot un oftat de uşurare când se îndepărtează de noi.

Cusătoreasa îmi face semn şi urc pe piedestal din faţa oglinzii cu trei laturi, aşteptând să facă ultimele modificări la rochie. Mă prefac că nu aud şoaptele celorlalte mame şi fiice din prăvălie: „Doar nu se aşteaptă să primească vreo invitaţie sezonul ăsta!”

După ce cusătoreasa termină în sfârşit, mama îşi face drum spre tejghea şi plăteşte cu un teanc de bancnote pe care le privesc cu vinovăţie.

Ne întoarcem acasă fără să mai discutăm despre şuşotelile pe care le-am auzit amândouă, de parcă refuzând să recunoaştem necazul din familia noastră putem să-l anulăm cumva.

Lydia şi-a făcut debutul în societate – şi târgul cu regina – acum două primăveri.

S-a întors în ziua aceea în rochia albă, vaporoasă, cu o expresie confuză. Nu-şi amintea ce se întâmplase în sala tronului. Probabil dăduse la schimb amintirea aceea pentru darul oferit de regină, dar, în cei doi ani care au trecut de atunci, n-am reuşit niciodată să aflăm ce dar a primit.

Frumuseţea ei a rămas neîntinată şi n-a căpătat brusc vreun talent sau vreo abilitate aparte, doar o amintire despre şvaiţer şi eşecul unui sezon care s-a încheiat fără vreo cerere în căsătorie.

Neputinţa ei de a-şi găsi perechea şi târgul secret pe care-l făcuse erau un motiv de ruşine, o pată pe onoarea familiei. în ultimii doi ani, mama şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului spunând că eu sunt singura speranţă a familiei Benton, deşi şansele mele reduse de-a mă mărita s-au spulberat odată cu scandalul legat de dispariţia Lydiei.

Vestea că a dispărut s-a împrăştiat prin saloanele de marmură ale societăţii londoneze de cum a răsărit soarele, în dimineaţa aceea, toate doamnele nobile din împrejurimi au ieşit la uşă, cu coşurile pline de copturi şi expresii îngrijorate. Simţeau miros de sânge în apă.

Aceleaşi doamne au răspândit mai apoi vestea despre întoarcerea ruşinoasă a Lydiei ca pe nişte prăjituri fine la o petrecere cu ceai. Farmecul graţiei constă, de fapt, în spectacolul decăderii.

Când intru în holul casei, nu pot să nu mă gândesc la noaptea în care s-a întors. Uneori, mi se pare că n-am depăşit cu adevărat momentul acela.

Ofiţerul de poliţie a fost cel care a adus-o pe Lydia, plină de murdărie. A tras-o de cot în casă cu un rânjet dispreţuitor.

— Credeam că asta e o familie respectabilă!

Eram deja în capul scărilor când doamna Tuttle a strigat să se audă în toate colţurile că Lydia se întorsese.

Mama plângea când a ieşit valvârtej din cameră, înfăşurată în halat, iar tata a prins-o când i s-au înmuiat genunchii pe scări.

Am alergat pe lângă ei spre sora mea. Sora mea mai mare, mult iubită, pentru care am

plâns, am tremurat de frică şi am ieşit pe furiş din casă, hotărâtă s-o găsesc.

I-am cuprins faţa în mâini, iar pielea ei era rece şi lipicioasă, de parcă ar fi fost acoperită de rouă dimineţii.

Tăcută şi nemişcată, Lydia se holba la mine de parcă nici n-ar fi fost acolo, ca o stafie.

Pe urmă, mi s-a prăbuşit în braţe.

Tata şi doamna Tuttle au dus-o în camera ei, dar eu i-am făcut baie, am îmbrăcat-o într-o cămaşă de noapte curată şi am băgat-o în pat.

Tot eu am fost cea care a observat prima că tălpile îi erau însângerate, ca şi cum şi-ar fi pierdut de mult încălţările.

Şi tot mie mi-a spus primele cuvinte după întoarcerea ei.

Printre momentele de inconştienţă, cu buzele palide, s-a trezit brusc preţ de un moment preţios. S-a uitat în ochii mei de parcă ar fi revenit în întregime în corpul ei.

— N-a meritat, a spus răguşită.

— Ce anume? am întrebat-o în şoaptă.

Lumânarea de pe noptieră a pâlpâit.

— Târgul.

Avea ochii mari, parcă implorându-mă s-o ascult.

— N-a meritat.

A dormit timp de trei zile, iar eu am vegheat la căpătâiul ei, uşurată că s-a întors, dar îngrozită de starea în care se afla şi copleşită de sentimente cărora nici acum nu pot să le dau nume.

Când s-a trezit din somnul prelungit, am sperat că avea să-şi vină în fire, înarmată cu o explicaţie plauzibilă pentru dispariţia ei. Dar nu mi-a oferit decât o poveste cusută cu aţă albă, că ar fi fugit cu un tipograf de rând de care se îndrăgostise. A spus că se înţelese seră să fugă, dar că au fost acostaţi pe drum, iar mirele ei a fost ucis. Rătăcită şi singură, a găsit în cele din urmă drumul înapoi spre periferia Londrei.

I-am dat la o parte părul care i se lipise de fruntea asudată.

— De ce mă minţi?

Noi nu minţeam. Nu ne minţeam una pe alta.

S-a uitat în gol spre perete, şi ceva în sufletul meu a murit.

Abătuţi, tata şi mama au dat la rândul lor prin oraş aceeaşi explicaţie pe care o oferise Lydia. Niciunul dintre noi nu o crede şi nu era tocmai o poveste acceptabilă, dar era mai puţin bătătoare la ochi decât nimic.

Cum bârfitorii din Londra au o mulţime de timp liber, n-a trecut mult până când s-a aflat că nu exista niciun certificat de căsătorie pe numele Lydiei Benton în Gretna Green.

Aşadar, am fost invitată la Parada Pactelor doar din politeţe, dat fiind că tata este marchiz. Dar chiar dacă mama refuză să vadă adevărul, ştiu că nu voi mai primi invitaţii tot restul sezonului. Debutul meu în societate se va încheia la fel de repede pe cât a început.

Alerg la etaj să mă îmbrac pentru cină şi ezit când trec pe lângă uşa surorii mele. Ştiu deja că nu trebuie să mă deranjez, dar nu mă pot abţine să nu apăs pe clanţă şi să păşesc înăuntru.

Lydia îşi petrece aproape toate zilele în cameră, întun- A, ei ecată – „în convalescenţă”, cum se spune. îşi iroseşte timpul, mâncând felii de fructe de pe tăvile de argint pe care le primeşte când sună din clopoţel. E singurul lucru pe care şi-l doreşte. Devorează portocale întregi, cubuleţe de ananas din seră şi pepene-roşu de parcă moare de foame şi nimic altceva nu o satură.

Am auzit-o pe menajeră, doamna Tuttle, plângându-se bucătarului, domnul Froburg, că răsfăţul părinţilor ne-a făcut pe amândouă prea sensibile. Nici măcar nu m-am putut supăra pe bârfele ei. Avea dreptate. Eram prea sensibilă. Până la dispariţia surorii mele, chiar fusesem încredinţată că lumea este un loc bun, care îşi doreşte lucruri frumoase pentru mine.

Draperiile din camera Lydiei sunt trase, iar ea e doar o mogâldeaţă, cu părul blond abia vizibil pe sub cuvertură.

Mă aşez pe marginea patului şi-i pun mâna pe spate.

— Lydia, mâine are loc Parada Pactelor.

Nu se întoarce cu faţa spre mine, dar îmi dau seama că e trează după cum i se ridică şi coboară umerii.

Respiră adânc.

— O?

— Vrei să-mi faci părul, cum făceai altădată? Mai ştii când ai folosit colierul mamei să...

Lydia se rostogoleşte în sfârşit şi-mi taie vorba:

— Mă tem că nu-mi amintesc acum. Ar fi bine s-o laşi pe doamna Tuttle s-o facă.

îşi trece palma peste chipul întunecat ca un nor de furtună. Nu ştiu dacă abia a încetat să plângă sau stă să înceapă, dar are ochii roşii.

— închide uşa când ieşi, te rog!

O las pe întuneric.

Nu ştiu de ce îi tot ofer ocazii să-mi frângă inima.

Mi-a distrus şansele de a-mi găsi un soţ. Nicio familie cu statut nu s-ar coborî atât de mult, încât să-şi lase fiul să se însoare cu o Benton. Zestre nu am, iar acum n-am nici onoare.

Adevărul este că o urăsc mai mult decât orice pe lume. Fierbinte şi aprigă, furia îmi sfâşie pieptul, şi mă abţin cu greu să nu dau uşa de perete şi s-o scutur până-mi oferă o explicaţie

Până ajung la uşa dormitorului meu, deja îmi lipseşte. Pur şi simplu, îmi lipseşte.

Pentru că o şi iubesc mai mult decât orice pe lume.

E mai uşor s-o iubesc când nu se află în faţa mea. O plac mai mult când nu e prin preajmă.

Tata se duce la culcare imediat după cină, neputând să suporte bâţâitul meu nervos din picior sau veselia forţată a mamei.

Doar eu şi mama suntem în salon. Afară, Piaţa Belgrave A, e întunecată şi tăcută, În interior, se aude un cor de sunete bine cunoscute: ticăitul ceasului

cu pendulă, trosnetul focului şi zgâriatul neîncetat al peniţei mamei mele.

Face asta de când mă ştiu, varsă orice gând pe care l-a avut peste zi într-un jurnal. Volumele stau împrăştiate prin casă, înghesuite pe rafturi şi în teancuri nesigure pe lângă fotoliile cu tapiţeria subţiată.

Eu mă ocup de propria corespondenţă; îi datorez o scrisoare lui Ethel. Acum are vreo 85 de ani, aşa că părăseşte rareori casa din Bradford, însă îi scriu de ani de zile despre pasiunea noastră comună pentru elfi. Aveam 12 ani când Lydia şi Greer mi-au spus că doar copiii sunt obsedaţi de magie şi că doar cei din clasa de jos o venerează pe regină, aşa că n-au vrut să mai discute cu mine despre Ceilalţi.

Aveau dreptate, cel puţin parţial. Doar oamenii de rând, departe de comitatele centrale, poartă urechi ascuţite false pentru a sărbători Ziua Reginei, ziua în care regina Mor a sosit în Anglia. Ei sunt cei care i-au pus chipul în vechile capele şi au ridicat monumente în numele ei. Era mult sub demnitatea unei fete cu titlu nobiliar, aşa, ca mine, să creadă că elfii sunt interesând.

Nobilimea londoneză preferă să creadă că suntem aproape egalii ei, deşi, desigur, nu suntem. Cred că ne-a permis să păstrăm tradiţiile unei Anglii odinioară conduse de oameni, precum parada debutantelor, pentru a ne da iluzia că mai avem vreo fărâmă de putere. O regină nemuritoare lăsând înalta societate engleză să-şi păstreze micile ritualuri e ca un părinte îngăduitor care-i oferă unui copil plângăcios o jucărie.

Acestea sunt gândurile despre care îi scriu lui Ethel. După ce Lydia şi Greer m-au respins, tot ce mi-a mai rămas au fost scrisorile secrete către vecina străbunicii mele din partea tatălui. Nu ne mai scriem atât de des acum, dar îmi place să ştiu că este bine. Ethel a fost singura căreia i-am povestit teoria mea despre Lydia şi o uşă fermecată. Ştiam că era singura persoană din lume care nu ar fi râs de mine.

— Ce crezi că vor cere celelalte fete anul ăsta? întreabă mama într-o doară, de parcă abia acum i-ar fi trecut ideea asta prin cap, dar de o oră mă tot priveşte neliniştită pe deasupra foii de hârtie. Fiica familiei Itos are un chip foarte drăguţ şi mai mulţi bani decât ştie să folosească. Poate o să ceară să cânte mai bine la pian. Nu prea a impresionat la concertul de anul trecut, cu ocazia solstiţiu-lui de vară.

— Hm!

Dau indiferentă din cap şi iau încă o gură de ceai.

— Cu siguranţă, Greer o să ceară câţiva centimetri în plus, iar asta nu costă niciodată prea mult. O ştii pe ducesa de Gloucester? A debutat în acelaşi an cu mine. A cerut aproape opt centimetri, numai la picioare. A rămas fără ambele degete mari la picioare, dar a pus mâna pe un duce, nu-i aşa?

Mama îşi trece degetele peste ciotul care a rămas din degetul mic de la mâna stângă, care se opreşte brusc în dreptul celei de-a doua încheieturi. A renunţat la el pentru

A,

o memorie mai bună. Ii era cumplit de frică să nu uite nume şi chipuri în iureşul balurilor din sezonul ei şi să-şi câştige astfel reputaţia de-a fi

nepoliticoasă. Acum îşi aminteşte totul perfect. Tata spune că felul în care îşi amintea chiar şi cel mai mic detaliu despre conversaţiile lor din trecut l-a făcut să se îndrăgostească de ea. îl făcea să se simtă văzut de cineva.

Mama, care şi-i aminteşte pe toţi cei care au luat parte la sezonul în care şi-a făcut debutul, putea să îi descrie şi să le recite titlurile şi adresele moşiilor ca o enciclopedie, dar oamenii aceia nu mai vorbesc cu ea acum. Au uitat-o, aşa cum ea nu poate să-i uite pe ei. De asta îşi notează totul în jurnal. Sper că, golindu-şi creierul prea plin prin scris, o să obţină un fel de linişte interioară. Nu sunt convinsă însă că metoda o ajută.

Ia încă o gură de vin şi plescăie din limbă. Nu-mi place cum şi-a îndreptat privirea asupra mea. Uneori mă tem că o să se uite prin mine, de parcă aş fi din sticlă, şi o să vadă tot ce ascund de ea. Asta e problema cu faptul că mama îşi aminteşte absolut tot; e aproape imposibil s-o minţi.

— Ştii că, fiind mama ta, te găsesc de-a dreptul perfectă, dar ai decis ce târg vrei să faci?

w

Asta e dansul nostru. Am învăţat paşii aşa cum am exersat cadrilul la lecţiile de cotilion, ocolind subiectul Lydia, faptul că nu şi-a găsit un soţ şi târgul pe care nu şi-l mai aminteşte.

N-ar fi trebuit să fiu eu în poziţia în care mă aflu. Asta era treaba Lydiei. Tata glumea că noi suntem moştenitoarea şi rezerva. Lydia era marea speranţă a familiei Benton. Era dinainte stabilit că avea să facă o partidă avantajoasă. Singura mea îndatorire era să mă feresc din

calea ei şi să nu-mi mai rup rochiile ori de câte ori îmi juleam genunchii.

— încă nu.

Casc exagerat, pregătindu-mă să mă retrag.

Dar mama continuă să mă privească.

— Cred că ţi-ar prinde bine un păr mai lucios sau un talent anume, cum ar fi pictura sau cântatul la violoncel.

— Hm, posibil.

Teatrul ăsta pe care îl jucăm mă întristează atât de mult, încât mă trezesc clipind să-mi alung lacrimile. Probabil ştie la fel de bine ca mine că aş putea fi cea mai bună pictoriţă de pe pământ şi tot n-aş primi nicio ofertă în sezonul ăsta.

— Mai gândeşte-te, bine? N-ai mult timp la dispoziţie şi nu există nimic mai rău decât o decizie impulsivă.

Mă ridic de pe scaunul de mătase şi traversez camera ca să o sărut pe creştet.

— Desigur, mamă.

— Draga mea? zice.

Mă opresc în dreptul uşii.

— Familia asta nu-şi permite încă un eşec. Noi...

înghite în sec.

— O să pierdem casa în următoarele 12 luni dacă nu se schimbă ceva.

încremenesc. Ştiam că situaţia e dificilă, dar nu-mi închipuiam că stăm atât de prost financiar.

Nu las lacrimile să cadă decât după ce ajung în camera mea. Tăciunii din vatră strălucesc după grilaj, proiectând umbre lungi şi întunecate prin dormitor.

Mă uit la invitaţia la Parada Pactelor, aşezată

pe noptieră, cu litere aurii ce dansează în lumina focului pe pergamentul gros, de culoarea oului de măcăleandru.

Scriu pentru ultima dată pe hârtie cuvintele pe care o să i le spun reginei, ca să mi le fixez în memorie, apoi arunc hârtia în foc.

Deşi am avut un somn agitat toată noaptea, mă trezesc odată cu ciripitul păsărilor. Mă întorc pe o parte şi mă uit la cerul albastru şi senin al dimineţii de primăvară londoneză. Am un sentiment ciudat, unul care se opreşte în încheieturile gleznelor, că astăzi viaţa mea o să se schimbe.

Cuvintele Lydiei îmi răsună în minte: „N-a meritat. Târgul n-a meritat.”

Eu nu sunt sora mea.

O să mă asigur că târgul meu o să merite.

Când faci o înţelegere cu un elf, trebuie să fii pregătit să plăteşti preţul. Tot răul spre bine. N-am nimic de pierdut.

CAPITOLUL TREI

Mama şi doamna Tuttle mă îmbracă în rochia surorii mele pentru Parada Pactelor, o capodoperă din şifon elveţian cu buline şi un corset brodat cu flori sălbatice englezeşti, fir alb pe ţesătură albă. A fost ajustată ca să- mi vină, dar tot mă simt ca şi cum aş purta un costum al Lydiei Benton.

Stau pe taburetul mic din faţa măsuţei de toaletă, iar degetele reci ale mamei îmi răsucesc părul într-un cuib de împletituri pe ceafă. Doamna Tuttle o ajută să-mi prindă în păr trandafiri albi, proaspăt culeşi din grădină. Efectul este frumos, dar nu se compară cu diademele incrustate cu diamante şi bentiţele sclipitoare pe care le vor purta celelalte fete, fata îmi spune să nu mă preocup de chestiunile financiare, dar cum aş putea să n-o fac, când îi aud pe el şi pe consilierii săi certându-se în birou toată ziua?

Cum ar fi putut şti că terenul pe care l-a negociat în primăvara în care a împlinit 18 ani fusese atât de supra- cultivat, încât devenise sterp? Era convins că terenul producea recolte bogate pe vremea când chiriaşii tatălui său lucrau pământul din vecinătate, dar a renunţat la amintirile copilăriei sale în schimbul acelei parcele, aşa că nu poate fi pe deplin sigur.

Ţăranii chiriaşi s-au mutat cu toţii, plecând în căutarea unor pajişti mai fertile.

Alţii ar fi apelat la prieteni pentru sfaturi, dar lipsa amintirilor din copilărie ale tatălui meu a făcut dificilă apropierea de ceilalţi bărbaţi din nobilime. Nu-şi aminteşte poveştile lor de la internat sau victoriile la rugby din tinereţe. Există o goliciune în el pe care ceilalţi par s-o simtă instinctiv.

De-a lungul anilor, a încercat să umple golul cu cărţi şi filozofie. Am petrecut seri întregi la cină dezbătând chestiuni de politică şi ideile lui Platon, dar asta n-a făcut decât să ne transforme într-o familie puţin ciudată.

— Ce vei cere? mă întreabă mama pentru ultima oară, în timp ce-mi încheie la gât perlele moştenite de la propria ei mamă.

Nu-mi place s-o mint.

— O să cer ce ai cerut şi tu, mamă, o memorie mai bună. O să ajung să cunosc pe cineva atât de bine, încât o să se convingă că sunt cea mai bună soţie pentru el.

Mâinile mamei rămân nemişcate, apoi îşi trece degetul mare peste ciotul degetului mic. Nu se mai uită la mine în oglindă, ci, undeva în depărtare, în cu totul altă parte.

— Ce idee bună, scumpa mea!

— Atunci, de ce pari atât de tristă?

Zâmbesc când rostesc cuvintele, dar mă doare inima.

— Doar să ai grijă!

Clatină din cap şi îmi aranjează din nou florile din păr.

— E greu să-ţi aminteşti tot. Durează tare mult!

Rochia mea are decolteul în V, cu volane care coboară pe mâneci şi se opresc deasupra coaielor. Corsetul se termină cu un unghi ascuţit pe talie, iar fusta e bogată.

— Arăţi perfect! îmi şopteşte mama.

Arăt ca Lydia. Avem acelaşi păr blond, ondulat, şi aceiaşi ochi căprui, doar că Lydia are un chip cumva mai ascuţit, de parcă trăsăturile mele s-ar fi aşezat mai bine pe faţa ei. Obrajii îmi sunt mai rotunzi, iar privirea îmi e puţin mai blândă.

Lydia a rămas în camera ei toată dimineaţa. Am bătut la uşă ca s-o mai rog o dată să-mi aranjeze părul şi a trebuit să mă prefac că nu-mi pasă când m-a refuzat.

Scot picioarele goale pe sub poalele rochiei.

— încălţările asortate, mamă? Nu le-am văzut în cutia de la atelier.

Mama se uită stânjenită la covor, iar faţa i se umple de pete de culoarea roşiilor pe care le surprind deseori şi pe obrajii mei.

— Probabil au uitat de ei. Poţi să le împrumuţi pe ale surorii tale.

Citesc destul de bine printre rânduri. Nu ne-am permis o rochie nouă şi nici pantofi noi.

Am fost atât de copleşită de ruşine în ultimele luni, încât lovitura asta nu mai doare la fel de tare. Sunt doar puţin enervată.

Doamna Tuttle intră pe uşă după câteva momente, cu pantofii din mătase albă ai Lydiei.

— Poftim, draga mea! îmi spună cu milă în glas. Te ajut să-i încalţi?

— Nu, mulţumesc! îi spun, zâmbind.

închide uşa după ea, iar eu mă strâmb. Picioarele Lydiei au fost mai mici decât ale mele de când eram copii. într- un moment deosebit

de umilitor pentru mine, când aveam 11 ani, un cârpaci mi-a spus că tălpile mele au forma literei L.

încerc să-mi îndes degetele în pantofii delicaţi de mătase, dar mă strâng peste tot. Fac doi paşi, iar călcâiul stâng iese imediat afară.

Ziua asta o să fie destul de dificilă şi fără să şchiopătez prin palat.

Ascund pantofii Lydiei sub o bonetă din şifonier şi îmi pun ciorapii, apoi cizmele mele uzate. Pe sub straturile rochiei, abia dacă se văd şi oricum n-o să se uite nimeni la mine destul cât să observe.

Strâng ultimele şireturi când aud vocea mamei de la parter.

— Ivy, nu putem întârzia!

— Vin acum!

Rugându-mă să nu vadă alegerea trădătoare pe care am făcut-o cu cizmele, cobor treptele în grabă după ea.

Trăsura trage în faţă exact la ora 11, iar eu şi mama traversăm oraşul spre Palatul Kensington.

E o zi de primăvară perfectă, proaspătă şi colorată în nuanţe de verde, după o iarnă cenuşie englezească. Narcise galbene punctează marginea drumului. Grădinile celor mai alese case din societate abia au început să prindă viaţă. Explozii de roz izbucnesc din jardinierele de la ferestre, iar cascade de zambile mov se revarsă de pe streşinile conacelor pe lângă care trecem.

Ne alăturăm unui şir de trăsuri la intrarea palatului, iar o adevărată armată de lachei iese, gata să ne întâmpine.

Astăzi toate debutantele poartă alb, aşa cum cere tradiţia Paradei Pactelor: alb, în oglindirea rochiei albe pe care regina Mor a purtat-o când a apărut pentru prima oară pe câmpul de luptă în flăcări al regelui Eduard al IV- lea.

Prin mulţime, îmi zăresc toate vechile prietene, împreună cu mamele lor şi doamnele însoţitoare. Se mişcă uşor când ne apropiem, întorcându-ne spatele.

Lady Marion Thome icneşte când trec pe lângă ea şi şopteşte către mama ei:

— Nu credeam că o să fie invitată.

E o remarcă justă. Nici eu nu credeam că o să fiu invitată.

Mama se crispează lângă mine, iar înţepătura familiară a compătimirii revine. Ea a aparţinut acestei lumi cu mult înainte să mă nasc eu, iar

ele au izgonit-o, de parcă n-ar fi fost fete cândva, înghesuite şi chicotind în rochii pe aceleaşi trepte.

— Ivy, ai grijă la faţă! şuieră mama şi îmi dau seama că mă încruntam.

Aşteptăm în afara palatului, într-o tentativă stângace de aliniere, pregătite pentru momentul în care uşile se vor deschide. Tradiţia cere ca fiecare fată să intre singură în sala tronului reginei. Dar, în loc de asta, la ora stabilită, lacheii deschid porţile duble spre holul principal al palatului şi, cu mâinile înmănuşate, ne fac semn să păşim înăuntru, toate împreună.

Palatul Kensington este reşedinţa principală a familiei regale, deşi păstrează palate mai mari, precum Bucking- ham şi Eltham, pentru evenimente oficiale. Invitaţia aici, în casa reginei, are un aer de intimitate. N-am mai fost niciodată înăuntru, doar la porţi, de câteva ori pe an în copilărie, pentru a-mi lăsa dinţii de lapte. Toată lumea ştie că aceştia se predau gărzilor; regina nu vine niciodată afară să-i ia personal.

Cizmele mele lovesc marmura tablă de şah, lustruită ca

A, o

oglindă, pe măsură ce intrăm în holul principal. În jurul meu se aud murmure de confuzie, dar sunt prea absorbită de splendoarea palatului ca să-mi pese. Tavanul se înalţă până la patru etaje, iar în mijlocul marelui vestibul se află un stejar vechi de sute de ani, cu rădăcinile împletite şi înfipte adânc în fundaţia palatului. Ramurile sale se ridică spre cer, cu frunze verzi de primăvară ce ating sticla în fagure a acoperişului. Pereţii sunt acoperiţi cu fresce

bogate, în nuanţe de smarald şi aur, reprezentând scene din Lumea Celorlalţi, locul unde regina Mor şi-a petrecut copilăria, un tărâm unde niciun om n-a păşit vreodată.

Ca nişte oi mânate spre ţarcul lor, îl urmăm pe lacheul A, principal pe scările care duc spre sala tronului. îmi trec degetele înmănuşate peste balustrada de alamă, modelată să arate ca nişte liane care se răsucesc în sus, mereu mai sus.

Lacheii deschid larg uşile sălii tronului şi ne invită să intrăm toate în grup. Mama îmi aruncă o privire întrebătoare, în timp ce un alt val de nelinişte se răspândeşte printre fete. Ar fi trebuit să intrăm una câte una, nu aşa, împreună.

Sala tronului se întinde pe lungimea unui cvartal întreg. Cizmele mi se afundă într-un covor albastru-închis, brodat

cu fire de aur în formă de constelaţii. Tavanul e pictat cu fresce în nuanţe de roz la apus şi liliac. Pereţii sunt împodobiţi cu ornamente aurite şi picturi care înfăţişează zeiţe vânând prin păduri luxuriante şi zdrobind florile sub picioarele goale.

Iar în capătul încăperii este ea. Am învăţat cu toţii în şcoală poveştile despre cum regina Mor a salvat Anglia, despre cum a adus cea mai lungă perioadă de pace din istoria oricărei naţiuni şi despre cum a menţinut mica noastră insulă sigură şi prosperă timp de peste patru secole.

S-o văd în came şi oase e copleşitor, ireal de-a dreptul. Nicio pictură n-ar putea să-i surprindă frumuseţea pe de- a-ntregul. Stă întinsă pe tronul său, o operă de artă în sine: un buchet masiv de orhidee, modelat, deşi nu pare posibil, într-un scaun sculptat în aur şi împodobit cu un curcubeu de pietre preţioase.

Părul ei brunet este strâns într-o coroană de împletituri, iar deasupra se află o diademă din diamante şi pietre turcoaz, mari cât ouăle de găină.

Rochia, într-un albastru identic cu al bijuteriilor, este dintr-o mătase strălucitoare care cade în cascadă la mâneci. Dar nu mă pot opri din a-i privi chipul.

Se spune că n-a îmbătrânit nici măcar o zi de când a apărut pentru prima oară pe câmpul de luptă al regelui Eduard şi că există dincolo de limitele timpului. Pielea ei nemuritoare nu poartă niciun semn, nici pistrui, nici riduri. Ar putea fi o debutantă, dacă n-ar fi ochii ei tăioşi, încărcări de o vechime nemaipomenită.

Mă gândesc la sora mea, acasă, în pat, la ghinioanele tatălui meu, la degetul lipsă al mamei. O ură vie şi fierbinte îmi înfloreşte în stomac la vederea ei.

— Bun-venit! ne întâmpină.

Vocea îi sună rece, dar umple cu uşurinţă spaţiul cavernos. Simt emoţiile fetelor care stau alături de mine când executăm reverenţa pe care am exersat-o toată viaţa.

Duc piciorul stâng în faţa celui drept şi îndoi genunchii la aproape 90 de grade. Mă concentrez pe un punct aflat la câţiva paşi în faţă, o stea aurie brodată pe covor, ca să nu mă clatin, aşa cum m-a învăţat mama.

Se produce zarvă undeva, în stânga încăperii. Un icnet. O bufnitură. Apoi Opal Fitzherbert iese în fugă din cameră, şchiopătând uşor, urmată de mama ei.

Biata fată s-o fi poticnit în timpul reverenţei! Lumea credea că o să se descurce bine în timpul sezonului, o să agaţe un baron sau chiar mai mult, dar vestea despre umilinţa asta publică o să se împrăştie repede. Acum o să fie norocoasă dacă pune mâna pe un al doilea fiu.

Aerul e încordat. Regina Mor ne priveşte şi presupun că e plictisită de noi toate. Cum să nu fie, după patru sute de ani?

— Sunt sigură că vă întrebaţi de ce am încălcat protocolul, începe ea. Vă asigur că vom începe în scurt timp Parada Pactelor, dar mai întâi vă rog să-mi faceţi acest hatâr.

După un moment chinuitor de linişte, în dreapta tronului se deschide o uşă ascunsă, pictată în aşa fel încât să se contopească discret cu zugrăveala bogată de pe pereţi.

întreaga sală scoate un oftat uşor când prinţul Bram păşeşte înăuntru şi urcă pe podium pentru a se alătura mamei sale. Intră în sală ca şi cum ar veni direct dintr-o plimbare vioaie prin pădure.

Asemenea mamei sale, este de o frumuseţe neomenească. Umeri lăţi, zâmbet larg, păr şaten, ondulat, străbătut de şuviţe aurii decolorate de soare. Ochii lui cenuşii strălucesc ca oţelul, dar există ceva la el care pare mai tangibil decât la mama sa, ca şi cum ar aparţine acestei lumi şi nu ar pluti deasupra ei. Poate că este adâncitura gropiţei de sub obrazul stâng şi faptul că nu are una identică pe cel drept.

Ne întâmpină pe toţi cu un zâmbet cald.

— Se pare că am ajuns la timp!

Lângă mine, mama lui Olive Lisonbee îşi prinde fiica de cot exact când aceasta suspină la vederea prinţului şi i se înmoaie genunchii.

Nu pot s-o condamn. Sunt cei mai frumoşi oameni pe care i-am văzut vreodată.

Oameni. Mintea mi se agaţă în cuvântul ăsta ca într-un fir de aţă răzleţ. Prinţul Bram şi regina Mor nu sunt oameni, nu oameni adevăraţi, ca noi.

Regina Mor îşi drege glasul, iar cei prezenţi redevin atenţi.

— N-am de gând să irosesc timpul nimănui. V-am adunat pe toţi aici astăzi pentru a face un anunţ plin de bucurie, ca o mamă care îşi iubeşte profund fiul.

Se îndreaptă pe tron şi-i aruncă lui Bram o privire iubitoare.

A,

— În acest sezon, fiul meu, Alteţa Sa Regală Bram, prinţ de Wales, îşi va alege o soţie.

CAPITOLUL PATRU

S ala izbucneşte într-un haos total.

Un cor de exclamaţii şi murmure înăbuşite se ridică în timp ce toţi încearcă să-şi stăpânească reacţiile.

Mama lui Olive Lisonbee nu reuşeşte de această dată să-şi prindă fiica atunci când leşină, iar capul i se izbeşte de vârful cizmei mele înainte de a se prăbuşi inconştientă pe podea.

Brarn are doar 18 ani, prea tânăr pentru ca un prinţ să-şi ia o soţie. Nimeni nu a anticipat o astfel de veste.

întreaga Anglie a fost şocată când, acum patru ani, Brarn a apărut la curte, venind din Lumea Celorlalţi, la doar 14 ani. Nimeni nu ştia că regina are un fiu. într-o zi, pur şi simplu a sosit, îmbrăcat într-un palton magnific din catifea verde şi cu un zâmbet atât de larg, încât a cucerit întreaga curte în mai puţin de o săptămână.

Detaliile despre Lumea Celorlalţi sunt puţine, dar ştim că timpul funcţionează diferit pentru nemuritorii care locuiesc acolo. Ce au fost patru sute de ani pentru noi au fost doar zece pentru Bram.

Prezenţa lui la curte în ultimii ani pare să fi topit o parte din răceala mamei sale. Uneori lasă să i se strecoare un zâmbet, iar pactele pe care le încheie au devenit parcă mai puţin sângeroase.

Bram s-a integrat atât de bine la curte, încât cei

mai mulţi uită că nu a crescut pe domeniul palatului. Ziarele sunt pline de relatări elogioase despre studiile lui, faptele

A,
sale eroice ori farmecul său. întreaga ţară este pe jumătate îndrăgostită de el.

A te mărita cu Bram ar fi, pentru orice fată, cea mai mare realizare din istoria Angliei.

Nu ar însemna doar un titlu, influenţă, bani şi siguranţă, ci toate acestea pentru totdeauna. Bram şi Mor sunt nemuritori. Nu este vorba doar despre noi, ci despre toate generaţiile care vor urma.

Vocea rece a reginei Mor se ridică deasupra zarvei.

— Stăpâniţi-vă!

Olive clipeşte şi se trezeşte, iar eu o ridic în picioare şi i-o pasez mamei sale. Toţi amuţesc, dar răsuflările întretăiate răsună încă prin sala imensă.

Bram tuşeşte în palmă, de parcă încearcă să-şi înăbuşe râsul.

De când a devenit regină, Mor a avut mereu un prinţ consort uman, dar au trecut decenii de la ultima nuntă regală. Regii ei îmbătrânesc, devenind nişte moşnegi, pe când ea rămâne tânără şi frumoasă, prinsă pentru totdeauna în chihlimbar. După ce aceştia mor, Mor aşteaptă câteva luni şi apoi îşi găseşte un alt tânăr pe care să îl ia de soţ.

Unii se întreabă dacă nu cumva pactul ei iniţial cu regele Eduard al IV-lea o obligă să aibă un soţ uman, vreo formulare iscusită în jurul cuvântului rege, dar nimeni nu ştie sigur. Eu mă întreb dacă nu cumva e doar singură. Castelele sunt mari şi reci, iar veşnicia înseamnă o perioadă cumplit de lungă de petrecut în singurătate.

Actualul ei soţ, prinţul consort Edgar, tatăl

prinţului Emmett, are aproape 50 de ani şi o reputaţie de om blând şi sociabil, dar nu o însoţeşte niciodată pe regină la evenimentele oficiale. Este clar că ea este conducătoarea, iar el, doar un tovarăş.

Preţ de o clipă, ochii ei mă fixează. îmi feresc privirea, şocată, dar când o ridic din nou, văd că a trecut deja mai departe.

te – Vă cer să păstraţi decenţa pe măsură ce conţinu spune regina Mor, dar colţurile buzelor îi tresar, oglindir ai parcă gestul fiului său, şi am sentimentul că amândt găsesc întregul spectacol amuzant. Pentru a garanta ă, curte devotată şi o competiţie onestă pe durata sezonulu
at orice tânără care aspiră să fie luată în calcul drept posibi
te mireasă trebuie să se supună unei reguli stricte: dacă r

A,

eşti aleasă, nu vei mai putea avea niciodată un soţ. Iţi vi duce restul zilelor în singurătate, ca fată bătrână. Aceste sunt condiţiile.

şi Se iscă rumoare printre cei prezenţi. Fiice nedumeriţi a- mame indignate, strigăte precum „De ce?” şi „Doar n-; face una ca asta fetelor noastre?”
je Nu mă pot abţine să nu râd.

— Ce naiba te-a apucat? şuieră mama la mine.

aţ îmi şterg lacrimile, dar nu reuşesc să scot o vorbă, tă absurd să stau aici, în sala asta grandioasă, înveşmântai >e într-o rochie elegantă, şi să le văd pe toate intrând în pai t- ică din cauza unui viitor atât de cumplit, încât strigă '
tă regină, dar e un viitor la care pe mine m-au condamn;
ia deja.

Când mă întorc cu faţa spre podium, Bram mă aţinteşi u cu privirea, în timp ce îşi ţine capul uşor înclinat.

■o Regina Mor se ridică, iar în încăpere se face linişte, iu înaltă, dar nu într-un mod neomenesc. Pur şi simplu, s
ă. mişcă într-un fel care te face să te uiţi la ea, de parcă ;

o merge pe apă.

— Când îmi aleg soţul, peţitorii mei respectă acela ai contract. Acesta e protocolul.

id Desigur, bărbaţii care nu-şi găsesc soţii au alte opţiun i- precum şi libertate financiară şi socială; noi însă, fete' 1, sărmane, nu rămânem cu nimic.

— Dacă alegeţi să nu acceptaţi aceste reguli, încheie e; a, puteţi participa la sezon ca de obicei.

ai Regina face un gest leneş cu mâna stângă, împodobii cu inele, iar un lacheu păşeşte înainte, purtând sub braţ u

i, pergament de dimensiunea propriului trunchi. Un alt Iaci d eu apare din dreapta şi aşază o măsuţă delicată pe care s

ii fie desfăşurat pergamentul. Un al treilea plasează ţ

o colţul mesei un condei, un pumnal de argint şi o călimai i, de cristal goală.

lă – Orice fată care doreşte să fie luată în considerai u poate semna contractul acum. Aveţi zece minute să x îi hotărâţi, după care vom reveni la treburile noastre. Vă ve sa primi în continuare pactele.

Regina se aşază şi aruncă o privire piezişă către Bran e, care are o expresie indescifrabilă, dar ochii lui – jur că s ii opresc întruna la mine.

încăperea răsună de voci, fiindcă mamele şi fiicele î; pun strategiile la punct. în războiul în care am fost ere: cute, asta e bătălia decisivă.

E Mă întorc spre mama. Pare mai tânără decât cei 49 d tă ani ai săi, are ochii albaştri şi limpezi, iar în părul blon

A,

i- abia dacă i se văd firele albe. îmi vine s-o îmbrăţişez, să

la spun că totul o să fie bine. în multe feluri, simt că eu sui

it părintele în relaţia noastră, fiindcă mereu o încurajez : mă prefac că totul va fi bine. Ea deschide gura să spun te ceva, dar eu deja m-am hotărât.

Aveam un plan pentru ziua de azi. L-am reluat în mini E de un milion de ori. Nu eram pregătită pentru asta, îns ;e ştiu ce am de făcut, ir Fac un pas în faţă.

— Ivy! strigă mama după mine. Draga mea, gândeşte-l şi bine, te rog!

Dar m-am gândit. Dacă mă prezint drept pretendent; i, voi fi invitată la evenimentele din acest sezon. Aş pute

le să-mi readuc familia în graţiile societăţii, mama şi-i

putea regăsi prietenele, tata ar putea relua legăturile c a, partenerii de afaceri, salvând astfel casa, şi poate Lydia î înceta să mai fie aşa de tristă.

tă îmi amintesc de mine la şase ani, când am lăsat colien

A,

în ei la baza copacului cioturos. îmi amintesc cum mi-ai lipit faţa de sticlă şi umbra pe care jur că am văzut-o plimbându-se prin pădure. Ani de zile am visat silueta

A,

aceea. În mintea mea, era un prinţ venit să mă salveze de viaţa mea monotonă. Vocea din mintea mea îmi şopteşte nespus de încet dorinţa pe care mi-am pus-o în noaptea aceea – dorinţa unui copil: Poate dacă eşti destul de specială, unul dintre Ei te va iubi.

— O să fie bine, îi şoptesc mamei.

Poate că mint. Poate că n-o să fie bine. Dar e prima ocazie pe care o am să pun cât de cât la loc fragmentele vieţii noastre împreună şi n-am de gând s-o ratez.

Se face linişte când ies din mulţime şi mă apropii de masă.

Regina se uită la mine de pe tronul ei.

— Vrei să fii luată în considerare?

Mă văd pe mine însămi ca printr-un ochean, privindu- mă de-a lungul timpului, copleşită de certitudinea că viitorul meu eu se va uita înapoi la acest moment şi va vedea cum viaţa mea s-a împărţit în înainte şi după.

îmi îndrept umerii.

— Mă prezint drept pretendentă pentru prinţ.

— Foarte bine!

Regina îi face semn unui lacheu, care ia pumnalul de argint în mâna înmănuşată în alb şi mi-l întinde.

Simt mânerul rece între degete.

— Acum vei semna contractul.

Regina ezită, măsurându-mă din priviri.

Mă uit la călimara goală şi – o!

Poate ar fi mai bine să mă prefac îngrozită, să par slabă şi sfioasă în faţa prinţului. Dar nu vreau decât să se termine totul mai repede.

Trag spre mine călimara de cristal.

Apoi ridic pumnalul şi fac o tăietură în mijlocul palmei, închid ochii strâns şi tresar când lama îmi străpunge pielea.

în urechi îmi bubuie bătăile inimii. Am nervii atât de întinşi, încât la început nu simt nimic.

Picăturile de sânge se ivesc, dar încă n-am ajuns destul de adânc. Tai din nou, mai încet, cu mai mult presiune.

Felul în care cuţitul mi se înfige în came mă îngreţoşează, dar nu mă uit în jos. Mă opresc doar când simt valul cald de lichid. Trag călimara spre baza încheieturii şi las sângele să curgă în ea.

După ce se umple suficient cât să înmoi peniţa, mă aşez pe scaun. Ar trebui să ridic mâna ca să opresc sângerarea, dar nu vreau să pătez rochia,

aşa că pun palma sângerândă pe masa lucioasă de mahon.

Pe urmă, înmoi pana în propriul sânge şi o cobor pe

A,

pergament. În încăpere s-a făcut linişte. Nu aud decât scârţâitul peniţei şi răsuflarea mea neregulată. Scriu cu litere stacojii:

Ivy Elizabeth Benton

Ridic ochii spre regină şi văd ceva oribil în strâmbătura buzelor ei.

— îţi urez mult succes, lady Ivy!

CAPITOLUL CINCI

Sângele din palma mea îmbibă marginile pergamentului şi se scurge pe picioarele subţiri ale mesei.

Mă întorc către mama, dar Bram coboară treptele de pe podium după mine.

Bagă mâna în buzunarul de la piept şi scoate o batistă din mătase albastră ca miezul nopţii. îmi prinde repede încheietura cu degetele reci şi mă trage mai aproape de el. Scot un icnet scurt de uimire.

înfăşoară strâns materialul în jurul rănii şi îi face un nod. Pe urmă, apasă cu degetul mijlociu şi inelarul peste material chiar în mijlocul palmei, unde zvâcneşte cel mai tare. Simt un val subit de căldură, pe urmă durerea se opreşte.

Icnesc uşor, nedumerită şi uşurată totodată.

El se uită în jos la mine şi zâmbeşte, arătându-şi gropiţa din obraz.

— Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, lady Ivy!

Mulţimea şocată se dă la o parte, iar eu mă întorc lângă mama. Nu mă ceartă, aşa cum m-aş fi aşteptat. în schimb, întinde mâna şi-mi strânge palma teafără.

în următoarele momente, conversaţiile şoptite umplu sala ca un roi de insecte.

Mă mir văzând-o pe Olive Lisonbee cum face un

pas în
A,
faţă. întotdeauna a fost o fetiţă sfioasă. Niciodată n-am văzut-o aşa de hotărâtă ca acum.

Vârfurile roşii ale urechilor seamănă cu părul ei când se prezintă în faţa reginei. Face o reverenţă, apoi se întoarce
spre Bram.

— Aş vrea să fiu mireasa ta.

Vocea îi tremură uşor.

Bram zâmbeşte şi gesticulează către contract.

— Atunci semnează!

Un lacheu pune o călimară nouă în faţa ei. îi ia patru încercări să taie suficient de adânc, încât să curgă sânge. Tresare de fiecare dată când îşi trece lama peste palmă, dar o respect pentru că nu cedează.

După ce termină, se întoarce lângă mama ei, dar nu ratez momentul când se uită la batista lui Bram, înfăşurată pe mâna mea, cu invidie.

După Olive, semnează Emmy Ito. Părul negru îi luceşte ca onixul, captat de lumina care pătrunde prin vitralii.

După Emmy, urmează trei fete pe care nu le recunosc. Doar una ţipă când se taie cu pumnalul.

Apoi vine Greer, fosta mea prietenă, pe care mama ei o împinge cu forţa către masa murdară acum de sânge. îşi târşâieşte picioarele pe covorul gros, cu faţa udă de lacrimi. Mama ei o taie în palmă, şi sunt destul de aproape s- o aud şuierând:

— O să te aleagă dacă nu te mai smiorcăi.

Se formează o coadă. Alte zece fete trec într-o succesiune rapidă. Una îşi semnează numele, apoi se împiedică şi se preface că leşină la picioarele lui Bram. Se aşteaptă ca el să se întindă spre ea,

dar un lacheu i-o ia înainte, o ridică în picioare şi o trimite înapoi.

Urmează lady Sara Middlebrook şi verişoara ei, Deidre Rutland. Chicotesc zgomotos când se taie în palmă şi se semnează.

Regina Mor anunţă că mai sunt cinci minute, când lady Marion Thome păşeşte în faţă. Ţine capul sus şi păşeşte fără grabă. Se mişcă de parcă ştie deja că a câştigat. Probabil aşa şi este.

Marion a fost mereu cea mai frumoasă fată de vârsta noastră, precum şi cea mai bogată. Mama ei, singurul copil al ducelui de Sherwood, a şocat familia când s-a măritat cu un bărbat fără titlu nobiliar care a emigrat din Acera la Londra ca să facă un târg cu regina. Şi a fost un târg bun. Destul cât să obţină un conac în capitală şi alte câteva moşii la ţară. Regina l-a răsplătit cu propriul ducat, primul acordat în aproape un secol. Subiectul căsătoriei lui Marion a fost îndelung discutat. Oricine pune mâna pe ea şi pe zestrea ei considerabilă va fi foarte norocos.

Ori a dat cu piciorul la întregul ei viitor, ori tocmai a devenit prinţesă. Dacă ar fi să pariez, aş pune toţi banii pe a doua variantă.

Rochia din mătase a lui Marion străluceşte pe pielea ei auriu-maronie, potrivindu-se perfect cu nuanţa diamantelor din diadema aşezată peste buclele-i întunecate.

Marion este atât de desăvârşită, încât, odinioară, îmi doream s-o pot urî, dar este cu adevărat fermecătoare şi amuzantă. Amândouă am fost date afară de la un concert coral, toamna trecută, pentru că desena mici figurine pe program şi mă făcea să râd. Desigur, asta a fost înainte să mă abandoneze, la fel ca toţi ceilalţi.

Acum, îmi e mai uşor să o urăsc.

îmi arunc privirea prin încăpere, unde Greer tremură lângă mama ei. încă încearcă să oprească sângerarea mâinii, folosindu-se de garnitura din mătase a fustei.

Spre deosebire de noi celelalte, Marion nu schiţează

A,

nicio grimasă când îşi taie palma. II priveşte pe prinţ direct în ochi, de parcă l-ar provoca să-i răscumpere îndrăzneala.

— Au mai rămas mai puţin de două minute, anunţă regina Mor.

Alte trei fete aleargă spre scenă, certându-se pe cuţit şi grăbindu-se să sângereze la timp.

Apoi, când au mai rămas doar câteva secunde, o fată pe care nu o recunosc îşi face loc prin mulţime din spatele sălii.

E excepţional de frumoasă, are pielea albă ca pergamentul şi părul negru, bogat, adunat într-o pieptănătură în creştetul capului, împodobită cu perle.

Cu o mişcare rapidă, îşi taie palma şi se semnează.

E singura fată, în afară de mine, care-i stârneşte lui Bram o reacţie. Prinţul îşi strânge buzele într-o linie îngustă de parcă încearcă să nu spună nimic.

Bruneta nici nu-l priveşte, de parcă, pentru ea, prinţul e cel mai puţin important aici.

Regina se ridică de pe tron şi se uită din nou la noi toate.

încăperea, care fusese absolut încremenită şi perfectă înainte de anunţul reginei, arată de parcă a străbătut-o o furtună. Mamele sunt asudate şi bolnave de griji. Mâinile şi rochiile

fetelor sunt pline de pete roşii. Se aude un pic, pic, pic când sângele curge în firişoare de pe măsuţa pe care se află contractul.

Douăzeci şi patru de fete au semnat.

Douăzeci şi trei dintre noi vor părăsi competiţia cu mâna goală.

Regina trece prin mulţime, flancată de patru lachei cu feţe împietrite, îmbrăcaţi în livrele albastru-închis.

Aceştia deschid uşile duble ale sălii tronului când suverana se uită peste umăr şi arcuieşte o sprânceană.

— Urmaţi-mă! porunceşte.

CAPITOLUL SASE

5

Kensington Park s-a transformat într-o grădină fermecată. Pe peluză se află aranjamente florale uriaşe, cât oamenii, iar coşurile pline până la refuz cu flori sunt aranjate artistic. Grădinarii au lucrat din greu pe streşinile palatului, dând impresia că florile se revarsă din acoperişuri şi ferestre. De ramurile copacilor străvechi atârnă candelabre sclipitoare ale căror cristale zăngăne uşor în adierea blândă a vântului.

Sub treptele de piatră ale palatului, în mijlocul festivităţilor, se află un stâlp de mai, un pilon subţire, înalt cât un felinar stradal, împodobit cu o explozie de panglici colorate care se revarsă de-a lungul lui, fluturând în bătaia vântului.

Lorzii şi doamnele din înalta societate londoneză se amestecă printre invitaţi, înveşmântaţi în fracuri şi mătăsuri, împodobiţi cu diamante şi purtând pălării încărcate cu flori din organza. Este o tradiţie a Paradei Pactelor, această petrecere în grădină. Mulţimea se adună pentru a savura şampania şi a aştepta apariţia debutantelor sezonului care urmează să îşi etaleze noile pacte. Evenimentul marchează începutul oficial al sezonului, fiind semnalul de start al vânătorii de soţi.

Mulţimea devine nemişcată şi tăcută când păşim afară. Nu ar trebui să apărem aşa, toate deodată.

Un val de şoc se răspândeşte printre invitaţi când le văd pe cele 24 de fete cu sânge mânjindu-le poalele rochiilor albe de Parada Pactelor.

— Bun-venit în această zi fericită!

Vocea reginei răsună nefiresc pe deasupra mulţimii.

— Mă bucur să anunţ că fiul meu, Bram, prinţul de Wales, intenţionează să-şi găsească o soţie în acest sezon. Cele 24 de fete s-au prezentat pentru a fi luate în considerare şi, în devotamentul lor, au jurat să nu se mărite niciodată dacă nu vor fi alese.

Mulţimea icneşte. Bram stă lângă regina Mor cu o expresie indescifrabilă.

— Ca mamă, este dorinţa mea cea mai mare ca fiul meu să-şi găsească perechea ideală şi sunt sigură că putem fi toţi de acord că 24 de fete sunt pur şi simplu prea multe ca să se cunoască aşa cum se cuvine în următoarele 12 săptămâni. Prin urmare, vom reduce grupul nostru desăvârşit de la 24 la 6.

Lasă anunţul să-şi facă efectul, de parcă s-ar bucura de spaima noastră. Fetele schimbă priviri panicate. Doar 6?

— Hotărârea şi curajul sunt două calităţi esenţiale pe care orice fată care va deveni soţia fiului meu trebuie să le posede. Prin urmare, aşa cum este tradiţia în ţara mea natală, debutantele vor concura într-un dans în jurul stâlpului împodobit pentru a-şi demonstra tăria de caracter. Cele şase care rămân în picioare până la final vor fi invitate să se mute la palat şi să concureze pentru a deveni mireasa prinţului Bram. Restul se vor întoarce acasă, sezonul lor încheindu-se.

— Nu ne-ai spus asta! exclamă Sara

Middlebrook, cu faţa schimonosită de panică şi furie.

Regina Mor o priveşte direct în faţă.

— De ce aş fi nevoită s-o fac?

Se întoarce din nou spre mulţime, cu acelaşi zâmbet senin pe buze.

— în spiritul corectitudinii, câştigătoarea va primi în dar diadema reginei Mai, pe care eu însămi am câştigat-o în ziua logodnei mele.

Un lacheu păşeşte în faţă cu o diademă în mână – e împodobită cu flori şi un curcubeu de pietre preţioasă, şi e aşezată pe o pernă de catifea roşie.

— începem?

Regina ne face semn să o urmăm când păşeşte pe peluză către stâlpul împodobit.

Mulţimea se adună în jurul nostru într-un cerc larg. Undeva, în lateral, se află o estradă pentru orchestră, acoperită de trandafiri albi.

Regina se întoarce spre noi cu un ultim zâmbet, care-mi pare greţos de dulce.

— Trişoarele vor fi descalificate.

Orchestra începe o melodie extrem de veselă, iar eu apuc o panglică violet, culoarea preferată a Lydiei. Fata frumoasă şi brunetă este chiar în faţa mea, iar Emmy Ito în spate.

începem să ţopăim în jurul stâlpului, dar ne devine clar aproape instantaneu că avem o problemă cu pământul: iama umedă englezească a înmuiat prea tare pajiştea mare de la Palatul Kensington.

Pantofii de mătase ai fetelor se afundă în iarba umedă şi, după o singură rotaţie în jurul stâlpului, câmpul s-a transformat în noroi alunecos şi ud.

Deidre cade prima, după doar patru ture. Un pantof i se înfige în noroi, aşa că se întoarce să-l

ridice, dar se loveşte de Greer, care sare cu agilitate peste ea.

Deidre ţipă şi loveşte cu pumnii până când lacheii o iau de acolo.

Nu pot decât să privesc îngrozită, copleşită de povara angajamentului pe care l-am acceptat toate. Până la apus, 18 fete vor fi pierdut tot ceea ce au plănuit. Nu se poate să mă număr printre ele.

Ne învârtim întruna, pe măsură ce orchestra cântă. Ca să nu ameţesc, mă uit doar la frontoanele palatului.

Spectatorii icnesc şi ovaţionează în timp ce ne învârtim, dar nu pot să nu cred că ne urmăresc doar ca să ne vadă
căzând ca nişte soldăţei de jucărie.

E un sport sângeros.

Restul rezistăm mai bine de o oră, dar apoi o fată se împiedică, iar haosul se dezlănţuie înainte să-şi dea seama cineva ce se întâmplă. Debutanta din spatele ei se prăbuşeşte, apoi încă una, şi încă una, şi încă una. Fata din faţa mea face o piruetă elegantă, cu braţele întinse pentru un efect dramatic. Mulţimea izbucneşte în aplauze.

Dar vin chiar în urma ei, cu Emmy în spate, iar ea nu încetineşte deloc. Blonda care tocmai a căzut nu se poate ridica destul de repede şi alunecă din nou în noroi, chiar la picioarele mele.

îmi înfig tocurile rezistente ale cizmelor în noroi şi mă opresc brusc, reuşind să ocolesc şi apoi să sar peste ea. Oftez uşurată.

După încă o jumătate de oră, spatele îmi este ud de sudoare, iar plămânii îmi strigă după aer. De dimineaţă am insistat ca doamna Tuttle să-mi lege corsetul lejer, dar, oricât aş încerca, tot nu

reuşesc să-mi recapăt complet răsuflarea.

Cu 6 fete eliminate, suntem încă 18, iar corpurile care se învârt în jurul meu fac aerul sufocant. Cu câteva excepţii, celelalte par la fel de obosite ca mine. Părul nostru, odată aranjat impecabil, atârnă acum în şuviţe transpirate pe feţe şi gâturi.

Unul dintre trandafirii albi pe care doamna Tuttle i-a prins în cocul meu dimineaţă cade şi este călcat în picioare, transformându-se într-o învălmăşeală lipicioasă de petale şi noroi.

O fată pe care nu o cunosc leşină, iar alta cade peste ea. încă trei fete cad la scurt timp după aceea.

Mulţimea s-a regrupat în jurul nostru şi devine tot mai gălăgioasă, cu mai puţine fete în ring şi mai multă şampanie în pahare. Oamenii strigă şi îşi trec bani din mână în mână. Majoritatea par să parieze pe Sara Middlebrook şi Marion Thome.

în cele din urmă, îmi zăresc părinţii în mulţime. Stau singuri într-o parte, ignoraţi, ca de obicei. Imaginea lor îmi stârneşte o împunsătură de furie, iar îndârjirea mea creşte.

Le zâmbesc, dar, în momentul acela de neatenţie, cade altă fată şi îmi stropeşte rochia cu noroi.

Trebuie să rezist mai mult decât alte şase pretendente.

Din partea cealaltă a stâlpului, Sara Middlebrook strigă pe deasupra orchestrei:

— N-o să te aleagă niciodată, Ivy. O fată cu reputaţia ta, prinţesă? Scuteşte-ne pe toate de ruşine şi renunţă acum!

Afişez un zâmbet fals.

— Prefer să risc.

— O să las orice fată care renunţă acum să-mi fie doamnă de onoare după ce câştig, spune ea către restul grupului.

— S-a făcut!

O roşcată pe care nu o cunosc dă drumul panglicii şi pleacă. Se aude un strigă din mulţime, probabil al părinţilor ei.

Bram stă în faţa adunării, cu o figură îngrijorată. Oare ştia ce pune la cale mama lui?

Două fete cad una peste cealaltă. Lumea se învârte îngrozitor, am momente când îmi pierd concentrarea şi, preţ de o secundă, mi-e teamă c-o să mă prăbuşesc odată cu ele, însă lacheii le ridică de acolo la momentul potrivit.

Am mai rămas nouă. Sunt foarte aproape.

Dar picioarele îmi tremură, iar tălpile mi-au amorţit, chiar şi în cizme. Mă înţeapă ceva într-o parte, şi a trecut o veşnicie de când n-am mai respirat ca lumea.

O brunetă înaltă murmură ceva pe înfundate; briza poartă spre mine cuvântul târfa. Fata din spatele ei o împinge şi se prăbuşesc amândouă, strigând laolaltă cu mulţimea.

Petrecerea este un vârtej ameţitor, dar într-un singur punct clar se află mama mea, palidă de îngrijorare. Tata o

ţine protector cu mâna pe după umeri. Uneori, îi port pică pentru grija exagerată pe care ne-o arăta Lydiei şi mie. Era genul de părinte care nu putea suporta să ne vadă vreodată în disconfort, şi, cu toate că asta ne-a oferit o copilărie aurită şi fericită, mă tem că nu m-a pregătit prea bine pentru lume.

Trebuie doar să rezist mai mult decât încă o fată şi aş putea să-i salvez de la excluderea socială, de la dezastrul financiar, de la toată durerea la care am fost martoră în ultimele trei luni.

îmi înfig tocurile adânc în noroi, exact când un ţipăt străpunge mulţimea, şi mă întorc la timp pentru a vedea cum pantoful delicat al Sarei Middlebrook se agaţă întruna dintre scobiturile lăsate de cizmele mele. Cade înainte, iar noroiul îi stropeşte faţa.

— Nu! strigă ea. Nu! Nu e corect!

Aleargă la Bram şi cade la picioarele lui.

— Te rog, înălţimea Ta, alege-mă pe mine, pe mine! O să fac tot ce doreşti.

Bram o ajută să se ridice.

— Mamă?

Se uită peste umăr, unde stă mama lui, cu chipul inexpresiv. Aceasta dă scurt din cap către un lacheu, care o ia pe Sara în timp ce urlă şi dă din picioare.

Nu-mi place de ea, dar o compătimesc. N-aş dori nimănui soarta ei.

în ciuda celor întâmplate, uşurarea îmi cuprinde tot corpul. Am reuşit! Sunt una dintre ultimele şase. Marion Thome cade apoi, deşi se întâmplă puţin prea lent şi cu prea multă grijă să fie un accident.

Olive se împiedică în panglica ei şi cade imediat după, izbucnind pe loc în lacrimi.

Nici Emmy nu mai rezistă mult.

Când rămânem doar trei – eu, fata brunetă şi Greer –, mulţimea e cuprinsă de delir.

Chipul lui Greer este ud de transpiraţie, iar ochii ei, plini de furie, mă străpung cu o privire intensă.

Eu şi Greer ne-am înţeles bine şi am fost cele mai bune prietene pentru că ştia mereu că nu voi fi niciodată o ameninţare pentru ea. Ani de zile, aceleaşi remarci se repetau: „Ivy nu-şi face griji că trebuie să fie frumoasă, nu-i aşa că e minunat?” sau „E grozav că Ivy şi cu mine vom debuta în acelaşi sezon. Mă poate ajuta să-mi gestionez carnetul de dans plin”.

Acum, mă priveşte de parcă aş putea cu adevărat să fiu o concurenţă serioasă. Pentru prima dată în vieţile noastre, Greer Trummer este obligată să mă ia în serios.

— Mulţumesc că m-ai acoperit ieri la atelier! îi spun, gâfâind. O să te las să fii una dintre doamnele mele de onoare.

— Taci! îmi şuieră printre dinţi.

Dar în momentul acela de neatenţie calcă strâmb şi cade, stropindu-se cu noroi.

înjură şi bate cu pumnul în băltoacă înainte să fie târâtă de acolo.

îmi permit doar un singur tur în jurul stâlpului să râd.

Orchestra îşi încetineşte ritmul, pe măsură ce muzicienii obosesc. Cred că dansăm de mai bine de două ore.

Mulţimea strigă, dar abia pot desluşi ceva peste vuietul din urechile mele.

— Ivy! se aude vocea tatălui meu. Hai, Ivy!

Se aude încă un nume strigat din mulţime.

— Faith!

Probabil e numele fetei din faţa mea.

Faith are obrajii roşii de efort, iar transpiraţia îi picură de la rădăcina părului în gulerul rochiei

albe.

însă faţa îi e împietrită, nelăsând să se vadă ce e în sufletul ei. Şi o respect pentru asta.

Sunt extrem de obosită. Mi-ar fi uşor să mă opresc. Dar soarele bate în nestematele de pe diadema reginei Mai şi îmi imaginez cum o ofer părinţilor mei. Ar putea s-o

vândă pentru o sumă mai mare decât au văzut în toată viaţa lor. Ar putea să ne salveze casa. Ar putea fi chiar suficient ca eu şi Lydia să trăim fără soţi.

Mă întorc cu o energie reînnoită şi lovesc cu picioarele în noroi.

Două fete ies în faţa mulţimii.

— Faith! strigă ele. Hai, Faith!

Ea le vede şi zâmbeşte, iar chipul ei desăvârşit se mişcă în sfârşit.

Distrasă, calcă puţin strâmb cu piciorul stâng într-un crater format în noroi şi se împiedică. încearcă să se agaţe de panglică, dar materialul se rupe. Mulţimea icneşte, iar Faith cade în noroi.

Se lasă o linişte mormântală, apoi se aude un ropot zgomotos de aplauze.

Mulţimea se dă la o parte, iar regina şi Bram se îndreaptă spre noi. Ca un adevărat gentleman, Bram o ajută pe Faith să se ridice, dar ochii îi sunt îndreptaţi asupra mea.

Coroana reginei Mai sclipeşte în soare când regina o ridică în aer, pentru ca toată adunarea s-o vadă, apoi mi-o coboară pe cap.

Mulţimea aclamă şi o ploaie de petale cade asupra mea ca ninsoarea. însă privirea mi se opreşte asupra unei siluete în mijlocul oamenilor.

Sprâncenele îi sunt încruntate, gura strâmbată într-o grimasă, iar mâinile încleştate în pumni atât de strânşi, încât degetele îi sunt albe. Complet nemişcat şi holbându- se la mine de parcă mă urăşte, este chiar prinţul Emmett De Vere.

CAPITOLUL ŞAPTE

[5]

B ram se apropie, iar soarele iese odată cu zâmbetul lui.

Ochii cenuşii îi sunt luminoşi, şi zâmbeşte destul de larg, încât să i se vadă gropiţa.

— Felicitări, lady Ivy! spune el suficient de încet ca să aud doar eu.

îmi e aproape imposibil să-mi trag sufletul, dar greutatea coroanei face victoria să pară reală.

Un lacheu loveşte podeaua de trei ori cu piciorul, iar mulţimea cade într-o linişte totală, însă regina se îndreaptă deja spre palat, cu trena rochiei târându-se în urma ei. Face un gest graţios şi totodată indiferent cu mâna.

— Ne revedem pentru Parada Pactelor peste o jumătate de oră. Haideţi să avem nişte pacte ingenioase anul acesta, fetelor! Mă plictisesc!

Petrecerea din grădină e în toi, însă debutantele sunt conduse sus, în holul de lângă sala tronului.

Anul acesta suntem ceva mai puţin de o sută. Douăzeci şi patru de fete sunt acoperite de noroi, optsprezece dintre ele cu feţele brăzdate de lacrimi, după ce şi-au pierdut întregul viitor în doar câteva ore. Toate mă privesc cu invidie abia mascată, cu ochii aţintiţi asupra coroanei de pe capul meu. Stomacul mi se strânge din pricina unui sentiment ciudat de vinovăţie.

Suntem aşezate în ordine alfabetică, după numele de familie, aşa că sunt aproape de început.

Fiecare fată va intra singură, se va prezenta reginei şi îşi va face pactul.

Aşa suntem livrate înaintea ei, ca florile într-un buchet, aşteptând să fim presate între aceleaşi pagini. Frumoase, dar fragile, şi pentru totdeauna captive.

Deşi doar şase dintre noi vom face pacte pentru

a atrage mâna unui prinţ, toate avem căsătoria în minte. Ce pact va ajuta pe cineva să prindă un baron sub cincizeci de ani, un duce cu toţi dinţii în gură sau un lord cu cea mai frumoasă reşedinţă de vară? Acestea sunt calculele pe care am fost instruite să le facem.

Aceleaşi priviri stinghere trec între mine, Greer, Faith, Emmy, Marion şi Olive.

Tocmai am devenit rivale, dar în aer pluteşte o compasiune reciprocă. Nu ne putem privi decât pe furiş. Nu mă îndoiesc că aceleaşi două întrebări mi se rotesc neîncetat în minte: „Ce ne-am făcut?” şi „Ce suntem dispuse să ne facem una alteia?”

Celelalte optsprezece fete, cele care n-au trecut testul dansului în jurul stâlpului, stau în dezordine. Unele plâng pe faţă, iar altele încearcă să ţină capul sus. Sara şi Deidre fierb de furie.

Ceasul bate ora trei, iar clopotele răsună peste oraş. Uşile sălii tronului se deschid, iar Penelope Atkins intră prima.

Inspirăm la unison când păşeşte înainte, dar holul rămâne tăcut, cu excepţia sunetului respiraţiei noastre, în timp ce aşteptăm. Suntem mult prea neliniştite ca să transformăm în glumă momentul pentru care am fost crescute, singura şansă de a trăi ceva magic.

După câteva minute, uşile sălii tronului se deschid din nou, iar Penelope Atkins iese. Diferenţa este evidentă imediat.

Părul ei şaten, plictisitor, este acum o cascadă de şuviţe bogate, strălucitoare, de un castaniu-aprins, care i se revarsă pe umeri.

Papucul de mătase de pe piciorul stâng este îmbibat în sânge.Pielea îi este umedă, faţa palidă, dar zâmbetul ei triumfător vorbeşte de la sine.

Şchiopătează afară din hol, lăsând în urma ei dâre umede, stacojii.

Wendla Avignon merge următoarea. Iese nici cinci minute mai târziu, cu ochii umezi de lacrimi, dar fără alte schimbări vizibile.

Apoi îmi vine rândul.

îmi îndrept umerii şi inspir adânc în timp ce uşile se deschid în faţa mea.

Mă întorc în gând la mine însămi, la unsprezece ani, stând pe podeaua dormitorului meu. Părul blond îmi era prins cu panglici, iar eu eram mică şi în siguranţă.

Visam la acest moment, mâzgălind pe marginea caietelor de şcoală ce aş putea cere.

îmi imaginam cum ar fi să pot vorbi cu animalele sau să zbor. Mă vedeam cu puterea de a face florile să înflorească doar cu palma sau de a invoca nori de ploaie din nimic. Dacă aveam o singură şansă să ating magia, atunci nu aveam de gând s-o irosesc. Nu-mi puteam imagina de ce cineva ar cere ceva atât de banal ca un chip mai frumos.

închid ochii şi îmi permit răgazul unui singur suspin pentru a-mi plânge copilăria pierdută. îmi pare rău, şoptesc prin timp, pentru tot ce nu ai apucat să fii.

Sala tronului pare atât de mare fără nimeni în ea!

Traversez spaţiul vast către tronul reginei.

— Lady Ivy Benton!

Vorbeşte cu voce joasă şi mieroasă.

Fac o reverenţă adâncă şi mă ridic s-o privesc în ochi, îmi tremură mâinile, aşa că mi le prind la spate şi mă joc cu funda legată la baza spinării. Perfectă, trebuie să fiu perfectă.

Regina Mor rânjeşte, arătând un şir de dinţi perfecţi, cu canini mai ascuţiţi decât am văzut vreodată.

— Spune-mi, domnişoară Benton, ce anume ai venit să- mi ceri?

CAPITOLUL OPT

Mi-am imaginat momentul ăsta luni de zile. Am scris planul pe hârtie iar şi iar, apoi am aruncat hârtia în foc ca să mă asigur că nu fac vreo greşeală.

— Maiestatea Ta!

Vorbesc pe un ton dulce şi ridicat, exact cum am exersat. Plec umerii, încercând să mă fac cât mai mică. Foarte mică, o persoană măruntă, un nimeni absolut.

— Doresc să anulez pactul pe care l-ai făcut cu sora mea, lady Lydia Benton, sâmbătă, 1 mai, anul 1846. Orice i-ai oferit, să-i fie luat înapoi, şi orice ţi-a oferit ea, să-i fie restituit complet şi nealterat.

Respir adânc după ce termin, uşurată că am spus totul corect.

Regina strânge din buze şi mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Ai terminat?

— Da, doamnă!

Plec capul cu respect, disperată s-o impresionez.

Regina râde până când râsetul îi răsună pe pereţii sălii tronului.

— Nu poţi anula târgul făcut de altcineva.

— Maiestatea Ta, nu-mi doresc nimic mai mult decât să anulez pactul cu sora mea mult iubită. Ea nu-şi mai aminteşte ce pact a făcut, iar eu vreau să pun capăt nefericirii sale. Sunt sigură că

înţelegi.

Regina mă priveşte de sus, de pe podium.

— Poţi să-ţi pui orice dorinţă vrei, dar vei rămâne dezamăgită.

— îmi spui măcar care a fost pactul? Poţi să-mi faci hatârul ăsta?

— Pactele sunt făcute în secret.

— Şi sunt mereu imposibil de anulat? o întreb, poate cu prea multă îndrăzneală.

Sala tronului se întunecă în momentul în care un nor trece afară prin faţa soarelui. Regina întoarce ochii către o fereastră cu vitralii şi din nou către mine.

— Există multe lucruri pe care n-ai să le înţelegi niciodată despre magie.

— Nu pot să cred că e dorinţa ta să vezi că un supus atât de loial şi devotat ca Lydia suferă aşa de mult.

Se prea poate să fi mers cam departe de data asta. Trebuie să fiu drăguţă şi bună, doar aşa voi obţine ce-mi doresc!

Regina îşi arcuieşte o sprânceană.

— Sora ta a făcut un târg cu bună ştiinţă şi în deplinătatea facultăţilor mintale.

Mai am o singură întrebare, una care nu-mi dă pace încă din noaptea aceea de februarie, şi doar ea poate să-mi răspundă.

A,

— A fost acolo? În Lumea Cealaltă?

Regina scoate un oftat adânc.

— Nu! Uşa aceea e închisă de patru sute de ani.

Văd ceva asemănător cu tristeţea în ochii ei întunecaţi.

E curent în sala tronului, dar nu de asta îmi simt inima îngheţată. Elfii nu mint. Era ceea ce-mi plăcea cel mai mult din poveşti când eram mică şi ceea ce urăsc acum, pentru că ştiu că-mi spune adevărul, iar eu nu pot să-l ac- cept. Dacă Lydia n-a fost În Lumea Cealaltă, asta înseamnă că poliţiştii aveau dreptate. A fost doar o altă fată

care a fugit de acasă şi căreia nu i-a păsat îndeajuns de mine să nu mă lase în urmă.

— Dar prinţul Bram? o întreb cu oarecare disperare.

Ea clatină din cap.

— Un caz special. Uşile sunt stranii. Uneori se deschid doar într-un singur sens.

Sunt mai multe informaţii decât credeam că o să-mi ofere, dar asta nu mă ajută cu nimic să accept situaţia.

Regina Mor mă priveşte de pe tron, iar chipul ei îşi recapătă masca împietrită.

— De ce te temi cel mai mult, Ivy Benton?

Mă gândesc o clipă, apoi îi răspund cu sinceritate.

— Mă tem c-o să-mi dezamăgesc familia.

Regina Mor se lasă pe spate şi respiră.

— Aş putea să te ajut.

Dar nu poate. Nu cu adevărat. Nu când ceea ce-mi doresc este răzbunarea şi tocmai ea este de vină pentru nenorocirea Lydiei.

— Ai putea avea mai mult pământ pentru moşia tatălui tău aflată în declin, un talent special pentru contabilitate sau abilitatea de a cânta la pian atât de frumos, încât să linişteşti nervii oricui te ascultă. Trebuie doar să plăteşti preţul potrivit.

— Nu, mulţumesc!

Ea râde din nou, dar fată compătimire.

— îţi dau o ultimă şansă, Ivy Benton, să iei ceva doar pentru tine.

O vreau pe sora mea înapoi. îmi muşc limba înainte să- mi scape o vorbă din gură.

Când eram mici, iar eu şi Lydia le scoteam din minţi pe mama şi pe guvernantă pentru că ne certam şi ne pâram una pe alta, mama ne prindea feţişoarele în mâini şi ne spunea: „Nu eşti paznicul surorii tale.”

Dar cine sunt dacă nu sora cuiva? Şi ce înseamnă vorba asta dacă nu tocmai acest lucru?

— Nu-mi doresc nimic altceva, Maiestatea Ta.

Iţi mulţumesc cu toată sinceritatea pentru timpul acordat!

Regina oftează pe tron.

— Aduceţi-o pe următoarea!

Mama vorbeşte tot drumul spre casă, sporovăind despre victoria mea şi prietenii ei, dar cuvintele se amestecă şi îmi formează un zumzăit în urechi în timp ce privesc pe fereastra trăsurii.

Mă joc cu marginea batistei şi o dau la o parte, descoperind că tăietura din mijlocul palmei este aproape complet vindecată. Simt un val brusc de căldură pentru prinţul Bram. Dar chiar şi amintirea chipului său perfect şi a zâmbetului său blând nu reuşeşte să-mi îmbunătăţească starea de spirit.

Abia când ne oprim în faţa casei, mama îşi întrerupe fluxul frenetic al gândurilor exprimate şi se opreşte să mă privească cu adevărat.

— Ştii, îmi spune, echilibrându-se când trăsura se opreşte brusc, ai fi o prinţesă minunată!

N-aş fi – nu în versiunea asta nouă, care e plină de furie. Dar zâmbesc cu blândeţe şi răspund:

— Mulţumesc!

— Noua ta memorie îţi va fi de folos în competiţia pentru mâna prinţului. Ce ţi-a luat în schimb? mă întreabă precaută, de parcă s-ar teme de răspuns.

N-am niciun motiv s-o mint.

— N-am făcut un târg.

— O, scumpa mea! îmi spune în şoaptă, şi mi se rupe inima să-i aud dezamăgirea.

E un gest de bunătate din partea mamei că-mi permite să fug în camera mea şi să stau acolo singură pentru restul zilei. Când soarele apune, doamna Tuttle îmi aduce o tavă cu cina, dar chiar

şi ea are suficient bun-simţ să nu-mi vorbească.

Lydia, pe vremea când era ea însăşi, ar fi fost o prinţesă potrivită. Populară şi frumoasă, era îndrăgită pentru zâmbetul ei, dar şi mai îndrăgită pentru agerimea minţii.

E trecut de unsprezece când mă strecor pe hol către camera ei. Nu mă surprinde să o găsesc trează. Nu mai
respectă orele normale de odihnă. Stă în capul oaselor în pat, cu un roman gotic în mâini.

— Mama mi-a spus deja, mă întâmpină când intru. O să mă pui să-ţi fac reverenţe când o să câştigi?

Mă trântesc lângă ea, cum făceam când eram mică şi mă lăsa să dorm în patul ei aproape în fiecare noapte.

— Cine spune c-o să câştig?

— Niciodată n-ai avut destulă încredere în tine, îmi şopteşte.

— Tu ai avut destulă pentru amândouă.

O familie n-are nevoie de două stele, iar Lydia era deja steaua noastră.

— Nu!

Se uită în tavan, şi niciuna n-o priveşte pe
cealaltă.

— îţi aminteşti greşit.

Poate e din cauza întunericului sau poate pentru că de mâine mă mut la palat, dar zidul dintre noi pare mai puţin impenetrabil în seara asta, de parcă vorbim sincer pentru prima dată în ultimele luni.

Clipa de tăcere se prelungeşte. Lydia închide cartea şi stinge lampa cu gaz de pe noptieră.

Suntem neplăcut de aproape de subiectul pe care nu putem să-l discutăm. A doua dintre cele

trei mari trădări ale Lydiei.

Eu şi Lydia am făcut o înţelegere când eu aveam şapte ani, iar ea, nouă.

Ne-am crestat degetele mari cu o piatră ascuţită din grădină şi le-am apăsat unul de celălalt până când au devenit alunecoase de sânge. Ea ajurat că se va căsători cu fiul lordului Chapwick, care locuia pe strada noastră, iar eu puteam trăi alături de ei pentru totdeauna. Era un băiat drăguţ, cu faţa plină de pistrui şi o slăbiciune evidentă pentru Lydia. Viaţa mea mi-ar fi aparţinut şi aş fi putut fi cu sora mea. Nu-mi puteam imagina un viitor mai bun.

Poate că nu era o înţelegere magică cu o regină nemuritoare, dar pentru mine părea la fel de sacră şi de

neîncălcat. Acordul dintre noi era fundamentul pe care se sprijinea relaţia noastră, o constantă.

Pe urmă, după ce a făcut târgul, iar primul ei sezon a venit şi s-a dus, nu s-a măritat cu fiul lordului Chapwick. Toţi cei din oraş credeau că logodna ei e ca şi aranjată, mai ales familia Chapwick, dar ea l-a respins. Degeaba am implorat-o să-mi explice, fiindcă nu mi-a spus nimic în afară de „nu mi s-a părut potrivit”. S-a prefăcut că nu mă aude suspinând noaptea prin peretele comun. N-am înţeles atunci. Şi nu înţeleg nici acum.

Fiul lordului Chapwick s-a însurat în schimb cu Fiona Edgar. Cât despre cele două sezoane ale ei în societate, Lydia abia dacă a făcut vreun efort, stând mereu undeva, în marginea sălii de bal, şi minţind că o doare glezna. „O să găsim pe cineva mai bun pentru tine, Lydia”, îi spuneam eu, dar ea dădea din cap cu o privire distantă.

A fost o trădare pe care nu ştiam cum să i-o iert.

Pe urmă, a dispărut.

Clipesc şi mă întorc în cameră.

— Chiar nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat?

E ultima dată când o întreb.

Ea respiră şovăitor.

A,

— Iţi jur! E îngrozitor să ştiu că mi s-ar fi putut întâmpla orice. Mă face să simt ca şi cum trupul nu mi-ar mai aparţine. Nu pot să explic.

— Nu-ţi cer să explici.

— Nu cred că aş fi ales să-ţi fac una ca asta, dar îmi

A,

pare rău dacă am făcut-o! îmi pare rău că s-a întâmplat aşa! Ar fi trebuit să te protejez.

E prima scuză pe care am primit-o, dar acum, că

pluteşte în aer, nu cred c-am avut cu adevărat nevoie de ea. Am ştiut dintotdeauna că asta simte Lydia, atât suntem de apropiate!

— E în regulă! îi spun şi constat cu mirare că vorbesc serios. O să fim fete bătrâne împreună.

Lydia râde, dar râsul ei nu pare deloc însufleţit.

Ridică degetul mic. Nu jurăm pe degetul mic decât atunci când mama nu-i de faţă, fiindcă nu-i place să rămână pe dinafară.

— Promit că te cred, îmi spune.

— M-am rătăcit, iar prinţul Emmett m-a călcat cu trăsura lui idioată.

— Nu se poate!

Dau din cap ca pentru a-i confirma cele spuse.

— Şi-a făcut milă de mine şi m-a însoţit acasă după aceea, dar totuşi...

Lydia se încruntă.

— Probabil că se ocupa de tot felul de lucruri desfrânate, umblând aşa, în toiul nopţii.

— Mi-e milă de orice fată destul de nesăbuită, încât să se lase păcălită de el.

— Şi cum o să-l suporţi când Brarn o să se însoare cu tine?

îmi dau ochii peste cap.

— O să te muţi la mine ca doamnă de onoare şi putem să-l chinuim împreună. N-o să aibă o zi de linişte.

— E îngrozitor! se smiorcăie ea.

— Cel mai rău, îi răspund, puţin nesigură.

Drept dovadă, alerg în camera mea şi scot cartea de vizită de sub saltea, unde am ascuns-o. Nu ştiu de ce am păstrat-o. O nerozie, fireşte!

Lydia icneşte de bucurie când i-o ofer şi zâmbeşte larg când îi spun că poate s-o ardă chiar ea.

O aruncă în foc râzând şi privim amândouă cum se în- covoaie şi se transformă în cenuşă.

— încearcă să nu-mi duci dorul prea mult după ce plec, îi spun, dându-i un ghiont în coaste.

— întotdeauna mi-e dor de tine! îmi răspunde cu puţin prea multă sinceritate.

Nu putem îndura aşa ceva, aşa că nu mai spunem nimic.

După ce o să moară tata, titlul său o să ajungă la un văr de-al doilea pe care nu l-am cunoscut niciodată, iar creditorii o să ia ce mai rămâne. Sper că vânzarea diademei reginei Mai o să ne fie de folos după ce pierd competiţia pentru a deveni mireasa prinţului Bram.

— Mama a spus că n-ai făcut un târg. N-a fost o mişcare prea inteligentă, zice Lydia.

Ridic din umeri.

— Pentru că pentru tine a mers atât de bine?

Lydia se încruntă.

— Eşti rea!

Nu-i spun ce i-am cerut reginei. S-ar simţi vinovată şi nu văd ce rost ar avea s-o pedepsesc.

— Bram n-o să mă aleagă pe mine. Nu văd rostul.

Poate că Lydia îi era sortită fiului lordului Chapwick, dar perspectivele mele sumbre erau inevitabile, însă mult mai puţin atrăgătoare. în calitate de mezină stângace a unui marchiz sărăcit, chiar şi în cele mai bune circumstanţe, n-aş fi putut spera la mai mult decât la un văduv cu decenii mai în vârstă decât mine sau unul dintre membrii inferiori ai aristocraţiei, cu ceva atât de stricat în interiorul său, încât fusese respins de toţi ceilalţi: unul dintre bărbaţii cruzi, un mincinos sau un trişor.

Mă simt uşurată că m-am salvat de la asemenea soartă, chiar dacă ne-am condamnat într-un mod total diferit.

— Pot să-ţi spun un secret? o întreb.

— Oricând.

— Am fost să te caut când erai plecată. M-am furişat afară în timpul nopţii.

Şocată, Lydia se ridică brusc în capul oaselor.

— Ivy! Ce-a fost în capul tău?

— Mă gândeam că aş simţi dacă ai murit. Ar trebui să mă aplauzi; am avut dreptate.

Speram c-o să râdă, dar Lydia pare din nou tristă.

— Ce s-a întâmplat?

— N-o să mă crezi în veci!

CAPITOLUL NOUA

Mama o trage pe Lydia din pat a doua zi dimineaţă ca să-şi ia rămas-bun, şi ne îmbrăţişăm scurt şi stângaci în prag. Ne lovim coatele unul de celălalt. Ochii îi sunt încă umflaţi de somn, dar nu ştiu dacă ăsta e motivul pentru care nu poate să mă privească cu adevărat. Nu putem suporta cât de mult ne iubim. E ca o rană deschisă pe care n-o putem atinge din cauza durerii pe care o provoacă.

— O să-mi lipseşti foarte mult! îi şoptesc destul de încet, încât să mă audă numai ea.

— O să se îndrăgostească de tine dacă are vreun pic de bun-gust, îmi răspunde tot în şoaptă.

Doamna Tuttle mă sărută pe obraji şi spune:

— Când o să fii prinţesă, să-i îngădui bătrânei doamne Tuttle să te viziteze în palatul ăla elegant.

Tata mă îmbrăţişează ultimul, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Când te-ai făcut mare? mă întreabă, cu nasul în părul
meu.

Probabil ştie la fel de bine ca mine. Dar nu fac decât să- 1 îmbrăţişez şi eu. La picioarele mele stă un sac de cărţi pe care mi le-a dăruit – volume vechi de Socrate şi John Locke. Nu vreau să le car prin oraş după mine, dar îi fac pe plac, ca de obicei.

Trăsura se îndepărtează de Piaţa Belgrave şi văd cum casa dispare în spatele meu într-un nor de fum.

Când ajungem la Palatul Kensington, o femeie înfricoşătoare ne aşteaptă pe trepte.

— Aţi sosit ultimele! îmi spune tăios în timp ce lacheii îmi scot cufărul din spatele trăsurii.

Mama se uită la ceasul prins cu lanţ de talie.

— Dar am ajuns la timp.

— Lady Marion Thorpe a sosit cu părinţii ei şi cu slujnica încă din zori, îmi răspunde. Restul au ajuns după mi- cul-dejun.

Mi-e ruşine că celelalte fete au ajuns mai devreme ca să se pregătească împreună. Au vorbit despre asta fără mine?

Fără să aştepte un răspuns, femeia, care are postura unui comandant militar, o porneşte peste peluză, iar eu şi mama ne grăbim să ţinem pasul cu ea. Anglia n-a mai avut o armată de când regina Mor a pus capăt Războiului celor Două Roze, dar am citit despre asta în cărţi. Nimic descris în paginile romanelor nu este la fel de înfricoşător ca doamna din faţa mea. Are vreo şaizeci de ani, părul alb strâns într-un coc voluminos şi o jachetă gri, serioasă, în stil spencer, închisă peste rochie.

— Sunt vicontesa Bolingbroke şi voi fi însoţitoarea voastră pe durata acestui sezon. Promit să vă ghidez, să vă educ cât mai bine şi să mă asigur că onoarea voastră rămâne neştirbită. Voi locui cu voi şi cu celelalte cinci fete aici, pe domeniul palatului. Mă aştept ca purtarea voastră să fie ireproşabilă.

îşi îndreaptă privirea spre valiza mea ridicol de mică.

— Mă bucur să văd că ai împachetat puţin. Coroana îţi va oferi un trusou cu toate cele necesare.

Ne conduce spre Caledonia Cottage, o clădire scundă, acoperită de iederă, de la marginea împădurită a domeniului. Din grădina liniştită, păşim într-o veritabilă furtună, în timp ce fetele celelalte şi personalul lor se pregătesc pentru balul din seara asta. Vicontesa Bolingbroke ne conduce pe scara acoperită cu covor spre viitoarea mea cameră. Este decorată cu gust, dar mai mică decât cea de

acasă, cu un tavan înclinat şi o singură fereastră care lasă să pătrundă razele aurii ale luminii de dimineaţă.

Două paturi cu baldachine din damasc bleu sunt aşezate lângă peretele din spate, cel mai apropiat de fereastră fiind deja deranjat şi acoperit cu haine aruncate la întâmplare.

— Vei împărţi camera cu Faith Fairchild, spune vicontesa. Voi locui pe hol, în apropiere, pentru restul sezonului, iar voi veţi fi îngrijite de întreg personalul palatului. Vizitele familiei pot fi aranjate direct cu mine, dar descurajăm astfel de activităţi, nepermiţându-le prea des, pentru a nu afecta concentrarea fetelor.

Vicontesa deschide uşa, iar eu îmi iau rămas-bun de la mama. Ea nu plânge din fire; doar mă strânge în braţe şi- mi spune:

— Fă tot ce poţi!

Prânzul a fost pregătit în sala de mese de la parter, pentru a ne oferi nouă, fetelor, ocazia să ne cunoaştem mai bine. Dar nu avem mult timp la dispoziţie. Conform tradiţiei, în seara asta va fi un bal în casa familiei Twombley, unde toată lumea o să-şi etaleze feţele şi noile talente sau orice alt lucru pentru care s-a târguit. Acum câţiva ani, a fost o fată care a cerut un ceas mic şi ciudat care mieuna ca o pisică la oră fixă. Nimeni nu ştie încă de ce.

Când aveam vreo 11-12 ani, la apogeul obsesiei mele pentru elfi, am furat unul dintre jurnalele nefolosite ale mamei şi am notat toate târgurile şi preţurile cerute pe care le-am găsit, disperată să găsesc o logică în toate. Am ajuns la concluzia că sunt aleatorii şi că se bazează doar pe capriciile reginei, ceea ce mă înspăimânta şi mă încânta

totodată.

Casa Benton a primit invitaţia de la lacheul contelui Twombley la prima oră a dimineţii. Mama m-a îmbrăţişat strâns, cu ochii umezi de lacrimi, după ce a rupt sigiliul de ceară de pe plic. N-ar fi sosit niciodată dacă n-aş fi fost una dintre pretendentele de pe lista prinţului.

Greer stă la capătul opus al mesei, iar ceea ce s-a schimbat la ea îţi sare imediat în ochi.

Faţa ei, cândva îmbujorată şi dulce, s-a ascuţit şi s-a subţiat, iar trăsăturile i-au devenit izbitor de frumoase. Nu pot s-o privesc – e prea ciudată şi tulburătoare!

Şi Olive pare să se fi schimbat. Păşeşte cu încredere şi zâmbeşte larg, dezvăluind două şiruri de dinţi albi, per-

A,

fecţi. înainte îi lipsea un molar de sus, iar dinţii de jos se încălecau îngrozitor.

Emmy, Mar ion şi Faith râmân neschimbate la exterior.

— Greer, ce frumoasă eşti! spune Marion cu bunătate. Şi tu, Olive!

Olive, care n-a încetat să zâmbească de când a intrat în casă, înclină uşor din cap.

Suntem servite cu mini-sandviciuri cât se toarnă ceaiul.

— Şi ce altceva aţi mai primit ieri? întreabă Marion, conducând discuţia, de parcă ştie deja că e lidera noastră.

— Mai important, la ce aţi renunţat? spune Emmy în barbă.

Olive îşi scoate mănuşile albe ce-i acoperă încheieturile. Are un bandaj proaspăt în jurul palmei, identic cu cel pe care îl purtăm toate şase.

întinde braţul spre mijlocul mesei şi dă din cele

zece degete complet netede, lipsite de unghii.

Emmy icneşte. Faith amuţeşte de uimire. Greer ţipă. Marion pur şi simplu râde.

— Dar a meritat, nu-i aşa? zice Olive.

Pe buze îi apare un zâmbet nesigur, care dă la iveală dinţii desăvârşiţi.

— Absolut! exclam, sperând că aşa o să o opresc pe Emmy din a scoate răutăţile care par să-i stea pe limbă.

— Dar tu, Greer? Pe tine ce te-a costat? întreabă Olive.

Greer râde, şi e acelaşi râset fomăitor din fundul gâtului pe care îl are de când eram copii. Se ridică şi împinge

scaunul în masa lucioasă de mahon.

— Ia priviţi! spune, dar în voce i se ghiceşte o notă de isterie, de parcă nici ei nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

închide ochii, concentrată, dar rămâne complet nemişcată. Pe urmă, cedează cu un oftat şi ocoleşte masa într-un cerc larg.

— Nu înţeleg, spune Marion.

— Nu pot să mă întorc spre stânga, spune Greer.

— Niciodată? o întreb.

— Nu, niciodată!

Marion îşi înăbuşă râsul.

— Şi ai fost de acord.

Greer ridică din umeri.

— Asta mi-a oferit ea, şi mi s-a părut mai puţin dureros decât să-mi pierd degetele de la picioare, aşa că...

în momentul acela, toate şase izbucnim în hohote de râs, până şi Faith cea tăcută, care bate cu palma în masă atât de tare, încât ceaiul se

varsă peste biscuiţi.

— Dar tu, Marion? întreabă Greer după ce se aşază la loc.

Marion ia o gură de ceai şi dă a lehamite din mână.

— Am fost chinuită de migrene toată viaţa, aşa că am cerut să nu mai am dureri de cap.

Olive îşi trece degetul mare peste vârfurile netede ale degetelor.

— Şi ce ţi-a cerut în schimb?

Marion ridică din umeri, legănându-şi cerceii cu diamant.

— Nu mai simt mirosul florilor. Nu-i mare pagubă.

Toate murmurăm aprobator şi ne întoarcem spre Emmy, aşteptând să mărturisească.

Fata îşi ţuguie buzele.

— Am cerut să am talent la pictură. N-o să mai simt niciodată gustul dulciurilor. Oricum nu-mi plăceau dulciurile prea mult, dar nu i-am spus-o şi ei.

— Şi tu, Faith? zice Marion şi gesticulează către Faith, care stă în dreapta ei.

Faith ţine un sandvici cu castravete între degete, dar stă ca o stană de piatră şi-i aruncă lui Marion o privire ciudată. între ele două e o atmosferă stranie.

— Cu tot respectul, nu văd cu ce m-ar ajuta să vă spun vouă aşa ceva, zice Faith încet.

Ne încordăm toate. Ştim că suntem în concurenţă unele cu altele. Doar Faith pare sinceră, curajoasă sau suficient de nemiloasă, încât să spună adevărul cu voce tare.

— Toate sunteţi nişte obstacole în calea fericirii mele, continuă ea. Cu cât se termină totul mai

repede, cu atât mai bine.

Zicând acestea, se ridică de la masă şi iese din cameră, călcând apăsat.

Olive începe să se smiorcăie

— Speram să putem fi prietene!

— O să fim, o asigură Marion, dar Emmy şi Greer se foiesc stânjenite pe scaun.

Toate se întorc spre mine, aşteptând.

— îmi pare rău să vă dezamăgesc!

Nu câştig nimic dacă le minte.

— Nu-mi puteam imagina ceva ce mi-aş fi dorit suficient de mult, încât să fac un târg, aşa că n-am făcut nicio înţelegere.

— N-ai... făcut niciun târg? întreabă Greer.

— Nu!

înainte să mai întrebe vreuna ceva, vicontesa Bolingbroke apare în prag, cu mâinile în şolduri.

— Sus, fetelor, sus! Ar fi bine să vă grăbiţi!

Abandonăm farfuriile şi urcăm pe scări spre dormitoare. La capul patului, găsesc un cufăr din piele neagră pe care sunt scrise iniţialele mele, IEB, cu litere aurii. E plin de haine! Un curcubeu de veşminte: rochii din mătase atât de fină, încât aproape străluceşte, rochii elegante de bumbac pentru vizite şi chiar şi o haină de catifea. Dedesubt
găsesc un strat de lenjerie nouă, cămăşi căptuşite cu mătase şi mănuşi de satin şi piele de ied.

Mă uit la Faith, Fetele pot să-şi facă debutul în faţa reginei şi să ia parte la Parada Pactelor doar dacă şi mama lor a făcut-o sau dacă o femeie mai în vârstă, de obicei o rudă, le sponsorizează participarea.

Seara trecută, mama abia aştepta să-mi spună ultimele bârfe pe care le aflase la petrecerea în

grădină. Faith a crescut în Brighton şi presupusa ei naşă de botez, lady Carrington, i-a sponsorizat ieşirea în societate. Mama şi-a amintit în cel mai mic detaliu că Faith fusese, până de curând, dansatoare în Baletul Regal, un statut nu tocmai acceptabil pentru o fată din înalta societate. Se zvoneşte că ar fi bastarda lordului Carrington. Mama lui, lady Carrington, nu ar fi naşa, ci bunica lui Faith. Dar ăsta nu e singurul zvon despre Faith Fairchild.

Tăcerea dintre noi devine incomodă.

— Ai crescut la ţară, nu-i aşa? o întreb.

Faith îmi aruncă o privire veninoasă.

— Chiar eşti atât de proastă, încât să crezi c-o să fim prietene?

N-am nici cea mai vagă idee cum să-i răspund.

— Fereşte-te din calea mea şi o să te las în pace! Dacă- mi stai în drum, o să regreţi!

O salut milităreşte.

— înţeles, şefa!

Mă priveşte din nou, încruntată.

Dacă e să spun adevărul, mă simt uşurată că împart camera cu o fată care nu se simte obligată să pretindă că vom deveni cele mai bune prietene până la finalul sezonului.

Un roi de cameriste soseşte curând după aceea să ne pregătească pe toate pentru bal. Suntem aranjate şi dichisite cu cleşti de ondulat, uleiuri parfumate şi ruj, de parcă ne pregătim pentru o bătălie.

Căleşti negre şi lucioase, gravate cu sigiliul reginei, sosesc după ora opt seara. Ne înghesuim câte două în fiecare trăsură, căci fustele ne sunt mult prea late şi voluminoase pentru a permite mai multe locuri.

Camerista mi-a legat cel puţin şase jupe în jurul taliei, şi ştiu deja că mă voi încovoia de durere înainte de miezul nopţii din cauza greutăţii suplimentare.

Faith priveşte pe fereastră, cu bărbia sprijinită în palmă, în timp ce conacele din Chelsea trec ca o umbră pe lângă noi. Poartă o rochie albăstruie, în nuanţa ochilor ei, la care a asortat cercei şi un colier de topaz, ambele împrumutate din seiful regal.

Rochia mea, într-o nuanţă roz garoafa, este o creaţie delicată, cu umerii dezgoliţi, decorată cu pliuri complicate şi broderii florale de-a lungul fustei.

Port un colier masiv cu diamante din colecţia privată a reginei. Mi-a fost adus în camera noastră de o domnişoară de onoare care mi-a spus să-l consider un simbol al urărilor de bine din partea suveranei, la începutul sezonului pentru pretendentele prinţului Bram. Coroana reginei Mai strălucea pe noptieră, iar camerista mi-a arătat-o cu un gest discret, oferindu-se să mi-o fixeze printre creştet.

— Nu, nu! am insistat, fiindcă mi se întorcea stomacul la gândul că aş putea atrage atenţia asupra mea după zarva de ieri.

Trăsura încetineşte când ne apropiem de conacul Twombley, luminat de zeci de torţe care strălucesc pe fundalul nopţii.

Se aude orchestra pe palierul de la etaj, iar, când intrăm, dansul e în toi în casa spaţioasă.

în dreptul uşii, ni se oferă carneţele de dans mici şi delicate, cu un creionaş legat cu o panglică.

Ca o cloşcă, vicontesa Bolingbroke ne adună şi ne smulge carneţelele din mâini unul câte unul.

— Nu uitaţi, domnişoarelor, nu sunteţi aici ca să vă facă nimeni curte! Nu veţi accepta invitaţii la dans, trebuie să

fiţi mereu însoţite de alte doamne şi sub nicio formă să nu dispăreţi din ochii mei. Orice abatere de la un comportament ireproşabil ar putea atrage după sine eliminarea din competiţia pentru a deveni soţia prinţului.

Dăm din cap c-am înţeles, dar Olive întoarce deja capul şi se uită către petrecere, iar Emmy şi-a făcut rost cumva de un pahar de şampanie. Mă tem că vicontesa va avea de furcă cu noi.

— Prinţul va fi aici în seara asta, ne mai spune. E prima voastră ocazie de a-l impresiona cu adevărat. Vă sugerez să n-o rataţi!

Se lasă tăcerea printre invitaţi când intrăm toate şase, iar oamenii întorc capetele să ne vadă mai bine. Numele şi feţele noastre au apărut în toate ziarele din Londra azi- dimineaţă. De la ducii şi ducesele din sala asta şi până la vagabonzii de pe malurile Tamisei, anunţul reginei Mor că în acest sezon fiul ei o să-şi aleagă o mireasă este singurul subiect de discuţie. Victoria mea ca Regina Lunii Mai a fost remarcată în mod special. Şoaptele mă urmează când traversăm încăperea. „Uite-o pe Ivy Benton!” „Cine s-ar fi gândit că e în stare de una ca asta?” „Totuşi, n-o va alege niciodată.”

O zăresc pe mama. E înconjurată de femei care râd într- un colţ al încăperii, iar pe faţă are întipărit un zâmbet larg, pe care nu l-am mai văzut de luni bune.

Lumina candelabrului se reflectă în diadema micuţă pe care o are prinsă între bucle. Pietrele sunt false. Le-am vândut pe cele adevărate acum un deceniu.

Se pare că statutul meu de pretendentă a prinţului i-a oferit mamei acces imediat la vechiul ei cerc social. Furia familiară că putem fi aruncaţi

deoparte şi apoi primiţi din nou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat se ridică în mine, dar o alung. Totul este doar un joc şi, cu cât accept asta mai repede, cu atât mai uşor vor trece lunile care urmează.

Chiar atunci, sunetul unei trâmbiţe străpunge aerul, orchestra se opreşte, iar balul se cufundă în tăcere.

Prinţul Bram păşeşte în sală, însoţit de prinţul Emmett, amândoi cu un cap mai înalţi decât toţi ceilalţi din mulţime. Poartă haine negre asortate, împodobite cu eşarfe bleu-ciel şi insignele stelei cu opt colţuri, simbolul ordinului familiei regale. Batistele albe de la gât le sunt impecabile, iar pantofii le strălucesc perfect. Deşi Emmett şi Bram nu sunt fraţi biologici, există totuşi o asemănare între ei. Părul lui Emmett este cu câteva nuanţe mai închis, pometii îi sunt mai pronunţaţi, iar buzele, mai pline. Expresiile îi diferenţiază însă – zâmbetul larg şi prietenos al lui Bram contrastează cu grimasa plictisită a lui Emmett. împreună, formează un întreg cu Bram, soarele, iar Emmett, luna.

Toată atenţia fetelor din sală este îndreptată spre ei. De ani de zile, a fost un subiect de discuţie între noi, şoptit însă cu grijă, când mamele noastre nu ascultau: „îl preferi pe Bram sau pe Emmett?” Bram, luminos, amabil şi sigur, este, în general, pe placul fetelor care împărtăşesc aceleaşi trăsături. Emmett, cu buzele lui muşcate şi ochii trişti,

A,

populează visele celor care riscă. întotdeauna am considerat conversaţiile astea prostii, dar acum, impresionată de forţa prezenţei lor, încep să înţeleg.

Prinţul Emmett rămâne undeva, la margine, pe când Bram păşeşte cu încredere în mijlocul ringului de dans, acum gol.

— Aş dori să mulţumesc gazdelor noastre amabile, contele şi contesa Twombley, pentru înlesnirea cu atâta generozitatea a festivităţilor din seara asta.

Gesticulează spre gazde, care fac o plecăciune umilă.

— Şi aş dori să profit de ocazie să le mulţumesc celor şase tinere frumoase şi desăvârşite pe care am plăcerea de-a le cunoaşte în acest sezon.

Ne indică să venim lângă el, în centrul încăperii.

Marion face o reverenţă şi pare gestul potrivit, aşa că o imităm, iar cei din sală încep să aplaude. Prinţul Bram ne spune, zâmbind:

— Abia aştept să ne petrecem timpul împreună şi ca una dintre voi să-mi devină soţie!

Toţi cei din sala de bal ne privesc, unii cu milă, alţii cu invidie, iar alţii ne judecă, de parcă s-ar fi pus un pariu care dintre noi va lua premiul cel mare. Probabil la unul dintre cluburile de joasă speţă pentru domni. Mă întreb ce şanse am. Concursul de ieri m-a consumat atât de mult, încât n-am avut timp să mă gândesc cum ar fi. Dar acum, gătită şi afişată publicului, mă simt complet depăşită de situaţie.

Muzica începe din nou, iar Bram o invită pe Marion la dans. E cea mai apropiată de el, aşa că ar putea fi doar cea mai la îndemână alegere. Totuşi, e una usturătoare. Văd că Olive se schimonoseşte, devastată, iar Greer pare nedumerită. Doar feţele lui Emmy şi Faith rămân la fel de indescifrabile ca întotdeauna.

Cadrilul începe să răsune, iar sala de bal se

transformă curând într-un vârtej de mătăsuri şi şifon.

Mama a dispărut pe undeva, bârfind cu prietenele ei, iar tata e plecat să fumeze trabucuri cu bărbaţii. Simt un val de mândrie, ştiind că eu le-am oferit această revenire în societate. Dar sala este sufocantă din cauza mulţimii, şi nu suport să văd cum Greer încearcă s-o consoleze pe Olive, care acum plânge de-a binelea. Nu-mi scapă momentul în care Greer îşi roteşte uşor corpul, astfel încât chipul şiroind de lacrimi al celeilalte fete să fie exact în câmpul vizual al prinţului Bram.

îmi plimb ochii prin sală, căutându-le pe tinerele de ieri, cele care n-au ajuns în topul celor şase alese, dar nu le zăresc pe nicăieri. Mă întreb dacă le-au fost retrase invitaţiile sau dacă dezamăgirea a fost prea mare pentru a fi suportată în public.

Fiona Devon şi Althea Jones se apropie de mine. Odată le-aş fi numit prietene, desigur, înainte să mă ignore cu o cruzime evidentă timp de luni întregi. Niciuna dintre ele nu s-a prezentat ca pretendentă a lui Bram, aşa că vor avea parte de un sezon tipic de căutare a unui soţ.

— Bună, draga mea! spune Althea pe o voce melodioasă. Ce târg ai făcut?

Trece direct la subiect, fără a se preface politicoasă sau a-mi cere scuze.

— Mai întâi, tu!

îi zâmbesc dulce. La urma urmei, ăsta e scopul balului din seara asta, să se ducă vestea târgului făcut de fiecare fată. Mi s-a părut mereu nedrept că băieţii pot să-şi încheie pactele oricând doresc, deşi vor fi destui care le vor face în

sezonul ăsta. Pacte iscusite care să le asigure moştenirea, să le crească moşiile sau să le extindă averea şi aşa impresionantă.

Ca multe fete din sala asta, Althea a cerut să fie mai frumoasă. Clipeşte aşadar cu genele ei, acum foarte groase.

— O, doar o mică îmbunătăţire aici! îmi răspunde, arătându-şi pielea imaculată. O să am mâinile şi picioarele reci toată viaţa, dar nu-i chiar aşa de rău. Oricum în casele astea mari e curent tot timpul.

îi trage un cot în coaste Fionei, cea mai tăcută dintre ele.

— Târgul Fionei e foarte amuzant. Spune-i,

Fee!

Fiona râde, sfioasă.

— Maiestatea Sa mi-a îmbunătăţit vocea, dar acum o să vomit ori de câte ori o să văd broaşte.

— După patru sute de ani, cred că rămâne fără idei, adaugă Althea. Dar tu?

— Eu n-am făcut un târg.

— N-ai făcut? repetă Fiona derutată.

— îmi pare rău... Vă rog să mă scuzaţi!

ă Mă întorc şi mă furişez pe lângă perete, întrebându-m o dacă pot ieşi în grădină pentru un moment de linişte, ca s

e mă adun puţin. Toată viaţa mea, ori de câte ori m

ir simţeam confuză, mă întrebam: Ce-ar face Lydia? Sau, oi de câte ori dădeam greş: Ce-ar face Greer? Dar Lydia s-a >- ascunde, iar Greer stă acum într-un colţ cu Emmy, râzân în dreptul turnului format din pahare cu şampanie, aşa c u nu găsesc Steaua Nordului care să mă călăuzească.

Mă îndrept spre uşile deschise către verandă

cân vicontesa Bolingbroke apare în faţa mea ca o zână rea.

ii — Unde crezi că te duci? mă întreabă.

e — La toaletă, îi răspund şi o iau în altă direcţie.

iii Nu va fi la fel de plăcut ca aerul proaspăt din grădini e dar tot e mai bun decât nimic dacă vreau un moment d e singurătate.

a Ea încuviinţează şi se uită la ceasul prins de talie.

— Ai cinci minute la dispoziţie. Maiestatea Sa doreşt ii să danseze cu toate fetele lui în seara asta.

e Sunetele sălii de bal se înăbuşă când ajung pe coridon acoperit cu covoare groase. Sunt recunoscătoare pentr

5, această linişte, pentru acest moment în care să pot respira e Aproape am ajuns la capătul holului când o mână ies e brusc dintr-o cameră, se strecoară în jurul taliei mele ş mă trage cu forţă înapoi.

e Mă lovesc de un trup, poticnindu-mă din cauza fustele grele. Persoana care mă ţine este suficient de puternic pentru a ne împiedica să cădem amândoi.

Uşa se trânteşte, iar eu mă întorc brusc, înspăimântaţi ă dar cu pumnii ridicaţi, gata să-mi înfrunt atacatorul.

îmi ia câteva momente să mă dumiresc ce se întâmpli i, Dormitorul în care am fost trasă este luminat doar de lumânare mică, tremurătoare.

— Alteţa Voastră? exclam, gâfâind.

CAPITOLUL ZECE

P rinţul Emmett îşi desface batista de la gât.

— îţi cer scuze pentru asta! pufneşte el.

Aş fi nenorocită dacă m-ar găsi cineva într-un dormitor cu fratele lui Bram în timpul unui bal, şi totul efortul meu ar fi în zadar.

Emmett se uită la pumnii încleştaţi pe care i-arn ridicat la nivelul pieptului.

— O să mă loveşti? mă întreabă.

Părea foarte relaxat în trăsură în seara aceea, dar acum arată cu adevărat ca un prinţ. Umerii lăţi, obrajii netezi şi nasul drept ar merita cioplite în marmură, dar are şi un aer copilăresc, pe care portretele nu reuşesc niciodată să-l surprindă.

Muzica înfundată a cadrilului încetineşte. Nu avem mult timp, căci vicontesa o să vină în căutarea mea.

îmi relaxez mâinile.

— De ce nu mă laşi în pace? Abătut, îşi trece mâna prin păr.

— Nu pot!

— De ce nu?

Emmett ezită.

îmi strâng poalele ca să plec.

— Am plecat.

Prinţul face un pas şi blochează uşa.

Mă uit lung la el, detestându-i hotărârea de a-mi distruge reputaţia. S-a purtat oribil cu Lydia la un bal asemănător – poate doar aşa ştie să se distreze.

— N-am să fiu una dintre cuceririle tale.

îl împing cu putere în umăr ca să-l dau la o parte, dar nici nu se clinteşte.

— Este o petrecere plină de fete frumoase, care ar fi, cu şi-guranţă, încântate să se lase nenorocite de tine. Du-te şi găseşte-ţi una!

Netulburat, nici nu se clinteşte. Se uită urât la mine, muşcându-şi uşor buza de jos.

— Ai trişat?

— Trişat? îl întreb, şocată.

— La concursul de ieri pentru Regina Lunii Mai, ai trişat? Trebuie să-mi spui!

Este panicat. E o expresie ciudată pe chipul cuiva care, de obicei, afişează o detaşare rece, specifică elitei. Em- mett îşi trece din nou mâna prin păr, care îi cade pe faţă. Pornind de la asta şi batista răvăşită, dacă cineva ne-ar găsi aici, în dormitor, ar presupune fără îndoială că a fost un desfrânat.

Trec pe lângă el.

— Voi fi nenorocită dacă mă găseşte cineva cu tine.

Emmett se îndreaptă şi râde încetişor.

— Ai fost mult mai îndrăzneaţă când te-am întâlnit prima oară.

îmi dau ochii peste cap.

— Mă rănisem la cap.

— îmi amintesc. Mi-ai stricat haina preferată.

— E vina ta că sângeram.

— E de ajuns să-mi mulţumeşti.

— O să-ţi trimit un bilet frumos cu o haină nouă, pe care am să ţi-o cumpăr.

— Presupun că rana s-a vindecat repede? Arăţi bine!

înclin capul ca să vadă linia argintie a cicatricii

de pe tâmplă.

— A avut destul timp să se vindece.

Am minţit-o pe mama, spunându-i că am alunecat în baie şi de-asta am fost vânătă la faţă săptămâni întregi.

Prea ocupată cu Lydia, nu s-a îndoit de spusele mele.

— Nici nu ştii cât mă bucur să aud asta! spune prinţul.

N-am idee ce e-n mintea lui. Ştiu doar că trebuie să ies

A,

din camera asta. întind mâna spre clanţă, dar el mă opreşte, punând mâna pe tocul uşii, chiar deasupra capului meu, prinzându-mă în capcană.

— Spune-mi adevărul şi poţi să te întorci la bal ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic! îmi cere.

— Vorbim altă dată, într-un loc mai discret.

El clatină din cap.

— Nu! O să-mi spui chiar acum!

— Nimic nu s-a întâmplat, în afară de tentativa ta eşuată de seducţie.

El se apleacă până ajungem ochi în ochi. Faţa îi e atât de aproape de-a mea, încât văd constelaţia discretă de pistrui de pe rădăcina nasului său şi genele încurcate ce-i încadrează ochii ageri.

— Crezi că încerc să te seduc? Dacă aş încerca să te seduc, ai şti.

Pare uşurat când vede că rămân pe loc. însă mie îmi vine să-i trag una în fluierul piciorului.

— încă o dată, te implor, ai trişat? mă întreabă.

— Nu! N-am trişat! Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă duc să dansez cu Bram.

întorc clanţa, dar Emmett împinge uşa cu mâna ca să nu se deschidă.

— Stai! Aud voci!

Dar nu e destul de rapid, iar uşa se deschide brusc, trântindu-l pe Emmett cu toată greutatea lui peste mine.

Ne prăbuşim din dormitor prin uşa deschisă şi ajungem în coridor. Picioarele i se încurcă în fustele mele, iar eu aterizez pe spate, cu el deasupra mea.

înjur în barbă şi încerc să mă rostogolesc de sub Emmett, iar el pufneşte şi încearcă să mă ridice în picioare.

Trebuie să mă grăbesc, pentru că dacă ne prinde cineva aşa...

Deodată, la capătul holului, se aud paşi.

— Frate? Lady Ivy?

Bram stă nemişcat, încremenit de uimire când ne vede.

îmi ard obrajii de ruşine şi încep să intru în panică. Emmett întinde încă o mână spre mine, dar îl refuz şi mă ridic singură de jos.

— Pot să-ţi explic, eu...

Pe urmă, din spatele lui Bram, apare altcineva.

Văd lacrimi în ochii lui Faith Fairchild când ne zăreşte pe mine şi pe prinţul Emmet, gâfâind şi arătând de parcă am fost prinşi în capcană.

Mă aştept să se întoarcă spre Bram, dar privirea ei e aţintită asupra unui singur punct. Vocea i se frânge când îi pronunţă numele, de parcă l-a mai pronunţat de un milion de ori până acum.

— Emmett?

CAPITOLUL UNSPREZECE

Faith se întoarce brusc, iar Emmett aleargă după ea, lăsându-mă singură cu Bram. Preţ de o secundă, ne uităm unul la altul.

— îmi pare rău..., bolborosesc în acelaşi timp în care el spune:

— Te simţi bine?

— Eu... Poftim?

Mă aşteptam la mustrări, la indignare, orice, dar nu la expresia îngrijorată de pe chipul prinţului.

— Pot să-ţi explic! îi spun, reuşind în sfârşit să respir. Am intrat pe uşa greşită. Alteţa Sa ieşea exact când am intrat eu. Ne-am ciocnit, atâta tot.

— în regulă, zice, privindu-mă cu o bunătate surprinzătoare, în timp ce trăsăturile lui păstrează o căldură la care nu mă aşteptam. Vrei să dansezi cu mine?

— Asta m-ar ajuta să scap de vicontesa Bolingbroke, îi răspund.

Prinţul Bram izbucneşte în râs, şi toată faţa i se luminează. Sunt destul de aproape, încât să văd cum i se încreţeşte pielea fină de la coada ochilor.

— E o fiinţă de temut, nu-i aşa? Nu te-aş lăsa niciodată să-i înduri furia. Mergem?

îmi întinde mâna înmănuşată şi o accept.

Sala de bal străluceşte ca un pahar de şampanie, scăldată complet în lumina aurie a candelabrelor.

Prinţul Bram mă conduce la marginea podelei de parchet exact când orchestra începe un vals vienez. N-am

mai dansat niciodată cu un băiat – nu mi s-a permis până când n-am fost „debutantă” în societate –, dar Brarn este un partener care se ţine bine pe picioare, chiar dacă paşii mei sunt nesiguri.

Pe vremea când părinţii mei încă organizau cine festive, iar Lydia şi cu mine eram exilate la etaj, ascultam muzica plutind dinspre camerele de jos. Ne prindeam de mâini şi ne învârteam până când gravitaţia ne despărţea şi aterizam pe podea, răsturnate şi râzând.

E diferit acum, cu palmele pe umerii largi ai unui băiat. Spatele i se ridică şi coboară sub mâinile mele, iar asta îmi provoacă o senzaţie ciudată, ca o tresărire în piept.

Sunt o parteneră stângace. Nu ştiu exact ce să fac cu braţele sau unde să-mi mişc capul. Nu ajută deloc faptul că sunt încă tulburată de confruntarea enervantă cu Emmett. De două ori îl calc pe Bram pe degete. Nu spune nimic.

— Eşti un dansator bun! îi spun, cu inima la gât.

El zâmbeşte şi ne întoarce pe amândoi într-un cerc larg pe suprafaţa de dans.

— Am exersat mult.

îi caut din priviri pe Emmett şi Faith, dar nu s-au întors. Neatentă, mă împiedic, dar Bram nu mă lasă să cad.

— Fratele tău şi domnişoara Fairchild se cunosc? îndrăznesc să-l întreb.

— Nu pot să le divulg secretele.

Ridic din sprâncene.

— Secrete – ce scandalos!

El scoate un hohot de râs.

— Scandalul pare să fie hobbyul preferat al

dragului meu frate.

Melodia se termină, iar prinţul Bram face o plecăciune în faţa mea şi dă să se îndepărteze.

— Stai! îl strig.

Nu sunt o fire romantică şi nu cred că Bram o să mă aleagă pe mine, dar simt un fel de... atracţie spre el. Sunt

cu desăvârşire fascinată de acest băiat cu zâmbetul cald care mi-a vindecat mâna ca prin farmec, de parcă ar fi fost o nimica toată.

Se întoarce spre mine cu o expresie curioasă.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc pentru batistă.

El se încruntă, derutat.

— Poftim?

— Ieri, mi-ai legat mâna cu batista ca să opreşti sânger- area. Voiam să-ţi mulţumesc.

îi apare un zâmbet pe buze. Pare atât de uman, încât ar fi uşor să uit că nu este.

Sfios, îşi lasă capul în jos.

— Eu îţi mulţumesc că mă consideri vrednic să sângerezi pentru mine, lady Ivy.

După încă două melodii, Faith îşi face apariţia şi dansează cu Bram. E o dansatoare desăvârşită, egala lui în toate privinţele, dar ochii îi sunt înroşiţi.

Emmett s-a făcut nevăzut.

Caledonia Cottagge este un coşmar când toate şase, împreună cu vicontesa, suntem înghesuite înăuntru ca sardinele. înainte de culcare izbucneşte zarva, deoarece Bolingbroke mărşăluieşte din cameră în cameră, numărându-ne ca pe găini. Cum mereu lipseşte cineva, fie în baie, fie pe hol, numărătoarea nu se potriveşte, iar gardiană noastră se încruntă, convinsă că ne batem joc de ea.

După ce suntem certate, Olive începe să plângă din cauza unei păpuşi dispărute, pe care Marion o găseşte în cele din urmă zdrobită pe fundul cufărului ei.

Când totul pare să se fi liniştit, Emmy pune din nou casa în picioare, după ce se prăvăleşte pe

scări cu un zgomot asurzitor în căutarea unei gustări la miezul nopţii. („Mi se face foame noaptea şi am numărat greşit treptele.”) Aprindem o lumânare, tăiem câteva felii de pâine şi-i bandajăm glezna, după care ne întoarcem toate la somn.

E trecut bine de miezul nopţii când mă trezesc brusc şi văd pe cineva stând deasupra mea şi apăsându-mi gura cu o mână umedă. Pentru o clipă, cred că este una dintre celelalte fete care face o farsă, dar făptura de deasupra mea nu râde.

Lovesc sălbatic cu picioarele şi-mi ridic pumnii pregătită să lovesc, dar, în timpul scurt în care ochii mi se obişnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că este camerista mea, care îşi ţine un deget apăsat peste buze, cerându-mi să tac.

— M-a trimis Emmett. Vino repede, chiar acum! îmi şopteşte.

Mă uit la Faith, care doarme dusă.

— Spune-i că n-am trişat şi că n-am să-l sărut. Mă culc la loc, îi şoptesc.

Ea se încruntă.

— Mi s-a poruncit să mă întorc. Dacă nu vii cu mine, o să apară chiar el aici.

Cu un geamăt, mă ridic anevoie din pat, hotărâtă să pun capăt o dată pentru totdeauna poveştii ăsteia.

La adăpostul întunericului, camerista mă conduce prin Kensington Park, apoi prin grădina scufundată şi prin oranj erie, o seră în care cresc plante citrice. Mirosul florilor de portocale mă loveşte, în timp ce observ cum copacii se ridică prin întuneric spre tavan ca nişte schelete subţiri.

— Cum te numeşti?

Camerista se întoarce spre mine, iar lumina lunii îi încadrează faţa. Are un chip cu trăsături regulate şi părul castaniu strâns într-un coc. Mă întreb dacă este şi ea una dintre fetele lui Emmett.

— Charlotte Milbank, dar toţi îmi spun Lottie.

Paşii lui Lottie sunt iuţi şi siguri, de parcă ar cunoaşte bine acest drum. Se opreşte în faţa celui mai mare
portocal, ale cărui frunze ating tavanul de sticlă, şi îl împinge uşor deoparte, dezvăluind o uşă discretă.

— N-am felinar. Trebuie să te ţii aproape de mine.

întind braţele şi pipăi piatra rece şi aspră de jur împrejur.

Suntem într-un tunel.

Respiraţia mea greoaie şi foşnetul paşilor pe podeaua de pământ sunt singurele sunete în timp ce coborâm serpentinele galeriei subterane.

Nu apuc să întreb unde suntem, pentru că Lottie apasă pe o crestătură în perete, dezvăluind o uşă către o cameră.

Deodată, simt un val de aer proaspăt şi cum o mână puternică mă prinde şi mă ajută să trec pragul. Odaia în care am intrat e caldă, chiar primitoare, cu teancuri înalte de cărţi şi pereţi îmbrăcaţi în tapiserii.

— Bună seara! spune Emmett cu un zâmbet enervant, de parcă nici nu se îndoia c-am să vin.

De-a lungul peretelui opus şemineului se află un pat cu baldachin, acoperit cu o cuvertură de un verde pădure. Suntem în dormitorul lui.

Sunt prea agitată ca să iau loc şi nu vreau să-i las impresia lui Emmett că am de gând să rămân,

aşa că mă opresc aproape de şemineu, lângă uşă.

Ceva foşneşte între cearşafuri, facându-mă să tresar şi să scot un ţipăt.

— Ce-i aia?

Emmett bagă mâna sub pătură, de unde scoate o creatură mică şi agitată, cu părul sârmos şi ochii prea bulbucaţi pentru dimensiunea capului.

— Fiara asta nobilă este Pig.

Emmett vârâ căţeluşul la piept şi-l sărută în creştetul capului pufos.

— Bram are câinii de vânătoare. Eu îl am pe Pig. Tata mi l-a oferit când am împlinit cinci ani. Se spune că am izbucnit în plâns şi l-am întrebat de ce mi-a dăruit un por

cuşor, de aceea i-a rămas acest nume. Stă mai mult în camera mea. Se pare că nu-i place mirosul reginei.

Tatăl său, soţul reginei.

— Probabil tu şi tatăl tău sunteţi apropiaţi, îi spun.

Emmett se întoarce brusc şi începe să rearanjeze un teanc de cărţi din imediata sa apropiere.

— Cam aşa ceva! spune încordat.

Când se întoarce din nou, şi-a întipărit din nou pe faţă o expresie sfidătoare.

— Mi-ai spus să găsesc un loc mai discret. Nimeni nu mă poate acuza că fac lucrurile doar pe jumătate.

— Vorbeam ipotetic. Nu mă aşteptam să fiu răpită de aco-lita ta.

Lottie pufneşte în râs.

— Acolita asta se duce la culcare, aşa că mult succes amân-durora!

— Nu, ia-mă cu tine! protestez.

Lottie nu mă ascultă; închide uşa ascunsă după ea şi mă lasă singură cu Emmett.

îl privesc lung, deşi nu par intimidantă în cămaşa de noapte tivită cu dantelă.

Emmett se încruntă după ce se aşază pe marginea patului.

— De ce mă dispreţuieşti aşa de tare?

— Eu...

— Şi nu spune pentru că te-am călcat cu trăsura. N-am făcut aşa ceva.

— Puteai să mă omori!

Emmett pufneşte şi se lasă pe spate, uitându-se în tavan.

— Trebuie să găsim despre ce e vorba.

— Dacă îţi spun de ce, mă laşi să plec? îl întreb.

— Nu eşti prizoniera mea. Dar trebuie să recunosc că sunt curios.

Mă ustură ochii când îmi amintesc. A fost ca şi cum Emmet ar fi stins o lumină în sufletul Lydiei. O parte din

mine l-a învinuit mereu pentru felul în care s-a dus totul pe apa sâmbetei.

S-a întâmplat acum doi ani. Eram prea mică să particip la evenimente, dar eram încă trează, în salon, şi citeam împreună cu tata când mama şi Lydia au dat buzna pe uşă, întoarse mult prea devreme de la bal. Era primul sezon al Lydiei, curând după târgul făcut şi după debutul la Parada Pactelor, chiar înainte ca situaţia să se înrăutăţească pentru ea.

Lydia a căzut în braţele tatei, zguduită de suspine puternice. Am îngenuncheat imediat lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mama era roşie la faţă şi vorbea mult prea repede.

— Nu ştiu sigur. Acum era regina balului, dansând cu prinţul Emmett, iar în clipa următoare, se poticnea, fugind de la petrecere în starea asta. Ce s-a întâmplat, draga mea?

Lydia a alergat pe scări, strigând:

— Lăsaţi-mă în pace!

Apoi a trântit uşa.

Am cerut o ceaşcă de ceai şi câteva minute mai târziu am ciocănit uşor la uşa ei. Am intrat şi am găsit-o plângând, îmbrăcată în rochia şifonată.

— Mă duc să-l omor după ce aduc ceaiul, aşa că ai face bine să-mi spui ce-a făcut, i-am zis.

Ea s-a uitat la mine cu faţa udă de lacrimi.

— Dansam şi totul era bine. Pe urmă a..., a sughiţat ea. M-a rugat să ne întâlnim singuri în grădină. Când am refuzat, mi-a zis că locul meu nu-i acolo şi că ar trebui să mă duc acasă.

— Gata! îl omor!

Lydia a râs printre lacrimi.

— Sunt sigură că-l găseşti în grădină cu altă fată.

Mi-a spus mai târziu că a fost cu atât mai devastator, cu cât bănuia că el are dreptate. Se vedea că vorbele lui încă o bântuiau.

De atunci, l-am urât.

Acum mă întorc spre Emmett, a cărui expresie pare indescifrabilă în lumina slabă din dormitor.

— Acum doi ani ai încercat s-o seduci pe sora mea la balul familiei Vaughn şi, când ea te-a respins, i-ai spus că nu are ce căuta acolo. A plâns toată noaptea.

Emmett se ridică, iar o expresie dezarmant de nedumerită îi apare pe faţă când încearcă să-şi amintească.

— Lydia Benton? Când am...?

Apoi se schimbă la faţă.

— O!

— Deci îţi aminteşti?

— Da, dar n-a fost aşa cum crezi.

întind mâna spre uşa ascunsă.

— Ţi-am spus de ce nu te plac. Acum te rog să mă laşi să plec. Asta a fost înţelegerea...

Emmett mă întrerupe.

— Hiperventila.

— Poftim?

— Lydia. Hiperventila când am invitat-o la dans.

— Pare crud să târăşti o fată fără aer la dans.

— Nu, nu s-a întâmplat aşa. Am văzut-o stând singură într-un colţ – intrase în panică. Ştiu cum e să te simţi aşa la petrecerile alea îngrozitoare. Toţi oamenii te privesc de parcă ai fi un obiect de vânzare, aşteptând să faci ceva

A,

demn de bârfit. încercam să-i ofer o cale de scăpare.

— Dar asta nu explică şi restul.

Emmett oftează.

— Am rugat-o să meargă cu mine în grădină ca să-şi tragă sufletul.

Clatin din cap.

— I-ai spus că nu are ce căuta acolo.

Emmett ridică mâinile în aer de frustrare.

— A fost un compliment! îi urăsc pe aproape toţi oamenii ăia nesuferiţi!

— Oh!

Abia acum îmi dau seama că Emmett încerca să facă ceea ce trebuie. Nu-mi place când mă simt atât de prost.

— Da! Oh!

Emmett se ridică de pe pat şi traversează camera spre mine.

— Acum e rândul meu?

Mă uit la picioarele mele desculţe şi murdare de noroi.

— Presupun că aşa e corect.

— Bram a spus că habar n-ai să dansezi, începe el.

— Pentru asta m-ai coborât din pat în toiul nopţii?

— Şi dacă da?

— Nu mă rezum doar la felul în care dansez! protestez, cuprinsă din nou de nervi.

— Desigur, dar subiectul o să revină în discuţie de nenumărate ori în timpul sezonului. Vrei să pari ridicolă?

— îmi distragi atenţia.

Deşi nu se înşală.

— Nu! îţi propun o soluţie. Stăm de vorbă în timp ce te învăţ să valsezi. Doi iepuri dintr-o lovitură. Pe urmă, te întorci în pat în mai puţin de o oră.

— Şi dacă refuz?

— Sunt singura ta speranţă să-ţi găseşti drumul prin tunele. Poţi să încerci pe uşa din faţă, dar slujitorii o să bârfească. Ivy Benton părăseşte dormitorul lui Emmett De Vere în prima noapte a competiţiei pentru găsirea unei mirese princiare? Vai, ce poveste ar mai fi!

— Credeam că încerci să-mi dovedeşti că nu eşti absolut îngrozitor.

Emmett îşi arcuieşte o sprânceană.

— N-am spus că n-aş fi îngrozitor.

Pufnesc de frustrare şi întind braţele spre el.

— Bine!

Face un pas înainte, îşi strecoară un braţ în jurul taliei mele şi îmi prinde cealaltă mână într-a lui. Părul îmi cade liber pe umeri, iar căldura trupului său devine sufocantă prin ţesătura subţire a cămăşii mele de noapte.

începe să numere încet, aproape şoptit.

— Să începem cu noţiunile de bază. Unu, doi, trei, unu, doi, trei.

Abia ne mişcăm, dar nu reuşesc să-mi menţin echilibrul.

— Nu te mai uita la picioare! îmi spune. Aici, la mine!

îi întâlnesc din nou ochii. Care mă privesc de parcă încearcă să desfacă un nod.

Intrăm în ritm. Pas, alunecare, pas.

— Să jucăm ceva. Fiecare pune câte o întrebare. Fiecare spune adevărul, Şi punem întrebările pe rând.

în sfârşit, ceva sincer.

— De acord!

— întâi doamnele.

— De ce nu mă laşi în pace?

Mă poticnesc, dar braţele lui ferme mă ţin dreaptă.

— Pentru că trebuie să câştigi. Am de gând să te ajut.

— De ce...?

Clatină din cap.

— E rândul meu! îmi taie vorba. De ce purtai cizme ieri?

— Familia mea e prea săracă să-şi permită

încălţări noi.

Mi se pare că-i trădez, făcând o asemenea mărturisire.

— De ce vrei să câştig?

Pas, alunecare, pas.

— Munca de-o viaţă a tatălui meu depinde de asta. Pentru asta te-ai târguit? Ceva ca să-ţi ajuţi financiar familia?

îl calc pe degete.

Se strâmbă.

— încearcă să menţii aceeaşi lungime a pasului de fiecare dată.

— N-am făcut niciun târg, îi spun. Tu ce târg ai făcut?

Are optsprezece ani de câteva luni, cu siguranţă a făcut deja unul.

Emmett clatină din cap aproape imperceptibil.

— N-o să fac niciodată un târg, murmură încet. Dar tu de ce n-ai făcut?

Nu ştiu cum să-i explic pe scurt.

— Am încercat. Am rugat-o să anuleze târgul făcut de sora mea, dar mi-a zis că nu se poate. Şi nu mi-am dorit nimic altceva.

— Nimic.

Clatin din cap.

— Nu e rândul tău.

— Nu m-ai întrebat nimic, aşa că m-am gândit să-mi asum riscul.

Zăresc o umbră de zâmbet în colţul gurii lui.

— Ce este munca tatălui tău? îl întreb. De ce depinde de victoria mea?

— Acum e momentul să încerci să dansezi în cerc.

Ne ghidează într-un cerc larg.

— Nu mai încerca să conduci!

A,

— Nu încerc să conduc! îmi distragi atenţia din nou.

— Tata vrea să clădească o lume mai bună decât asta. Iar eu îi împărtăşesc dorinţa.

începe să devin frustrată.

— Dar ce legătură are asta cu mine?

în ochii lui Emmett se iscă furtuna. Sunt multe lucruri pe care nu mi le spune, aşa că decid să pun cărţile pe masă.

— Vrei adevărul? Dispariţia surorii mele nu a distrus-o doar pe ea, ci întreaga noastră familie. Suntem pătaţi. Faimoşi pentru motive greşite. O batjocură. Dacă nu ar fi fost competiţia, nu aveam nicio şansă să primesc vreo invitaţie în acest sezon. Sora mea nu îşi aminteşte nimic despre înţelegerea ei, nici despre săptămânile în care a dispărut, iar eu nu pot scăpa de sentimentul că cele două sunt legate. Am crezut că, dacă aş putea să o conving pe regină să anuleze pactul şi să-i redea surorii mele memoria, aceasta ar putea începe să se vindece. Apoi regina a anunţat competiţia pentru găsirea unei mirese lui Bram,

iar eu am văzut, pentru prima dată în luni de zile, o oportunitate de a-mi ajuta familia să-şi recâştige locul în societate. Vom pierde casa. Fermele arendate ale tatălui meu sunt în declin. Asociaţii lui nu-i mai vorbeau, dar acum poate că ar face-o. Ar putea obţine un împrumut. Aş putea să repar lucrurile. Mama ar putea înceta să plângă atât de des.

Emmett a încetinit paşii. Ne-am oprit din dans, dar el încă mă ţine în braţe.

— N-a acceptat să desfacă târgul făcut de sora ta? şopteşte.

— A spus că un târg nu poate fi anulat, că nu merge aşa. Şi o urăsc pentru asta! Urăsc ce i-a făcut familiei mele şi tuturor celorlalţi. O urăsc! Aş fi o prinţesă îngrozitoare din cauza asta. Bram n-o să mă aleagă pe mine. Nici n-ar trebui.

Emmett mijeşte ochii.

— O urăşti?

— Niciodată n-am urât pe cineva mai mult.

— Şi vrei să anulezi pactul încheiat de sora ta?

— Asta am zis, nu?

— Noi doi avem nevoie unul de altul.

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Ce vrei să spui?

— Asta a fost târgul tatălui meu.

Gesticulează vag spre zidurile palatului din jur.

— Mama mea a murit la naştere. În primii opt ani de viaţă, am fost doar eu şi tata. îmi citea din cărţi. Ne jucam în grădină, ne duelam cu săbii mici de lemn. Uneori, nici măcar nu ştiu care sunt amintirile adevărate şi care sunt cele inventate. Totul e scăldat într-o lumină neclară. El era tot ce aveam. Pe urmă, s-a însurat cu regina Mor şi a cerut să mă recunoască drept prinţ. Preţul a fost

să nu mai poată vorbi cu mine niciodată. M-am trezit singur în camerele mari şi reci ale palatului, având drept companie doar soldăţeii de jucărie şi o guvernantă. Nu înţelegeam. Nu
înţeleg nici acum în întregime. Am avut o copilărie singuratică, apoi o adolescenţă singuratică. Abia când a apărut Bram mi-am amintit cum este să ai o familie.

— Ai toată compasiunea mea, dar nu sunt sigură ce legătură are asta cu mine, îi spun nedumerită.

Emmett îşi dă ochii peste cap.

— întotdeauna eşti atât de nerăbdătoare?

— Nu!

Da!

— Aveam doisprezece ani când am început să găsesc bilete ascunse printre cărţi. Cum tata nu putea să-mi vorbească în alte moduri, a început să îndoaie colţurile paginilor la anumite pasaje şi să sublinieze cuvinte şi expresii. Aşa comunicam. Mi-a luat ani de zile să pun totul cap la cap. Vrea să o detroneze pe regină.

îmi îngheaţă sângele în vene. S-o detroneze pe regină? Dacă ea ar prinde de veste că se pregăteşte o răscoală, ne- ar distruge pe toţi. A spânzurat oameni de Poarta Trădătorilor pentru mai puţin de atât.

— Cum? întreb în şoaptă.

— în ultimii şase ani, am făcut cercetări. Cărţile despre Ceilalţi sunt interzise, majoritatea au fost arse cu mult timp în urmă, dar, din câte am aflat, un târg cu un elf poate fi anulat doar în două moduri. Primul este ca elful cu pricina să fie de acord. Evident, o variantă foarte puţin probabilă.

îmi amintesc de cartea cu poveşti a doamnei Osboume, care s-a prefăcut în cenuşă în vatra din

bucătărie.

— Şi mai există o cale?

— O înţelegere cu un elf devine nulă şi neavenită dacă elful care a facut-o încalcă termenii propriei înţelegeri. Prima înţelegere a reginei Mor a fost cu regele Edward, pe câmpul de luptă. Acea înţelegere a făcut-o regină. Toate înţelegerile ulterioare au fost făcute între o regină şi supuşii săi.

Inspir adânc şi încep să înţeleg.

— Ceea ce înseamnă că, dacă o facem să încalce termenii înţelegerii făcute cu regele Eduard, toate celelalte înţelegeri devin nule. Şi tot sistemul se prăbuşeşte.

Emmett zâmbeşte aprobator.

— Exact!

— Dar cum o convingem să facă asta?

— Mai întâi, trebuie să aflăm cum a fost formulat târgul acela. Ceea ce cred că tata a făcut deja.

Emmett traversează camera până la biroul său şi scoate teancuri de hârtii, pagini smulse din cărţi şi bucăţi de material sfâşiate, pe care sunt mâzgălite cuvinte cu cerneală. Nu văd cum ar putea cineva să le înţeleagă. Dar Emmett începe să le aşeze pe podea într-o ordine pe care, evident, doar el o înţelege.

Tot Albionul să-ţi fie-mpărăţie,
Oraşe, văi şi câmpuri de trifoi să-ţi fie-n stăpânie,
De două ori cununa vei purta, domnind deasupra tuturor,
Cât inima-ţi bate, al tău e-al lor dor.
Aceste legi nu pot fi încălcate
Cine de două ori cununa va purta domni-va pentru

eternit-
ate.

— Ce părere ai? mă întreabă Emmett.

— Sunt nişte versuri foarte proaste.

— Nu asta e ideea.

Cuvintele îmi aleargă prin minte.

— „De două ori cununa va purta”? Ce expresie ciudată!

Emmett încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Asta a fost vicleşugul ei. Eduard a crezut că se referă la el, încoronat o dată pe câmpul de bătălie şi a doua oară la Palatul Eltham. Dar ea se referea la ea însăşi, încoronată o dată ca regină a lumi Celeilalte şi a doua oară ca regină aici.

— Şi cum am putea să anulăm pactul? Regele Eduard a murit.

— Dar târgul rămâne valabil. Ea te-a încoronat deja Regina Lunii Mai.

Emmett se apleacă în faţă, iar ochii îi scapără în lumina focului.

— Dacă vei câştiga, vei fi încoronată din nou ca prinţesă. „Cine de două ori cununa va purta” vor fi două. Iar târgul ei se va anula.

Mi se învârte capul.

— Dar de ce ar fi încoronat pe cineva drept Regina Lunii Mai dacă asta i-ar ameninţa domnia?

— Au trecut peste patru sute de ani. Poate a devenit neatentă sau a uitat. Sau poate e sigură că aceea care a câştigat titlul de Regina Lunii Mai nu va fi aleasă drept mireasa lui Bram. Trebuie să ne asigurăm că Bram se îndrăgosteşte de tine atât de tare, încât, chiar dacă mama lui spune că nu poate să te aibă, va decide să fugiţi împreună. Trebuie să-l facem să te iubească. Să te iubească sincer!

Am o senzaţie neplăcută de acreală în stomac. Trădare, viclenie, riscul de a-mi pune în pericol familia, tot ce mi-a fost drag vreodată pentru o şansă infimă.

Probabil Emmet simte că ezit, pentru că se apleacă spre mine.

— Tu trebuie să fii aceea, Ivy. E singura noastră şansă de-a o detrona şi de a scăpa Anglia de târgurile şi de cruzimea ei. Am putea aduce ţara asta în lumea modernă.

— Şi Bram ce părere are? De ce nu-i spui?

— îşi iubeşte mama prea mult ca s-o trădeze. Şi chiar dacă ar vrea, Ceilalţi nu pot minţi. Nu pot să am încredere în el şi să-i spun. Am fi cu toţii într-o primejdie uriaşă.

— Eu...

Mă bâlbâi, dar nu pot să verbalizez furtuna care clocoteşte în mine. E prea mult de suportat!

— Eşti singura mea speranţă.

Mă plimb neliniştită de colo-colo.

— Familia mea nu a crezut niciodată că o să-mi găsesc un soţ. Nici măcar în cele mai bune momente. Sunt stângace, îmi dau drumul la gură şi nu-s vreo frumuseţe, nu ca sora mea sau celelalte fete din competiţie. Cum ar trebui să-l fac să se îndrăgostească de mine?

— Nu te vezi prea bine, nu-i aşa?

Mă opresc în sfârşit, dar el m-a urmărit tot timpul din priviri.

— Chiar încercai doar s-o ajuţi pe Lydia în seara aia? îl întreb.

Clipeşte încet, apoi dă aprobator din cap.

— Părea că are nevoie de un prieten.

— Dar în noaptea în care m-ai lovit cu trăsura, ţi s-a părut că şi eu am nevoie de un prieten?

„Să ştii că eşti chiar drăguţă.”

Râde de parcă am făcut o glumă.

— A fost altceva.

Tăcerea tensionată se prelungeşte între noi, iar prinţul traversează camera spre mine.

— Mi-e frică! îi spun.

Mi se pare că merită să-i spun adevărul.

Emmett pune mâinile pe umerii mei, iar greutatea lor caldă mă echilibrează.

Vorbeşte cu o voce joasă şi gravă, dar ochii îi sticlesc precum cărbunii din foc.

— Dacă mă laşi să te ajut, Ivy Benton, ai putea fi regină.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Următoarea zi o petrec alături de celelalte fete la lecţii de etichetă, dar cu greu reuşesc să mă concentrez. Conversaţia cu Emmett de noaptea trecută îmi răsună neîncetat în minte.

Seara, suntem chemate în apartamentele private ale reginei pentru cină.

Ea stă la capătul mesei, purtând o rochie din mătase verde atât de închisă, încât pare neagră. O tiară de perle îi împodobeşte părul întunecat. în spatele ei, şemineul arde cu flăcări mari, îmbrăcând încăperea într-o căldură apăsătoare. Deasupra mesei atârnă un candelabru acoperit cu flori naturale: gardenii şi orhidee albe. Observ un gândac verde iridescent strecurându-se printre petale, încercând să-şi găsească o ascunzătoare.

— Intraţi, doamnelor!

Vocea ei rece ne cheamă, iar noi pătrundem în cameră ca un stol de păsări.

Eu şi Faith n-am mai vorbit de ieri. A evitat toată ziua să mă privească în ochi, dar acum stă lângă mine.

Regina scoate ziarul din dimineaţa asta şi-l pune pe masă.

— Se pare că aţi făcut deja vâlvă.

Mă uit peste umărul lui Faith ca să văd mai bine. Titlul CELE ŞASE este scris cu litere mari şi îngroşate.

Regina ia ziarul şi începe să citească.

— „Tinerele domnişoare fermecătoare au impresionat la balul contelui Twombley, marcând

astfel prima lor

apariţie în înalta societate ca pretendente oficiale ale prinţului de Wales.”

Uşa sufrageriei se deschide, şi Bram intră în cameră, lăsând urme pe covor cu cizmele murdare de noroi.

— Mamă!

Se apleacă şi o sărută pe obraz pe regina Mor. Apoi se întoarce şi se înclină scurt spre noi.

— Doamnelor, vă cer scuze pentru întârziere!

— Cum a fost la vânătoare, dragul meu? întreabă regina Mor cu o căldură în glas pe care n-am mai auzit-o până acum.

Bram se trânteşte pe scaunul gol de lângă ea.

A,

— îngrozitor, dar trebuie să recunosc că mă simt mereu puţin uşurat când păsările scapă cu viaţă!

Un grup de lachei cu mănuşi albe intră în sufragerie să ne servească, însă regina stă singură în capul mesei, fără o farfurie în faţă.

Mâncăm într-o tăcere stingheră preţ de câteva minute, cu excepţia lui Bram, care pare liniştit. Poartă câte un inel de aur pe fiecare deget, iar acestea se ciocnesc de pahar când ia o gură de vin.

Regina se uită la noi şi strâmbă din buze într-un zâmbet

A,

tulburător. În lumina lumânărilor, pielea palidă ca luna pare aproape luminiscentă.

— Ca mamă, fericirea fiului meu este mai presus de orice.

— O, ce stânjenitor! spune Bram cu bunăvoinţă. Te implor, nu mă face să par un băieţel alintat de mama lui!

Regina se întoarce spre el şi-şi încreţeşte nasul,

o expresie nefirească pe chipul ei frumos.

— N-aş îndrăzni.

Se întoarce apoi spre noi.

— Dorinţa mea cea mai mare este să mă asigur că Bram încheie sezonul făcând cea mai bună alegere. Avem doar douăsprezece săptămâni la dispoziţie şi în acest timp fiul meu va călători între Londra şi Oxford, fiindcă îşi dă ul

timele examene. Prin urmare, a făcut o listă cu trăsăturile pe care le caută la o soţie şi mi-a permis, cu generozitate, să-l sfătuiesc.

Arată către fiul ei.

— Spune-le, dragul meu!

Brarn ia încă o gură de vin şi scoate o hârtie din buzunarul de la piept.

— Sper să găsesc o fată inteligentă, dedicată, sinceră şi hotărâtă.

Pune hârtia la loc în buzunar, iar mama lui continuă:

— în timpul şederii voastre aici, veţi lua lecţii de la vicontesa Bolingbroke şi de la mine. Vă voi evalua pe fiecare conform trăsăturilor pe care le caută fiul meu şi-l voi sfătui care este cea mai potrivită mireasă...

— Deşi decizia finală îmi aparţine, o întrerupe Bram.

Regina îl bate pe braţ.

— Sigur că da, dragul meu!

Mă foiesc stânjenită pe scaun, amintindu-mi ce mi-a spus Emmett aseară. Trebuie să-l facem să mă iubească atât de mult, încât să se însoare cu mine indiferent ce spune mama lui.

Ceasul bate ora zece când ne împingem scaunele în spate şi ne ridicăm să plecăm. Suntem aproape de uşă când regina îşi drege glasul, aşa că ne oprim.

— Fetelor, aşteptaţi o clipă!

Bram se opreşte şi el în dreptul uşii.

— Nu tu, dragă, vorbim despre chestiuni feminine, îi spune regina.

Când rămânem singure cu ea, ne face semn să ne întoarcem la masă.

— Nu este nevoie ca Bram să cunoască detalii

despre lecţiile noastre. Bărbaţii sunt nişte fiinţe foarte sensibile. Nu ca noi.

Lumina focului se reflectă în tiara ei, şi-mi dau seama că m-am înşelat. Nu e încrustată cu perle, ci cu dinţi de om.

— Da, doamnă! răspundem în cor.

Regina Mor ia paharul gol de vin şi-l împinge spre Emmy, cea mai apropiată fată din dreapta ei.

— O lacrimă care să asigure discreţia.

Ne uităm neliniştite una la alta, dar celelalte ştiu la fel de bine ca mine că nu avem de ales, nu dacă vrem să fim luate în considerare pentru a deveni mireasa lui Bram.

— Vrei să plâng? întreabă Emmy.

— Doar o lacrimă.

Emmy ezită, apoi îşi smulge o geană destul de tare, încât să i se umezească ochii. O lacrimă mare alunecă pe marginea paharului.

Marion ţine ochii deschişi până se usucă suficient încât să plângă, iar Olive şi Faith, aflate lângă ea, îi urmează exemplul.

Greer încearcă să facă la fel, dar nu reuşeşte.

— Trage-mi o palmă! mă imploră.

Ezit.

Scoate o înjurătură pe înfundate, pe urmă se plesneşte atât de tare peste faţă, încât imaginea în sine mă face şi pe mine să plâng.

îmi dă paharul şi las o lacrimă să curgă înăuntru.

Regina ne priveşte şi zâmbeşte.

— Ce fete bune!

Când ne ridicăm să plecăm, regina aruncă paharul pe podea şi-l sparge. Nu cred că avea nevoie de lacrimile noastre pentru vrajă; voia doar să ne vadă cum ne frământăm. Scârba îmi urcă pe

gât.

Un lacheu cu o tavă de argint în mâini trece pe lângă mine când sunt aproape de uşă. Mă întorc şi o privesc în ochi pe regina Mor exact când se ridică capacul.

O lăsăm pe regină singură să-şi ia cina şi, abia când uşile se închid, îmi dau seama ce era pe tavă: un castron cu lapte şi miere.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Ne trezim, a doua dimineaţă în forfota din micul nostru cămin. Bucătăreasa este deja în bucătăria de jos, alături de o armată de cameriste care aranjează un mic- dejun somptuos în sufragerie. Trei cameriste, câte una pentru fiecare cameră, ne trezesc pe toate şi se apucă de treabă, aranjându-ne părul în coafuri elaborate şi strângându-ne în corsetele şi rochiile fine de mătase oferite de Coroană pentru acest sezon. Faţa lui Lottie nu trădează nimic despre întâlnirea noastră secretă.

Odată îmbrăcate şi hrănite, traversăm, conduse de valeţi, peluza umedă de rouă către palatul principal, unde vicontesa Bolingbroke ne aşteaptă într-un salon.

— Bine aţi venit, fetelor, la prima lecţie de etichetă! spune ea melodios când ne aşezăm pe nişte fotolii brodate şi inconfortabile, cu fustele înfoiate în jurul nostru. Lecţiile vor avea loc în tandem cu cele ale Maiestăţii Sale ca să ne asigurăm că cea pe care o va alege Bram este pregătită pentru îndatoririle regale ce o aşteaptă.

Mă aştept să aranjăm masa sau să învăţăm istoria Angliei, însă avem parte de o serie de exerciţii bizare, care ne forţează ca preţ de ore întregi să dezlegăm ghicitori, să facem calcule matematice şi rebusuri.

Ni se oferă birouri de pus în poală şi foi de hârtie. Niciodată n-am fost bună la statul jos pentru lecţii, iar acum îmi pierd constant atenţia, privind pe fereastră la iarba verde din Kensington Park. Astăzi parcul e animat, fiind plin de guvernante care împing cărucioare şi femei care învârt umbrele de mătase. Mintea îmi zboară mereu la Emmett. Cum ar trebui să-l fac pe Bram să se îndrăgostească de mine, când nu ni s-a permis să petrecem niciun moment împreună?

Mă întreb ce fac părinţii mei acum. Dar Lydia? Oare i s- a spus că o să pierdem casa?

Vicontesa Bolingbroke bate cu degetul osos în marginea biroului meu.

— Concentrează-te, Benton!

Marion înclină uşor pagina spre mine şi-i copiez răspunsurile.

într-adevăr, Bram a spus că îşi doreşte o fată inteligentă.

După ceai, ne adunăm pe peluza de sud. Regina este înconjurată de un grup de doamne de onoare care îşi fac vânt cu evantaiele de pene, lângă un turn din pahare de şampanie. La marginea grupului, îi zăresc pe Bram şi Emmett.

Se face linişte când sosim. Aud lumea şoptind: „Cele şase.”

Vicontesa Bolingbroke e cea care face anunţul, dar toate stăm cu faţa spre regină de parcă ar fi centrul universului, iar noi suntem pe orbita ei.

— Ce mod mai bun de a vă primi la Palatul

Kensington decât cu puţină distracţie? spune vicontesa. în această după-amiază, Maiestatea Sa a invitat câţiva prieteni aleşi

A,

să ni se alăture în labirintul din gard viu. În centrul său, veţi găsi un mic premiu. Maiestăţii Sale îi plac jocurile.

Se spune că jocurile erau deseori modalitatea prin care Ceilalţi îi atrăgeau pe oameni ca să facă un târg cu ei. Le cereau să joace o rundă de bile, de cărţi sau de biliard, apoi fermecau obiectele ca să-şi asigure victoria.

Există o oarecare dezbatere printre specialiştii neoficiali în materie de elfi cu privire la jocurile inventate de oameni şi cele care ne-au fost prezentate de vizitatorii noştri ciudaţi.

Pe chipul reginei Mor se iveşte un zâmbet când ridică paharul de şampanie şi apoi dă cu el de pământ.

— Plecaţi!

Se aud hohote de râs când o luăm toate la fugă spre labirint. Olive mă trage de mână, chicotind.

— Hai să-l găsim pe Bram!

Prima dată dăm peste Emmy, care încearcă să se caţăre pe pereţi.

— O văd pe Marion! strigă Emmy la jumătatea gardului. Bună, Marion!

De undeva, aud vocea îndepărtată a lui

Marion:

— Bună!

Greer se loveşte de mine când se învârte în cerc, încercând să o ia la stânga. Mă simt puţin vinovată că râd.

— S-o aşteptăm? o întreb pe Olive.

— Nu! strigă ea şi mă trage de mână.

Emmy arată în stânga.

— Băieţii sunt într-acolo, să mergem!

Greer strigă şi loveşte cu piciorul în pământ, aruncând ţărână spre noi când o luăm la fugă.

Ajungem la o răscruce, iar Emmy şi Olive o pornesc spre stânga. Eu plec singură spre dreapta.

Labirintul din gard viu e mai întunecos aici, şi aud în scurt timp sunete joase de voci care se ceartă.

Nimeresc într-o fundătură şi-i găsesc pe Faith şi Emmet, care stau prea aproape.

— Spune-mi adevărul...

Se pare că ea îl imploră.

Mă întorc să plec, dar ei încremenesc când mă văd. Faith se îndepărtează de Emmett şi, când trece pe lângă mine, mă împinge atât de tare, încât mă împleticesc în spate şi mă lovesc de gard, iar crengile ţepoase îmi zgârie braţele.

— Faith! exclamă Emmett îngrozit şi îmi întinde mâna să mă scoată din gard. Eşti bine? mă întreabă.

îmi scot câteva frunze din păr.

— O să supravieţuiesc.

— Bine! spune Emmett. Acum, du-te şi flirtează cu Bram!

— Să flirtez? întreb, îngrozită.

N-am flirtat niciodată cu nimeni.

— Da, acum e ocazia perfectă!

înainte să refuz, Emmett strigă:

— Frate, pe aici!

Bram apare de după colţ, zâmbind.

Emmett ridică din sprâncene şi dă din cap spre fratele său.

w

— Ăă, bună! îl salut.

— Bună! îmi răspunde Bram cu amabilitate.

— Lady Ivy, spune-i lui Bram povestea aia amuzantă pe care mi-ai zis-o adineauri, zice Emmett.

îmi vine să-l omor.

— Ăă...

îmi frământ creierii, încercând să găsesc ceva inteligent ce am spus cândva.

— Creveţii au inima în cap, mă bâlbâi.

— Poftim? întreabă Bram în acelaşi timp în care Emmett scoate acelaşi cuvânt pe un ton mai ridicat.

— Ăă, creveţii au inima...

— Nu, te-am auzit, spune Emmett.

— îţi... plac creveţii? mă întreabă Bram.

— Nu în mod deosebit.

— O! spune Bram, iar Emmett stă în spatele lui, privindu-mă cu ochii căscaţi şi îngroziţi.

— O să plec.

Mă întorc s-o iau în direcţia opusă.

— Stai, nu, celălalt lucru amuzant! strigă Emmett, iar eu o iau la goană, dar nu spre centrul labirintului, ci ca să mă ascund de el.

îl las în urmă şi petrec următoarele minute rătăcind fără ţintă de pe un culoar pe altul. Deodată, din pură

întâmplare, mă trezesc în mijlocul labirintului. Bram e deja acolo, cu un trofeu de aur în mână.

Apare şi Emmett, la câteva secunde după mine, cu răsuflarea tăiată şi un strat de sudoare pe frunte. îşi dă părul peste cap.

îl atacă în glumă pe Bram.

— Trebuie să câştigi de fiecare dată?

Bram râde împreună cu el.

— Da!

OLIVE LISONBEE

I mi lipseşte bucătăria din casa noastră de la ţară, din Hampshire. îmi lipseşte doamna Varvel, bucătăreasa noastră, şi felul în care se trezea înainte de răsărit ca să întindem împreună aluatul pentru plăcinte. îmi lipseşte să culeg ciuperci cu sora mea mai mică atâmându-mi pe şold. Nu m-am simţit niciodată cu adevărat confortabil în pielea mea, dar dorul de casă doare cumplit.

Bucătăria din Caledonia Cottagge e mai mică, iar eu sunt complet singură aici. Deasupra capului meu atârnă un suport plin de oale strălucitoare din cupru, iar sub picioarele goale se află o podea din cărămidă, necunoscută.

Dar măcar focul arde în şemineu şi felinarele sunt aprinse. Privesc cu speranţă prin fereastra mare, cu geamuri de cristal, spre orizont. Primele dungi albastre ale zorilor încă n-au apărut; mai am câteva ore până la sosirea lor binevenită.

Nu-mi amintesc un moment în care să nu fi fost îngrozită de întuneric. A fost umilitor s-o întreb pe Marion dacă pot ţine felinarul aprins toată noaptea şi chiar şi mai umilitor când mi-a răspuns afirmativ, cu expresia plină de milă pe care o are mereu când se uită la mine.

Ştiu, are intenţii bune. Toate au. Poate cu excepţia lui Faith, dar sunt sigură că asta se întâmplă doar pentru că încă nu mă cunoaşte.

Poate că, dacă aş câştiga, toate ar putea deveni doamnele mele de onoare. Atunci am fi prietene pentru totdeauna. Ce minunat ar fi!

Dar nu cred că voi câştiga. Ar fi trebuit să-i cer reginei ceva mai bun decât un chip frumos şi dinţi perfecţi. Ar fi trebuit să-i cer să mă facă curajoasă ca Ivy, amuzantă ca Emmy sau interesantă ca Faith,

Dar mama a spus că cineva se va îndrăgosti de zâmbetul meu, iar mie mi-a plăcut cum sună asta.

împrăştii făină pe masa de lemn şi întind aluatul într-un oval lung şi plat. Aceasta e partea mea preferată, momentul în care îmi murdăresc mâinile.

O bucată de lemn din şemineu pocneşte, iar eu aproape că sar de pe loc.

Guvernanta obişnuia să spună că mi-e frică şi de umbra mea. Cred că era doar o expresie, dar avea dreptate. Simţeam mereu că mă urmăreşte.

întunericul îmi dă senzaţia că sunt privită. Şi asta îmi place şi mai puţin.

Mi-e dor de camera mea de acasă, cu fereastra mare orientată spre est. Pe fiecare masă era câte un felinar, iar umbrele îmi erau familiare.

Am implorat-o pe mama toată iama să-mi permită să- mi amân debutul în societate cu cel puţin un an. Mă simţeam complet nepregătită pentru sezon şi pentru ceea ce se aştepta de la mine după aceea, dar ea a refuzat, spunând că nu ar face decât să stârnească bârfe.

Când regina a anunţat competiţia şi faptul că se caută mireasă pentru prinţul Bram în ziua Paradei Pactelor, am simţit o uşurare. Bram are un chip foarte dulce şi o purtare nespus de blândă. Părea genul de băiat din cărţile pe care le citesc.

Iar a fi prinţesă mi se părea o perspectivă mai suportabilă decât aceea de a fi soţie.

Logic, ştiam, desigur, că tot soţie voi fi, dar era diferit aşa. Mai uşor de acceptat.

Şi am avut dreptate în privinţa lui Bram. E un vis. N-a fost altceva decât un adevărat gentleman, modelul perfect al unui prinţ desprins dintr-o poveste. Ieri a trimis un valet cu o scrisoare de mulţumire scrisă de mână, după ce i-am trimis un coş cu chifle glazurate.

Totuşi, nu mă aşteptam să mă simt atât de stângace lângă celelalte fete. Ele par mult mai mature decât mine. Faith mi-a spus ieri că a sărutat cel puţin o duzină de băieţi, iar Marion ştie deja cum să conducă o gospodărie şi poate să doarmă fără să lase niciun felinar aprins.

Chiar şi biata, discreditata Ivy Benton pare să aibă şanse mai bune decât mine. Bram nu şi-a putut lua ochii de la ea după ce au dansat la balul familiei Twombley. Când a dansat cu mine, mi-a şters lacrimile de pe obraji, dar mâhnirea de a-l privi alături de celelalte nu s-a diminuat.

Uneori simt că, într-o zi, toate celelalte fete au primit instrucţiuni despre cum să crească, iar eu am ratat lecţia. De aceea iubesc atât de mult să coc. într-o reţetă nu există subtexte sau secrete.

în timp ce lucrez cu aluatul, mă gândesc la Bram. în nopţi ca aceasta, îmi creez un mic scenariu în minte, ima- ginându-mi cum vine la căsuţă târziu în noapte şi mă găseşte singura trează. Vorbim ore în şir, iar când zorii se ivesc, mă ia în braţe şi mă sărută, pe când primele raze de soare dansează pe iarbă.

în visele mele, îmi spune că mă place exact aşa cum sunt, că sunt cea mai frumoasă şi mai

specială fată pe care a întâlnit-o vreodată.

„Se va îndrăgosti de zâmbetul tău.” Asta mi-a spus mama. Trebuie doar să continui să zâmbesc. Să ţin capul sus. „Să nu-i laşi să vadă cât de speriată eşti.”

în ziua Paradei Pactului, mi-am strâns mâinile la piept ca să le împiedic să tremure. Regina nu era atât de înfricoşătoare cum mi-o imaginasem. Mi-a zâmbit cu blândeţe şi mi-a spus că sunt o fată foarte frumoasă. A fost un gest drăguţ. Nu trebuia să zică toate acele lucruri.

Când i-am povestit că-mi doresc un zâmbet perfect, mi- a spus că i se pare că mi s-ar potrivi bine. Am făcut înţelegerea în schimbul unghiilor fără ezitare. Nu mă deranjează aproape deloc, spre deosebire de cât pare să-i deranjeze pe ceilalţi. Sincer, e chiar convenabil. Nu mai rămâne aluat blocat sub ele.

Iau o lingură de unt galben, moale, şi o întind peste aluatul întins pentru brioşe.

Un scârţâit de pas pe hol mă face să tresar.

— Cine-i acolo? şoptesc.

A,

Niciun răspuns. întotdeauna îmi imaginez lucruri.

Revin la aluatul meu. Dar când ridic din nou privirea, o siluetă întunecă cadrul uşii.

Ţip şi scap lingura, care cade cu zgomot. Silueta păşeşte în lumină. E doar un valet. Răsuflu uşurată, dar el traversează bucătăria cu paşi grei şi mă prinde în braţe atât de strâns, încât aproape că-mi zdrobeşte coastele.

Deschid gura să ţip, dar îmi vâră un flacon între buze. Lichidul amar şi gros îmi alunecă pe gât.

— îmi pare rău, domnişoară! şopteşte valetul.

Mă ridică în braţe, iar înainte să pot protesta,

îmi pierd cunoştinţa.

Nu ştiu cât timp a trecut când mă trezesc cu un icnet. Primul lucru pe care-l simt este durerea pietrelor care-mi apasă direct în coloana vertebrală. Al doilea este frigul care mă pătrunde.

Tremur, îmbrăcată doar în cămaşa mea de noapte.

Clipesc când deschid ochii şi zăresc cerul negru ca smoala, un fragment de lună şi câteva stele ici şi colo.

Sunt afară. De ce sunt afară?

Aud un icnet în stânga mea, un geamăt, cineva strigă.

Mă ridic şi mă uit către Marion, Emmy, Faith, Greer şi Ivy. Toate sunt la fel de ameţite ca mine, tot în cămăşi de noapte.

Se aud paşi printre copaci. O prind pe Ivy de mână când cineva se apropie din spatele nostru.

Prima lecţie a reginei Mor a început.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Emmy sare prima în picioare şi o ridică şi pe Marion de jos.

— Jigodia aia! se răsteşte Marion.

îşi strânge braţele în jurul taliei ca să nu mai tremure.

— Sst! răspunde Greer, arătând spre luminişul unde regina stă într-un scaun ridicat, ca un fel de arbitru de tenis.

E îmbrăcată în blănuri ca să se apere de aerul muşcător al nopţii şi ţine un binoclu de aur pentru operă lipit de fată.

E înconjurată de lacheii care ţin tăvi cu băuturi aburinde şi-i întind pături în poală.

— Unde naiba suntem? Şi cum am ajuns aici? întreabă Emmy.

Olive se ridică ameţită şi se sprijină în mâini. Părul roşcat îi cade în valuri pe umeri, iar mâinile stranii, lipsite de unghii, sunt acoperite de ceva ce seamănă cu făina.

— Presupun că a fost o tinctură care să ne adoarmă, spune ea. Un lacheu m-a acostat în bucătărie şi mi-a turnat o băutură scârboasă pe gât.

Aşa se explică gustul amar pe care îl simt. îmi vine să vomit la gândul că cineva a pândit deasupra patului meu pe întuneric ca să mă lase leşinată.

Luminile de la Kensington sclipesc în depărtare. Suntem încă pe domeniul palatului, dar bezna din

jurul nostru A, e adâncă. În faţa noastră se vede un perete compact de

copaci ale căror frunze foşnesc ca nişte stafii prin întuneric.

Tresărim toate când auzim trosnetul de crengi.

Apare un lacheu cu un felinar în mână. în cealaltă mână ţine o tavă de argint şi un pătrăţel de pergament împăturit. Se uită la noi, tulburător de nemişcat, până când Emmy îi ia hârtia.

O desface cu grijă şi citeşte:

— „Premiul se află în mijloc. Succes!”

— Un premiu în mij..., întreabă Greer, dar o întrerupe geamătul scos de ceva.

întind mâna în faţă şi simt zidul de frunze mici, cerate. Mă întorc şi pipăi aceleaşi frunze pe cealaltă parte.

— E labirintul din gard viu.

Marion îşi dă seama în acelaşi timp cu mine.

Mă simt uşurată. Am fost deja în labirint în timpul zilei, îmi amintesc drumul destul de bine.

Nu o mai vedem pe regină, dar sunt convinsă că ne urmăreşte cu binoclul ei de operă.

Greer o ia la fugă, dispărând în adâncul labirintului, iar rochia ei albă flutură în spate ca o stafie.

Olive izbucneşte în lacrimi.

Când o văd atât de îngrijorată, focul urii mele faţă de regină se înteţeşte.

— O să fie bine! îi spun. Te rog, nu plânge!

Fac un pas spre ea, dar pământul se zguduie şi alte garduri răsar din pământ, ridicându-se sus, sus, sus, până când rămânem complet izolate de celelalte. îmi îngheaţă sângele în vene când îmi dau seama că nu va fi deloc ca labirintul de după-amiază.

— Ivy? ţipă Olive.

— Olive? Emmy? Ivy? strigă Marion.

Gardurile ne-au separat pe toate.

— Cine-i acolo? strigă Emmy.

Apoi Olive începe să ţipe.

Iar eu o rup la fugă.

Mă întorc cu spatele. în faţa mea e o răscruce, iar gardurile au cel puţin trei metri în înălţime.

O iau la stânga, ajung la răscruce şi o iau din nou la stânga.

Ţipetele disperate ale lui Olive sunt tot mai slabe.

Mă uit la cer şi încerc să mă orientez. Ce scria în biletul lacheului? Premiul se află în mijloc.

De data asta, fac dreapta la răscruce, distrasă de solul dur care se înfige în tălpile mele moi şi desculţe, când un trup se loveşte de mine.

La fel ca mai devreme azi, Greer e blocată, învârtindu- se în cerc când încearcă s-o ia la stânga.

— Succes, Greer!

O iau pe poteca din stânga şi o las singură, înjurând de frustrare.

Alerg spre ceea ce sper că este centrul labirintului când un gard răsare din pământ, trântindu-mă pe spate.

Mi se taie răsuflarea. Mă ridic şi observ că mi-am rupt cămaşa de noapte, iar palmele îmi sunt sfâşiate şi însângerate.

Mă ridic încet în picioare, ezitând când durerea acută îmi străbate tot corpul. E ca un foc viu ce se ridică pe şira spinării şi coboară pe membre. Gardul dispare cât ai clipi, dar mă lasă tremurând.

O iau la fugă din nou, cu mai multă grijă de data asta. Zăresc cu coada ochiului ceva sclipind şi mă opresc, crezând că e o altă fată în cămaşă de noapte, dar vine spre mine cu repeziciune.

Nu e o fată – ci o... gâscă? Aproape că-mi vine să râd, însă îşi deschide aripile mari şi bate din ele până mă lipesc cu spatele de marginile ascuţite ale labirintului.

Nu, nu-i o gâscă – e o lebădă. Cea mai mare lebădă pe care am văzut-o vreodată. Sare la mine şi mă muşcă atât de tare de gleznă, încât îmi dă sângele. Strig de durere.

Pasărea atacă din nou, iar ciocul ei ascuţit mă nimereşte în pielea moale de sub genunchi. înjur şi-i trag un picior,
dar asta o înfurie şi mai tare.

Un zgomot de metal răsună lângă mine, iar când îmi cobor privirea, văd o sabie – o sabie adevărată, cu mâner incrustat cu rubine, scuipată de labirint.

O ridic de pe pământ, iar lebăda blestemată profită de ocazie să-mi prindă o şuviţă din păr şi să mă trântească la pământ. Lovesc cu picioarele, din nou şi din nou, dar nu cedează, aşa că ridic sabia şi-i tai capul dintr-o singură mişcare.

Moare cu un gâgâit asurzitor, un strop de sânge şi o furtună de pene albe. Apoi corpul i se transformă în praf, ca şi cum n-ar fi fost niciodată real, dar faţa îmi rămâne stropită de sânge.

Respir anevoie, aproape sufocată. Se întunecă tot mai mult, ca şi cum luna însăşi şi-ar pierde strălucirea.

La fiecare câteva minute aud ţipete din alte părţi ale labirintului. Cred că aud şi un râs grav, dar poate e doar imaginaţia mea.

Cotesc, dar nu găsesc decât un zid solid de gard viu în faţă. Când mă întorc, văd că pasajul prin care am venit s-a închis, ţinându-mă captivă ca-ntr-o cutie.

Ar trebui să mă caţăr, aşa cum a făcut Emmy

mai devreme?

Lovesc un perete cu sabia, dar nu las nici măcar o zgârietură. Strig de frustrare.

Dintr-odată, o scriere strălucitoare apare pe unul dintre pereţi, ca şi cum o mână invizibilă ar scrie chiar în faţa mea.

Alerg mereu, dar picioare n-am; am pat, dar nu dorm neam.

O ghicitoare? Undeva în dreapta mea, strigă cineva. Pare a fi aproape.

— Cine-i acolo? strig şi eu.

Pereţii gardului se apropie, închizându-mă la mijloc, încerc să-mi reglez respiraţia. Nu are rost să intru în panică. Ce bine era să fi fost atentă astăzi la lecţii în loc să copiez răspunsurile de la Marion!

Citesc din nou ghicitoarea: Alerg mereu, dar picioare n- am; am pat, dar nu dorm neam.

— Un râu! strig, iar în faţa mea se cască o gaură în gard, doar cât să mă pot strecura prin ea.

Gardul se închide de cum ajung în cealaltă parte, şi văd încă o potecă blocată. Sunt prinsă la mijloc între garduri, într-un spaţiu atât de mic, încât nu pot să întind braţele.

Ce se crapă, dar nu se lasă, ce se lasă, dar nu se crapă.

Alte ţipete.

— Olive? strig. Emmy?

N-ar fi trebuit s-o las pe Greer singură să se învârtă în cerc.

De dincolo de gard se aude sunetul paşilor care se apropie, persistenţi şi siguri. Sau e o bătaie de inimă? Ticăitul unui ceas? îmi acopăr urechile şi observ că sunetul vine din capul meu.

Tic, tic, tic.

Trebuie să mă concentrez. închid ochii strâns şi fac tot posibilul să ignor zgomotul.

— Ziua şi noaptea! răspund la ghicitoare, iar gardul se despică, dezvăluind încă o încăpere închisă.

Bubuitul neîncetat din urechile mele mă sfâşie din interior, facându-mi oasele să vibreze cu o forţă suficient de mare, încât să le rupă.

Care trei numere, niciunul dintre ele zero, dau acelaşi rezultat dacă sunt adunate sau înmulţite?

La naiba! Am fost mereu slabă la matematică.

— E cineva acolo? strig.

Niciun răspuns.

Pereţii se apropie încet.

— Ajutor!

Tot nimic.

Dacă nu fac ceva, voi fi strivită curând. În concluzie, fac singurul lucru care-mi trece prin minte: încep să mă

caţăr.

Gardurile vii sunt acoperite de spini ascuţiţi ca nişte lame, şi îmi este aproape imposibil să mă prind de ele. Mâinile şi picioarele îmi alunecă din pricina şiroaielor de sânge, care picură peste frunze şi pe pământul de dedesubt.

Sunt la jumătatea gardului viu când o viţă izbucneşte dintr-odată şi mi se încolăceşte în jurul gleznei ca un laţ. Trage cu putere, şi cad la pământ, gâfâind şi încercând să mă ridic din nou în genunchi.

Ghicitoarea a dispărut, iar în locul ei apar cuvintele: Spune-mi un secret!

Mă gândesc la toate secretele pe care le ascund, atât de multe, încât par gata să explodeze din mine în orice moment. Chipul lui Emmett îmi răsare în minte, dar nu momentul petrecut singuri în camera lui, ci felul în care îşi muşca buza de jos la bal.

Mă gândesc la sora mea şi la toate modurile dureroase şi cumplite în care încă îi port pică.

Mă gândesc la regină şi la cât o urăsc.

Mă gândesc la tatăl rebel al lui Emmett.

îmi privesc cămaşa de noapte îmbibată de sânge şi rostesc cele mai adevărate cuvinte pe care le pot gândi, cuvinte pe care nu le-aş spune nimănui.

— Mi-e frică!

Gardul viu se deschide, iar eu o iau la fugă pe coridor. Un şarpe şerpuieşte în faţa mea cu un şuierat, aşa că îmi înfig sabia în creştetul capului său, încercând să nu vomit când aud cum i-l zdrobesc.

Mă întorc şi găsesc un alt drum înfundat. Gardul viu din spatele meu se închide la loc, iar eu sunt prinsă din nou.

în faţa mea se află o masă pe care stau şapte borcane de sticlă. Şase dintre ele poartă numele noastre: Ivy, Olive, Greer, Emmy, Marion, Faith. Al şaptelea este plin cu bile din sticlă de mare.

Câteva bile sunt deja împrăştiate în celelalte borcane. Una în al meu. Două în cel al lui Faith. Una în borcanul lui Marion.

Nu ştiu ce înseamnă, dar am o vagă bănuială despre ce ar trebui să fac. Iau o bilă din borcan şi îmi trec degetele peste suprafaţa ei netedă. O arunc la întâmplare în borcanul lui Olive, iar de îndată ce loveşte fundul borcanului, un ţipăt sfâşietor de pură durere răsună de undeva, din labirint.

îmi îngheaţă sângele în vene şi mă gândesc la durerea orbitoare pe care am simţit-o cu câteva minute în urmă, aparent din senin.

îmi fac curaj, prea curioasă ca să mă opresc, iau altă bilă şi o arunc în propriul meu borcan.

Durerea care mă loveşte este atât de intensă, încât nu

A,

mă mai pot ţine în picioare. îmi străbate fiecare oscior, ca şi cum aş fi înjunghiată în o mie de locuri deodată. Genunchii îmi lovesc pământul, şi mă prăbuşesc sub greutatea suferinţei, ca o stea pe moarte.

Apoi, la fel de brusc cum a început, totul se termină, iar eu pot să respir din nou.

Privesc borcanele cu groază, apoi apuc borcanul cu bile şi-l zdrobesc de pământ. Bilele se rostogolesc peste tot, iar eu calc peste ele şi cioburile de sticlă, continuându-mi drumul.

Sângele, atât al meu, cât şi al lebedei, s-a uscat în pete mari şi lipicioase, iar eu tremur sub ţesătura subţire a cămăşii de noapte sfâşiate.

Degetele încleştate pe mânerul săbiei sunt albe.

Apoi, ca printr-un miracol, cotesc şi văd o răscruce perfect pătrată şi, în mijlocul ei, un potir de aur pe o masă de sticlă oglindită.

O iau la fugă spre potir, mai disperată să se termine totul decât să câştig. Picioarele, amorţite de mult timp, îmi alunecă pe pământul umed.

Cu coada ochiului, zăresc o sclipire albă. Emmy apare, alergând, din gardul viu opus. Este mai rapidă decât mine şi, din păcate, mai aproape.

Greer e şi ea acolo, dar a ieşit pe partea greşită şi trebuie să facă un cerc complet ca să se întoarcă în direcţia potirului.

Sunt atât de concentrată asupra ei, încât nici măcar n-o văd pe Faith până când nu mă ciocnesc de ea. Amândouă ne prăbuşim la pământ, un ghem de membre încâlcite. Ne lovim cap în cap, iar asta mă face să simt cum totul se învârte în jurul meu.

— Da! strigă Emmy, victorioasă.

înhaţă potirul de pe masă şi bagă mâna înăuntru, de unde scoate un sul de pergament şi citeşte nedumerită:

— „Ai câştigat!”

— Poftim? geme Faith pe jumătate de pe jos, unde suntem încă întinse.

— Asta scrie: „Ai câştigat!”

— Naiba să te ia, Ivy!

Faith mă împinge cu putere în umăr şi mă rostogoleşte de pe ea.

— Ai dat peste mine! strig la ea.

Cearta ne e oprită de un huruit gros. Toate trei încremenim când labirintul din gard viu se scufundă înapoi în pământ, înghiţit de sol de

parcă nici n-ar fi fost.

Ceea ce a fost labirint este acum doar un câmp vast. Singura dovadă că a existat vreodată sunt tăieturile şi zgârieturile de pe corpurile noastre.

Marion e la câţiva metri distanţă, dar îmi ia ceva până s- o găsesc pe Olive. E un morman de came şi zace ghemuită pe pământ în poziţie fetală acolo unde am început cursa.

— Olive, scumpo! strigă Marion şi aleargă spre ea. Eşti bine?

Olive nu se mişcă. Toate alergăm spre ea.

Părul întunecat al lui Faith îi stă încâlcit pe umeri. Eşarfa de mătase legată în jurul buclelor lui Marion este sfâşiată, iar ea strânge un briceag cu mâner de perlă. O tăietură peste sprânceana lui Greer lasă un fir de sânge să- i curgă pe obraz. Cămăşile noastre de noapte sunt acoperite de noroi până la genunchi. Emmy ţine într-o mână un cuţit de bucătărie, iar în cealaltă potirul de aur.

Ca la un semn, armele se transformă în praf, dizolvându-ni-se în mâini într-o ploaie de cenuşă, exact ca lebăda.

Pe peluză, regina este încă pe scaunul său de arbitru, cu binoclul de operă lipit de faţă, atentă la fiecare mişcare a noastră.

Celelalte fete par să fi uitat că ea e acolo, dar eu îi simt privirea pătrunzându-mă. Nu mă pot abţine. îmi lipesc pe faţă un zâmbet mare, fals, şi-i fac cu mâna.

Marion ajunge prima la Olive şi o întoarce cu grijă pe spate. Ochii lui Olive sunt strânşi, iar ea plânge încet.

Marion trebuie să-i desfacă braţele încolăcite în jurul mijlocului ca s-o ridice în picioare.

— Ssst, scumpo, e în regulă! o linişteşte ea.

Lui Olive îi ia câteva momente să-şi revină. Clipeşte din ochii ei mari şi îşi şterge lacrimile cu unul dintre degetele netede. Se smiorcăie.

— Urăsc întunericul! spune ea.

— S-a terminat acum! o asigură Marion, dar în vocea ei există o nuanţă care mă face să mă întreb dacă chiar crede asta.

Mai avem încă douăsprezece săptămâni din competiţie.

Toate tresărim la sunetul unor paşi în întuneric. Regina Mor a coborât de pe scaunul ei, încă

înfăşurată în blănuri şi cu o tiară pe cap. Nicio pată de noroi nu-i murdăreşte pantofii; e la fel de impecabilă ca întotdeauna, cu o expresie sculptată în gheaţă.

— Bravo, domnişoarelor! spune ea apropiindu-se. Ador să văd un joc jucat ca la carte!

Ne holbăm la ea, cu răsuflarea tăiată.

— Felicitări, lady Emmy! Ai obţinut o favoare: timp în compania lui Bram. E doar al tău la cină, poimâine seară. Restul o să-l vedeţi mâine la Grosvenor Cup Regatta. Trăsurile vin la opt dimineaţă. Mergeţi să vă spălaţi!

Se îndepărtează, apoi se întoarce şi adaugă, ca şi cum ar fi uitat să ne spună ceva:

— Şi nu uitaţi, micile noastre jocuri rămân între noi, da?

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Ne târâm înapoi spre Caledonia Cottagge, Marion şi cu mine sprijinindu-i greutatea lui Olive, care este atât de şocată, încât abia mai poate merge. Emmy şi-a luxat glezna. Faţa lui Greer încă sângerează, iar Faith atinge cu grijă locul unde ne-am lovit cap în cap.

Căsuţa e întunecată şi liniştită când ajungem. Nu ni s-a pregătit baia, iar personalul nu e nicăieri să ne ajute să ne curăţăm.

Pe fiecare dintre pernele noastre se află câte un mic sul de pergament. Eu şi Faith îl desfacem pe al nostru în acelaşi timp. Pe al meu, scris cu cerneală neagră, este numărul 3.

Fără un cuvânt, Faith mi-l arată pe al ei, cu sprâncenele adunate într-o expresie confuză. Pe al ei scrie 2.

O urmez pe hol, unde o găsim pe Marion ţinându-şi sulul. Pe pergamentul ei este scris numărul 4.

— Aveţi idee ce înseamnă asta? ne întreabă.

Greer şi Emmy apar din camera lor. Pe hârtia lui Greer scrie 5, iar pe cea a lui Emmy 1.

Olive intră ultima pe hol, cu o pătură strâns înfăşurată în jurul ei. Ochii îi sunt încă roşii, chipul îi e palid, dar măcar lacrimile s-au oprit.

— Am primit 6. Asta înseamnă că am pierdut,

nu?

Şi, dintr-odată, totul devine clar. Am fost clasificate, întoarsă în camera mea, arunc numărul 3 în foc, apoi îmi scot cămaşa de noapte distrusă şi o arunc şi pe ea în flăcări.

Când mă trezesc, aud pe cineva ţipând.

Deschid ochii brusc şi mă rostogolesc pe podea de spaimă, O găsesc pe Lottie stând deasupra mea şi ţipând de parcă a fost martora unei crime.

— Scuze, domnişoară! exclamă ea, albă ca varul la faţă. Dar eşti plină de sânge.

Mă uit în partea opusă a camerei, unde Faith se ridică somnoroasă din pat. Nu arată mai bine decât mă simt eu. Pielea de sub ochii ei e vineţie, cu cercuri ca nişte vânătăi, iar cămaşa de noapte îi e ruptă în genunchi, unde a căzut.

— Sunt somnambulă, îi spun. Probabil m-am împiedicat.

Mă ridic cu greu în picioare.

Lottie întinde mâna şi-mi culege o pană albă din părul încâlcit.

— într-un iaz cu gâşte?

— Aşa se pare.

Se întoarce apoi spre Faith.

— Şi tu eşti somnambulă?

— întreab-o pe regină! îi răspunde Faith sec.

La parter, micul-dejun cu dulciuri reci şi terci de ovăz e pregătit pentru noi pe tăvi de argint.

— Trebuie să-i spunem, zice Marion.

Olive se foieşte pe scaun, neliniştită. Toate ştim că se referă la Bram.

Sunt de acord cu Marion, dar mă aflu deja într-o poziţie precară. Nu pot risca să devin o ţintă.

— Atunci, spune-i! bombăne Greer pe înfundate, uitându-se la degetul mare.

Probabil se gândeşte la acelaşi lucru ca mine. Care va fi preţul?

Faith o priveşte lung.

— Bine! îi spun eu.

— Şi ce te aştepţi să facă? Să i se împotrivească mamei sale? întreabă Olive.

— Da! se răsteşte Faith. Exact asta ne datorează. Dacă el nu ne poate proteja, ce rost mai are?

— Dar jurământul pe care l-am făcut? întreabă Olive.

— Naiba să-l ia! spune Faith.

Terminăm micul-dejun în tăcere, apoi ne întoarcem în camerele noastre ca să ne pregătim pentru o nouă zi de curte.

Am vânătăi peste tot, dar mâinile îmi arată cel mai rău. Sunt însângerate şi jupuite, practic complet sfâşiate după ce m-am împiedicat şi am căzut. Lottie mi le înfăşoară cu grijă în bandaje atât de subţiri, încât nu se văd pe sub mănuşile albe până la coate. Mă îmbracă într-o rochie sport, cu dungi albe şi albastre, şi-mi prinde de bucle o pălărie de navigaţie.

Toate cameristele au făcut o treabă impresionantă cu noi. Greer poartă o pălărie de paie elegantă, trasă mult peste faţă ca să-i ascundă rana de pe frunte. Părul lui Faith a fost împletit pentru a acoperi locul unde ne-am lovit cap în cap, iar glezna răsucită a lui Emmy a fost fixată cu o atelă ascunsă sub fuste. Olive arată cel mai rău dintre noi, cu ochii încă roşii din cauza vaselor de sânge sparte de cât a plâns.

Suntem duse în caleştile lucioase ale palatului până la Thames Rowing Club, un debarcader splendid, situat chiar pe malul râului, lângă linia de sosire a regatei. Pe peluza verde a clubului a răsărit un cort alb cu marchiză, decorat cu steguleţe vesele în roşu şi albastru. Sub cort, mesele sunt încărcate cu şampanie, caviar şi

stridii.

Vicontesa Bolingbroke iese din mulţime pentru a ne ţine o prelegere despre decenţă şi spirit sportiv.

în timp ce turuie, Emmy se apleacă şi-mi şopteşte la ureche.

— Ar trebui să ne spună, „Nu uitaţi, nu aveţi voie să vă distraţi”, ca să nu mai pierdem timpul.

Pe urmă, se ascunde în spatele meu ca să dea peste cap un pahar de şampanie pe care nu-mi amintesc s-o fi văzut când l-a luat.

Suntem izolate de restul grupului şi instruite să ne aşezăm pe o bancă la umbră, pe malul apei, şi să aplaudăm bărcile în mod politicos.

Suntem la fel de expuse ca bărcile. Stăm cu spatele drept în corsete şi privim ore în şir cum trec juniorii clubului, apoi băieţii de la universităţi în uniformele lor. Bârfele ne înconjoară, la fel şi reporterii de ziar care notează frenetic în carneţelele lor, studiindu-ne ca pe o atracţie de la zoo. Mi se pare totul puţin ameţitor, aşa că ajung să joc piatră, foarfecă, hârtie cu Olive ca să treacă timpul.

Regina nu se coboară la astfel de evenimente, dar e totuşi peste tot: chipul îi apare pe banii care trec dintr-o mână în alta pentru pariuri, statuia de lângă apă o înfăţişează, iar profilul ei poate fi văzut pe sigiliul regal ce marchează ambele laturi ale bărcilor.

în sfârşit, ceasul bate ora două, iar evenimentul principal începe. Atmosfera devine mai animată, oaspeţii petrecerii se adună în jurul nostru, iar pe malul opus al Tamisei, cetăţenii s-au strâns pentru propriile festivităţi. Aerul e greu din pricina mirosurilor amestecate de tutun, apă de râu,

cărbune şi aroma uşor arsă a vatei de zahăr. Copiii râd, cocoţaţi pe umerii taţilor lor, purtând cele mai elegante ţinute de mici marinari.

De undeva, de departe, se aude un foc de armă, urmat de aclamaţii îndepărtate de pe ambele maluri ale râului, pe măsură ce bărcile trec în viteză.

Ne uităm toţi spre Podul Londrei, ce străluceşte sub cerul albastru, aşteptând cu nerăbdare să vedem apariţia concurenţilor.

— lată-i!

Un strigăt se aude din mulţime când bărcile îşi fac apariţia. Fiecare cocă este marcată de un steag şi toţi cei
prezenţă aclamă culoarea preferată: „Haide, Roz!” sau „Bravo, Galben!”

Dar cei mai mulţi strigă pentru Albastru, ambarcaţiunea care se vede clar în faţa grupului şi înaintează pe apele Tamisei.

Trece pe lângă noi, aproape de linia de sosire. Este o barcă de opt locuri, iar chiar în spatele timonierului, pe scaunul de tribord, trăgând de vâsle ca şi cum viaţa lui ar depinde de asta, se află prinţul Emmett. Lângă el, pe scaunul de babord, lucrând la fel de intens, este prinţul Bram. Spre deosebire de restul echipajului, Bram nu transpiră şi nu gâfaie după aer; pe faţa lui tronează un zâmbet larg, ca şi cum s-ar distra cel mai bine dintre toţi cei de aici.

La vederea lui, toate sărim de pe bancă şi strigăm încurajări.

Mulţimea explodează în aplauze când echipa Albastră trece linia de sosire. Confetti cad de undeva, iar fanfara începe să cânte o melodie veselă.

A,

Prinţii păşesc pe mal şi îşi dau părul de pe frunte. împreună, acceptă cupa de argint şi o ridică deasupra capetelor, triumfători.

Vicontesa Bolingbroke ne conduce către ei, şi, una câte una, facem o reverenţă şi-l felicităm pe Bram pentru victorie.

Tocmai mă ridic din reverenţă când o rafală de vânt se înalţă de pe râu şi ceva ascuţit îmi intră în ochi. Clipesc să-mi alung lacrimile şi duc mâna să şterg ceea ce mă deranjează, dar îmi dau seama că nu pot să-mi scot mănuşile fără să dezvălui rănile de noaptea trecută.

Băieţii din barcă se bat pe spate, felieitându-se, iar celelalte fete întârzie, încercând să fure timp cu Bram. Profit de haos ca să mă strecor în depozitul pentru bărci, aflat la câţiva metri de locul unde sărbătoarea este în toi.

îmi smulg mănuşile şi îmi frec agresiv ochiul care mă deranjează.

Nu izbutesc mare lucru fiindcă un zgomot din spatele meu mă face să tresar.

Din spatele unui morman de bărci stivuite până la tavan, apare Emmett.

— M-ai speriat! îi spun, gâfâind.

— Credeam că vrei să vin după tine.

Luceşte de transpiraţie şi poartă un pulover în dungi albe şi albastre. Ridică mâna să-şi dea părul de pe frunte, iar puloverul i se ridică, dezvăluind o porţiune de abdomen tonifiat.

— Nu, încercam să-mi scot o mizerie din ochi fără să mă fac de râs.

— Ia să văd!

Nu apuc să dau înapoi, că îmi prinde marginea feţei în palmă şi-i simt buricele degetelor delicate pe maxilar. Ca să vadă mai bine, îmi înclină capul spre razele de lumină ce pătrund prin tavanul de sticlă prăfuită.

— A, uite! şopteşte el.

Ridică cealaltă mână,

— Nu mai clipi!

— E dificil când am o mână în ochi.

— O să te leg!

— Aş vrea să te văd încercând, îi răspund.

— M-ai văzut navigând adineauri. Mă pricep să fac noduri.

— O să le muşc. Am dinţi puternici.

îşi trece degetul pe marginea ochiului meu.

— A, l-am scos! şopteşte victorios.

Cu mănuşile într-o mână, o ridic pe cealaltă ca să-mi

A,

şterg lacrimile de pe faţă. îmi dau seama de greşeală în momentul în care o fac. Ochii lui Emmett scapără, şi mă prinde de încheietură.

Rănile au doar câteva ore şi n-au avut timp să

prindă coajă. Sunt pete roşii în locurile unde bandajele s-au umplut de sânge.

îmi smulg încheietura, dar Emmett mă ţine strâns.

— Ce-ai păţit?

— M-am împiedicat, îi răspund, ferindu-mi privirea.

Fac câţiva paşi în spate până mă lovesc de altă stivă de bărci.

— De ce mă minţi? mă întreabă.

Uşa magaziei se deschide cu un scârţâit. Emmett mă împinge de umeri şi mă poticnesc în spate, nimerind o ascunzătoare îngustă după un suport pentru vâsle.

— Cine-i acolo? strigă el cu o voce voit prietenoasă.

— Doar eu, răspunde o voce blândă de femeie.

Paşii lui Faith Fairchild sunt aproape tăcuţi când străbate magazia spre el, la fel de delicaţi ca toată fiinţa ei.

— N-ar trebui să fii aici, îi şopteşte Emmett.

— Trebuia să te văd, îi spune ea, aproape suspinând. De ce nu-mi răspunzi la scrisori? Te-am aşteptat la statuia noastră o veşnicie...

— Faith..., o întrerupe Emmett.

— Nu poţi să mă ignori la nesfârşit! Nu după tot ce s-a întâmplat. Nu e deloc aşa cum ai spus c-o să fie, seara trecută...

Se aude o tuse ciudată, iar Faith se îneacă. Scot capul pe după vâsle şi o văd roşie la faţă şi aplecată, de parcă nu poate să respire.

— Faith?

Emmett o bate uşor pe spate de câteva ori, până când ea reuşeşte să icnească puternic.

— încerc să-ţi spun că...

Dar gâfâie din nou, înecându-se cu ceva, înainte de-a respira iar.

— Eşti bine?

Emmett se ghemuieşte şi se uită la faţa ei, îngrijorat.

— Lasă-mă să chem o cameristă ca să te ducă acasă.

— Vrăjitoarea aia afurisită! şuieră Faith pe înfundate.

Ar fi trebuit să ştim că vorbea la propriu că nu vom putea discuta cu nimeni despre lecţiile ei.

Ce s-a schimbat? E vorba de altcineva? întreabă

Faith,

Nu pare tristă. Ci absolut furioasă.

Emmett îşi îndreaptă umerii.

A,

— Am decis că n-ar trebui să fii tu. îmi pare rău dacă te-am dezamăgit. Nu cred că eşti potrivită pentru el. Şi nu vreau decât să fie fericit.

— Prostii! zice ea şi-l loveşte în umăr. M-ai minţit.

— Nu te-am minţit. M-am răzgândit.

— De ce-mi faci asta? Ştiu că am mai avut neînţelegeri, dar credeam că măcar mă respecţi.

— îmi pare rău!

Vocea lui Emmett pare iritată.

— O să-i spun, mârâie Faith. O să-i spun despre noi şi despre toate felurile în care ai de gând să-l manipulezi.

— Ba n-o să-i spui.

— De ce nu?

— Pentru că în felul ăsta nu te-ar alege niciodată.

Faith îl loveşte în umăr încă o dată. El acceptă lovitura ca un gentleman. Pe urmă, ea iese afară

valvârtej.

Scot capul din ascunzătoare. Emmett îşi trece mâna peste faţa epuizată şi oftează.

— îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta!

— Trebuia să fie Faith...

Am fost o proastă că nu m-am prins mai devreme. Emmett nu avea de gând să lase alegerea Reginei Lunii Mai la voia întâmplării. Mi se răsuceşte stomacul când pricep adevărul.

— Nu-i de mirare că mă urăşte.

— îmi pare rău!

— Ar trebui. Trebuia să-mi spui.

Emmett se uită în jos la mâinile lui. E prima dată când pare cu adevărat nesigur.

— A fost balerină. Credeam că o să aibă un avantaj la stâlp. Ne cunoaştem de ani de zile.

— Deci zvonurile despre voi doi erau false? Nu e iubita ta, ci pionul tău?

El deschide gura. Şi o închide la loc. Apoi o deschide iar.

— Nu tocmai.

Trec pe lângă el, scârbită.

— Erai dispus să-ţi laşi fratele să o aleagă pe una dintre fostele tale iubite?

Emmett aleargă după mine prin hangarul pentru bărci.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic!

— Mă interesează un singur lucru. Cât de multe ştie?

Dacă Faith cunoaşte detalii despre planul lui Emmett de-a o detrona pe regină, ar putea să le divulge, iar eu aş fi executată pentru trădare.

— Nu-mi ştie adevăratul scop. I-am promis doar că am s-o ajut să se mărite cu Bram. I-am spus că

e important să câştige titlul de Regina Lunii Mai, dar nu şi de ce.

— O, perfect! mârâi sarcastic.

Prinţul îşi muşcă uşor buza de jos. Trebuie să-mi feresc privirea ca să nu mă holbez la el.

— O să te ajut pe tine să câştigi. Nu se schimbă nimic. O să se îndrăgostească de tine. Ştiu că aşa va fi.

Ideea să se îndrăgostească cineva de mine pare atât de ridicolă, încât îmi provoacă greaţă.

— Pe ea ai iubit-o? îl întreb.

— Ivy...

îmi pronunţă numele de parcă aş fi un cal pe care încearcă să-l îmblânzească. Afară se aude cântecul harpei, ceea ce înseamnă că a început a doua partea a petrecerii, iar eu lipsesc din cadrul grupului de prea multă vreme!

Mă întorc spre uşă, dar Emmett mă prinde din nou de încheietură şi mă ţine mai delicat de data asta, ca şi cum s-ar scuza.

— Hai să ne întâlnim în seara asta în grădina cufundată, la miezul nopţii, şi o săpun toate cărţile pe masă!

Are îndrăzneala să pară rănit când mă îndepărtez.

Ies din hangarul pentru bărci, clocotind de o furie atât de orbitoare, încât nu-l văd pe Bram decât după ce mă ciocnesc de el.

— îţi cer scuze! exclam.

El doar chicoteşte.

—Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim aşa, lady Ivy!

Ţine trofeul regatei cu lejeritate într-o mână şi o sticlă de şampanie în cealaltă. La fel ca fratele lui, poartă un pulover cu dungi albe şi albastre, iar părul îi este ciufulit de vânt şi de apă. Spre deosebire de restul vâslaşilor, nu pare deloc obosit. Nici nu mijeşte ochii cenuşii în bătaia soarelui. Are o postură perfectă şi totul la el pare relaxat.

Intru în panică, de teamă că Emmett o să iasă după mine şi o să ne prindă din nou. Poate că Bram e amabil din fire, dar mă îndo-iesc că e şi prost.

A,

— îmi arăţi barca? îl întreb, fără să-i dau timp să răspundă.

Cobor deja către doc şi-l conduc destul de departe de hangar pentru ca Emmett să poată ieşi fără să-l vadă nimeni.

Uşa magaziei se deschide, iar Emmett scoate capul. Fac ochii mari la el, încercând să-i spun să stea locului. El dă din cap că a înţeles şi închide uşa, care scârţâie din nou. Strâng din dinţi de frustrare.

Bram se uită în spate. Trebuie să acţionez repede.

— Câţi de-alde voi încap în barca asta?

E prima întrebare care-mi trece prin minte.

w

— Ăă, nouă. Opt vâslaşi şi un timonier.

Minunat, acum crede că-s plictisitoare! Sau

prostuţă. Sau cea mai rea combinaţie dintre toate, plictisitoare şi prostuţă.

Peste umărul lui, o văd pe vicontesa Bolingbroke privindu-ne cu ochi critici de pe peluză.

îi distrag atenţia lui Bram, gesticulând spre spaţiul mic din pupa bărcii.

— Timonierul chiar începe aici?

A,

— Johnny e cel mai mic din echipa noastră. II împăturim ca pe un şervet elegant, iar el ne dă ordine ca o guvernantă aspră.

— Sună înfricoşător.

— Aşa e!

Emmett iese din hangarul pentru bărci exact când o pală de vânt deschide uşa larg şi o trânteşte la loc.

Ochii lui Bram sticlesc şi se întoarce pe jumătate.

Trebuie să fac ceva rapid.

— Aşa?

Urc în barcă. Coca începe să se încline din secunda în care o ating cu piciorul.

Bram strigă şi se aruncă după mine, dar nu e suficient de rapid.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mă trezesc cufundată sub apă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

5

Deschid gura şi înghit o gură din apa Tannsei. Lovesc din picioare din instinct, dar nu ştiu în ce direcţie s-o iau, aşa că înot înspre adânc. Gândul îmi stârneşte panica, întorc capul, dar este atât de întuneric, încât mă dezorientez şi mai tare.

Tuşesc din reflex şi înghit şi mai multă apă murdară.

Pe urmă, o rază de lumină pătrunde prin întuneric. Două braţe puternice mă apucă de talie şi mă ridică la suprafaţă.

Bram loveşte ambarcaţiunea cu picioarele vânjoase şi- mi dau seama că sunt prinsă sub ea.

Clipesc în bătaia luminii brusc apărute. Plămânii mei urlă. Mă întorc pe o parte şi vomit apa din râu pe tot pontonul. Mă ustură ochii din pricina spasmelor puternice. Recunoscătoare, trag aer adânc şi încerc să-mi domolesc bătăile disperate ale inimii.

Bram stă deasupra mea, îngrijorat. E ud până la piele. Părul i s-a lipit de frunte, iar puloverul i se mulează pe toate rotunjimile trunchiului.

— Lady Ivy, te simţi bine?

încerc să răspund, dar reuşesc doar să trag o gură de aer, tremurând. Un alt val de apă brună îmi curge din gură. Tuşesc şi tuşesc, incapabilă să-mi controlez respiraţia. Bram mă loveşte puternic de câteva ori pe spate până când plămânii mi se

dilată suficient pentru a reuşi să trag aer adânc.

De pe peluză, muzica s-a oprit, iar zeci de membri ai înaltei societăţi londoneze se uită la mine, îngheţaţi de spaimă. Celelalte fete şi vicontesa Bolingbroke aleargă pe ponton spre noi.

— Lăsaţi-i spaţiu! porunceşte Bram, iar paşii lor se opresc imediat.

Prinţul se apleacă mai aproape, atât de aproape, încât îi simt răsuflarea caldă în ureche.

— Hai să te ducem de aici!

Mă şterg la ochi, perfect conştientă de înfăţişarea mea jalnică, şi dau din cap, acceptând tacit.

Bram mă ridică în picioare, iar Greer dă fuga şi mă echilibrează, ţinându-mă din cealaltă parte.

Rochia mi se lipeşte de corp, insuportabil de îngreunată de apă. Părul meu, aranjat cu atâta măiestrie azi-di- mineaţă, îmi atârnă ud pe gât. Mi-am pierdut pălăria de paie, care pluteşte tristă pe apă.

Nu vreau nimic mai mult decât să-mi smulg mănuşile ude, dar nu pot risca să-mi arăt bandajele.

— O ajut eu! îi spune Greer lui Bram pe deasupra capului meu. Ştii, eu şi Ivy suntem cele mai bune prietene.

Gâlgâi din nou, iar Bram mă bate pe spate.

— Uşurel, scoate tot afară!

Mă uit la Greer prin cortina părului meu ud şi-i văd expresia îngâmfată. Ştie la fel de bine ca mine că, dacă o dau de gol, mă fac şi eu de râs. Mă tentează să mă arunc înapoi în râu şi să plutesc până în cel mai apropiat comitat.

Bram şi Greer mă urcă împreună într-o trăsură, urmaţi îndeaproape de vicontesa Bolingbroke.

— Cred că ar fi cel mai bine s-o însoţesc, spune

Bram.

Vicontesa îşi ţuguie buzele, dar ştie că nu poate să refuze un prinţ.

— Va merge şi lady Greer, pentru bună-cuviinţă, răspunde vicontesa.

Bram înclină politicos din cap.

— Insist să meargă.

Prinţul oftează şi se sprijină de peretele trăsurii.

— Mulţumesc că mi-ai oferit ocazia să scap de acolo! Dacă tre-buia să mai ascult fie şi o singură persoană care- şi exprima părerea despre care din voi ar trebui să-mi fie mireasă, poate mă aruncam şi eu în Tamisa.

Greer se uită în ochii mei. Suntem amândouă şocate de nepăsarea lui subită. E ca şi cum ar fi căzut o cortină, iar adevăratul Bram stă în faţa noastră. Pare mai tânăr, cu umerii mai relaxaţi.

— Mulţumesc că m-ai salvat! îi spun.

Bram schiţează un zâmbet, arătându-şi gropiţa din obraz.

— Crede-mă când îţi spun: oricând, cu plăcere. Orice întindere de apă e suficientă – marea, un lac, o cadă foarte adâncă.

Trăsura ne hurducăie pe câteva străzi. Tremur în rochia plină de apă, dar sunt disperată să nu i-o arăt. Şi hainele lui Bram sunt ude, doar că el nu pare deranjat.

— Şi, de cine e vorba? îl întreb după o clipă.

Bram se uită de la fereastră la mine.

— Poftim?

— Pe cine crede lumea că ar trebui să alegi? îl întreb cu o intonaţie glumeaţă, dar curiozitatea mă omoară.

— Sunt destul de sigur că fiecare o susţine pe cea pe care a pariat în cluburi. Lady Marion Thome are cele mai mari şanse, însă tu, Ivy Benton, i-ai ajuta să câştige cea mai mare sumă.

— E un mod drăguţ de a spune că toţi sunt de părere că o să pierd, îi spun, râzând, iar Bram râde odată cu mine.

Descopăr cu surprindere că-mi place sunetul râsului său, versiunea asta a lui nestânjenită de

supravegherea constantă a mulţimii.

— Spuneţi-mi, cum v-aţi cunoscut? ne întreabă Bram.

Eu şi Greer ne uităm una la alta.

— Ivy mi-a distrus tortul când am împlinit cinci ani, iar sora ei a încercat să-l facă la loc cu mâinile goale, spune Greer. Nu a... reuşit.

în ciuda a tot ce simt în privinţa lui Greer, nu pot să nu zâmbesc la amintirea asta: Lydia, Greer şi cu mine pe podea, pline de glazură roz. Zâmbeşte şi Greer, şi are o expresie ciudată pe faţa ei cea nouă, însă eu tot simt căldura zilelor de odinioară. Preţ de o clipă, mi se face dor de ele.

— Ai o soră? întreabă Bram.

— Da! îi răspund. Lydia este o persoană remarcabil de strălucitoare. Chiar şi la şapte ani, era mereu în centrul atenţiei.

Greer încuviinţează, dând din cap şi exprimându-şi acordul cu un entuziasm care, spre surprinderea mea, pare sincer.

— Era vedeta fiecărei petreceri la care participa. Ivy nu era chiar la fel de elegantă şi a nimerit direct în crema de unt franţuzească la care bucătăreasa noastră lucrase toată săptămâna. M-am aşezat pe podea şi am început să plâng în hohote până când Ivy m-a ridicat şi m-a împăcat cu o

A,

îngheţată. În apărarea lui Ivy, s-a simţit groaznic – şi încă se simte. A trecut mai bine de un deceniu, iar ea încă apare în fiecare an la uşa mea cu un tort.

în fiecare an în afară de acesta. Dar partea asta n-o mai pomeneşte.

Sunt multe lucruri pe care nu le spune, cum ar fi faptul că ea şi Lydia s-au săturat de obsesia mea

pentru elfi când aveam vreo doisprezece ani. Lydia mi-a ţinut o predică, spunând că ar trebui să nu mă mai port ca un copil, dar Greer n-a scos o vorbă, însă pur şi simplu n-a mai venit să se joace cu mine. Ştiu doar că într-o zi făceam rochiţele elfilor de prezentat la curte din petale de flori, împreună cu sora mea şi cea mai bună prietenă, iar în ziua următoare am rămas singură. M-au lăsat singură în grădină.

Era ceva atât de neobişnuit pentru ea, încât am crezut aproape un an întreg că poate era un copil schimbat de elfi. Aşa s-ar fi explicat de ce ne îndepărtaserăm. Iar eu mi-am scris teoriile într-un carnet pe care l-am furat din rezerva mamei, de parcă aş fi fost o defectivă.

în cele din urmă, am trecut mai departe. Trebuia ori să mă joc singură, ori cu Lydia şi Greer: am ales a doua variantă.

— Ai spus „era”.

Bram se încruntă, întrebător.

— La ce te referi? întreabă Greer.

— Ai spus că Lydia era vedeta fiecărei petreceri.

Greer se uită stânjenită la mine.

— S-a îmbolnăvit în ultimele luni, îi răspund repede. Stă prost cu nervii şi e în convalescenţă. Sper că sezonul ăsta va fi un pretext pentru ea să intre din nou în societate.

Bram zâmbeşte călduros.

— Lydia!

îi pronunţă numele încet, de parcă vrea să şi-l întipărească în memorie.

— Aş vrea s-o cunosc, deşi apreciez avertismentul de-a le ţine pe surorile Benton departe de torturi.

Când ajungem la Caledonia Cottagge, Bram îl

alungă pe lacheu şi mă ajută chiar el să cobor din trăsură. Mă opresc, stângace, când se uită în jos, la mine. Aş vrea să-l pot ruga să-mi vindece mâinile din nou, aşa cum a făcut când ne-am întâlnit prima oară, dar aş fi nevoită să-i explic cum m-am ales cu rănile şi nu pot să fac asta.

Mă conduce la uşă, iar eu o îngrozesc pe Lottie pentru a doua oară pe ziua de azi. Se înroşeşte ca racul când face o reverenţă în faţa prinţului, apoi mă duce în grabă la etaj.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Am căzut în râu.

— Ai făcut-o ca să sară după tine şi să te prindă?

întinde gâtul ca să-l vadă pe Bram pe fereastră când trăsura lui se îndepărtează.

— Cred că e cel mai chipeş băiat pe care l-am văzut vreodată.

— N-a fost aşa! mormăi eu.

După ce mă îmbrac cu haine uscate, o găsesc pe Greer la parter, pentru un prânz târziu, pentru că am ratat amândouă restul petrecerii date cu ocazia regatei.

Ştiu că n-a urcat în trăsură de dragul meu, însă îi mulţumesc doar ca să pun capăt tăcerii.

Ea scoate un cub de zahăr dintr-un castron de porţelan cu cleştele delicat de argint. Observ pe chipul ei o expresie asemănătoare cu ruşinea. Dar nu pot fi sigură. Nu-i cunosc faţa asta nouă. Mă loveşte senzaţia că n-o mai cunosc pe Greer de multă vreme.

— Mai ţii minte când ne ascundeam în dulap în timpul lecţiilor de cotilion? mă întreabă încet.

Ne doseam după mormanele de materiale şi şuşoteam despre un tărâm imaginar, unde fetele nu erau nevoite să înveţe să coasă, şi, călare pe cai, exploram gheţari, vulcani şi păduri. Calul lui Greer era alb ca neaua, iar ea îmi spunea că eu aveam un cal mai mic, cu pete maronii, dar în mintea mea îl vedeam mereu auriu. Caii aveau şi nume, dar acum nu mi le mai amintesc.

Dacă ne găsea guvernanta ei, ne certa. Dacă ne găsea mama ei, ne lua la palme.

— îmi amintesc, îi răspund în şoaptă.

îmi amintesc tot! îmi amintesc totul atât de bine, încât mă simt zdrobită de povara amintirilor. Dacă n-aş fi complet definită de tot ce am iubit şi ce am pierdut până acum, poate aş fi genul de persoană care trece cu uşurinţă prin viaţă. Am doar optsprezece ani, dar încep să înţeleg ce a vrut mama să spună cu „E greu să-ţi aminteşti tot.

Durează tare mult”.

Acum mă gândesc la mama lui Greer, care a târât-o spre podium şi i-a tăiat palma cu cuţitul în ziua Paradei Pactelor.

Mă uit la Greer şi simt că resentimentele urâte şi dragostea se amestecă într-un nod pe care nu pot să-l dezleg.

Mă urăsc pentru cât de mult o urăsc! De ce păţesc mereu aşa? De ce pot să urăsc oamenii doar după ce i-am iubit mai întâi?

— Vrei să câştigi? o întreb.

— Pare cumsecade.

— Aşa e! încuviinţez. Dar vrei să câştigi?

îşi prinde buza de jos între dinţi. Tresare când muşcă prea tare şi-i dă sângele.

— Trebuie să câştig.

Un răspuns tipic pentru Greer.

— Am putea spune că e valabil pentru toate.

Greer clatină abătută din cap.

— Dacă pierzi, măcar mama ta o să te privească din nou în ochi. A mea a promis că mă dezmoşteneşte.

Cunoscând-o pe mama lui Greer, mă îndoiesc că e o figură de stil.

Mâncăm mai departe în tăcere, două fete care nu mai ştiu ce să-şi spună.

Bag linguriţa de desert într-o carafa cu budincă rece când Greer îşi drege glasul.

— Ţi-l aminteşti pe Joseph? mă întreabă.

încerc să-mi dau seama despre cine vorbeşte.

— Fiul bucătăresei? Cel pe care îl alergam prin grădina împrejmuită cu ziduri?

Greer are o privire distantă, pe care nu pot s-o descifrez.

— Era de treabă.

A,

— Presupun că da. II mai vezi?

— Acum lucrează la grajduri.

— Greer! îi spun mai apăsat, iar ea clipeşte de câteva ori, întorcându-se în prezent. Greer, îl mai vezi?

Ştim amândouă că întrebarea mea presupune mai mult de atât.

Greer ia încă o gură de ceai şi priveşte în depărtare.

— Sigur că nu!

îmi este mai uşor să mă strecor afară decât ar trebui. Faith sforăie din momentul în care îşi lasă capul pe pernă, iar vicontesa Bolingbroke merge la culcare la ora zece fix.

Lumina stelelor se reflectă în iazul dreptunghiular care se întinde pe toată lungimea grădinii, iar eu aştept, tremurând. A fost o primăvară neobişnuit de rece şi nici măcar cea mai groasă mantie a mea nu mă ajută prea mult.

Tresar la fiecare umbră alungită ori la fiecare foşnet de frunze în întuneric, îngrozită c-o să dau peste un şarpe, o lebădă cu dinţii ascuţiţi sau peste însăşi regina Mor.

Părul îmi cade liber pe umeri, iar pe sub mantie am doar o cămaşă de noapte. Faith doarme adânc, dar nu vreau să- mi forţez norocul.

O rămurică se rupe când se apropie cineva.

— Emmett? şoptesc.

El iese din ascunzătoarea tufelor de trandafiri.

A,

— E seara liberă a lui Lottie. îmi pare rău că te-am rugat să ne întâlnim aşa – nu voiam să te rătăceşti singură prin tuneluri!

îi urmăresc conturul întunecat al umerilor prin tunelurile oranjeriei până în camera lui.

El traversează dormitorul şi trage cuvertura de

pe pat, punându-şi-o pe umeri. Pig, care dormea în pătura aceea, se străduieşte nemulţumit să urce în poala lui Emmett.

— De ce-i aşa de frig aici? îl întreb.

— Nu puteam să risc să ne descopere servitorii. Le-am spus că sunt plecat în seara asta, aşa că n-a făcut nimeni focul.

— De ce nu-ţi faci singur focul?

îngenunchez lângă vatră şi trag grătarul.

Emmett şovăie.

— O, Doamne! pufnesc în râs. Nu ştii să-l faci.

— Nu e vina mea!

— Normal că e vina ta! Vino încoace!

îi fac semn să se apropie.

El cedează cu un geamăt şi îngenunchează lângă mine.

Lângă vatră se află un teanc de lemne de foc şi o cutie de chibrituri. I le arăt cu degetul.

— Dă-mi trei buşteni şi chibriturile de acolo.

— Nu! Ştii, am încercat deja. Dar buştenii nu se aprind.

Mă întorc spre el ca să poată vedea pe deplin cât de tare îmi dau ochii peste cap.

— Ai nevoie de vreascuri. Profesorii ăia ai tăi aleşi pe sprânceană nu te-au învăţat nimic?

— Dacă ai nevoie de analiza unui text în engleza veche, mă descurc de minune.

Scot nişte cârpe încâlcite şi pline de grăsime dintr-o cutie de argint cu iască, aflată pe poliţă, şi aranjez buştenii deasupra lor.

— Aşa! Trebuie să aprinzi mai întâi ceva mai subţire.

Se apleacă spre mine, iar căldura lui pare deodată copleşitoare, în ciuda frigului din cameră.

Trosc!

Cârpele se aprind repede, scăldându-i faţa în strălucirea portocalie a luminii împrăştiate de flăcări.

Emmett se întoarce spre mine.

— Toate fiicele de marchizi ştiu să facă focul?

Vocea i s-a mai îmbunat. Ştiu ce mă întreabă de fapt.

Mă uit înapoi la vatră.

— Doar cele care au fost nevoite să renunţe la servitorii din casă.

La început, n-a fost atât de evident. Majordomul ne-a servit cina în loc de lachei. Pe urmă, camerista mamei s-a măritat şi n-a mai fost înlocuită. Apoi am vândut trăsura. După ce au plecat şi cameristele, totul a început să se prăbuşească.

Eu şi Lydia am învăţat să facem singure focul, să ne călcăm hainele şi să ne cârpim ciorapii, în timp ce restul fetelor coseau dantelă cu guvernantele lor. Mama ne-a spus clar că trebuie să păstrăm secretul despre starea în care se află casa noastră. Nu-mi plăcea să mint. Nu m-am

obişnuit niciodată cu asta, aşa că o lăsam pe Lydia s-o facă în locul meu.

îmi îndrept spatele.

— Să revenim la ale noastre! Tu şi Faith. Toate cărţile. Aş vrea să le văd pe masă chiar acum.

El se sprijină în mâini pe spate şi se uită la foc.

— Din momentul în care am auzit că în sezonul ăsta regina intenţionează să-l însoare pe Bram, am ştiut că nu pot lăsa lucrurile la voia întâmplării. Mi-am petrecut o bună parte din an încercând să găsesc candidata perfectă. De fapt, asta făceam în noaptea în care ne-am cunoscut. Mă duceam să mă întâlnesc cu Christine Cambere, dar era total nepotrivită.

Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea îmi revine brusc în minte, cum s-a aplecat cu faţa aproape de a mea. „Să ştii că eşti chiar drăguţă.”

Nimeni nu-mi spusese până atunci că sunt drăguţă. Când voiau să-mi facă un compliment, oamenii spuneau „Semeni cu Lydia”.

Nu înţeleg de ce îmi vine deodată să plâng. Aleg să-i trag una în umăr.

— De-asta ai cerut să mă vizitezi?

Oare reputaţia lui de destrăbălat e doar o diversiune ingenioasă, menită să-i ascundă motivele mult mai riscante?

— Da!

— De fapt, nu erai interesat de mine.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că m-ai respins. Orgoliul meu nu şi-a revenit nici acum.

— Orgoliul tău pare în regulă.

Mă uit din nou la focul ce arde din plin acum. Căldura sa îmi pătrunde în oase.

— O cunoşteam pe Faith, îmi explică. O plăceam. Tatăl ei a zis că trebuie să se mărite în

sezonul ăsta, deşi restul poveştii merită să-l spună chiar ea. M-a rugat să fiu eu cel care o ia de soţie, dar am refuzat. După ce m-am ferit cu succes de pocalul de cristal pe care mi l-a aruncat în cap, am acceptat s-o ajut să se mărite cu Bram.

— De ce n-ai vrut să te însori cu ea?

Emmett îşi alege cuvintele cu grijă.

— Pentru că n-o iubeam. Nu în felul acela.

— Aşa că ai acceptat s-o ajuţi în schimb să se mărite cu fra-tele tău.

— O faci să sune foarte urât.

— Păi nu e urât? Să-i manipulezi în felul ăsta pe fosta ta iubită şi pe fratele tău?

Emmett îşi coboară colţurile gurii şi pune pe foc un buştean nou, din care sar scântei.

— N-am pretins niciodată că aş fi un om bun. De-asta ar trebui ca Bram să fie rege. El e mult mai bun decât mine.

— Deci i-ai promis lui Faith c-o ajuţi să câştige.

— Da!

— Iar acum trebuie să câştig eu.

— Aşa e!

„Ai putea fi regină.”

— în regulă, atunci! Ajută-mă!

Emmett încuviinţează cu o mişcare din cap, redevenind serios.

— Lui Bram îi plac căpşunele, toate fructele, de fapt, spune că sunt diferite de ceea ce creşte în Lumea Cealaltă. Culoarea lui preferată e verdele. îşi iubeşte calul, pe Mab, şi adoră orice fel de competiţie. Cred că perechea lui ideală ar fi cineva care-l provoacă.

— I-ai spus lui Faith ce târg să facă?

Emmett clatină din cap.

— Până şi eu am nişte limite ale moralităţii. Nu

puteam să-i cer să facă asta, mai ales că nici eu nu cred în sis-
A,
temui ăsta. În plus, ce-ar fi putut să ceară? Este deja cea mai frumoasă fată din Londra.

Are dreptate, dar mă doare să-l aud când o spune.

— A făcut un târg? mă întreabă.

— Nu ştiu sigur. A refuzat să ne spună.

Emmett pufneşte în râs.

— Tipic pentru Faith!

— încă o întrebare!

Emmett mă priveşte cu răbdare.

— De ce sunteţi tu şi Bram atât de apropiaţi? Aş fi zis că ai toate motivele să-l urăşti. O urăşti pe mama lui.

Emmett mijeşte ochii, uitându-se în continuare la foc.

— L-am urât, la început. Am fost o adevărată pacoste când a venit el prima oară. Amândoi aveam paisprezece ani. Am refuzat să-l bag în seamă, chiar şi atunci când încerca să stea de vorbă cu mine sau să mi se alăture în plimbările călare sau la lecţii. Acum ştiu cât de singur era pe atunci, cât de speriat, dar la vremea respectivă nu-l puteam vedea decât ca pe o extensie a mamei lui. Aceasta îl alinta necontenit, ceea ce nu făcea decât să-mi amplifice ura. Apoi, într-o zi, cam la o lună după ce a sosit, câţiva dintre ceilalţi fii de nobili şi cu mine luam lecţii de tras cu arma pe domeniu. Unii dintre băieţii mai mari mă împingeau, mă insultau, spunându-mi că sunt un bastard, nimic prea creativ. N-am fost niciodată prea bun la bătăi, dar crescusem cu vreo trei centimetri în acel an şi m-am gândit că poate era timpul să mă apăr. M-am ales cu trei coaste rupte

şi un ochi vânăt. M-au bătut măr. Un lacheu a trebuit să mă ducă în camerele mele, ţipând şi zvâr- colindu-mă, înainte ca bătăuşii să mă lase inconştient. Bram a intrat câteva minute mai târziu, cu hainele rupte, un genunchi însângerat şi un ochi vânăt, la fel ca al meu. „I-am rezolvat pe cei pe care i-ai ratat” – asta mi-a spus. Aveam aceeaşi vârstă, dar pe atunci era mult mai mare decât mine. Eu încă arătam ca un copil sfrijit, dar Bram era aproape un bărbat. L-am întrebat de ce a facut-o, iar el a spus: „Nu-i voi lăsa să-mi numească fratele bastard.” Am izbucnit în râs, chiar şi cu coastele rupte. N-am putut să mă abţin. Şi, din acea zi, am fost de nedespărţit.

îmi imaginez scena cu uşurinţă.

— înseamnă că e un om bun? Atât de bun pe cât spui?

— E chiar mai mult de atât. E cel mai bun.

— Am nevoie de timp în compania lui, îi spun. N-o să câştig niciodată dacă nu ne petrecem timpul împreună.

— Atunci, trebuie să înveţi cum să flirtezi. Nu las viitorul ţării în mâinile cuiva care credea că nişte capete de crevete sunt romantice.

— Nu-i corect! M-ai luat pe nepregătite!

Emmett mă fixează cu privirea.

— Bine, atunci mai încearcă o dată!

— Ce să încerc?

— Să flirtezi cu mine.

— Bleah!

— Ca să exersezi.

îmi zâmbeşte larg.

— Pretinde că sunt Bram.

Mă uit în jos la picioare, şovăind. Mi-l imaginez pe Bram, cu ochii blânzi, maxilarul perfect şi

gropiţa aceea în obraz. Am emoţii doar cât mă gândesc la el.

— Ăă... Cum ţi-a fost ziua?

Emmett îmi ridică bărbia cu vârful degetului mare.

— Te ajută contactul vizual. Vorbeşti de parcă ai dis-

cuta cu bunica ta. încearcă din nou.

— Ai citit vreo carte bună în ultima vreme?

— Ce faci, îl chestionezi?

Ridic mâinile în aer de frustrare.

— Atunci arată-mi tu cum se face!

Se apleacă astfel încât să fim la acelaşi nivel, înclinând uşor capul. Privirea îi coboară către buzele mele, apoi revine la ochi.

— Nu ţi-am observat niciodată ochii până acum. Sunt foarte frumoşi!

Stomacul mi se strânge într-un mod neplăcut.

— Mulţumesc! I-am crescut singură.

El îşi dă ochii peste cap şi pufneşte nemulţumit.

— N-avem nicio şansă!

— Ştiu că mă minţi, îi spun. Nimeni nu mi-a complimentat vreodată ochii căprui.

— Oamenii n-au bun-gust. încearcă din nou!

— Vreau să te cunosc mai bine.

Emmett îşi întinde mâinile într-un gest de „aşa şi aşa”.

— Atinge-mi braţul când o spui.

întind mâna şi-i ating interiorul încheieturii.

— Vreau să te cunosc mai bine.

El îşi duce mâna la inimă.

— O, Ivy, sunt măgulit!

— Taci!

— Oamenilor le place sinceritatea, îmi spune. îi ajută să se simtă mai apropiaţi de cineva. Nu există un mod mai rapid de-a te apropia de cineva decât cu ajutorul unui secret. Spune-mi ceva!

— Vrei să-ţi spun un secret?

întâmplarea din labirint se repetă.

Emmett încuviinţează din cap.

— Sunt îngrozită! Ai spus-o chiar tu. Viitorul întregii ţări depinde de abilitatea mea de a-l face să se îndrăgostească de mine. Dacă nu sunt în stare s-o fac? Cum o să trăiesc mai departe dacă îi condamn pe toţi la cruzimea ei pentru veşnicie doar pentru că nu sunt destul de fermecătoare sau de frumoasă?

Este şi o parte pe care nu o spun – şi de Emmett mi-e frică.

El mă priveşte un moment, ascultându-mă cu atenţie.

— Nu-mi fac griji în privinţa asta.

— Eu, da.

Se uită la ceasul de pe poliţă.

— Ar trebui să te duc înapoi. Trebuie să te odihneşti.

Uşa căsuţei e descuiată, şi urc treptele în vârful picioarelor ca să nu fac zgomot.

O umbră se mişcă prin întuneric. Faith stă în capul oaselor în pat.

— Şarpe ce eşti! mârâie la mine. Mă întreb cum o să reacţioneze Bram când o să îi spun că ai lipsit toată noaptea.

— Faith, te rog! o implor. Nu e ceea ce crezi.

— Emmett nu te poate salva.

— Ce vrei de la mine? o întreb, gâtuită.

— îl vreau pe Emmett înapoi.

— E doar al tău. Nu despre asta e vorba.

N-am energia necesară să mă cert cu ea. Deodată, simt că mi se înmoaie genunchii. Camera parcă se învârteşte cu mine.

— Atunci, despre ce?

Mi-ar fi mai uşor să fiu supărată pe ea dacă n-ar părea atât de nefericită.

— Aş vrea să-ţi pot spune, îi răspund.

— Atunci nu mai avem ce discuta! se răsteşte la mine.

Tonul ei mă îngheaţă. Mă strecor în pat, incapabilă să mă opresc din tremurat, şi las somnul agitat să mă cuprindă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Mă trezesc în zori, când uşa de la dormitor se deschide cu zgomot. în cadrul uşii, în cămaşă şi cu boneta de noapte, se află vicontesa Bolingbroke. Faith stă lângă ea.

— A ieşit afară în toiul nopţii, declară Faith, de parcă propune să mă ardă pe rug. A fost extrem de necuvenit. Am fost nevoită să vă anunţ de îndată.

Deschid gura să protestez, dar mă arde gâtul. Tremur şi transpir în acelaşi timp. Mă doare tot corpul din interior spre exterior, de parcă ceva se învineţeşte şi se rupe fără încetare. Clipesc să-mi alung somnul de pe gene, dar vederea mi se întunecă.

Vicontesa Bolingborke aleargă la mine şi-mi pune mâna rece pe frunte.

— A făcut febră, domnişoară Fairchild. Adu doctorul şi camerista! Nu ştiu exact ce fel de farsă încerci să faci, acuzându-ţi adversara, vizibil bolnavă, de necuviinţă, dar data viitoare când o să mai minţi o anunţ pe Maiestatea Sa.

Faith bâiguie, roşie la faţă de furie, apoi iese nervoasă din cameră.

Când mă trezesc, Lottie îmi şterge fruntea cu o cârpă rece.

— Sst, domnişoară, eşti bine!

Mă linişteşte ca pe un copil, şi închid ochii încet.

— Ce s-a întâmplat? întreb, răguşită.

Lumina pătrunde pe fereastră şi bănuiesc că am dormit multă vreme.

— Ai făcut febră, draga mea. Doar relaxează-te!

Mâinile mă dor cel mai tare. Sunt umflate şi urâte, şi-mi simt încheieturile prea înţepenite ca să le mişc.

Când mă trezesc din nou, Greer stă lângă mine.

— Mi-au spus să te conving să bei, zice ea şi înclină un pahar cu apă rece spre gura mea.

Fiecare înghiţitură e o agonie.

întunericul e rece ca un sloi de gheaţă şi mă înghite pe de-a-ntregul.

EMMYITO

Marion şi Faith sunt în grădină, iar Greer stă de veghe lângă patul lui Ivy. Olive e în bucătărie, iar părul meu arată mai rău ca niciodată.

Jur că mă urăşte camerista. în seara asta iau cina cu prinţul Bram, răsplata mea pentru că am câştigat cursa aia blestemată prin labirint – o cină, singură cu el, iar eu arăt ca un pudel.

Camerista a folosit un cleşte de ondulat părul pe şuviţele din faţă şi acum îmi atârnă în faţa ochilor ca nişte arcuri mici. Le dau la o parte, frustrată, împăturesc revista de modă şi străbat căsuţa ca să văd ce face Olive în bucătărie.

— Ai făină în păr, îi spun.

Ea se şterge, dar îşi face o dâră albă pe faţă.

îi arăt aluatul care creşte lângă vatră.

— O să ne îngropi în brioşe.

— în cazul ăsta, sărmanul Bram o să moară singur.

Gândul la nemurirea lui mă îngreţoşează de fiecare dată, dar râd, pentru că e vorba de Olive, iar ea zâmbeşte fericită când mă vede râzând.

Mă sprijin cu cotul de bufet.

— Fii sinceră, arăt ridicol?

Olive presară făină pe blatul de lemn în timp ce se gândeşte.

— Arăţi ca un câine foarte sofisticat.

— Eşti nepoliticoasă!

— Am spus unul sofisticat!

îşi şterge mâinile de şorţ.

— Vino încoace!

Deschide robinetul şi udă un prosop pe care mi-l întinde peste şuviţele de păr, netezind cârlionţii oribili. Pe urmă, aranjează clamele din nou.

— Mult mai bine!

Se aude o bătaie în uşa de la intrare şi alergăm împreună să răspundem. Bram a venit singur, îmbrăcat cu o jiletcă roşu-burgund, la care a asortat o cravată înfoiată.

A,

Chipul îi e perfect, ca de fiecare dată. înclină capul spre noi.

— Lady Ito, arăţi minunat!

— Eu i-am făcut părul! exclamă Olive, dar am trântit deja uşa în urma noastră.

Prinţul mă conduce pe alee, pe dealul nu prea înalt care înconjoară palatul.

— Sper că nu te deranjează dacă am pregătit cina în oranj erie în seara asta.

Tresar când aud paşi în urma noastră şi mă întorc, observând o bătrână într-o rochie urâtă şi demodată care merge după noi.

A,

— Insoţitoarea noastră, îmi explică Bram. Sunt hotărât să respect buna-cuviinţă, dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să scapi de Bolingbroke în seara asta. Contesa de Tribley e una dintre prietenele străbătuşilor mele încă de când erau la şcoală. E foarte amuzantă, e grozavă la jocurile de cărţi, dar e pe jumătate surdă, aşa că m-am gândit că s-ar potrivi perfect.

Râd şi-i fac cu mâna bătrânei, care-mi răspunde la fel.

Granjeria este decorată cu o mie de lumânări care dansează în lumina sticlei pe întuneric.

Sub unul dintre portocali se află o masă aranjată cu sfeşnice, argintărie şi o faţă de masă albă. Nu sunt genul care să fie dată pe spate de gesturi grandioase, dar trebuie să recunosc că e cu adevărat încântător.

Contesa Tribley se aşază într-un fotoliu din colţ şi îşi scoate lucrul de tricotat.

Bram este un ascultător foarte atent. Pune toate întrebările potrivite. Câţi fraţi am (patru, iar eu sunt mijlocia). Ce pasiuni am (cititul, pianul şi pictura). Ce speranţe de viitor am (să călătoresc).

— Să călătoreşti? întreabă, aparent surprins. Adică, pe mare?

— Dincolo de ea, îi răspund cu prea multă îndrăzneală.

N-am vrut niciodată să mă mărit, nu ca fetele celelalte. E ironic, presupun, că străbunicii mei au riscat totul, traversând oceanul ca să ajungă în ţara asta, iar eu mi-am petrecut toată viaţa dorindu-mi s-o părăsesc. Nu aveam cum să călătoresc fără un soţ alături şi o moşie de întreţinut.

Nu aveam de gând să fiu soţie. Ci pictoriţă, pirată sau poetă.

Asta e treaba cu fetele ca Marion şi ca mine, crescute cu poveşti despre tărâmuri conduse de oameni şi nu de o regină elfa. Ştim exact cât de vastă este lumea dincolo de toate acestea.

Ar fi trebuit să renunţ devreme la competiţia pentru a deveni Regina Lunii Mai, dar, ca de obicei, orgoliul a avut câştig de cauză. L-am zărit pe tatăl meu în public şi mi- am amintit de lecţia pe care mi-o ţinea mereu în copilărie. „Orice ai face, încearcă să dai tot ce ai mai bun.” I s-ar fi frânt inima să mă vadă eşuând intenţionat, şi ar fi

ştiut. Sunt sigură că ar fi ştiut.

Chipul lui Bram se înseninează.

— Am văzut doar o mică parte din lumea oamenilor. Visez să văd mai mult.

Mă mir să-l aud spunând ceva ce contrazice politicile izolaţioniste stricte ale mamei sale.

îi dezvălui ce mi-au povestit bunicii mei despre Kyoto, despre străzile întortocheate şi verile fierbinţi şi umede. E alarmant de drăguţ când mă ascultă, cu bărbia perfectă sprijinită în palmă.

După ce termin, gesticulează spre poşeta cu mărgele pe care am pus-o pe masă.

— Ce-i acolo? mă întreabă.

Mă prefac jignită.

— E nepoliticos să întrebi o domnişoară ce are în poşetă.

— Dar tu nu eşti o domnişoară obişnuită. Ai bani de drum? O să mă părăseşti atât de curând? întreabă în glumă.

Iau poşeta şi scot vechiul pachetul de cărţi de tarot pe care mi l-a oferit guvernanta mea când am împlinit treis-

A,

prezece ani. îmi făceam griji că s-ar putea să nu avem ce discuta, dar cărţile sunt un subiect bun de conversaţie. E mai uşor decât să vorbesc despre mine însămi.

A,

— Vrei să-mi ghiceşti? mă întreabă. În patria mea, avem oracole, dar ele trăiesc mai mult în copaci şi-n peş-

A,

teri. Iţi prefer compania.

îi dau pachetul şi-l rog să-l amestece, apoi să tragă o carte. Diavolul ne zâmbeşte de pe masă. Bram plescăie din limbă.

— O, nu-mi place cum arată!

Inima îmi tresaltă în piept, iar afecţiunea pe care o simt pentru Bram mă ia prin surprindere.

— înseamnă că cineva o să te trădeze.

O expresie îngrijorată îi traversează chipul, dar şi-o înlocuieşte imediat cu zâmbetul lui amabil.

— E rândul tău!

Nu-i nevoie să-mi bat capul, va fi aceeaşi carte care îmi pică de câteva luni. Oricât le-aş amesteca, rezultatul e mereu acelaşi. Lumea întreagă.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă după ce trag cartea, înseamnă că o să plec.

— Că pot avea tot ce îmi doresc, dacă sunt suficient de curajoasă să îl iau.

Privindu-l pe Bram în lumina tremurătoare a lumânărilor, sunt cuprinsă de sentimentul că, pentru prima dată, aş putea avea ceva pentru care să vreau să rămân.

Contesa Tribley moţăie în fotoliu, aşa că Bram mă conduce singur înapoi la căsuţă.

Mă lasă în faţa uşii după ce îmi sărută delicat mâna, înţeleg deodată ce vor să spună oamenii când zic că simt A,
fluturi în stomac. În stomacul meu e un adevărat iureş.

— A fost o plăcere, lady Ito!

— Şi pentru mine la fel, îi răspund, surprinsă că vorbesc serios.

Se întoarce exact la timp ca să rateze mişcarea fulgerătoare a uşii laterale, dar eu o văd: fratele lui, strecurându- se afară din căsuţă şi fugind în noapte.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Am o amintire vagă cu Marion citind la căpătâiul meu, la lumina lumânării. Apoi, cu Greer schimbându-mi bandajele de pe mâini. „Asta primeşti pentru că te-ai aruncat în Tamisa cu răni deschise”, mă dojeneşte, dar vocea ei e blândă, iar chipul îi este brăzdat de îngrijorare.

Oare Coroana îi va plăti familiei mele dacă mor aşa sau voi deveni doar o altă fată Benton sacrificată pe altarul bârfelor? Este oarecum amuzant, presupun, să încerci o lovitură de stat împotriva reginei şi să mori în schimb din cauza unei infecţii.

Apoi vin visele, locuri în care culorile sunt distorsionate într-un mod greşit. Sunt la o încoronare, cu o coroană pe cap. Sunt la un ceai, iar pereţii se topesc precum ciocolata lăsată la soare. Galopez în spinarea unui cal printr-un ţinut care nu seamănă deloc cu acesta.

Simt o mână puternică, bătătorită, pe frunte, alinând, ca şi cum ar putea să-mi alunge febra.

Păr castaniu. Ochi pătrunzători.

Acesta pare cel mai real vis.

Când mă trezesc din nou, Olive mă veghează. Scoate un oftat din scaunul unde stă, lângă patul meu, şi scapă cartea pe podea.

— Te-ai trezit! exclamă ea.

Sunt mai lucidă decât am fost în ultimele zile,

deşi sunt încă prea slăbită să ridic capul.

— Eram convinse c-o să mori! continuă, şi mă întreb dacă Olive a avut vreodată un gând căruia nu i-a dat glas

imediat.

Emmy apare în prag, apoi un grup de fete dau buzna în cameră. Poartă rochii de mătase, diamante în păr şi par îmbrăcate pentru un bal. Greer lasă din mână evantaiul cu pene de albatros şi dă fuga la mine.

— Credeam c-ai murit.

— îmi pare rău că vă dezamăgesc! spun răguşită.

Celelalte fete izbucnesc în râs, dar ceva aspru şi îndurerat apare în treacăt pe chipul frumos al lui Greer.

Lottie îşi face loc printre celelalte, care stau înghesuite în prag.

— Lăsaţi-i puţin spaţiu! strigă ea şi-mi dă la o parte părul care mi s-a lipit de frunte, sprijinindu-mă în perne.

Am senzaţia că oasele mele au o sută de ani, dar fierbinţeala febrei s-a domolit. îmi verific încheieturile degetelor şi observ că s-au mai dezumflat. Am trecut de ce era mai greu.

— Cât am dormit? le întreb.

— Trei zile, ciripeşte Olive.

Am ratat concertul de cvartet de miercuri, iar acum ratez balul familiei Harrowfield. Presupun că n-au mai avut loc încercări în absenţa mea, având în vedere că nimeni nu are răni vizibile, dar am irosit foarte mult timp pe care l-aş fi putut petrece cu Bram.

Lottie dispare să-mi aducă supă pentru cină, iar fetele îmi urează toate cele bune înainte de a ieşi pe rând pe uşă, către trăsuri.

Mai trece o zi până să fiu în stare să mă ridic din pat şi să mi se permită să particip din nou la activităţi cu celelalte fete. Toată lumea, în afară de Faith, mă alintă, chiar şi Greer, care pare să se

fi înmuiat.

îmi amintesc ce a spus Olive în prima zi la Caledonia Cottagge: „Speram să devenim toate prietene!” Eu nu-i împărtăşeam spe-ranţa, dar poate că faptul c-am fost la un pas de moarte era tot ce-mi trebuia. Faith nu a mai adus vorba despre escapada mea nocturnă.

A doua zi, sunt în sfârşit suficient de puternică să mă dau jos din pat şi abia aştept să ies afară! Lottie mă ajută să mă îmbrac pentru prima mea ieşire completă de când m-am îmbolnăvit – o plimbare prin parc când îmi strecoară un bilet în mână. Continuă să-mi încheie rochia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar eu ascund bucata de pergament în palmă. N-o pot citi acum, cu Faith uitându-se la mine.

Vastul teren verde al palatului este deschis publicului, iar la plimbarea de azi ne simţim ca şi cum am fi expuse privirilor. Oamenii şuşotesc în spatele evantaielor în timp ce trecem, judecându-ne frumuseţea şi farmecul, şi dându- şi cu părerea care dintre noi ar fi cea mai potrivită pentru a deveni prinţesă.

Ţin o umbrelă de dantelă într-o mână, iar cealaltă este agăţată de braţul lui Olive. Aceasta este o companioană perfectă pentru astfel de momente, pentru că nu se opreşte niciodată din vorbit, aşa că eu nu trebuie să spun niciun cuvânt.

— Problema cu croasantele este că trebuie să împături aluatul în straturi...

De minute bune povesteşte despre tehnici de pregătire a alua-tului şi a umpluturilor.

Mă detaşez de vorbăria lui Olive şi privesc grădinile, acum de un verde vibrant după o iarnă umedă în Anglia. Observ un petic de brânduşe mov pe o colină lină şi, dincolo de el, o încurcătură de tufe de trandafiri.

Astăzi suflă o briză uşoară, dar şalul pe care l-am legat cu un nod în jurul coastelor nu mă lasă să tremur de frig. Boneta îmi atârnă pe spate; nu e tocmai o înfăţişare cuvenită, dar e divin să simt soarele pe piele după atâtea zile închisă în casă.

Faith şi Marion se plimbă la braţ în faţa noastră, iar Emmy şi Greer vin din urmă.

Grupul se opreşte în loc când doi cai apar pe potecă. Călăreţii încetinesc şi îşi scot jobenele când se apropie de
noi.

— Lady Ivy, ţi-ai revenit!

Bram coboară de pe cal cu un zâmbet larg pe faţă. Em- mett rămâne călare, uitându-se de sus la mine cu o expresie pe care nu reuşesc s-o desluşesc.

O agitaţie de fuste se declanşează în timp ce restul fetelor se înghesuie în jurul nostru, toate vorbind cu Bram în acelaşi timp. Greer îl întreabă dacă îi place noua ei pălărie. Olive îl întreabă dacă a primit coşul cu biscuiţi pe care i l-a trimis. Faith se împiedică artistic de vârful pantofului şi ajunge în braţele lui.

El o ridică repede, zâmbind. Emmy face un pas lateral în faţa ei, spunând:

— Mereu am fost lăudată pentru echilibrul meu.

Cocoţat pe cal, Emmett dă din bărbie spre mine. „Fă ceva”, îmi şopteşte fără glas. Celelalte fete sunt prea atente la Bram ca să-l vadă.

„Ce?” îi răspund în acelaşi mod.

Emmett ridică o mână înmănuşată la frunte şi se preface că leşină.

Pare umilitor. „Nu!”

Emmett îşi drege glasul zgomotos.

— Vai, lady Ivy, pari cam palidă!

— Mă simt destul de bine, mulţumesc pentru grijă, Alteţa Ta!

— Nu! Nu! Frate, nu ţi se pare că nu arată bine? Ar fi bine s-o conduci înăuntru.

Dacă Emmett n-ar fi prea departe, i-aş trage un

picior.

Bram mă priveşte îngrijorat.

— Da, ai fost tare bolnavă!

îmi înăbuş supărarea pe Emmett şi-mi amintesc că am un rol de jucat. Trebuie să-l fac pe Bram să mă iubească. Emmett are dreptate, chiar dacă asta îl face enervant.

— O să le rog pe celelalte fete să mă ducă înapoi la căsuţă, îi spun încetişor. N-aş vrea să-ţi stric după-amiaza asta frumoasă.

îmi duc batista la frunte şi flutur din gene, jucând un teatru convingător

— Nu strici nimic! Insist să mă asigur că ajungi acasă în siguranţă.

Este galant, exact aşa cum mă aşteptam.

îi surprind privirea lui Emmett exact când mă întorc pe alee.

— Calul tău este o adevărată frumuseţe, îi spun lui Bram, amintindu-mi de sfatul fratelui său.

Emmett pleacă în galop, lăsând în urmă un nor de praf.

Ochii lui Bram se încreţesc când zâmbeşte.

— O cheamă Mab şi promit că e mai politicoasă decât fra-tele meu!

— Mai ai şi alţi cai? îl întreb.

— Câţiva, deşi ea îmi place cel mai mult.

— Mă simt mai bine acum, că nu mai stau în bătaia soare-lui. Poate ar trebui să facem un ocol pe la grajduri? Mi-ar plăcea să-i văd.

Bram cade pe gânduri o clipă.

— Eşti sigură că te simţi destul de bine?

— Foarte sigură.

Tăiem peluza pe diagonală, îndreptându-ne spre grajdurile de pe cealaltă parte a palatului, adăpostite sub umbra copacilor, departe de

privirile vigilente ale vicontesei şi ale celorlalte fete. Este nepotrivit, dar puţin probabil să ne vadă cineva.

în timp ce mergem, îmi amintesc ceva ce mi-a spus Emmett despre faptul că lui Bram îi plac fructele de aici, pentru că sunt diferite de cele care cresc în Lumea Cealaltă.

Scot un măr verde şi un briceag din buzunarul legat de şoldul rochiei mele de plimbare.

întotdeauna am considerat că lecţiile de etichetă care ne învăţau să tăiem felii de fructe în timp ce mergem sunt printre cele mai stupide, dar mi-au plăcut pentru că-mi

ofereau un pretext să port un cuţit. Şi, desigur, acum se dovedeşte util.

Străpung coaja mărului şi tai cu grijă o mică felie.

— Vrei o bucată?

I-o ofer lui Bram cu vârful cuţitului.

El zâmbeşte şi o acceptă.

— Ştii, îmi spune mestecând, noi avem altfel de fructe în Lumea Cealaltă.

îmi vine să râd. E clar că Emmett îşi cunoaşte fratele foarte bine.

— Serios? îl întreb.

— O, da! Ceva ca o rodie, dar mare cât o farfurie de la cină, cu sâmburi dulci ca mierea şi fructe de pădure mai negre ca noaptea, care au gust de fum şi de sare.

Aş vrea să am un carneţel să notez. Abia aştept să-i scriu lui Ethel despre toate astea.

— Ce îţi place mai mult, mâncarea de aici sau de aca...

Cât pe ce să spun „acasă”, dar nu ştiu dacă Bram mai consideră că Lumea Cealaltă este acasă pentru el. E o idee tulburătoare, o lumea aproape de a noastră, dar cumva intangibilă. Poate de aceea eram atât de obsedată de ideea asta când eram copil.

Probabil Bram înţelege la ce mă refer, pentru că rămâne pe gânduri o clipă înainte de a răspunde.

— Mâncarea de aici, dar băuturile de acolo, întăritoarele acidulate care au gust de lămâi şi trandafiri, vinul fermentat din florile ce înfloresc noaptea...

Are o privire distantă, imaginându-şi un loc pe care eu nu-l pot vedea.

— Probabil îţi lipseşte!

Mă gândesc la propria mea copilărie şi cât sufăr pentru că nu mă mai pot întoarce.

Rămâne o clipă pe gânduri, iar încălţările noastre scârţâie pe poteca de pietriş. Profit de ocazie să-l privesc pe furiş, încadrat de frunzele verzi ce tremură în lumina soarelui. Are un pistrui pe linia unghiulară a maxilarului pe care nu l-am observat până acum. E aşa de frumos, încât doare să-l priveşti direct, căci e ca şi cum te-ai uita fix în soare. Mă întreb dacă mă voi obişnui vreodată cu asta, dacă îl voi lua de soţ sau dacă îmi voi petrece tot restul vieţii copleşită de acest sentiment de uimire.

îşi trece o mână prin părul ondulat, brăzdat de şuviţe aurii decolorate de soare.

Păr castaniu. O mână puternică pe fruntea mea, alungând febra.

Băieţii de la grajd se risipesc ca umbrele în momentul în care intrăm în hangarul luminat de razele de soare. Mergem încet pe lângă boxele cailor, mângâindu-le boturile catifelate.

— Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai vizitat când eram bolnavă.

îşi încruntă sprâncenele, părând confuz.

— Am fost plecat.

— O, probabil a fost ceva ce am visat!

Cât de jenant!

Se opreşte brusc şi arată spre un morman de baloturi de fân. îşi scoate haina şi o întinde pentru mine. Mă aşez încet lângă el.

Un rid adânc îi traversează fruntea, în timp ce îşi răsuceşte inelul gros de aur de pe degetul mic.

— De fapt, voiam să-ţi cer scuze pentru asta. Am trimis flori, dar meriţi mai mult de atât. Mi-aş fi dorit să te pot ajuta.

— Să mă vindeci, cum ai făcut în ziua Paradei Pactului, vrei să spui?

Un alt rid îi apare între sprâncene.

— Nu! Aş fi facut-o dacă aş fi putut, însă magia mea nu e atât de dezvoltată ca a mamei – mai degrabă trucuri de salon decât altceva. Pot gestiona tăieturi mici şi vânătăi, dar nu mai mult.

A,

Chipul lui Emmett îmi răsare brusc în minte. întind mâna să-i ating cămaşa lui Bram.

— Vreau să te cunosc mai bine.

Colţul gurii i se curbează într-un zâmbet abia schiţat.

— Chiar aşa?

încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Spune-mi mai multe despre magie!

Emmett mi-a spus că oamenii apreciază sinceritatea. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii dorindu-mi să aflu mai multe despre elfi. Dacă Ivy de zece ani ar putea să mă vadă acum...

— Nimeni nu mă întreabă asemenea lucruri, îmi spune, zâmbind. Magia limitată, aşa cum fac eu, e înnăscută.

De-a lungul marginii grajdului se află mici pâlcuri de păpădii. Bram flutură mâna, iar florile se transformă în lalele roz. Icnesc de uimire.

Bram pufneşte în râs,

— Nu foloseşte la mare lucru.

Lalelele se prefac în cenuşă în timp ce vorbeşte.

Bram închide pumnul şi-l deschide iar, dezvăluind o monedă lucioasă de aur. Mi-o întinde şi constat cu uimire că e rece ca gheaţa.

— Aşteaptă! îmi spune încet.

Iar moneda mi se topeşte într-o băltoacă mică în palmă.

Râd de uimire.

— Magia puternică, aşa cum are mama, este produsul anilor de studii în şcolile palatului. Eu n-am avut niciodată răbdare pentru asta şi am venit aici când eram foarte mic. Nu are cine să mă înveţe în afară de ea, iar ea nu are nici timp, nici vreun interes pentru aşa ceva.

Mi se taie respiraţia auzindu-l vorbind despre Lumea Cealaltă. Un milion de întrebări mi se adună pe vârful limbii. Cum arată, cum miroase, plouă tot timpul ca aici, toţi sunt la fel de frumoşi ca tine, cum funcţionează magia?

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, îi spun.

El ridică din sprâncene.

— Da?

Mă îmbujorez şi regret brusc că am vorbit, dar acum nu mai pot da înapoi.

— Mi-am petrecut jumătate din viaţă obsedată de elfi. Am adunat toate informaţiile disponibile, am făcut desene cu Lumea Cealaltă, iar pe sora mea şi pe Greer le puneam să se joace cu mine de-a elfii.

Nu-i povestesc şi că n-am reuşit niciodată să depăşesc cu adevărat etapa aceea.

— Aveam o carte din care ne citea fosta noastră bucătăreasă, Elfii din Insulele Britanice. Cred că am trasat ilustraţiile din carte de cel puţin o sută de ori.

îmi acopăr gura cu mâna. N-ar fi trebuit să admit în faţa fiului reginei că deţin informaţii ilegale despre elfi.

— îmi pare rău! exclam. Cartea a fost arsă când mama şi-a dat seama despre ce era vorba.

Bram mă priveşte cu atenţie.

— N-am să spun nimănui. De fapt, sunt puţin uşurat. Nimeni nu vorbeşte niciodată cu mine

despre asta. E ca şi cum nu le place ideea că sunt diferit.

— Mie îmi place că eşti diferit.

Şi o spun sincer.

— Şi să nu te îndoieşti niciodată că îmi doresc mereu să aflu mai mult.

El strânge din buze.

— Mi-e greu să vorbesc despre casa mea. Relaţia părinţilor mei nu s-a terminat cu bine. Mă simţeam prins la mijloc.

— De-asta ai decis să vii aici?

Bram ridică din umeri.

— Nu prea a fost decizia mea. Mama şi tata au domnit împreună ca rege şi regină ai Lumii Celeilalte, dar nu erau de acord în privinţa câtorva lucruri, în special asupra modului în care oamenii ar trebui trataţi. Mama, la fel ca mulţi de la curtea ei, avea o slăbiciune pentru a folosi oamenii ca pe nişte jucării, dar tata avea o inimă blândă şi nu putea suporta astfel de lucruri. Când mama a încercat

să-l înlăture printr-o lovitură de stat la scurt timp după ce m-am născut, el nu a avut de ales decât să închidă definitiv poarta dintre lumile noastre.

— Aşa a ajuns pe câmpul de luptă în ziua aceea? mă minunez eu. Cum a învins-o tatăl tău?

Pare atât de trist, încât îmi pare rău că l-am întrebat!

— Cu ajutorul fierului.

Cuvântul îmi este foarte puţin cunoscut. Probabil l-am citit în cartea cu poveşti a doamnei Osboume.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

Bram ridică din umeri.

— Presupun că n-ai de unde să ştii. E un element natural, un fel de metal pe care poţi să-l topeşti ca să faci obiecte precum armele, uneltele şi lanţurile. Mama a şters orice referire la fier din istorie.

— Iar tatăl tău l-a folosit împotriva ei?

— Se temea de ea. Şi avea toate motivele.

— Aşa că ea a venit aici.

Bram încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Nu putea să meargă acasă, dar avea totuşi nevoia de- a fi regina unui ţinut.

— Dacă uşa era încuiată, cum a pătruns aici?

Bram se uită solemn în pământ.

— Poate că tatăl mei avea o inimă blândă, dar era totuşi rege, iar pe măsură ce mă apropiam de vârsta maturităţii, deveneam o ameninţare din ce în ce mai mare pentru el. Curtea din Lumea Cealaltă este nemiloasă şi competitivă. Toţi trăiesc veşnic, aşa că singura cale de a ajunge pe tron este să-l ucizi pe ocupantul său anterior. Tatei îi era teamă că încă îi eram loial mamei mele sau, poate, că eram pur şi simplu ambiţios, şi a devenit

paranoic, crezând că încerc să-l omor. Farmecele pe care le-a pus asupra porţii permiteau doar celor din sângele nostru să o traverseze. M-a alungat în toiul nopţii şi a închis-o definitiv în urma mea.

Mă simt copleşită de durere – durere pentru Bram, alungat din ţara lui natală, pentru felul în care a fost trădat de propriul tată, dar şi pentru mine însămi, odată cu distrugerea finală a teoriei mele cum că Lydia ar fi putut să cadă într-o altă lume. Avea dreptate, sunt copilăroasă. Lydia nu este o fată dintr-un basm cu elfi; este doar o fată.

Dar Bram mi-a arătat că magia există, chiar dacă este mică.

— îmi pare foarte rău, Bram!

El întinde mâna şi-mi şterge o lacrimă de pe obraz. Nici nu mi-am dat seama că plângeam. Bram o ţine pe vârful degetului şi o transformă într-un fulg care se topeşte apoi într-o picătură de lichid.

— E în regulă! spune el. Acum sunt aici, nu-i aşa?

— E o prostie. Când sora mea a dispărut, am crezut că poate era... acolo.

Bram se uită la mine, nu cu milă, ci cu o tristeţe împărtăşită.

— îmi pare rău, Ivy!

Se joacă cu inelul de pe degetul mic de la mâna dreaptă. Are câte un inel de aur pe toate cele zece degete, dar acesta e cel mai delicat, incrustat cu o perlă micuţă.

Gesticulez spre inele.

— Au vreo semnificaţie?

Bram ridică din umeri.

— Suveniruri de acasă.

îmi strecoară pe arătător inelul cu perlă.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Dar vreau s-o fac.

— De ce?

— Când o să mă uit prin sala de bal şi o să-l văd pe degetul tău, o să simt că te ating, chiar dacă nu e adevărat.

Roşesc, iar el întinde mâna şi-mi ridică bărbia ca să mă uit la el.

— Şi eu vreau să te cunosc mai bine, Ivy Benton!

Deodată, mă cuprinde teama că are să mă sărute şi vreau să-l sărut şi eu, dar nu mă simt pregătită. Scot mărul şi briceagul din buzunar doar ca să am ceva de făcut cu mâinile. Bram mă priveşte atent în timp ce tai altă felie. I- o ofer din nou pe vârful cuţitului.

Mă aţinteşte cu privirea când se apleacă, de parcă ar vrea să mă sărute, apoi îşi înfăşoară buzele pline în jurul feliei şi o mănâncă direct de pe cuţit.

Expir tremurând, dar el doar zâmbeşte în timp ce mestecă.

Pun mărul şi cuţitul înapoi în buzunar, dar degetele mele ating biletul împăturit pe care mi l-a strecurat Lottie mai devreme.

A,

Mai târziu, în intimitatea camerei mele, îl desfac. Intr-o scriere necunoscută, copilărească, sunt scrise cuvintele: Cred în tine. EDV. Iar dedesubt, un mic desen cu un cre- vete şi o inimioară chiar în mijlocul capului său.

MARION THORNE

F aith Fairchild ar putea fi, cu adevărat, sfârşitul meu.

— Psst, Marion! şopteşte ea în timp ce ne plimbăm pe te-renurile palatului.

înainte să apuc să protestez, mă trage de braţ şi mă duce printre pereţii de sticlă ai oranjeriei.

Cascadoria lui Ivy Benton cu prinţul Bram a fost insuportabilă, e drept, dar măcar ne-a scutit pentru o vreme de atenţia vicontesei Bolingbroke.

Faith respiră greu, iar obrajii îi sunt roşii de efort. Părul ei castaniu este împletit într-o coroană pe creştet, dar azi e umed şi mici şuviţe i se ondulează pe lângă urechi.

îşi trece limba peste buza plină de jos şi...

— Marion! spune mai aspru şi clipesc, întorcându-mă în prezent.

Stăpâneşte-te!

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, îmi zice.

Orice, aproape îi spun, dar ar fi o prostie, aşa că dau din

cap.

— Te deranjează dacă fac schimb de camere cu Olive?

Clipesc de câteva ori.

— Schimb de camere?

— Da! Ca să stăm noi două împreună, spune şi expiră. Abia mai pot suporta să mă uit la Ivy. Ştiu că se furişează pe afară cu Emmett şi, după

isprava de mai devreme cu Bram, sunt mai tentată ca oricând s-o sufoc în somn. E mai bine pentru siguranţa tuturor. Nu cred că Olive s-ar

supăra să se mute vizavi, iar eu aş putea să stau cu tine în locul ei.

Gluma mă face să râd, dar e un râs lipsit de veselie. E vorba de Emmett, bineînţeles. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Am fost o proastă să presupun altceva.

Faith mi-a povestit despre relaţia ei cu Emmett în a doua seară pe care am petrecut-o în căsuţă. Eram afară şi priveam apusul în grădina de trandafiri când a ieşit brusc şi a bombănit ceva pe înfundate cum că are nevoie de aer curat.

Am furat două pahare şi o sticlă prăfuită cu o băutură necunoscută din bucătărie, apoi m-am aşezat lângă ea pe o bancă veche de piatră, năpădită de muşchi.

— Se pare că simţi nevoia să te confesezi cuiva, i-am spus.

Aşa că s-a confesat. Nu minţeam, dar nici nu voiam să ratez ocazia de-a mă ataşa de ea. Din momentul în care i- am zărit profilul în dimineaţa aceea la Parada Pactelor, am fost... fermecată. Da, ăsta e cuvântul potrivit! Să-i spunem fermecată. Mi se părea nespus de familiară, de parcă aveam un fir legat de inimă şi, ori de câte ori îi vedeam chipul, o forţă invizibilă trăgea de el.

— Am crezut că aş putea să-l iubesc, mi-a explicat ea în noaptea aceea din grădină. Acum mi se pare ridicol.

— Eu cred că dragostea nu e niciodată ridicolă, i-am răspuns.

— De-asta eşti aici? m-a întrebat. Pentru că şi tu crezi că l-ai putea iubi pe Bram?

— O, nu! i-am spus sincer.

Era chiar contrariul, deşi nu i-am mărturisit

atunci.

— De-asta eşti tu aici? i-am răspuns. Ca să te răzbuni?

A oftat, de parcă ţinea pe umerii mici povara întregii lumi, apoi a clătinat din cap.

— Nu, Emmett nu mă iubeşte în felul acela. N-aş putea să-i stârnesc o asemenea reacţie nici dacă aş încerca.

— Pe mine puteai să mă păcăleşti.

— Ceea ce e a fost între mine şi Emmett... e greu de explicat. Aveam nevoie unul de celălalt.

Asta am înţeles, măcar în parte.

— Dacă nu eşti aici pentru Emmett, atunci de ce?

Faith şi-a muşcat buza din nou şi m-am temut că, dacă îi dă sângele, aş fi nevoită să fac un gest frumos, cum ar fi să scot o batistă curată ca să-i şterg rana.

— Tata mi-a spus că trebuie să particip în sezonul ăsta şi n-am vrut să las nimic la voia întâmplării. El ar vrea să accept prima ofertă pe care o primesc doar ca să nu mai fiu problema lui. M-am gândit că Bram e cea mai bună opţiune. Ce clişeu, nu-i aşa?

— Cred că e mai mult decât un clişeu, i-am răspuns cu prea multă sinceritate.

Faith a zâmbit. Voiam s-o fac să zâmbească în continuare.

— S-ar putea să fii singura care crede aşa ceva.

Mi s-a părut că sunt foarte ingenioasă când m-am înscris în competiţia asta cu mireasa prinţului. Subiectul găsirii unui soţ pentru mine a fost discutat la cină în familia Thome de când mă ştiu.

Anglia reginei Mor e nespus de izolată de restul lumii, în afară de schimburile economice strict reglementate şi absolut necesare, nu există, practic, niciun contact cu lumea exterioară. Se spune că, într-o zi senină la Dover, poţi vedea până în Franţa. Lumina e de o frumuseţe aparte când se reflectă pe rămăşiţele zidului construit acum patru sute de ani pentru a o ţine pe Mor la distanţă.

Fiecare ţară pare să aibă propria explicaţie pentru regina Mor şi domnia ei eternă. înger sau

demon, în funcţie de cine întrebi. Pentru poporul tatălui meu, ea era un monstru. Nu exista altă explicaţie raţională pentru o femeie care trăia veşnic. Nu intri în pădure joia şi, cu siguranţă, nu pleci de casă ca să navighezi spre Anglia. Dar, după cum povesteşte tatăl meu, seceta îi uscase pământurile familiei în Ghana, iar opţiunile îi erau epuizate. Aşa că s-a urcat pe o barcă, alături de alţii care credeau că demonii sunt doar mituri, şi a traversat un ocean ostil.

Conform Decretului Regal din 1597, oricine are curajul să încheie un pact cu regina Mor devine cetăţean.

Avea doar optsprezece ani când a îngenuncheat în faţa ei şi a cerut o sută de baloturi de stofă şi o maşină de cusut.

în mai puţin de un an, devenise cel mai căutat croitor de pe Savile Row. Un an mai târziu, a folosit câştigurile pentru a deschide un magazin universal. Astăzi controlează jumătate din districtul comercial al Londrei, în West End. Şi-a schimbat numele de familie din Agyapong în Thome, ca şi cum ar fi îmbrăcat o haină nouă care nu-i plăcea nici pe jumătate atât de mult precum cea veche.

Regina Mor i-a luat capacitatea de a visa. Odată mi-a spus că, dacă ar putea visa, ar visa la acasă.

Povestitor desăvârşit şi om de afaceri nemilos, a devenit rapid un favorit al curţii, iar regina i-a acordat un titlu ducal într-un timp mai scurt decât cel necesar pentru a-şi cumpăra primul său magazin cu două etaje.

în vara în care a împlinit VY de ani, a întâlnit-o pe mama mea, o tânără englezoaică sobră, crescută pe o moşie din apropierea Comwallului.

S-au căsătorit două luni mai târziu. M-am născut în iama ce a urmat, iar planurile au început imediat. Era duce, dar nu de prea mult timp, şi ştia că trebuie să-şi consolideze moştenirea familiei. Asta însemna o căsătorie. Asta însemna eu.

Viitorul meu a fost mereu ca o groapă care se umplea cu nisip. Nu puteam face nimic să opresc asta. Am brodat mottouri despre cât de bine este să fii o fată cuminte. Am învăţat să cânt la pianoforte, am devenit expertă în whist şi puteam identifica toate plantele care creşteau la marginea pădurii de pe moşia familiei noastre.

Sora mea mai mică, Este, era umbra mea, partenera mea. Guvernanta şi tutorii noştri ne antrenau ca pe nişte mici soldaţi, iar la zece şi doisprezece ani eram capabile să organizăm un banchet, să gestionăm bugetul unei gospodării şi să dansăm perfect un cadril.

Eram fete bune, ca să putem deveni soţii perfecte.

După lecţii, trebuia să merg în plimbări lungi ca să mă calmez, până nu mai simţeam nevoia să ies cu disperare din propria-mi piele.

Când aveam cincisprezece ani, am sărutat pentru prima dată o fată, la petrecerea oferită de lady Richfield pentru a marca echinocţiul de primăvară, apoi am vomitat într-un tufiş de hortensii. Penny Richfield era cu doi ani mai mare decât mine şi s-a îmbujorat când mâinile noastre s- au atins peste crema de frişcă. Toamna trecută s-a căsătorit cu fiul cel mic al unui viconte şi acum se preface că nu ştie cine sunt.

Viitorul meu a devenit un mormânt care se umplea cu pământ.

Făceam pe toată lumea să râdă la fiecare eveniment al sezonului de baluri. Visam să mă urc pe o barcă spre Acera, să găsesc familia tatei şi să-mi construiesc o viaţă diferită de aceasta.

Dar nu le puteam frânge inimile părinţilor mei sau lui Este, aşa că am împins tot ce era real în mine într-un loc greu de atins.

Mi-am pus rochia pentru Parada Pactului de parcă mă pregăteam pentru propria-mi înmormântare.

Dar atunci regina Mor a anunţat că acesta este sezonul în care Bram îşi va alege o soţie.

Planul mi-a venit în minte pe dată. O să particip. O să pierd. O să fiu liberă.

Să semnez contractul cu sânge a fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Nu voi avea un soţ. O, vai, ce tragedie! Găsesc eu altă cale de-a merge mai departe.

Doar reacţia părinţilor mei nu m-a lăsat să dorm noaptea. Au muncit atât de mult pentru viaţa pe care ne-

au oferit-o mie şi surorii mele, încât ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-i dezamăgesc. Nu pot să suport gândul ăsta. Dar o să găsesc alt mod de-a le explica povestea tragică a eşecului meu. S-ar putea să ieşim totuşi câştigători.

De-asta m-am străduit atât de tare în competiţia pentru Regina Lunii Mai. Trebuia să las impresia că încerc.

E imposibil ca Bram să mă aleagă pe mine. Acum nu încerc nici măcar un pic, dar ei nu trebuie să afle.

De asemenea, nu trebuie să afle despre târgul pe care l- am făcut. Povestea pe care am inventat-o pentru celelalte fete, cea despre migrenele mele, e reală. M-au chinuit din- totdeauna, dar nu ăsta e târgul pe care l-am făcut.

Când regina Mor m-a întrebat care este cea mai mare frică a mea, am privit-o în ochi şi i-am spus: „Să trăiesc la nesfârşit o viaţă atât de măruntă. Dacă trebuie să mai brodez o pernă, o să mă arunc în Tamisa.”

Ea a râs, iar asta m-a făcut ciudat de mândră.

Când am rugat-o să mă facă o scriitoare celebră, a devenit serioasă.

— Pot să fac asta. Pentru un preţ.

— înţeleg!

Vedeam totul clar în faţa ochilor, viaţa pe care aveam s- o duc după ce se termina totul.

Ceea ce mi-a luat în schimb a fost atât de ciudat, încât nu am înţeles pe deplin în acel moment. De fapt, abia acum încep să înţeleg. Dar îmi umplu caietele cu sonete şi romane care curg din mine ca apa şi nu mă gândesc deloc la ceea ce am pierdut.

Singurul lucru care mi se pare acum dureros

este s-o privesc pe Faith Fairchild.

— Marion? întreabă Faith, iar eu revin cu picioarele pe pă-mânt, înapoi în oranj erie, unde ea stă în faţa mea cu chipul acela. Deci, schimbăm camerele? mă întreabă.

— Orice vrei tu, îi răspund, din nou prea sinceră.

— Minunat! Diseară îmi mut lucrurile în camera ta. Eşti sigură că Olive nu se supără?

— E un înger! Ivy va trebui să accepte să doarmă de acum cu lampa aprinsă, dar nu-i atât de rău.

— S-a făcut!

Faith întinde mâna şi o ia pe a mea.

— S-a făcut! încuviinţez.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

A fost o dimineaţă ciudată. M-a trezit Olive, care bufnea şi-şi trăgea cufărul peste pragul camerei mele.

— Faith a spus că facem schimb, mi-a explicat, pe urmă a continuat să-şi aranjeze familia de căţeluşi de pluş pe pernă.

— Chiar aşa?

Traversez holul către camera unde Faith şi Marion îi despachetează lucrurile lui Faith.

— Nu s-a gândit nimeni să mă întrebe şi pe mine?

Adevărul este că mi-e milă de Faith, dar mă îndoiesc că ar reacţiona bine dacă i-aş spune.

Fetele au ridicat ochii. Măcar Marion a avut buna-cuvi- inţă să pară vinovată.

— Nu am considerat că este necesar, a răspuns Faith pentru amândouă.

Şi ea mă sperie. Are aceleaşi informaţii despre Bram pe care le am şi eu, însă beneficiază de un chip angelic şi de experienţă reală cu băieţii. Pariez că Emmett n-a fost nevoit s-o înveţe cum să flirteze.

Acum traversăm peluza vastă şi verde către palat într-o tăcere încordată, îndreptându-ne spre salonul privat al reginei ca să luăm ceaiul.

O duzină de lachei ciudaţi şi tăcuţi ne aşteaptă

într-un salon ascuns în apartamentele reginei.

Vicontesa Bolingbroke îşi pune mâinile în şolduri.

— Sper că sunteţi pregătite pentru o nouă lecţie cu Maiestatea Sa. Am auzit că v-aţi distrat de minune la ul-

tima.

Ştiam că asta urmează, dar tot mă trec fiori pe şira spinării.

— O soţie bună are numeroase talente, spune Boling- broke. Trebuie să fie o gazdă perfectă, să ţină registrele contabile cu sfinţenie şi să fie inima gospodăriei sale. Trebuie să-i ofere soţului ei alinare şi înţelegere.

— Asta face regina Mor pentru soţii ei? întreabă Mari- on.

Stă în spatele lui Faith, dar vocea îi răsună prin încăperea care se cufundă din nou într-o tăcere tensionată.

Vicontesa Bolingbroke înclină capul, cu faţa la fel de împietrită ca de obicei.

— Ea nu e soţie. Ci regină.

Groaza mă cuprinde în timp ce broboane de sudoare mi se adună pe ceafa.

Vicontesa se ridică şi gesticulează către lacheii aliniaţi de-a lungul peretelui.

Aceştia deschid uşile duble de la capătul încăperii către un alt salon, mult mai mare.

Emmy, probabil încurajată de statutul ei de actuală lideră, face un pas în camera alăturată. Greer, care nu poate să se întoarcă spre stânga, trebuie să facă un cerc complet ca să vină după noi.

Trei ferestre mari dau spre parc, unde vizitatorii şi membrii curţii se plimbă agale sub soarele de primăvară.

Salonul este obişnuit, cu excepţia dimensiunii sale. Tapetul în nuanţe de verde sal vie şi lavandă se potriveşte cu covorul decorat cu modele elaborate. Există câteva zone de relaxare distincte: grupuri de fotolii şi canapele, un

pianoforte, o masă de whist, un coş cu materiale pentru broderie şi un foc viu în şemineu.

încet, de parcă ar pluti prin aer, regina intră în încăpere şi se aşază pe o canapea de îmbrăcată în mătase. De parcă ar vrea să ne descurajeze, îşi deschide evantaiul din pene de păun.

— Şi acum? întreabă Greer.

Un lacheu îşi drege glasul, aşa că ne întoarcem spre el.

— Conform planului Maiestăţii Sale, veţi găsi şase posturi di-ferite, spune el, arătând în jurul camerei către drapelele aurii suspendate care marchează locurile pregătite pentru noi. Veţi lucra la fiecare post timp de zece minute, apoi va suna un clopoţel, iar voi veţi schimba locul. Acest proces va continua până va rămâne o singură domnişoară, care va fi declarată câştigătoare şi va primi favorul reginei.

Este un exerciţiu de rezistenţă, asemenea competiţiei pentru desemnarea Reginei Lunii Mai.

— Sunteţi gata? întreabă lacheul, iar noi, pentru că nu avem altă opţiune, răspundem afirmativ.

Mă aşez prima pe canapeaua de lângă coşul cu materiale de cusut, gândindu-mă că e un mod destul de simplu pentru a începe. Cos de dinainte să pot citi.

Aliniate într-un şir sunt şase cercuri de broderie, fiecare legat cu o panglică de mătase brodată cu numele noastre, îl ridic pe cel pe care scrie Ivy.

Cineva a desenat deja modelul cu creionul de contur. îl ţin la lumină ca să disting literele. Nepoliticoasă şi necizelată. O versiune mai puţin atrăgătoare a surorii ei nebune şi ruinate.

Ochii mi se umplu de lacrimi, iar furia îmi pulsează prin vene.

Aleg la întâmplare un alt cerc de broderie, cel al lui Greer. Pe material găsesc trasate cuvintele: Menită să îmbătrânească la fel de urât ca mama ei, cu jumătate din abilităţile ei de a se descurca în societate.

Urmează al lui Emmy. Neînzestrată, nesigură, o pată pe numele familiei sale.

— Ce-i asta? întreb, îngrozită.

— Mireasa lui Bram va trebui să suporte criticile. Ai grijă să nu te înţepe acul, draga mea!

Vicontesa se plimbă nepăsătoare în cealaltă cameră, iar

A,

eu ştiu că discuţia s-a încheiat. îmi înghit furia şi înfig aţa în ac.

Greer se aşază la pianoforte, lângă fereastră.

Olive îşi ia locul la o masă mai mare, acoperită cu hârtii.

Faith, Emmy şi Greer merg într-o cameră alăturată.

Totul pare absolut obişnuit, ceea ce face ca întreaga situaţie să fie şi mai sinistră.

Lacheul sună din clopoţel, iar cele zece minute încep. Camera este tăcută şi, preţ de câteva momente, nu se întâmplă nimic, dar apoi Marion greşeşte o notă şi icneşte, retrăgându-şi mâna de pe clape de parcă s-ar fi ars.

Distrată, pierd un punct de cusătură. O înţepătură bruscă îmi străpunge degetul mijlociu, ca şi cum m-ar fi înjunghiat un ac invizibil. Sângele se adună pe vârful degetului şi picură pe firul argintiu prins între degete.

Arunc o privire către Olive, care stă încruntată, strângând din dinţi şi bâţâind agitată din picior cu o mişcare necontrolată.

Din cealaltă cameră se aud voci, muzică şi, brusc, zgomotul unor porţelanuri sparte. îmi ţin privirea în jos, îngrozită să nu pierd altă cusătură.

Cos încă zece minute, lăsând ochii să treacă pe deasupra cuvintelor oribile pe care le brodez, apoi trec la următorul post: pianoforte.

Nu durează mult să înţeleg de ce Marion a icnit. Lovesc un la minor greşit, iar o arsură bruscă îmi sfâşie degetul, ajungând până la os.

îmi smulg mâinile înapoi, iar din cealaltă parte a camerei Olive ţipă, înţepată de acul de cusut.

Clopoţelul sună după alte zece minute. O picătură de transpiraţie îmi curge pe şira spinării. Sunt înţepenită de groază, temându-mă de durerea care mă aşteaptă dacă fac o greşeală.

Al treilea post la care ajung este masa mare. Pe ea sunt împrăştiate liste de nume – lorzi, doamne, alţi membri ai aristocraţiei – şi un plan al unei săli de bal. Trebuie să facem o schemă a aşezării la masă.

încep prin a aranja numele în ordinea rangului, pregătindu-mă pentru durerea pe care o voi simţi dacă greşesc. Pun un nume pe plan, iar o durere ascuţită îmi urcă pe picior, prin articulaţiile gleznei, ale genunchiului şi ale şoldului. Aproape că mă prăbuşesc, dar mi-e prea teamă să cad.

Clopoţelul sună din nou. Mă mut în camera următoare. Prima sarcină este să mă aşez pe un scaun, faţă în faţă cu un lacheu care joacă rolul unui invitat la petrecere, povestind o istorioară extraordinar de plictisitoare despre grădinărit. Dacă mă aplec sau îmi întorc privirea chiar şi pentru o secundă, o durere cumplită îmi străbate coloana vertebrală.

La următoarea rotaţie trebuie să echilibrez o farfurie de porţelan pe cap şi să parcurg lungimea camerei cu o postură perfectă. După un tur complet, un lacheu îmi pune o a doua farfurie pe cap, apoi o a treia, şi tot aşa.

Dacă scap o farfurie, trebuie să ţin cioburile în mâini în timp ce fac următorul circuit.

Greutatea de pe creştetul capului este mai mare decât mă aşteptam. Sunt la primul meu tur când regina trece pe lângă mine, alunecând uşor şi privindu-ne. Nu înţeleg ce parte din asta o încântă. Suferinţa? Puterea pe care o are asupra noastră? Sau e pur şi simplu atât de plictisită,

după tot acest timp, încât nu se poate gândi la altceva?

Cu vârful papucului de mătase, ridică un colţ al covorului. Tocul pantofului meu se prinde de el şi cad în genunchi.

— Asta nu se face, lady Ivy! O prinţesă trebuie să aibă un echilibru perfect.

Strâng cioburile în mâini, fierbând de furie. Fac un alt tur, atât de furioasă, încât mă împiedic din nou, iar o a

doua farfurie mi se sparge la picioare.

Cioburile îmi lasă mici tăieturi usturătoare de-a lungul degetelor.

Ultima mea rotaţie este un dans popular de una singură. Tortura acestui exerciţiu se dezvăluie rapid: dacă ratezi un pas, genunchii ţi se înmoaie şi cazi la pământ. Cad de patru ori, fiecare cădere fiind mai grea decât cea precedentă. Lacrimi tăcute de durere îmi curg pe obraji.

Probabil suntem la jumătatea celor zece minute când un strigăt mă ia prin surprindere. Cad imediat în genunchi, de parcă mi-ar fi fost tăiat sforile, ca unei marionete. Covorul îmi zgârie pielea prin ciorapii subţiri.

— Destul!

Marion Thome stă în colţul opus al camerei, în zona cu farfuriile de porţelan. O grămadă de farfurii zac sparte la picioarele ei. Lacheul se grăbeşte să adune cioburile şi încearcă să i le pună în mâini, dar Marion nu-i permite. Se dă la o parte şi, cu o mişcare amplă a braţului, răstoarnă grămada de farfurii albe de porţelan stivuite în colţul camerei. Trebuie să fie sute de farfurii, iar acestea cad cu un zgomot puternic ce zguduie podeaua.

Muzica se opreşte. Celelalte fete intră în fugă din camera alăturată. Mâinile ne sângerează. Gâfaim şi suntem transpirate după o oră de efort intens.

— Destul! repetă Marion. Dacă Bram mă vrea de soţie, ştie unde să mă găsească!

Iese furtunos din cameră, lăsând în urmă doar o uşă ce se leagănă şi o tăcere uluită.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Pentru o clipă, ne privim doar una pe cealaltă. Olive îşi bagă degetul arătător în gură, sugând locul unde sângerează. întregul corp îmi este atât de zdruncinat de efort, încât mă prăbuşesc pe o canapea mică, iar Emmy se aşază lângă mine cu un oftat greu.

Ca şi cum nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat, lacheul sună din nou clopoţelul său de aur, semnalând începutul următoarei rotaţii.

Un schimb de priviri trece prin cameră, ca şi cum acelaşi gând ne-ar fi trecut simultan prin minte. Dacă refuzăm să continuăm, nu se poate desemna nici o învinsă, nici o câştigătoare.

— Să spunem că este egalitate? propune Greer.

— Parcă mi-ai citit gândurile, spune Emmy.

— De acord! adaug eu.

— Evident! spune şi Faith.

Olive doar dă din cap, cu degetul încă în gură.

Suntem pe la jumătatea scării când Olive se opreşte brusc.

— Brăţara mea! exclamă ea. Trebuie să se fi desfăcut. Un moment, mă întorc imediat!

în timp ce aşteptăm, mă uit în sus, la copacul care atinge tavanul. Frunzele sale verzi tremură uşor, iar vârfurile abia ating sticla modelată ca un fagure.

M-am simţit nespus de hotărâtă prima dată când am văzut acest copac, în ziua Paradei Pactului. Acum mă simt doar epuizată.

Olive coboară scările într-un salt câteva momente mai târziu.

Mă aşteptam ca lacheii, gărzile regale sau chiar regina să ne oprească, dar ieşim toate şase pe uşă şi traversăm peluza spre căsuţa noastră, fără niciun fel de agitaţie.

Marion ne aşteaptă, stând la masa din sufragerie, unde bucătăreasa a pregătit un prânz impresionant.

Se ridică brusc, cu ochii mari de uimire.

— Ce s-a întâmplat?

Emmy se prăbuşeşte pe scaun şi ia un biscuit.

— Am decis că aveai dreptate.

Ochii lui Marion se umezesc de lacrimi, dar nu spune niciun cuvânt. Faith se aşază lângă ea şi-i pune o mână pe umăr s-o încurajeze.

Prânzul trece în tăcerea tensionată a unor copii care aşteaptă să fie certaţi. Tresărim la cel mai mic scârţâit al podelei, aşteptându-ne la o consecinţă pentru că am părăsit a doua probă a reginei.

La ora ceaiului, se aude o bătaie ascuţită la uşa din faţă. Tresărim.

— Lasă că deschid eu! spun.

în prag stă un lacheu cu un pachet învelit în hârtie maro. Mi-l întinde. Desfac hârtia să arunc o privire şi găsesc o nuanţă de verde dureros de familiară.

Urc scările în fugă spre camera mea.

— Cine era? strigă Olive.

— Doar o scrisoare de la mama!

Arunc cartea pe pat şi rup hârtia, dezvăluind coperta. Cu litere aurite, scrie: Elfii din Insulele Britanice.

Deschid coperta şi găsesc un bilet de la Bram: O

carte despre magie, pentru o fată care deja are destulă. B.

E aceeaşi ediţie pe care am avut-o în copilărie. Pe versoul copertei este o însemnare: Din biblioteca lui EJB, 4 Waters Lane, Alton, Anglia. 1702.

O strâng la piept, savurând mirosul, apoi o ascund sub saltea.

în seara aceasta suntem aşteptate la balul mascat al familiei Welby. Contele şi contesa Welby se numără printre cei mai ti-neri membri ai aristocraţiei şi sunt cun- oscuţi pentru petrecerile lor de tip bacanale. Se spune că balul din seara aceasta nici nu începe înainte de ora zece şi se va întinde până la răsărit.

Căsuţa devine un adevărat uragan de mătăsuri, bijuterii şi pene. Olive aleargă de la camera noastră la a lui Marion purtând doar o cămaşă şi o pereche de aripi de fluture. Spatele enorm din pene de păun al lui Greer este prea mare, şi ea rămâne blocată temporar în scara îngustă. Emmy trebuie să o împingă, şi amândouă râd atât de tare, încât sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi.

între timp, Lottie mă ţine nemişcată în faţa oglinzii, punând cu grijă cristale în părul meu, prins în vârful capului. Chiar foloseşte mici bucăţi de pastă pentru a lipi câteva pe pomeţi şi la coada ochilor.

Rochia mea din seara asta este din mătase albastră ca miezul nopţii, cu mâneci care se lărgesc la încheieturi şi un decolteu îndrăzneţ de adânc. Este brodată peste tot cu un model auriu de constelaţii.

Lottie îmi face semn să mă ridic şi apoi îmi leagă la gât o pelerină care străluceşte cu sute de stele căzătoare.

Piesa finală este o tiară din stele, cu o semilună în mijloc.

Nici măcar eu nu mă pot abţine să nu scot un oftat de uimire când mă văd în oglindă.

— O, Lottie, te-ai întrecut pe tine însăţi!

Zâmbeşte mândră.

— O să leşine când o să te vadă.

îmi reprim un zâmbet, imaginându-mi faţa uluită a lui Emmett într-o sală de bal aglomerată. Apoi îmi şterg imediat gândul, furioasă că mi-a trecut prin minte.

Petrecerea e deja în toi când ajungem. Treptele impunătoare din faţa casei sunt luminate de torţe, iar mulţimea în haine elegante se revarsă în noapte.

Ne ajutăm una pe alta să ne prindem măştile când coborâm din trăsuri. A mea e făcută dintr-o plasă delicată de argint. Masca lui Olive e creată din aripi de monarh şi se asortează perfect cu rochia portocaliu cu negru de fluture. Nuanţa veşmântului se potriveşte cu părul roşcat al fetei.

Mulţimea se desparte când intrăm toate şase în sală. Suntem o privelişte deosebită în costumele noastre. Emmy, la dreapta mea, e îmbrăcată într-un costum de liliac de un negru intens, cu aripi legate de degetele mijlocii, care se extind când îşi întinde braţele.

Marion străluceşte în costumul ei de sirenă, completat cu o tiară din scoici şi perle.

Dar pe Faith o invidiez! Este îmbrăcată ca Julieta, iubita lui Romeo. Rochia ei e cea mai simplă dintre toate, dintr- o mătase caldă, crem, strânsă cu şireturi pe faţă. Poartă o coroniţă aurie pe cap, iar buclele ei castanii îi sunt trase de pe faţă, revărsându-se în cascadă pe spate.

Mă fulgeră cu privirea când mă prinde că o cercetez.

Ca de obicei, nu ni se oferă carneţele de dans precum

A,

celorlalte fete eligibile de vârsta noastră. În schimb, ne facem de lucru pe lângă tumul de şampanie, bârfind despre ceilalţi invitaţi.

Deodată, cineva mă prinde de braţ, şi tresar, total lipsită de eleganţă, direct în braţele Lydiei.

— Ce cauţi aici? o întreb, icnind.

Arată mai bine decât ultima dată când am văzut-o. Obrajii îi sunt mai rozalii, iar părul mai strălucitor. Costumul ei însă este neobişnuit de simplu. Poartă rochia din mătase de culoarea lavandei pe care mama i-a facut-o pentru primul ei sezon, acum doi ani, şi are flori proaspete împletite în buclele blonde.

— Mama s-a gândit că mi-ar prinde bine.

Mama apare în spatele ei, cu tata alături.

îi îmbrăţişez strâns pe toţi, surprinsă cât de mult mă relaxează gestul, şi simt un dorde casă adânc, până în
oase, un dor pe care nici nu mi-am dat seama că-l aveam.

Mama îmi prinde ambele mâini într-un gest conspirativ.

— Cum merg lucrurile?

Sunt tristă că nu-i pot oferi bârfele suculente pe care le doreşte şi refuz s-o împovărez cu temerile mele. Asta e problema cu o mamă care îşi aminteşte totul. Trebuie să fiu atentă la ce îi ofer ca să nu-şi facă griji.

— A fost minunat! Celelalte fete sunt foarte drăguţe, iar prinţul Bram e un adevărat gentleman.

Zâmbeşte, iar eu îmi amintesc din nou că fiecare moment de durere merită pentru bucuria de pe chipul ei.

Sună trompetele, iar uşile se deschid larg când prinţul Emmett şi prinţul Bram intră în sală.

La vederea chipului lui Emmett, simt cum o fisură mi se formează în mijlocul pieptului, iar cele două părţi se războiesc. E vorba despre partea

care vrea doar să fiu o fată cuminte şi o fiică bună, care-şi ajută familia să fie acceptată din nou în societate, şi partea care este aliată cu Emmett şi dispusă să ardă totul pentru a construi o lume mai bună decât asta.

Răsucesc neliniştită inelul de perle al lui Bram pe degetul arătător.

Cu părinţii în faţa mea, mă simt din nou ca un copil, cu o inimă de copil care vrea doar ca ei să fie în siguranţă, întregi şi mândri de mine.

Vocea lui Emmett îmi răsună în minte: „Ai putea fi regină.”

Vicontesa Bolingbroke îmi face semn să mă alătur celorlalte fete acum, că Bram a sosit la petrecere.

Prinţul vine direct spre noi, studiindu-ne costumele. Este îmbrăcat ca un fel de pirat, într-o haină din catifea neagră şi o cămaşă albă, largă, deschisă la gât.

Se întoarce spre părinţii mei şi se prezintă politicos. Mama chicoteşte ca o şcolăriţă, iar tata se uită la el ca la fiul pe care şi l-a dorit întotdeauna.

Bram o ia mai întâi pe Olive la un vals, apoi continuă să danseze cu fiecare dintre noi.

— Te descurci din ce în ce mai bine, spune în timp ce mă roteşte prin sala de bal.

îl privesc în ochi, aşa cum m-a învăţat Emmett.

— M-am antrenat.

Ceasul bate miezul nopţii, iar Bram dispare cu bărbaţii în salonul de la etaj să fumeze trabucuri şi să discute subiecte prea lumeşti pentru urechile noastre delicate.

Au trecut câteva ore şi nu am mai văzut-o pe Lydia. Mă întreb cu amărăciune dacă s-a strecurat acasă fără să-mi spună la revedere.

Petrecerea nu dă semne că s-ar încheia, dar vicontesa Bolingbroke sforăie încet într-un colţ, prăbuşită pe un scaun după prea multe pahare de şampanie.

Mă strecor afară în grădină, unde torţele aruncă umbre lungi peste gardurile vii şi stejarii răsuciţi, căutându-mi sora.

în stânga mea se joacă un croquet zgomotos, dar Lydia nu ar fi acolo, aşa că mă îndrept spre dreapta, unde e mai întuneric şi mai linişte.

— Lydia? strig.

Nu primesc niciun răspuns. Se aude doar foşnetul vântului printre pomii fructiferi şi gardurile vii tăiate în forme de animale sălbatice.

— Lydia?

— Lady Ivy, tu eşti? îmi răspunde o voce masculină.

— Emmett?

Acum îl văd – merge spre mine printre umbre, încadrat de lumina lunii.

— O căutam pe sora mea, îi spun.

— Iar eu te căutam pe tine.

— Oh?

— Vino repede!

Se întinde să mă ia de mână, dar se răzgândeşte şi ascunde mâna în buzunar.

Poartă un pieptar deschis, cu o coroană asortată, uşor strâmbă printre onduleurile închise la culoare. Am renunţat amândoi la măşti acum câteva ore.

Gesticulez spre costumul său.

— Şi ce ar trebui să fii?

— Un prinţ.

Se uită peste umăr şi afişează un zâmbet doar pe jumătate enervant.

— Asta nu se pune – eşti deja prinţ.

— Sunt un prinţ – gesticulează vag cu mâinile – din vremurile de altădată, sau ceva asemănător.

— E cel mai necăutat costum pe care l-am văzut vreodată.

El îşi duce mâna la inimă, prefăcându-se jignit.

— Mă răneşti, Lady Ivy. Nu putem avea toţi norocul de-a purta un costum atât de impresionant ca al tău.

— Eşti impresionat?

îmi măsoară corpul din priviri, apoi îşi ridică ochii spre faţa mea. Mă cutremur, de parcă m-ar fi atins.

— Arăţi ca o stea căzută.

Cuvintele lui nu poartă nicio umbră de amuzament.

Ajungem la poarta grădinii din spatele casei, unde zgomotul petrecerii nu mai e la fel de puternic. Poarta e parţial ascunsă de tufele de trandafiri crescute peste măsură şi umbrită de o salcie.

Emmett întinde mâna prin spatele meu ca să

deschidă poarta, apoi îmi face semn să intru fără el.

— Bram te aşteaptă.

I-am spus că am nevoie de mai mult timp cu fratele lui.

— Mă bucur să văd că ştii să asculţi, îi răspund, dar vocea îmi pare sugrumată.

— Doar mă ştii, îmi răspunde cu o figură împietrită. Mereu sunt ascultător.

Vreau să câştig. Vreau să-l sprijin pe Emmett, să susţin rebeliunea şi să-mi ajut familia. Timpul petrecut cu Bram mă poate ajuta să câştig. Atunci de ce simt că pierd?

Trec prin poartă, iar Emmett dispare în întuneric. N-am puterea să-l privesc plecând.

Bram mă aşteaptă în centrul grădinii ascunse, sub o statuie erodată de vreme a unui înger care suflă dintr-o trâmbiţă.

— Lady Ivy!

Faţa i se luminează când mă apropii.

— O privelişte nespus de plăcută vederii.

— Te aşteptai la altcineva?

— Nu eram sigur ce să aştept. Fratele meu m-a adus aici şi mi-a spus să aştept o surpriză. Trebuie să recunosc că eram puţin emoţionat, având în vedere locul, dar eşti o surpriză mai plăcută decât orice mi-aş fi putut imagina.

Sunt confuză, dar apoi face un gest spre parcela de pământ din apropiere şi văd un strat subţire de ceaţă peste plante şi o tăbliţă înfiptă în pământ pe care scrie degeţel, iar alături acul dracului şi, în spate, salcâm galben.

— Te-a lăsat într-o grădină cu plante otrăvitoare? întreb.

Bram râde, acel râs uşor al lui.

— Fratele meu are simţul umorului.

— Sau poate s-a gândit că nimeni nu ne-ar căuta aici. Am auzit că e isteţ fratele tău.

Chipul lui Emmett îmi apare din nou în minte, cu zâmbetul lui enervant, părul dezordonat şi ochii blestemaţi.

— Ah! zice Bram şi dă din cap cu înţelepciune. Foarte isteţ!

Păr castaniu. O mână puternică pe fruntea mea, alungând febra.

Emmett e doar ceva ce trebuie să-mi alung din gânduri. Pentru el, nu sunt decât un mijloc de a-şi atinge scopul.

— Nu vreau să vorbesc despre fratele meu, spune Bram, iar ochii lui gri sclipesc ca lumina stelelor.

E o culoare pe care n-am mai văzut-o niciodată la cineva.

— Despre ce vrei să vorbim? îl întreb.

— Nu cred că vreau să vorbesc deloc.

îmi ia mâna şi îşi plimbă degetele pe degetul meu arătător. Are mâinile calde.

— Porţi inelul meu.

— Nu l-am mai dat jos.

Inima îmi sare în gât, dar spaţiul dintre noi devine tăcut şi liniştit. Nu simt dorinţă, ci arsura inevitabilului.

Odată, când eram copil, am înotat în mare şi am fost doborâtă de un val. M-am rostogolit în spumă, mi-am zgâriat genunchii de nisip şi am tras apă pe nas.

A fost prima dată când m-am simţit cu adevărat mică, prima dată când am ştiut cum e să fii purtat de o forţă pe care n-o poţi controla.

Acum simt gustul apei sărate în fundul gâtului.

— Ivy!

îmi şopteşte numele ca şi cum ar fi dorit de mult să-l guste.

Apoi face un pas sigur spre mine şi îşi apasă buzele pe ale mele.

N-am mai fost sărutată până acum. E mai cald decât mă aşteptam şi puţin mai umed, de asemenea.

Panicată, rămân locului, dar Bram preia controlul, sigur pe el. E evident că a mai sărutat fete, dar în acel moment nu ştiu dacă îmi pasă.

Mâinile mi se pierd din instinct prin buclele părului său.

El mă trage mai aproape, ţinându-mă cu mâini puternice de talie.

Aştept să simt ceva. Am crezut că voi simţi scântei, clopote de biserică sau flăcări arzătoare. Dar tot ce pot gândi e: Oare fac bine? Trebuie s-o fac bine. Trebuie să-l fac să vrea să mă ia de soţie, altfel îl dezamăgesc pe Emmett. Aş putea dezamăgi întreaga ţară.

Bram se retrage brusc, ca şi cum l-ar durea, şi mă priveşte de sus. Este într-adevăr extraordinar de frumos, iar chipul lui e nepământean. întind mâna şi-i ating vârful

urechii ascuţite, doar pentru că pot. Tresare sub atingerea mea.

Zâmbeşte uşor, iar eu în sfârşit simt ceva: o strângere goală în inimă.

Trebuie să mă prefac, aşa că-i zâmbesc înapoi, apoi îmi aplec capul. Nu cred că sunt în stare să joc rolul de îndrăgostită acum, dar pot să par timidă.

— Trebuie să-mi găsesc sora, şoptesc.

— Te ajut! îmi şopteşte la rândul său, şi am senzaţia că există puţine lucruri pe care Bram nu le-ar face pentru mine.

La colţul casei, văd o siluetă mică, ghemuită pe o bancă.

— Lydia? strig.

îşi ridică uşor capul, şi acum o văd mai bine. Florile din păr i s-au ofilit.

Bram mă urmează până la ea. Lydia are privirea rătăcită pe care o urăsc atât de mult pentru că mă face să mă tem că s-a pierdut din nou şi nu voi supravieţui dacă o pierd pentru totdeauna.

Mă aplec să o pot privi în ochi.

— Lydia, hai să te ducem înapoi la mama!

Clipeşte, revenind parcă în prezent, după ce a rătăcit undeva unde eu nu pot ajunge.

— Oh! murmură ea. Da!

Bram merge de cealaltă parte a ei ca s-o ajute să se ridice.

— Trebuie să fii celebra Lydia, spune el cu amabilitate, cu un ton pe care l-ai folosi pentru a vorbi cu un copil mic.

Ea îl priveşte, de parcă abia acum îşi dă seama că era acolo. Urmează o clipă de pauză, iar eu mă străduiesc să găsesc ceva fermecător de spus pentru a detensiona situaţia, când Lydia îşi

strânge stomacul şi varsă peste pantofii eleganţi ai lui Bram.

— Lydia! exclam.

Bram face un pas înapoi, şocat. Voma stropeşte pietrişul şi ajunge până la stelele brodate pe tivul rochiei mele.

— Lady Benton, eşti bine?

Nu ştiu pe care dintre noi o întreabă. Bram scoate o batistă din buzunarul de la piept şi i-o întinde Lydiei.

Nu o ia. în schimb, mormăie:

— îmi pare rău! O s-o găsesc pe mama, adaugă, apoi fuge înapoi în casa mare înainte ca vreunul dintre noi s-o poată opri.

— îmi pare rău pentru sora mea – oh, şi mulţumesc pentru carte! strig peste umăr, dar sunt atât de ocupată să alerg după Lydia, încât nu sunt sigură dacă Bram mă aude.

Intru în grabă înăuntru, aproape panicată de o combinaţie greţoasă de umilinţă şi îngrijorare. Lumina aurie a lumânărilor îmi înţeapă ochii după întunericul de afară. Ochii îmi ard de lacrimi de ruşine, iar buzele încă mă dor, de parcă ar fi învineţite de sărut.

Bram nu ne urmează, şi nu-l pot condamna pentru asta.

în sala de bal, muzica răsună în continuare, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Vicontesa Bolingbroke încă doarme în fotoliul ei cu spătar înalt, iar celelalte cinci fete stau rezemate de perete, în diverse stări de plictiseală.

Marion pare pe punctul de-a adormi, Olive îşi roteşte capul prin sala de bal, emanând o disperare tăcută, iar Emmy, Faith şi Greer au furat o sticlă de şampanie şi chicotesc, ascunzând

cu greu înghiţiturile pe care le iau în spatele evantaielor de pene.

Pentru o clipă îngrozitoare, pare că Lydia e pe cale să alerge direct prin mijlocul ringului de dans, unde cuplurile se învârt ca nişte titirezi. Am depus atâta efort pentru a reabilita imaginea familiei mele, iar asta ar distruge totul.

Dar, din fericire, virează spre stânga, acolo unde mama mea stă tolănită pe o canapea într-un semicerc, alături de prietenele ei. Lydia se prăbuşeşte pe umărul mamei
noastre, care pare şocată. Ajung la ele câteva secunde mai târziu. Lydia este de neconsolat şi incoerentă.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

Mama nu o întreabă pe Lydia, ci pe mine. Dulcea Lydia, mereu primind prezumţia de nevinovăţie din partea părinţilor noştri. Desigur, mama presupune că trebuie să fi fost vina mea.

— N-am nici cea mai vagă idee, îi spun. Dar m-a umilit în faţa prinţului Bram.

Urăsc furia care mă cuprinde, iar preocuparea pe care o simţeam cu doar câteva secunde în urmă se transformă într-o furie familiară.

Eu şi Lydia, mereu două feţe ale aceleiaşi monede. Suferinţa surorii mele e vărsată pe podea, dezordonată, într-un mod care cere să fie văzută. A mea, îngropată atât de adânc, îmi face paşii mai grei sub povara ei.

De ce nu poate să sufere într-un mod mai acceptabil? De ce nu poate să-şi facă agonia mai adorabilă, iar durerea mai demnă de căsătorie, în timp ce eu mă străduiesc atât de mult?

„Fii mai frumoasă când plângi”, vrea să-i spună partea din mine pe care o urăsc cel mai mult.

Poate că acesta este miezul furiei mele faţă de Lydia. Sunt pregătită să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc pentru a ne salva familia. Sunt uşurată că Lydia, persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lume, va fi cruţată de aceeaşi soartă, şi totuşi îi port pică pentru că mă lasă să fac asta singură.

Mama o ridică pe Lydia în picioare.

— Voi trimite mâine un bilet cu veşti despre sănătatea surorii tale. îmi pare rău, draga mea, nu a vrut să facă asta!

Cum ar putea mama să ştie ceva despre intenţiile Ly- diei, când nici măcar Lydia nu cred că ştie?

Lydia îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi muci şi mă priveşte în ochi.

— Nu am vrut să...

Niciodată nu vrea. Asta e problema.

O iubesc prea mult ca să pot suporta s-o privesc aşa.

Epuizată de întorsătura evenimentelor din noaptea asta, ies pe uşă şi merg spre trăsuri fără escortă. Dacă voi fi certată de vicontesa Bolingbroke dimineaţa, fie.

Trăsura mă lasă în faţa palatului, iar eu traversez grădinile spre căsuţă.

Un şir de nori de furtună s-a ridicat, acoperind aproape

A,

complet lumina lunii şi a stelelor. îmi târăsc rochia grea, brodată cu mărgele, prin iarbă, încercând să ajung la adăpost înainte să înceapă să picure. Aerul miroase a ploaie; nu va mai dura mult.

Mă aşteptam ca înăuntru să fie întuneric şi linişte, cu celelalte fete încă la bal, dar tresar la sunetul materialului ce foşneşte pe iarbă.

Cu coada ochiului, surprind o mişcare ce mă face să sar. Pentru o fracţiune de secundă, cred că sunt celelalte fete întorcându-se de la bal, dar nu e aşa.

Regina Mor păşeşte spre mine, la doar câteva zeci de metri distanţă, cu paşi tăcuţi. Pielea ei palidă are o nuanţă aproape spectrală de albastru în lumina lunii, iar părul întunecat îi cade liber pe umeri.

Poartă o rochie somptuoasă din mătase de culoarea cerului nopţii. în mâna dreaptă ţine un coş perfect nemişcat.

La naiba!

Ca un animal de pradă, ceva primitiv tresare în mine la vederea ei, un instinct uitat de mult care-mi spune să fug.

Ochii ei negri mă fixează.

Deschid zăvorul uşii căsuţei.

— Te rog, nu vrei să intri? spun, pentru că politeţea este singura armură pe care o am.

— Aceasta este casa mea, îmi răspunde cu un zâmbet senin.

Cu toate astea, mă urmează în camera de zi, unde personalul a întreţinut focul în şemineu.

Intrăm chiar înainte ca ploaia să înceapă să bată în acoperiş şi în ferestre.

— Pot să întreb motivul vizitei?

Vocea îmi tremură.

— Nu!

Cer să fie adus ceai, pentru că pare lucrul potrivit, dar nu beau nicio picătură cât aşteptăm. Trebuie să ţin ceaşca strânsă pe picior, ca să nu zăngănească de farfurioară din cauza mâinilor mele tremurânde. Ceasul de pe poliţă ticăie şi ticăie, fiecare secundă scurgându-se parcă mai lent decât precedenta.

Tăcerea agonizantă nu pare s-o deranjeze deloc pe regina Mor. îşi soarbe ceaiul, iar eu mă întreb dacă viaţa eternă seamănă cu aşteptarea. Probabil noi suntem doar o clipă efemeră pentru ea. Mă întreb dacă îşi va aminti măcar prima serie de fete pe care le-a torturat pentru a găsi o mireasă pentru fiul ei. Mă loveşte o senzaţie profund tulburătoare: poate suntem doar prima generaţie din multe.

Poate delirez din cauza lipsei de somn sau poate din cauza temerii că nu voi mai avea altă şansă, dar pun ceaşca de ceai pe masă şi deschid gura să pun o întrebare.

— îmi vei spune care a fost pactul surorii mele?

Privirea i se înfige într-a mea, şi clatină din cap ca o mamă, mereu răbdătoare, dar exasperată.

— Nu voi face asta.

Mai am o întrebare pe vârful limbii. Nu mă pot opri să n-o rostesc.

— Dar ştii unde a fost în acele săptămâni când a dispărut?

De data aceasta răspunde mai încet, de parcă mestecă întrebarea şi nu se poate decide cum să

reacţioneze.

— Desigur că ştiu.

Cuvintele ei îmi cad ca un pumn în burtă. Nu a fost în Lumea Cealaltă, acum ştiu asta cu siguranţă. Unde naiba ai fost, Lydia?

Uşa din faţă se deschide brusc, iar vicontesa Boling- broke şi celelalte fete intră, în sfârşit ajunse acasă de la bal.

Se aud chicoteli, foşnet de mătăsuri şi paşi pe podeaua de piatră.

Apoi se lasă o linişte înspăimântată când intră în camera de zi şi ne găsesc pe mine şi pe regina Mor în faţa focului.

— Aşezaţi-vă! porunceşte ea.

Camera de zi e mică, iar cu atâtea corpuri, devine aglomerată.

Olive se aşază pe marginea fotoliului meu, aripile de fluture ofilindu-i-se în spate. Faith şi Marion se înghesuie împreună pe scaunul de vizavi, tiara de scoici a lui Marion stând strâmb pe capul lui Faith. Greer şi Emmy se aşază pe podea, chiar în faţa focului, iar eu sunt terifiată că penele de păun ale lui Greer vor lua foc de la scânteile din şemineu, dar mi-e prea frică să rup tăcerea tensionată ca s-o avertizez.

— Se pare că nu v-a plăcut jocul nostru de astăzi, spune regina Mor, încruntată. Sunt puţine lucruri pe care le urăsc mai mult decât lipsa de spirit sportiv.

Stomacul mi se strânge de frică. Degetele lui Olive devin albe în timp ce strânge marginea fotoliului.

— Aceste lecţii sunt importante şi mă ajută să vă cunosc, continuă regina. Bram are nevoie de ajutorul meu pentru a-şi alege mireasa. Una

dintre voi va deveni într-o zi o noră extrem de iubită şi nu putem lăsa ceva atât de important la voia întâmplării, nu-i aşa?

Niciuna dintre noi nu răspunde, prea speriate, furioase sau pa-ralizate ca să reuşim să spunem ceva. Dar ea ne fixează cu ochii negri de neînţeles până când Emmy cedează.

— Nu, doamnă!

O imităm într-un cor tremurat.

— îmi dau seama acum, vina a fost a mea, spune regina Mor. Ar fi trebuit să vă ofer mai multe instrucţiuni. Cum poate cineva să joace un joc ale cărui reguli sunt atât de slab definite?

îşi lasă cuvintele să plutească în aer, apoi închide ochii şi inspiră adânc, corpul relaxându-i-se vizibil, de parcă s- ar delecta cu frica noastră.

— Să adăugăm câţiva termeni în plus, bine? Fata cu cel mai mic punctaj la sfârşitul tuturor probelor va avea familia deposedată de titluri şi pământuri. Orice alt act de nesupunere va fi ultimul. E clar?

Sângele îmi îngheaţă în vine. Ne va distruge pe toate dacă nu ne supunem.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI UNU

5

Marion sare în picioare, protestând Greer se înroşeşte la faţă de furie. Olive izbucneşte în lacrimi. Emmy doar râde, isterică, la limita unui ţipăt. Doar Faith pare neatinsă, complet nemişcată, cu mintea hălăduind cine ştie unde.

Regina se apleacă să caute în coşul de lângă ea. Una câte una, scoate mostrele noastre din proba de astăzi şi ni le înmânează.

în diverse stadii de finalizare, sunt pătate de sângele din

A,

degetele înţepate. În mijlocul fiecărei mostre este brodat cu fir roşu un număr.

Pe a mea este un 6. Arunc o privire spre cea a lui Marion, tot un 6. Toate am terminat pe ultimul loc.

Regina îi dă ultima mostră lui Olive, iar eu rămân şocată să văd un 1 strălucind într-un roşu sângeriu.

Mă gândesc la cele petrecute mai devreme, după- amiază, când a fugit înapoi pe scări pretinzând că şi-a pierdut o brăţară. Şerpişorul ăla mic! Nu ştiam că Olive e în stare de aşa ceva. Sincer, sunt puţin mândră.

— Vei merge cu Bram la un bal la contele Doncaster poimâine, înainte să plecăm toţi spre Hampshire. Va fi o vânătoare în weekend.

Regina îşi împreunează mâinile şi ne zâmbeşte larg, arătându-şi toţi dinţii.

— Ce bine o să ne distrăm!

Olive – cu faţa ei dulce, părul roşu şi croasantele! Am fost naive s-o subestimăm.

Uşa se trânteşte în urma reginei când ne lasă singure într-o tăcere tensionată. Căsuţa este mică şi sufocantă. Olive pare că ar vrea să se scufunde în podea.

Se dezlănţuie haosul când Greer se năpusteşte spre ea. Olive ţipă când Greer o apucă de păr, trăgând atât de tare, încât îi dă capul pe spate.

Olive se zbate şi ţipă:

— Luaţi-o de pe mine!

E nevoie de Faith şi de Emmy pentru a o reţine pe Greer, care tremură, cu pumnii plini de păr roşcat.

Olive îşi adună fustele, încercând să fugă spre scări, dar eu îi prind aripile de fluture şi o trag înapoi.

— Să nu îndrăzneşti! îi şuier.

Olive izbucneşte în lacrimi false, suspinând în felul acela pentru care toate am compătimit-o până acum.

— Nu era nicio brăţară, nu-i aşa? întreabă Emmy, mai degrabă trădată decât furioasă.

— Nu înţelegeţi, suspină Olive.

— Ce nu înţelegem? întreb.

Olive ne priveşte pe fiecare, pe rând, apoi izbucneşte:

— îl iubesc!

Faith izbucneşte în râs.

— Cum ai putea să-l iubeşti?

Olive îşi împinge buza de jos în afară.

— Pur şi simplu îl iubesc. A fost dragoste la

prima vedere. Sunteţi toate atât de cinice, ca şi cum asta v-ar face mai deştepte, dar de fapt vă face doar acre.

— Aşa că ce, ne-ai minţit despre o brăţară şi ai terminat mai multe sarcini sus? întreabă Greer.

— Am cântat doar o melodie în plus la pianoforte, se plânge Olive.

— Dar a fost suficient ca să fii înaintea noastră, îi răspunde tăios Greer.

Olive îşi smulge aripile de fluture şi urcă scările tropăind.

— Dă vina pe regină, nu pe mine!

— Treci înapoi! strigă Marion.

Olive se opreşte pe scări, apoi se întoarce şi se aşază jos, cu fundul pe podeaua din salon şi o expresie bosumflată pe faţă.

— Şi acum ce facem? întreabă Marion. Toate am acceptat să participăm ştiind că nu ne vom căsători niciodată dacă Bram nu ne alege, dar n-aş fi fost niciodată de acord dacă aş fi ştiut că familia mea va fi condamnată la sărăcie, sau mai rău, dacă pierd.

— De acord, spune Greer. Mama mea nu va supravieţui.

Emmy dă din cap, aprobator.

— Părinţii mei, fraţii mei... Nu pot să-i dezamăgesc aşa.

— Atunci ce facem? întreabă Marion din nou.

— Am putea s-o înjunghiem pe la spate pe scorpia asta mică şi oribilă, mormăie Faith, întinsă pe podea şi privind tavanul.

— Dacă cineva găseşte o metodă pentru asta, sunt numai ochi şi urechi, glumeşte Marion.

Aproape că mă înec.

— Ce-ar fi dacă am face un pact? propune

Olive, cu o voce mică. Cine câştigă va deveni prinţesă, nu? Ar putea să-i ceară reginei să reconsidere pedeapsa familiilor celorlalte fete.

Urmează un moment de tăcere în timp ce reflectăm la propunerea ei.

— Am putea să-i cerem asta când e într-o dispoziţie bună, spune Emmy.

— în faţa lui Bram! adaugă Greer,

entuziasmată.

„Ai putea fi regină.”

Un sentiment familiar mi se strânge în stomac. Trebuie să câştig, nu doar pentru a-mi proteja familia, ale cărei titluri sunt singura sa protecţie, ci şi pentru a-i proteja pe toţi ceilalţi. Dacă Emmett şi ceilalţi îşi joacă cărţile corect, am putea s-o înlăturăm pe regină, să punem capăt secolelor ei de tortură, iar eu aş putea să mă asigur că toată lumea din această încăpere şi familiile lor sunt în siguranţă.

Este primul moment în care ne-a ameninţat vieţile în mod direct. Dacă răbdarea ei în ceea ce ne priveşte se subţiază suficient încât să-şi dorească să scape complet de noi, nu mai e loc pentru greşeli.

Trebuie să găsesc o cale să-i spun lui Emmett.

— S-a făcut!

îmi întind mâna pentru a o strânge pe a

celorlalte.

— S-a făcut! confirmă Emmy.

— Stai, cum fac băieţii? întreabă Marion.

Apoi scuipă în palmă.

îi urmăm exemplul şi ne lovim mâinile lipicioase, una peste alta. Chiar şi Olive şi Greer. Jăratecul care se stinge în şemineu pâlpâie în timp ce simţim cum se instalează camaraderia,

dar ştiu că aceasta se va destrăma mâine, odată ce Bram va fi în faţa noastră şi realitatea ne va lovi.

— Să câştige cea mai bună fată! spune Marion grav.

— Să câştige cea mai bună fată! răspundem toate.

Balul familiei Doncaster este o treabă categoric plictisitoare. Contele se apropie de 90 de ani, iar conacul său sufocant nu prea încurajează distracţia.

Vicontesa Bolingbroke este în salon, jucând whist cu nişte prietene în vârstă, aşa că plec să-l caut pe Emmett. Nu e genul de eveniment pe care l-ar frecventa de obicei, dar l-am zărit mai devreme, îmbrăcat cu un veston bleumarin, strecurându-se pe o uşă laterală.

Rătăcesc pe un coridor cu uşi închise, departe de zgomotul sălii de bal, când îi aud vocea.

— Emmett? şoptesc.

Nu primesc niciun răspuns, dar aud din nou un murmur jos. Deschid o uşă chiar la timp să-l văd aplecându-se s-o sărute pe Faith Fairchild.

Mă retrag brusc ca arsă, apoi închid uşa în tăcere. Nici Emmett, nici Faith nu şi-au dat seama că eram acolo.

Inima îmi bate nebuneşte când părăsesc holul lung şi, ameţită, ies în grădină să-mi trag sufletul. Pielea îmi pare prea fierbinte. Trebuie să ies afară.

îmi sprijin ambele mâini de balustrada rece de piatră şi- mi şterg ochii care mă ustură. Sunetul sângelui îmi bubuie în cap atât de puternic, încât nu-l aud pe Bram apropi- indu-se.

— Te simţi bine?

Probabil că nu arăt prea grozav, pentru că, atunci când mă întorc spre el, faţa lui perfectă se schimonoseşte de îngrijorare.

Parcă nu mai pot să respir. Nu-mi amintesc ultima dată când nu m-am simţit panicată, cel puţin nu de la Parada Pactelor încoace. Asta a fost întreaga mea viaţă în acest sezon: un înec continuu.

— Respiră! şopteşte Bram. Te sprijin eu!

Trebuie să mă adun. N-am nevoie de Emmett. Pot să fac asta singură.

— Mi-e teamă că mi-am scrântit glezna, îl mint. Poţi să te uiţi?

— Desigur! îmi răspunde.

Celelalte fete îmi aruncă priviri ucigătoare în timp ce prinţul mă conduce înăuntru şi mă aşază pe un scaun. Se apleacă la picioarele mele şi-şi strecoară mâna sub straturile de fustă liliachie ca să-mi rotească articulaţia de câteva ori.

— Te doare? mă întreabă.

— Cred că voi supravieţui, îi răspund. Petrecerea asta este teribil de plictisitoare. E vreun alt loc unde am putea merge?

El se uită în jur.

— Unii dintre bărbaţi vorbeau să mergem la club.

Fiecare gentleman din Londra este membru al unui club privat unde se adună să cineze, să bea şi să joace jocuri de

noroc.

Mă ridic şi o pornesc spre linia de trăsuri din faţă.

— Atunci să mergem!

Bram zâmbeşte.

— Condu tu!

Zâmbesc. Nu mă aşteptam să spună da. Mă ia de mână în timp ce urcăm în trăsura din faţă, fără urmă de ezitare din partea lui.

Odată înăuntru, Bram oftează şi se sprijină de scaunele tapiţate, trăgându-mi glezna în poala lui.

— E bine s-o ţii ridicată, îmi explică.

— Puterea ta de vindecare se extinde şi asupra gleznelor scrântite?

Zâmbeşte strengăreşte.

— Dar e mult mai puţin distractiv decât asta.

îşi plimbă un deget în jurul gleznei mele. Mă ia cu cald, iar obrajii mi se înroşesc.

— N-am apucat să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru carte, schimb subiectul, brusc emoţionată, şi-mi este greu să-l privesc în ochi.

Colţurile gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Sunt doar bucuros că am avut ocazia să fac ceva pentru tine.

— De unde ai luat-o?

Sunt prea curioasă ca să nu întreb.

— De la un prieten vechi.

Trăsura încetineşte pe măsură ce ne apropiem de clubul lui. Asemenea celorlalţi din familia regală, Bram este membru al clu-bului Kendall’s, care la exterior arată ca oricare dintre casele luxoase din Mayfair, dar se întinde pe tot cvartalul.

Am auzit un zvon că proprietarul, lordul Bexham, a făcut un târg pentru şanse mai bune la

pariuri şi a renunţat la păr. El neagă, dar l-am văzut fără pălărie şi sunt tentată să cred.

îmi întind gâtul, urmându-l pe Bram, şi încerc să absorb totul. Tavanele decorate cu grinzi din lemn sunt punctate cu candelabre de cristal, iar pereţii sunt acoperiţi cu opere de artă reprezentând câini de vânătoare şi cai eleganţi. în general, prezenţa femeilor nu este îngăduită în astfel de locuri, dar nimeni nu-i va spune asta prinţului de Wales. Mâine, oraşul va vui din pricina zvonurilor legate de prezenţa mea aici, şi, pentru prima dată, abia aştept! Să ştie tot oraşul că sunt favorita lui.

— Să cer să ni se aducă cina? mă întreabă Bram. Putem folosi una dintre camerele private.

îmi adun fiecare picătură de falsă încredere pe care o am. Trebuie să fie cât mai public posibil.

— Nu! Vreau să mă înveţi să joc poker.

Bram se uită în jos la mine şi zâmbeşte.

Sala dedicată jocurilor de cărţi devine tăcută în momentul în care intru la braţul lui.

Zâmbesc dulce şi clipesc pentru a îndepărta fumul de trabuc care îmi arde ochii. Bram îi cunoaşte pe toţi. Străbate camera, bătând bărbaţii pe umăr.

— Ce mai face soţia ta? îl întreabă pe un bărbat mai tânăr, cu joben.

— Mai bine, mulţumesc, Maiestatea Voastră!

Mă uit la Bram.

— Ce ai făcut?

— Am trimis un medic privat să o consulte. Nimic important, doar un favor prietenesc.

Un alt bărbat se apropie.

— Soacra mea a adorat tufa de azalee pe care ai plantat- o. Vorbeşte întruna despre ea.

Bram dă din mâini, de parcă ar fi fost nimic.

— Transmite-i salutările mele!

— Soacra lui? şoptesc încetişor.

— Ducesa de Marlborough. O văduvă mai mult imobilizată la pat, dar un geniu absolut la puzzle-uri. Mai trec pe la ea din când în când. M-am gândit să-i ofer ceva frumos de privit de la fereastră.

Ne aşezăm la una dintre mesele cu postav verde. Camera, ai cărei pereţi sunt acoperiţi cu lambriuri din lemn închis la culoare, are pe podea un covor din pluş bordo.

Sunt în jur de o duzină de mese, toate înconjurate de bărbaţi cu cravate apretate şi haine impecabil croite. îi recunosc pe câţiva dintre vechii prieteni şi parteneri de afaceri ai tatălui meu.

Bram îi salută călduros pe ceilalţi bărbaţi de la masa noastră.

— Ah, Perkins!

Se uită la bărbatul de lângă noi, apoi face semn unui chelner. Ştie ce bea fiecare, comandă pe rând pentru toţi, apoi ajunge la mine.

— Şampanie, nu-i aşa?

Chelnerul se grăbeşte să plece, dar Bram pocneşte din degete, iar un vin roşu-închis apare ca prin minune în paharul de apă al lui Perkins.

Perkins ia o înghiţitură, apoi face o grimasă.

— De ce e acru? întreabă el.

Toată lumea izbucneşte în râs.

Bram ridică din umeri cu bunăvoinţă.

— Mă tem că darurile mele sunt limitate,

Perkins!

Dintr-un colţ îndepărtat se aude un strigăt.

Cineva ţipă.

— Ce se întâmplă acolo? întreb şi gesticulez

spre jocul care pare să fi luat o întorsătură neplăcută.

— Nu-ţi face griji! spune Bram pe un ton încordat.

Dealerul ne pasează cărţile.

Un fulger de mişcare. Bărbatul care striga la cealaltă masă se aruncă la picioarele lui Bram. îşi ţine mâinile împreunate în rugăciune şi capul pe genunchii lui Bram.

— Te rog, te rog, Alteţă! Vorbeşte cu mama dumitale pentru mine. Voi face orice!

Bram se ridică.

— Nu este nici locul, nici momentul potrivit. Afacerile mamei mele sunt doar ale ei.

Un paznic îl apucă pe bărbat şi-l trage departe de Bram.

— Te rog! strigă el în timp ce este tras afară din cameră. Am făcut târgul pe 23 iulie 1826. M-a ruinat! Mi- am pierdut deja familia. Proprietatea este tot ce mi-a mai rămas. M-a înşelat! Cere-i milă!

Activitatea din sala jocurilor de noroc reîncepe imediat, de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat.

A,

— îmi pare rău că a trebuit să vezi asta! spune Bram, grav.

îmi pun mâinile pe marginea netedă a mesei ca să le împiedic să tremure.

— Se întâmplă des aşa ceva?

în ochii lui se strecoară o umbră de tristeţe.

— Nu sunt de acord cu toate lucrurile pe care le face mama, dar oamenii ăştia îşi fac singuri înţelegerile. Nu pot să-i ajut.

— Sunteţi pregătiţi, domnilor? întreabă dealerul. Şi... doamnă, adaugă el stângaci.

— Vă rog, continuaţi, răspunde Bram, calm.

îmi pun mâna pe genunchiul lui Bram sub masă, mai disperată ca niciodată să-i câştig afecţiunea. Nu suport să mă gândesc la Emmett acum, dar, dacă are dreptate, iar eu sunt singura speranţă de-a pune capăt acestui lucru, nu pot da greş.

— Asta care e? întreabă lord Cutare sau Cutărică, în timp ce cărţile sunt din nou împărţite.

— Lord Hambleton, permiteţi-mi să v-o prezint pe lady Ivy Benton, răspunde Bram scurt.

înclin uşor din cap, dar lordul Hambleton se întoarce la căr-ţile lui.

— Cealaltă mi se părea mai drăguţă. Fata lui Trummer, nu-i aşa? Sau balerina fratelui tău?

Privirea lui Bram se întunecă.

— Nu aşa te porţi în faţa unei doamne.

— Ei bine, oricum n-ar trebui să fie aici, nu-i aşa? mormăie lordul.

Pieptul îmi arde de jenă, dar continui să zâmbesc dulce. Dealerul întoarce prima carte.

— Reaminteşte-mi ce este un tuli house, îi şoptesc lui Bram ca un pretext să mă apropii de el.

— Trei de acelaşi fel şi două de alt fel, îmi şopteşte Bram înapoi. Putem pleca dacă vrei.

îi pun o mână pe braţ.

— Nu, nu, aş vrea să rămân!

Ne învârtim în jurul mesei, plasând pariuri. Mâna mea este slabă, dar pot să blufez.

— Accept!

— Pe banii cui? întreabă cu dispreţ lord Hambleton. Linia de credit a tatălui tău a fost tăiată acum ani de zile.

— Destul! spune Bram cu răceală.

— Nu trebuie să mă aperi, răspund. Are dreptate!

— Joacă pe contul meu şi o vei trata cu respectul pe care îl merită, spune Bram suficient de tare, încât capetele se întorc prin încăpere. Accept!

Dealerul trage o altă carte. Regina de cupă. Trecem din nou în jurul mesei, în tăcere tensionată. Ridic miza. Lordul Hambleton pufneşte zgomotos.

— Poate să cheltuiască fiecare şiling pe care îl am, spune Bram. Ceea ce, dacă-mi amintesc corect, este cu câteva milioane mai mult decât ai tu.

Renunţ la următoarea rundă. Mâna mea e slabă, şi nu am nevoie ca Bram să mă apere.

Bram şi Hambleton continuă schimbul pentru o

vreme,

A,

dar Hambleton câştigă în cele din urmă. îşi întinde ambele braţe ca să tragă potul de jetoane spre el, moment în care observ ceva în mâneca lui.

Fără să stau pe gânduri, mă aplec şi scot un as din căptuşeala de mătase a jachetei lui. Cei de la masă încremenesc.

— Trişai, spun.

— Târfa! mârâie Hambleton.

Se aude un zgomot puternic în spatele meu când un scaun se răstoarnă, iar Bram se năpusteşte asupra lui Hambleton, izbindu-l de masă şi făcând jetoanele să zboare în toate direcţiile. Bram îl loveşte o dată în faţă, apoi încă o dată. Nasul lordului se crapă, împrăştiind un şuvoi de sânge peste cărţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI DOI

5

Bram! strig, apoi mă arunc în spatele lui, încercând să-l trag înapoi.

— Ivy!

Mă întorc şi-l văd pe Emmett alergând spre noi prin încăpere.

îşi face loc prin mulţimea care s-a strâns şi mă ridică de pe Bram, apoi mă aşază în siguranţă înainte de a-l trage pe Bram de pe lord Hambleton.

— Ce se întâmplă? gâfaie Emmett, cu ochii sălbatici, stând între Bram şi lordul Hambleton cu braţele întinse.

Lordul Hambleton a reuşit să lovească o singură dată, dar asta i-a despicat buza de jos lui Bram, care îşi linge firicelul de sânge.

— I-a spus lui Ivy că-i o târfa.

Ochii lui Emmett strălucesc de furie şi-l loveşte pe lordul Hambleton drept în faţă. Bărbatul se clatină înapoi şi se prăbuşeşte peste masă.

Se aude un fluierat, iar managerul clubului, un bărbat corpolent în jur de cincizeci de ani, intră vijelios în încăpere.

— Ajunge! tună el. Cred c-ar fi mai bine să plecaţi, Alteţele Voastre.

Bram îşi ia haina de pe spătarul scaunului şi îşi şterge sângele de pe încheieturile degetelor.

— Cu plăcere.
Urcăm toţi trei într-o trăsură.

— Nu trebuia să faceţi asta, le spun amândurora. Sunt perfect capabilă să trag şi eu nişte pumni.

Nu adaug că singura persoană pe care am lovit-o vreodată este Lydia şi că n-am mai făcut asta de când aveam zece ani, dar sunt destul de încrezătoare că aş putea.

— Nu e prima bătaie în care ne-am băgat, spune Emmett.

— Nici măcar prima bătaie în acea cameră, adaugă Bram.

îşi linge buza de jos despicată, iar aceasta se vindecă chiar sub ochii mei.

îmi observă expresia şocată şi râde.

— Unul dintre cele mai bune trucuri ale mele.

îşi coboară privirea spre rochia mea.

— O, nu, te-am murdărit de sânge!

Chiar deasupra inimii se vede o mică pată, probabil de când m-am aruncat în spatele lui Bram.

— Nu-ţi face griji! îi spun. Am deja o mulţime de pete acum.

Bram îşi plimbă degetul arătător peste veşmântul meu, pata dispare, iar rochia mi se transformă dintr-un liliachiu pal într-un vişiniu intens.

— Culoarea asta îţi scoate mai bine ochii în evidenţă.

Zâmbeşte.

Lămpile cu gaz pâlpâie la uşile palatului. Emmett merge direct înăuntru, lăsându-mi un moment furat alături de Bram.

— Mulţumesc! îi spun. Nu trebuia să-mi aperi onoarea în seara asta. Am fost cam… târfa.

Bram râde.

— Merita, şi oricum căutam o scuză să-l lovesc de ceva vreme. Mi-ai făcut un serviciu.

Face un pas mai aproape, iar faţa îi e atât de desăvârşită, încât încă mă face să-mi pierd echilibrul. E ca şi cum sunt mereu pe picior greşit în prezenţa lui. Se uită la mine, apoi privirea îi coboară spre buzele mele. închid

ochii când se apleacă, dar buzele lui abia îmi ating partea superioară a pomeţilor.

— Noapte bună, lady Ivy!

Traversez peluza, cu faţa arzând de jenă.

Sunt aproape de căsuţă când aud paşi pe iarba udă în spatele meu.

Mă întorc, sperând să-l văd pe Bram, pregătit să mă sărute cu adevărat de data asta, dar mă dezumflu când dau de Emmett. Probabil că vine la Caledonia Cottage ca s-o aştepte pe Faith şi să termine ce au început mai devreme.

Merg repede, sperând că va renunţa, dar el începe să alerge uşor în urma mea.

— Mai încet!

— Ne urmăreai?

încetineşte când mă ajunge din urmă, mergând în pas cu mine.

— Şi ce dacă?

— N-ar fi trebuit să faci asta în seara asta, îi spun.

Emmett râde stânjenit.

— Din păcate, eu întotdeauna întâi lovesc şi pe urmă gândesc.

Dar nu sunt sigură dacă îl cred. Se gândeşte atât de mult la toate, că parcă îl văd cum se încurcă mereu în propriile gânduri.

Mă întorc spre uşă, dar Emmett întinde mâna spre mâneca mea, atingând-o uşor, dar fără să mă prindă.

— Pari supărată pe mine.

— Nu sunt supărată.

Nu sunt. N-am absolut niciun motiv să fiu supărată pe Emmett pentru că a sărutat-o pe Faith în seara asta.

încheieturile lui Emmett sunt deja vânăt-

albastre, ca violetele.

— Te doare?

îi fac semn către ele, disperată să schimb subiectul.

El îşi trece degetul mare peste pielea pătată.

— Pot să-l rog pe Bram să le vindece mai târziu.

Ochii i se mijesc, de parcă ar vrea să vadă prin mine.

— Eşti sigură că nu eşti supărată?

Deschid larg uşa căsuţei. Prefer să înfrunt furia celorlalte fete – care, fără îndoială, sunt supărate pe mine pentru că l-am furat pe Bram – decât să mai petrec încă o secundă uitându-mă la faţa lui Emmett De Vere.

— Niciodată, dar niciodată n-am fost mai bine ca acum. El opreşte uşa cu piciorul.

— Bine. Pentru că totul merge conform planului. Până acum, singura persoană pentru care a dat vreodată o lovitură a fost pentru mine.

Următoarele două zile sunt un haos absolut. Suntem duse degrabă la croitoreasă pentru modificări de ultim moment a garderobei de vânătoare, vicontesa Bolingbroke organizează o lecţie de etichetă de urgenţă despre cum să ne comportăm pe drum, iar în tot acest timp noile condiţii impuse de regină planează deasupra noastră ca nişte nori de furtună.

în noaptea aceea, imaginea lui Emmett de la bal îmi revine în minte. Am un somn agitat, visând felul în care Emmett o ţinea pe Faith de talie când a sărutat-o.

Mă gândesc la părinţii mei, care s-au căsătorit din dragoste şi ne-au condamnat la o viaţă de instabilitate; la Olive, care oftează atât de deschis

după Bram, încât îmi este ruşine de ruşinea ei; la Faith şi la paharul de cristal pe care i l-a aruncat lui Emmett în cap. Dragostea nu poate exista pentru mine. Refuz să devin atât de nesăbuită.

Mama îmi trimite un bilet, aşa cum a promis, cu veşti despre Lydia. Scrie doar: Sănătatea surorii tale s-a îm-

A,

bunătăţii considerabil. Iţi duce dorul, iar noi toţi îţi dorim mult succes. Cu sinceritate, mama ta devotată.

îmi trimite, de asemenea, un decupaj dintr-un ziar, un articol intitulat PRINŢII SE ÎNCAIERĂ LA CLUBUL KENDALL'S. Este o relatare cu iz de senzaţional a eveni

mentelor, dar se menţionează prezenţa mea şi se pune întrebarea dacă nu cumva acest lucru înseamnă că prinţul Bram şi-a prezentat deja favorita prietenilor săi de la club. Pe margine, mama a scris: Bravo!

Este un articol perfect, cu suficientă intrigă cât să devin interesantă, dar fără să ating pragul unui scandal adevărat.

împăturesc scrisoarea şi articolul, şi le ascund în spatele cărţii Elfii din Insulele Britanice, alături de hărţile pe care le-am furat din cărţile din salon. Le-am rupt din atlase când toţi ceilalţi dormeau.

Le studiez la lumina lunii, planificând cele mai bune rute. Mi-am învăţat lecţia în noaptea în care am plecat s-o caut pe Lydia şi n-am de gând să fac aceeaşi greşeală de două ori.

Citesc şi cartea, redescoperind magia pe care o simţeam în copilărie printre paginile ei. Mă transportă înapoi la vatra caldă a doamnei Osboume. Cartea a fost tipărită cu peste două sute de ani în urmă, în timpul domniei reginei Mor,

mult după ce informaţiile despre semenii ei au fost interzise. Nici măcar nu este menţionată, de parcă autorul spera că, ignorând-o, conţinutul cărţii va fi mai puţin incriminator. Fiecare informaţie este ascunsă în poveşti pentru copii. Citesc un pasaj pe care probabil l-am auzit de o sută de ori în copilărie – despre un bal al elfilor la sol- stiţiul de vară şi fata umană ademenită acolo –, când o frază îmi atrage atenţia: „Deşi vinul elfilor era dulce, nimic nu era mai dulce decât dragostea unui muritor.”

Emmett ar fi, probabil, furios pe mine dacă ar şti ce plănuiesc, dar, dacă totul merge conform planului, nu va afla niciodată.

Marţi seara, Olive se întoarce de la cina ei privată cu Bram de parcă ar pluti. Intră în salon, unde jucăm o partidă lipsită de entuziasm de vist, şi se prăbuşeşte pe canapea.

— M-a sărutat!

Chicoteşte şi dă din picioare.

— Nu-mi vine să cred că m-a sărutat!

Tăcem cu toatele. Greer strânge cărţile atât de tare în mâini, încât le şifonează. Ceva asemănător cu ruşinea mă face să ard. Am fost atât de naivă, încât să cred că momentul cu Bram din grădină însemna că sunt specială? O fi Bram prinţ, dar totodată este doar un băiat.

— O să vă fac domnişoarele mele de onoare când o să câştig, spune Olive.

— Du-te naibii, Olive! îi răspunde Faith.

Marion dă din cap aprobator. Greer lasă cărţile jos şi urcă scările, iar noi toate o urmăm.

Drumul spre Hampshire e noroios şi pare că nu se mai termină. înghesuite în diligenţe trase de echipaje de câte patru cai, ne în-dreptăm spre sud-estul Londrei într-o călătorie de o zi, în timpul căreia nervii îmi sunt încordaţi la maximum.

încercăm să scăpăm de plictiseală cu jocuri de genul „Eu spionez” privind pe geam, dar vedem doar copaci şi sate cu acoperişuri de stuf. Emmy adoarme sprijinită de fereastră, iar Marion şi cu mine scoatem caietele de schiţe şi nişte bucăţi mici de cărbune pentru a face timpul să treacă mai uşor.

Fără să-mi dau seama, mâna mea conturează capul ridicol al lui Pig, câinele.

— Ce e asta? întreabă Marion, aplecându-se să-mi vadă foaia din capătul trăsurii.

— Un câine, îi răspund.

— E oribil! comentează ea.

Mototolesc foaia şi i-o arunc, iar râsul nostru umple trăsura.

Soarele auriu coboară dincolo de copaci când ajungem în tabăra de vânătoare.

Personalul de la palat a transformat peste noapte sălbăticia din Hampshire într-un mic oraş. Corturi elegante din pânză au fost ridicate pe platforme din lemn. Drapele vesele roşii şi albe împodobesc întreaga tabără, iar focul central străluceşte impunător. Sunt grajduri pentru cai şi cuşti pentru câinii de vânătoare.

Lacheii ne conduc spre cortul nostru, dotat confortabil cu şapte paturi.

Vicontesa Bolingbroke este deja acolo când ajungem, aşezând o cuvertură roz pal, cinci perne de dimensiuni diferite şi un mileu dantelat pe patul ei.

— Cum se aşteaptă să trăim în asemenea condiţii? oftează ea.

Tivul rochiei sale de călătorie este acoperit de praf, iar coafura albă, de obicei impecabilă, pare dezumflată.

Angajaţii ne aduc cuierele, pline cu tot ce ne trebuie pentru o petrecere de vânătoare de weekend. Fiecare dintre noi a fost echipată cu rochii sport. A mea are un palton elegant din tweed de un verde primăvăratic, prins în talie cu nasturi aurii. Greer alege patul de lângă al meu. E deosebit de tăcută de la vizita reginei încoace. Mă uit la ea şi-i ofer un zâmbet timid. Mi-l întoarce, iar în momentul acela am senzaţia că gheaţa se topeşte. E nevoie de mai multă energie să fiu supărată pe ea şi nu ştiu dacă mai am puterea necesară.

Răsună un corn de vânătoare, iar noi ne scoatem capetele afară din cort pentru a vedea sosirea grupului de vânătoare. Bram şi Emmett taie centrul taberei călare pe

A,

caii lor. Îi recunosc pe câţiva dintre fiii de duci şi

baroni printre prietenii lor, feţe familiare de la petrecerile din acest sezon şi colegi din echipa de canotaj.

întâlnesc privirea lui Emmett şi a lui Bram în timp ce trec pe lângă cortul nostru. Bram zâmbeşte larg – un zâmbet cald şi mo-lipsitor. Expresia lui Emmett este, previzibil, de nepătruns, cu gura strânsă într-o linie dreaptă.

Ne schimbăm în rochii de seară şi ne întâlnim pentru cină la şirul de mese lungi care şerpuieşte printre copaci.

Ca fete tinere, necăsătorite, suntem plasate în capăt, sub ochiul mereu vigilent al vicontesei Bolingbroke.

întreaga excursie este organizată în cinstea celei de-a nouăsprezecea aniversări a lui Bram, care urmează peste câteva zile.

La jumătatea cinei, Bram se ridică în picioare, ţinând un pahar de cristal în mână.

— Dacă îmi permiteţi, aş vrea să propun un toast. Fiecare dintre voi m-a primit şi m-a îmbrăţişat ca pe unul de-al vostru, dar în seara aceasta sărbătorim aşa cum facem acasă. Noroc!

Ridică mâinile, iar câteva zeci de globuri de lumină, fiecare într-o nuanţă palidă de aur sclipitor, se înalţă în aer, acoperind pădurea în scântei strălucitoare. O melodie veselă se strecoară pe o adiere, iar cineva scoate o vioară pentru a acompania ritmul.

Toţi ovaţionează, iar paharele se ciocnesc peste masă.

— în cinstea lui Bram!

După ce desertul este servit, Bram se plimbă de-a lungul mesei, întâmpinându-şi oaspeţii cu un zâmbet larg şi bătându-şi prietenii pe umăr.

Emmett rămâne aproape de el, tăcut şi posomorât, contrapunctul constant al fratelui său, ca de obicei.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit să-mi sărbătoriţi ziua de naştere! Ce norocos sunt să vă număr printre binecuvântările din acest an! spune Bram, ajungând la masa noastră.

Olive îl priveşte zâmbind, de parcă ar fi agăţat luna pe cer cu mâna lui. Surprind o subtilă privire ironică schimbată între Faith şi Mar ion. De când regina a schimbat regulile, ceva s-a schimbat între noi, luciul prefăcut începând să se ciobească.

Mă aplec spre Bram,

— La mulţi ani! Ai primit vreun cadou bun anul acesta? îmi zâmbeşte.

— Pe acesta.

— Petrecerea?

Clatină din cap.

— Tu! Aici!

îl lovesc uşor pe umăr, luând-o ca pe o glumă, dar tot simt cum un roi de fluturi îmi invadează stomacul.

Petrecerea continuă până în zori, dar noi ne retragem la culcare cu mult înainte, când vicontesa Bolingbroke declară că nu este demn de o doamnă să stea trează după

A,

miezul nopţii. În realitate, cred că pur şi simplu voia să doarmă, dar nimeni nu protestează, epuizate după călătoria lungă.

Din cortul nostru, îi auzim pe prietenii lui Bram vorbind şi dansând ore întregi.

Dorm agitat, reluând în minte planul pentru a doua zi. Parcurg ruta mental iar şi iar.

în dimineaţa următoare, o cameristă mă îmbracă într-o

A,

rochie de catifea verde pentru vânătoare. În timp ce fetele celelalte se pregătesc, mă prăbuşesc teatral pe pat şi declar că sunt prea slăbită pentru festivităţile zilei. Nu este considerat potrivit ca fetele să participe la vânătoarea de cerbi, dar urmează să însoţească grupul călare pentru un prânz pe câmp şi apoi o cină festivă înapoi în tabără.

Vicontesa Bolingbroke îşi pune o mână osoasă pe fruntea mea şi clatină din cap dezaprobator.

— Ai într-adevăr febră.

— Vă rog să nu rataţi distracţia din cauza mea, îi răspund slăbită. Sunt destui servitori în tabără care să aibă grijă de mine.

Vicontesa se uită la mine şi apoi la celelalte fete,

care aşteaptă nerăbdătoare la intrarea cortului. Face calculul; este preferabil să lase o fată pe cont propriu decât cinci.

— Te rog să-i chemi dacă ai nevoie de ceva, îmi răspunde ezitant. Ne întoarcem până la apus.

O salut în glumă, dar ea nu găseşte deloc amuzant gestul.

Din afara cortului se aud zăngănitul frâielor şi lătratul câinilor, nerăbdători să înceapă vânătoarea. Apoi tabăra devine liniştită şi nemişcată, lăsându-ne în urmă doar pe mine şi o mână de angajaţi.

Sar din pat, îmi leg grăbit cizmele şi iau cartea şi hărţile din locul în care le-am ascuns, la fundul cufărului. Trebuie să mă mişc repede dacă vreau să mă întorc înainte de apus.

Ieşirea din spate este mai aproape de grajduri, aşa că mă furişez pe la spatele cortului şi mă strecor încet spre padoc.

Caii au fost luaţi la vânătoare, cu excepţia unuia de povară, un animal bătrân cu care va trebui să mă descurc. îi iau frâiele în mână.

— Bună, băiete! îi şoptesc.

O creangă trosneşte în spatele meu, şi mă întorc brusc.

— Pleci undeva? mă întreabă Emmett, stând acolo cu un zâmbet şiret, îmbrăcat în pantaloni de vânătoare şi cu părul ondulat ciufulit. Ţine un coş în mână, de parcă neam fi dat întâlnire pentru un picnic.

— Nu mai face asta! şuier la el. M-ai speriat de moarte.

— Ce faci? întreabă el.

— Sunt bolnavă.

îşi întinde mâna şi-mi atinge fruntea. Mă retrag

brusc de sub atingerea lui.

— Sunt bucuros să te anunţ că ai parte de un miracol. Pari complet vindecată.

— Dar tu ce faci aici? N-ar trebui să fii în fruntea grupului de vânătoare?

— Niciodată nu mi-a plăcut vânătoarea. Se pare că am fost amândoi atinşi de aceeaşi boală, pentru că şi eu m-am simţit rău de dimineaţă, dar acum, dintr-odată, sunt vindecat.

— Te rog, lasă-mă în pace!

— Deci eşti supărată pe mine.

Nu sunt supărată pe el. Sunt supărată pe mine.

— Nu sunt supărată! Dar am întârziat.

Emmett ia frâiele calului şi începe să-l prindă la un car.

— Nu te las să călătoreşti singură, aşa că mai bine îmi spui ce plănuieşti în timp ce mergem.

— Nu pot să te conving să renunţi la asta?

— Ori cu mine, ori deloc, mă tem. Cavalerismul şi toate cele.

Oftând iritată, întreb:

— Ce ai în coş?

— Nu sar peste prânz, indiferent ce aventură nebună ai plănuit.

Mă urc lângă el, şi pornim, ieşind din tabără pe un drum de ţară prăfuit.

îi întind harta, iar el o studiază îndelung.

— Ce-i asta? mă întreabă.

îi întind şi cartea. El îşi plimbă degetele peste copertă.

— Elfii din Insulele Britanice, citeşte. De unde ai asta?

— De la Bram.

îi explic totul despre bucătăreasa noastră, despre cum mi-a dăruit Bram cartea şi, apoi,

despre ideea pe care mi-a dat-o.

— Teoria ta despre Regina Lunii Mai este bună, dar complet lipsită de susţinere. Dacă urmează să mizăm totul pe ea, trebuie să vorbesc cu o a doua sursă, îi spun.

Ceea ce nu-i dezvălui este partea care mă ţine trează noaptea. Dacă urmează să manipulez pe cineva atât de bun ca Bram, încât să fugă cu mine, trebuie să fie dintr-un motiv solid.

M-arn gândit să-i scriu lui Ethel despre asta, dar sunt aproape sigură că valeţii citesc scrisorile pe care le trimitem, iar riscul e prea mare.

Când Bram mi-a dăruit cartea şi mi-a spus că e de la „un prieten”, ideea a prins rădăcini. Proprietarul original este, cu siguranţă, mort de mult, dar există o şansă ca prietenul lui Bram să mai trăiască la adresa notată cu cerneală pe interiorul copertei sau poate că alte cărţi au rămas acolo.

— Când aveai de gând să-mi spui? mă întreabă Emmett.

— Plănuiam să-ţi spun seara trecută, dar păreai destul de ocupat cu Faith.

Este din cale afară de meschin şi n-ar fi trebuit s-o spun. Nu-mi aduce niciun beneficiu, iar el nu-mi merită răutatea. Are dreptul să sărute pe cine doreşte.

Emmett îşi strânge buzele, dus pe gânduri, apoi, când pricepe, i se luminează chipul.

— La acel simulacru de petrecere al contelui Don- caster? Când ai...?

— Am plecat să te caut şi te-am găsit... ocupat.

Am din nou sentimentul acela oribil, cel care-mi face pielea să ardă peste tot şi mă împiedică să respir normal.

— O! suspină Emmett. Nu este ceea ce crezi.

— Nu cred nimic. Nu e treaba mea.

— Faith iubeşte pe altcineva, oftează Emmett.

— O, desigur! Lasă-mă să ghicesc! Cineva i-a pus piedică, iar gura ei s-a lovit de a ta.

Emmett îmi aruncă o privire piezişă.

— Faith m-a sărutat ca să se asigure că simte ceva diferit. Nu trebuie să mă crezi, dar îţi promit, nu a însemnat nimic.

— Bine!

Urăsc cât de copilăreşte sună răspunsul meu.

— Nu te-am minţit niciodată. Şi n-am să încep acum.

Bătrânul cal de povară îşi târăşte copitele încet.

Ajungem la marginea târgului cu mult înainte de prânz şi ne oprim pe marginea drumului pentru a adăpa calul şi a mânca jumătate dintr-o pâine pe care Emmett a strecur- at-o de la micul-dejun.

Cărările devin din ce în ce mai înguste pe măsură ce ne afundăm în pădure, unde copacii cresc atât de des, încât

blochează lumina, iar lumea pare să capete câteva nuanţe mai întunecate.

Ne afundăm tot mai adânc în inima pădurii străvechi. Este ceva ciudat în aceste locuri, o senzaţie care-mi dă fiori.

— Nu se aude cântec de păsări, spune Emmett, dându- şi seama de asta în acelaşi moment ca mine.

Tăcerea este absolută, întreruptă doar de paşii grei ai calului nostru pe drum.

— Nu e un semn bun, zic.

— Nu cred în semne, răspunde Emmett, dar încheieturile lui albe, după cât de strâns ţine frâiele, îl contrazic.

Ajungem la o cotitură bruscă în drum, iar calul fornăie şi îşi înfige copitele în pământul moale, oprindu-se din mers. Emmett sare din trăsură şi îşi pune o mână liniştitoare pe gâtul animalului.

— Sst, ce s-a întâmplat? întreabă el.

Emmett trage de frâie, îi oferă un măr, apoi trage din nou. Calul refuză să meargă mai departe.

Nu foloseşte un bici. Simt o căldură ciudat în inimă.

— Cred că de aici suntem pe cont propriu, îmi spune.

îmi ridic fustele şi sar din trăsură, refuzând mâna pe care mi-o întinde.

— Acum crezi în semne? întreb.

Mergem în tăcere, cu nervii întinşi, preţ de zece minute, până când ajungem la o casă de piatră, în cea mai întunecată parte a pădurii. Cuvântul „casă” e poate prea generos. Probabil a fost cândva o locuinţă măreaţă, dar pădurea pare să se străduiască din răsputeri să o recupereze. E

complet acoperită de un muşchi verde-cenuşiu atât de umed, încât pare să picure de pe pietre. Ce a fost odată o grădină este acum o încurcătură furioasă de spini şi iederă pe jumătate moartă, care se caţără ca un animal disperat peste ceea ce au fost cândva paturi de flori aranjate în modele complicate.

Ne apropiem cu precauţie de gardul putrezit, unde vopseaua abia mai este vizibilă pe lemnul erodat. Emmett întinde mâna spre poartă, iar întreaga structură se descompune sub atingerea lui, prăbuşindu-se la pământ ca şi cum ar fi fost ţinută împreună doar de praf.

Se întoarce spre mine, iar eu nu-i ofer nimic altceva decât o sprânceană ridicată.

— Bună ziua! strigă Emmett.

în cotul braţului, poartă un coş cu gemuri proaspete, rămase de la prânzul nostru pe câmp. „Ar fi nepoliticos să ne prezentăm fără un dar”, cică.

Niciun răspuns nu vine dinspre casă, dar sus, pe acoperişul din stuf putrezit, un horn pufăie fum negru spre cer. O umbră trece fugar pe lângă fereastra acoperită de praf. Cineva este acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI TREI

5

Emmett se apropie de uşă cu încredere, de parcă am fi fost invitaţi la ceai. îl urmez îndeaproape, umbra lui docilă.

Cu o mână mare, ridică pumnul şi bate la uşa veche. Sunetul reverberează prin pădurea tăcută. Niciun răspuns. Mai bate o dată.

Umbra din fereastră se opreşte, urmărindu-ne. Din spatele uşii vine sunetul a cinci zăvoare desfăcute, lent, agonizant.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Uşa scârţâie, deschizându-se atât cât să dezvăluie un singur ochi.

— Cine sunteţi? întreabă o voce de bărbat.

— Am venit în vizită, răspunde Emmett cu o amabilitate studiată. Cred că-l cunoaşteţi pe fratele meu.

Unicul ochi vizibil se mijeşte.

Emmett ridică coşul cu un zâmbet plin de speranţă.

— Am adus gem.

Uşa se închide brusc în faţa noastră, sunetul reverberând din nou prin pădure.

Apoi, un ultim zăvor alunecă, iar uşa se

deschide.

— Puteţi să intraţi! spune bărbatul.

Nu este ceea ce mă aşteptam. îmi imaginasem o creatură bătrână şi zbârcită, ieşită parcă dintr-o poveste pentru copii. în faţa mea stă doar un bărbat. Pare să aibă undeva la vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul blond-închis, tuns scurt. Are un chip obişnuit, destul de plăcut, dar complet lipsit de trăsături remarcabile.

Casa este întunecoasă şi cu un miros greu, toate perdelele fiind trase, iar ferestrele acoperite de murdărie, astfel încât lumina pătrunde doar vag. Pe fiecare suprafaţă disponibilă sunt stivuite cărţi, unele acoperite de praf, altele abia ieşite din tipar. Deasupra fiecărei uşi atârnă o potcoavă cu susul în jos.

îl urmez pe Emmett înăuntru, dar de îndată ce păşesc pe podeaua de piatră mă loveşte o senzaţie de repulsie care îmi răsuceşte stomacul. O scârbă atât de puternică, încât simt brusc nevoia să fug de acolo, oriunde, numai să nu mai fiu aici.

Privesc spre gazda noastră, care stă nemişcată în hol, uitându-se la noi de parcă se aştepta la asta. Faţa bărbatului este neutră, chiar plăcută, dar, când îl privesc, simt doar o ură adâncă, inexplicabilă, care îmi urcă pe gât până când aproape mă sufocă. îl urăsc. îl urăsc cu disperare, fără motiv!

Pumnul lui Emmett se încleştează în jurul coşului cu gem, iar darul nostru nu mai are nimic amuzant.

— Intraţi, intraţi! spune bărbatul. Cu cât vă primiţi răspunsurile mai repede, cu atât puteţi pleca mai devreme.

Accentul lui este ciudat, sacadat.

îl urmăm în salon, la fel de cenuşiu şi de aglomerat ca restul casei. Ne face semn să ne aşezăm pe două scaune de lemn de lângă foc, iar Emmett şi cu mine ne conformăm, deşi fiecare fibră a corpului meu se opune.

Bărbatul suflă praful de pe două ceşti de ceai.

— Nu primesc prea mulţi oaspeţi, se scuză.

Scoate un ceainic negru din şemineul din mijlocul camerei şi ne umple ceştile.

Scot cartea de sub mantie.

— Ştiţi ceva despre primul proprietar al acestei cărţi?

Bărbatul îi aruncă doar o privire superficială.

— Eu sunt.

— Asta nu e posibil. Sau...

— Sunt sigur că v-aţi dat seama până acum, spune bărbatul calm.

Emmett îşi ţine ceaiul în mână, iar eu fac la fel, prea speriată să iau o gură.

— Să-mi dau seama de ce anume? întreabă Emmett.

— De preţ, spun eu.

Totul mă loveşte dintr-odată. Această senzaţie de repulsie pe care o simt este lucrarea reginei.

— Aţi făcut un târg pentru viaţă eternă, dar nimeni nu poate suporta să fie în preajma dumneavoastră, îmi dau cu presupusul.

El tresare, de parcă l-aş fi rănit într-un loc invizibil.

— E un pic cam dur, spune. Cred că termenii exacţi au fost viaţă eternă, dar o viaţă fără iubire.

— Aţi fost de acord cu asta? îl întreb.

— Eram tânăr, ce ştiam eu? răspunde bărbatul. Tocmai ieşisem din război. Părinţii şi fraţii mei nu mai erau de mult. Luam câte o fată din când în

când, dar mă consideram burlac. Ce nevoie aveam de iubire? Am fost un prost. Am plătit preţul pentru asta.

Emmett se foieşte inconfortabil în scaun.

— Cum vă numiţi?

Bărbatul ia o gură din ceai, apoi expiră lent.

— A trecut mult timp de când cineva nu m-a mai întrebat asta. Mi se spunea Eduart Bumhamme.

Emmett se apleacă înainte, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi.

— Ne spuneţi povestea dumneavoastră?

Eduart ne priveşte cu atenţie şi, chiar dacă ştiu că acest sentiment de greaţă care mi se strânge în piept este magia reginei, simt doar o repulsie profundă.

— Am luptat pentru Yorkişti, spune el, iar privirea i se pierde în foc. Eram acolo în ziua când a apărut ea pe câmpul de luptă. Am crezut că-i un înger. Am văzut ce-a făcut pentru bătrânul Eduard şi cum a distrus armata Lancaster- ilor de parcă era grâu gata de secerat. I-a pus coroana pe cap de parcă era nimic. Dar ştim cu toţii cum se termină povestea. Când a preluat tronul la Eltham, a făcut un anunţ – oricine dorea să facă un târg cu ea trebuia să vină şi să îngenuncheze în faţa tronului său. Eram sigur că nimeni nu va veni; trebuia să fii un prost desăvârşit ca să ai încredere în bătrâna vrăjitoare după tot ceea ce făcuse. Dar oamenii au venit cu miile. Zi şi noapte, ea făcea târg după târg. Am văzut săraci devenind lorzi, fermieri smulgând aur din pământ ca pe napi, proşti mărunţi luând de soţie cele mai frumoase fete din sat. Degete, amintiri, voci au dispărut, dar toţi erau de acord că preţul era corect. A venit o vreme când n-am mai putut

rezista. Am aşteptat trei ani înainte să fac târgul. Mă credeam foarte isteţ pe atunci. Nu voiam pământ sau o soţie, voiam aventură. Eram însetat de lume, dar îmi era şi frică de ea. Văzusem cum Ciuma Neagră îi luase pe mama, pe tatăl şi pe surorile mele, stingându-i ca pe nişte lumânări. Când am îngenuncheat în faţa ei, i-am cerut viaţă eternă, iar ea mi-a râs în nas.

Emmett îl priveşte pe Eduart, complet fascinat, dar eu nu pot să-l privesc. îmi înfig colţul unghiei în cuticule până când mă umplu de sânge.

Eduart continuă:

— „Ce e atât de grozav la a trăi pentru totdeauna?” m-a întrebat ea, dar ştiam că-şi bate joc de mine. I-am zis: „Spune-mi tu!” Ea a zâmbit cu zâmbetul acela îngrozitor al ei şi a spus: „Este să ştii că nimic nu contează cu adevărat. Vei trăi mai mult decât consecinţele; vei trăi mai mult decât sensul însuşi. Tot ce rămâne este distracţia.” Nu ştiam atunci ce ştiu acum. După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau lipsa ei. M-a întrebat ce aş face cu o viaţă veşnică. I-am spus că aş călători prin lume, aş vedea tot ce e de văzut şi apoi aş vedea totul din nou. Dar minţeam, o minţeam pe ea şi mă minţeam şi pe mine. Văzusem prea multă moarte pe câmpurile de luptă şi în mâinile nemiloase ale bolii. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam măruntaiele prietenilor mei împrăştiate pe iarbă şi le auzeam ţipetele din nou. I-am spus reginei că vreau aventură, dar adevărul e că mă temeam de moarte. Voiam să trăiesc fără să mă tem.

Ea mi-a spus că-mi va acorda viaţă eternă, dar va fi o viaţă fără iubire. Eram tânăr, ce nevoie aveam de iubire? Atunci am crezut că asta

înseamnă că nu voi avea niciodată o soţie. Mi se părea în regulă; o soţie doar m-ar fi încetinit. Nu ştiam atunci adâncimea acestei lipse şi ce înseamnă să trăieşti atât de mult timp singur.

— Ce ai făcut? şoptesc, oripilată, dezgustată.

— La început, exact ce i-am spus că voi face. Am navigat în jurul lumii. Mai întâi Franţa, apoi restul Europei. Am coborât pe coasta Africii, am petrecut câţiva ani în China, apoi am ajuns în Americi. Dar oriunde mergeam, era la fel. Hanurile îşi închideau uşile pentru mine, iar crâşmăriţele refuzau să-mi toarne bere. Intram într-o cameră şi toţi ceilalţi ieşeau. în cele din urmă, m-am întors aici, în casa în care am crescut, aceeaşi casă în care ultimele persoane de pe pământ care m-au iubit au murit.

— Ce faci acum? întreabă Emmett.

— Stau, citesc şi aştept sfârşitul lumii, răspunde Eduart, grav.

— Putem să te ajutăm. Avem un plan, spune Emmett.

La asta, Eduart râde, un râs deranjant, din tot corpul, care face să i se verse ceaiul peste pantaloni. Face un gest spre un perete tencuit acoperit cu decenii de praf şi murdărie.

— Semnaţi peretele înainte să plecaţi, spune el, iar în lumina slabă reuşesc să disting zeci, dacă nu sute, de nume mâzgălite pe el.

— Poftim?

Emmett pare acum cu adevărat furios.

— Asta e problema cu a trăi pentru totdeauna. Trebuie să fii martor la fiecare generaţie nouă, cum se comportă de parcă ar fi inventat totul. Devine aşa de obositor!

Suspină greu, ca şi cum greutatea ignoranţei

noastre îi apasă pe plămâni.

— Vizitatori ca voi apar cam o dată la cincisprezece ani, de parcă aţi fi primii care s-au gândit vreodată s-o înlăture.

— Ce vrei să spui? întreb, neliniştită.

— Primul grup a venit cam la un deceniu după ce a început să domnească. Eu eram în străinătate atunci, dar ea a făcut din ei un exemplu, spânzurându-le trupurile la Turn, la reflux, şi invitând oraşul să-i vadă cum s-au înecat pe măsură ce râul creştea. Următorii au venit cam cincizeci de ani mai târziu. Una dintre încercările stupide de a arunca în aer Palatul Apethorpe. Şi ei au murit la Poarta Trădătorilor. De fapt, m-am alăturat unuia dintre grupuri prin anii 1660, doar ca să am ceva de făcut. A fost o încercare de a găsi poarta prin care venise ea. Ideea era că, dacă nu putea fi ucisă, poate ar fi putut să fie trimisă înapoi pe tărâmul ei. A fost o misiune fără speranţă. Toţi membrii grupului au murit de bătrâneţe înainte de a găsi vreo dovadă. Apoi a fost revolta din 1724. Aceea a fost urâtă. Un om din Penzance care venise să încheie un pact s-a încuiat în sala tronului cu ea, cu intenţia să-i înfometeze pe amândoi, în timp ce tovarăşii lui păzeau uşa. Dacă nu puteai să ridici mâna împotriva reginei, se gândea el, atunci poate cauzele naturale aveau să o învingă. Regina doar a râs, a ieşit pe uşa sălii tronului complet nevătămată şi l-a lăsat să moară de foame acolo.

— Nu există nicio consemnare despre toate astea, spune Emmett, încordându-se din tot corpul.

— Desigur că nu. De ce ar oferi un tiran o consemnare a urii poporului său faţă de el? Este

acelaşi motiv pentru

care nu există cărţi despre Ceilalţi în nicio bibliotecă din ţara asta mare. Regina conduce prin frică şi umbre.

Mă uit înjur la grămezile de cărţi.

— Cum a ajuns Bram să aibă această carte?

Eduart ia o înghiţitură de ceai.

— Asta e un subiect interesant. L-am întâlnit pe prinţul de Wales toamna trecută. E nevoie de mult ca să mă mai şocheze ceva în viaţa mea nesfârşită, dar a fost o mare surpriză să-l găsesc în pragul meu. Bram are o fascinaţie morbidă pentru cei pe care mama lui i-a făcut nemuritori.

— Mai sunt şi alţii ca dumneavoastră? întreb, oripilată.

— O, bineînţeles! De unde credeţi că provin valeţii ei?

Un fior rece îmi urcă pe şira spinării. îmi dau seama acum că paloarea pielii lui Eduart este aceeaşi care străbate chipurile stranii, tăcute şi loiale ale valeţilor reginei.

— A învăţat lecţia după mine. Toţi cei care doresc să trăiască veşnic trebuie să-şi cedeze libertatea pentru a o sluji. E deşteaptă, trebuie să recunoaşteţi.

— Şi Bram ştie asta? întreabă Emmett.

— A aflat acum un an. Atunci a venit să mă vadă. N-am avut multe informaţii să-i ofer bietului băiat, dar nu e niciodată uşor să recunoşti că singurul tău părinte este un monstru. N-am mai auzit de el până n-am primit scrisoarea în care mă întreba dacă am o anumită carte în colecţia mea. Se pare că acea carte era pentru tine, spune, gesticulând spre mine. Nu e nimic în ea care să ducă la pieirea reginei – credeţi-mă, am căutat.

Singura lor slăbiciune este fierul, iar ea a ordonat topirea tuturor armelor noastre după război.

Fier.

— Bram mi-a spus că aşa a învins-o tatăl lui, spune Emmett. Putem găsi mai mult?

Eduart clatină din cap.

— Am renunţat în 1789, dar sunteţi bineveniţi să încercaţi.

— N-avem nevoie de fier sau de trucuri, sau de altceva. Nu suntem precum ceilalţi, intervine Emmett. Plănuim să desfiinţăm târgurile în sine.

— Voi chiar credeţi asta, nu mă îndoiesc, răspunde Eduart, nu jignitor, ci cu oboseala unei lumi văzute prea mult.

— Ştiţi ceva despre târguri? întreabă Emmett, nedescurajat.

Eduart suspină, ca şi cum îi face pe plac.

— Doar că au devenit mai creative de-a lungul anilor. îi place să se joace cu mâncarea ei, dar cred că începe să se plictisească de întregul spectacol. Din câte ştiu, niciun târg nu a fost desfăcut vreodată, deşi mulţi şi-au regretat deciziile şi au încercat. însuşi tatăl tău mi-a bătut la uşă acum un deceniu, cerând informaţii.

Şocat, Emmett ridică dintr-o sprânceană.

— Tatăl meu?

— Ştiu exact cine eşti, Emmett Alexander De Vere. Tatăl tău e un om bun şi regretă.

E ca şi cum pot auzi inima lui Emmett crăpând în două. Clipeşte, alungând lacrimile care-i inundă ochii.

— îşi regretă târgul?

Eduart încuviinţează, dând din cap.

— Da, spune că ar fi trebuit să fugă cu tine noaptea, mai degrabă, decât să vă supună pe

amândoi unei vieţi în care să trăiţi separat.

— Atunci de ce a facut-o? întreabă Emmett, cu vocea îngroşată de lacrimi pe care este prea încăpăţânat să le lase să cadă.

Eduart ridică din umeri, nepăsător.

— Regina i-a distrus viaţa bunicului tău. S-a târguit pentru o minte excepţională în calcule, în schimbul faptului că nu va mai găsi niciodată nimic amuzant. A devenit dur şi crud, până în punctul în care şi-a abandonat familia când tatăl tău era doar un băieţandru. Tatăl tău s-a alăturat unui grup de rebeli cu gânduri asemănătoare în adolescenţă şi şi-a dedicat viaţa distrugerii reginei.

Emmett priveşte ceşcuţa de ceai, strângând-o atât de tare, încât mă tem c-ar putea s-o spargă.

— De ce s-a căsătorit cu ea?

— A crezut că cea mai bună şansă era s-o distrugă din interior. S-a transformat în pretendentul perfect, dar, odată ce s-au căsătorit, regina a devenit suspicioasă faţă de el. Petrecea prea mult timp în bibliotecă, punea prea multe întrebări, avea legături cu oameni în care ea nu avea încredere. Crede că de aceea te-a separat de el. Regina se teme de soţul ei şi nu a vrut să-i dea ocazia să te crească drept protejatul său. Tatăl tău s-a supraestimat, gândindu- se că-i va lua doar un an sau doi să rezolve problema târgurilor şi că totul va fi bine în lume. Dar a greşit.

— M-a abandonat din aroganţă? Am rămas singur, cu nimic altceva decât o guvernantă drept companie, din cauza încrederii greşit plasate a tatălui meu?

Emmett pare acum furios.

— Te-a iubit şi a crezut că legitimitatea ta ca

prinţ te va proteja între timp. Orgoliul a fost căderea lui, la fel ca pentru mulţi alţii.

— Ei bine, trebuie să fi găsit o soluţie. Mi-a lăsat indicii care descifrează târgul original al lui Moryen. Dacă îl distrugem, totul se prăbuşeşte.

— Va merge doar dacă aveţi dreptate.

— Avem dreptate, spune Emmett printre dinţi.

— E o misiune nebunească şi o să mori încercând să o duci la bun sfârşit.

— Refuz să accept asta, replică Emmett.

— Asta e încă un lucru pe care l-am învăţat în viaţa asta extrem de lungă. Nu contează dacă accepţi lucrurile sau nu. Se întâmplă oricum.

— N-am venit aici să mi se facă morală! izbucneşte Emmett.

Eduart ia încă o înghiţitură din ceai.

— Ba da, asta ai făcut!

Emmett se ridică, pregătit să plece.

— Dacă nu ne ajuţi, nu mai avem nimic de discutat cu tine.

Eduart îşi întoarce atenţia spre mine.

— Eşti una dintre fetele lui Bram, nu-i aşa? Am citit despre tine în ziar. Ştie despre voi doi?

— Nu, răspund veninos. Bram nu ştie despre planurile de-a o înlătura pe mama lui. Ne crezi proşti?

Eduart clatină din cap.

— Nu, mă refeream la altceva. Ştie bietul, dulcele prinţ Bram că eşti îndrăgostită de fratele lui?

— Nu sunt...

Mă ridic furioasă, iar faţa îmi arde de ruşine.

îmi ia toată stăpânirea de sine să nu-i arunc ceaşca plină de ceai direct în capul ăla oribil.

— Hai, Ivy! spune Emmett, ieşind în trombă prin

hol, dar se opreşte la uşă. Mulţumim pentru ospitalitate, domnule! Sper să vă placă gemul!

Eduart strigă după noi în timp ce ieşim furioşi pe uşă.

— N-aţi semnat peretele!

Ieşim din casă în grădina încâlcită, unde aerul pare mai uşor de respirat, şi oftăm amândoi de uşurare. Tensiunea din umerii mei şi greaţa care-mi stătea în gât dispar.

— Un om groaznic, spune Emmett.

— Cel mai groaznic! încuviinţez.

— Tu, îndrăgostită de mine? Abia mă suporţi.

Râde, dar râsul îi e forţat.

— Exact, răspund sec.

Ne îndepărtăm de casă spre pădure. Cântecul păsărilor începe din nou şi, pentru un minut binecuvântat, mă simt uşurată, până când totul se prăbuşeşte. Unde ar fi trebuit să fie calul şi căruţa, acum nu este decât o pată de pământ răscolit şi urme de roţi.

— La naiba! mormăie Emmett.

Dacă o luăm pe jos, drumul înapoi spre tabără va dura ore. Vom avea noroc dacă ajungem înaintea grupului de vânătoare şi nu avem nicio explicaţie rezonabilă pentru absenţa noastră, ca să nu mai vorbim de faptul că suntem împreună.

— Sunt distrusă!

Intru în panică, plimbându-mă agitată. Sunt tentată să- mi ridic fustele şi să încep să alerg, dar suntem atât de departe de tabără, încât n-ar avea rost.

Emmett se uită la mine şi strânge din dinţi.

— N-o să îngădui să se întâmple asta.

Urmează calea care iese din pădure spre un drum de ţară mai mare, care duce înapoi spre Alton.

— O să plătim pentru o trăsură în sat.

Emmett merge atât de repede, încât aproape că aleargă. Ştie la fel de bine ca mine că timpul e scurt. Avem nevoie de un noroc extraordinar.

Norii de furtună se adună la orizont pe măsură ce soarele coboară periculos de jos. Niciunul dintre noi nu vrea să recunoască situaţia, de parcă ignorarea timpului l- ar face să treacă mai încet.

Ajungem pe strada principală din Alton chiar atunci când izbucneşte furtuna. Fulgerul spintecă cerul şi în câteva secunde suntem uzi leoarcă.

Fugim pe drum până ajungem la un han cu acoperiş de stuf. Firma care atârnă deasupra uşii se leagănă în vântul urlător. Pe ea, se vede un blazon şters sub cuvintele Lebăda.

Eu şi Emmett izbim uşa şi pătrundem într-un pub la parter, plin de oameni care s-au adăpostit de vremea rea.

Proprietara, o femeie în vârstă cu ochi de oţel, se îndreaptă spre noi cu paşi hotărâţi.

— îmi udaţi podeaua.

Emmett arată ca un căţel ud, cu părul lipit de frunte şi haina atâmându-i greu pe umeri. Sunt sigură că nici eu nu arăt mai bine.

— Plecăm imediat, doamnă, se scuză Emmett. Avem nevoie de o trăsură.

Femeia face un zgomot dezaprobator.

— Pe vremea asta? Nici gând!

De parcă ar vrea să-i dovedească punctul de vedere, un alt tunet răsună afară.

— Facem parte din grupul de vânătoare al prinţului. Vă rog, trebuie să ne întoarcem la petrecere! insistă Emmett.

— Nu-mi pasă nici dacă sunteţi prinţul în persoană. Niciun vizitiu nu iese pe vremea asta. Jumătate dintre ei sunt beţi în pub, iar cealaltă jumătate s-a retras pentru noapte. Pe o furtună ca asta, caii se sperie.

— Vă rog..., încearcă Emmett din nou, dar ea îl întrerupe.

— Aveţi noroc, totuşi.

Fundaţia hanului scârţâie, legănându-se sub forţa furtunii.

— Mai am o cameră liberă. E a voastră, dacă o vreţi, milord.

îmi muşc buza să nu râd, deşi nimic din toate astea nu e amuzant.

Emmett se întoarce spre uşă.

— Nu, mulţumim! Vom merge pe jos.

Deschide uşa cu forţă, şi ieşim din nou în furtună. Imediat, vântul mă împinge înapoi cu o forţă de uragan. Ploaia mă loveşte în faţă, iar tivul deja ud al rochiei devine atât de greu, încât abia mă mai pot mişca.

Fac doi paşi înainte până când vârful cizmei mi

se agaţă de o groapă din drum şi mă împiedic direct într-o baltă. Aterizez în genunchi cu un pleoscăit, iar Emmett se grăbeşte spre mine.

— Poţi merge acasă pe jos, dar eu iau camera aia! strig încercând să acopăr tunetul, în timp ce mă ridic şi-i ignor mâna întinsă.

Mai bine distrusă decât îngheţată de moarte.

O pornesc înapoi spre han, mai plină de noroi decât înainte, cu un Emmett exasperat în urma mea.

îmi lovesc mâinile ude de tejghea.

— Luăm camera!

Hangiţa mă priveşte cu un aer triumfător.

— Presupun că sunteţi căsătoriţi? întreabă, ca şi cum ar şti că nu suntem.

Emmett scoate un sunet de protest de neînţeles în spatele meu, dar eu doar zâmbesc dulce şi spun:

— Proaspăt căsătoriţi şi fericiţi.

Pana hangiţei stă suspendată deasupra registrului.

— Nume?

Emmett îmi aruncă o privire fulgerătoare, apoi spune:

— Fem şi Edward Bennett. Din Nottingham.

— Opt şilingi.

Emmett scoate nişte bani. Opt mici portrete ale reginei Moryen de pe monede ne privesc critic de pe tejghea.

Hangiţa se întoarce şi ia ultima cheie rămasă de pe un panou din spatele biroului.

— Urmaţi-mă!

în han este exagerat de cald, cu atâtea corpuri înghesuite înăuntru. Trecem prin pubul gălăgios şi o urmăm pe proprietară pe o scară şubredă, cu

trepte roase de uzură.

Rochia mea udă trebuie să cântărească cel puţin cinci kilograme şi, chiar şi cu căldura din han, încă tremur sub greutatea rece a materialului.

Suntem conduşi până la etajul al treilea şi, deşi nu mă uit, simt privirea întunecată a lui Emmett în spatele meu.

Femeia descuie uşa cu un clic şi ne face semn să intrăm.

Uşa se închide în urma ei cu un pocnet, iar acum suntem singuri.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI PATRU

I lovesc pe Emmett în umăr, iar haina lui e atât de udă, încât scârţâie sub forţa palmei mele.

— Fem?

— A fost cel mai apropiat lucru de Ivy la care m-am putut gândi.

— Isolde, Isabelle, Imogen?

— Arăţi mai credibil ca Fem.

Suflu iritată şi mă duc să arunc un buştean în focul slab.

Oare voi fi eliminată imediat din competiţie? mă întreb. Ruşinată public, la fel ca sora mea, menită să-mi petrec restul vieţii plângând într-o pernă, singură într-o cameră întunecată? Spânzurată la Poarta Trădătorilor, ca rebelii descrişi de Eduart? Sau poate regina mă va păstra pe lângă ea. îi place să se joace cu mâncarea.

Emmett se aşază tăcut lângă foc, cu hainele ude leoarcă, îşi lasă capul în mâini şi rămâne complet

nemişcat.

Nu poate nici măcar să se uite la mine.

Focul pârâie şi trosneşte în timp ce-l înteţesc.

— De vreme ce suntem aici, măcar să nu murim îngheţaţi, spun.

îmi scot rochia verde din catifea, pantofii distruşi, crinolina, ciorapii umezi, apoi mă opresc. Nu voi reuşi să mă descurc singură cu corsetul.

Privesc peste umăr la Emmett, care stă în faţa focului. De parcă ar simţi greutatea privirii mele, îşi înalţă capul, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Se opreşte.

— Ce-i?

— Eu...

Nu pot să-i cer să mă dezbrace.

— Nu e nimic.

A,

Se ridică şi traversează camera spre mine. înjur în sinea mea felul în care obrajii mi se înroşesc ca jarul. Poate că ar fi trebuit să las furtuna să mă înece.

— Mă pricep la corsete, Ivy.

O mie de replici sarcastice îmi vin pe limbă, dar mă abţin. Cu degete grijulii, îmi desface nodul de la mijlocul spatelui.

Mâinile îi urcă încet pe şira spinării mele, trăgând cu îndemânare şireturile.

— Tremuri, îmi spune după o secundă tensionată.

Degetele lui se opresc, dar căldura lor rămâne suspendată deasupra coloanei mele.

— Grăbeşte-te! îi spun.

Emmett oftează din toţi rărunchii şi îşi reia munca asupra corsetului.

— Gata! spune, cu o ultimă smucitură, iar corsetul îmi cade la picioare.

Ies din el, acum fiind doar în cămaşa mea udă şi pantalonii subţiri, transparenţi din cauza apei.

— Mai bine?

Vocea lui e liniştită, tensionată.

— Da! îi răspund cu reticenţă.

Emmett e destul de gentleman, încât să-şi fereascâ privirea. îmi adună hainele ude şi le aşază cu grijă lângă foc să se usuce.

Cu spatele la mine, ies din lenjeria intimă şi mă înfăşor în plapuma de la capătul patului.

Mă aşez în fotoliul din faţa şemineului, iar căldura îmi trimite furnicături pe tot corpul, fiecare articulaţie începând să se dezgheţe.

— încerci să mă distrugi? spun, schiţând un zâmbet.

Emmett stă pleoştit în fotoliul de lângă mine, încă ud leoarcă. Sper că gluma îl va determina să zâmbească, dar nu face decât să-i adâncească încruntarea dintre sprâncene. Nu l-am văzut niciodată atât de abătut.

Focul pârâie, iar eu îmi scot degetele de la picioare de sub plapumă şi le apropii de flacără.

— Nu vei fi de niciun folos cauzei dacă mori de hipo- termie, îi spun.

Nu răspunde, doar continuă să se uite la flăcări, respirând greu. Afară, furtuna urlă ca o zână rea.

— Emmett! spun mai hotărâtă, iar el revine în prezent. Nu înţeleg de ce eşti supărat pe mine acum.

Asta îi atrage atenţia.

— Supărat? Nu sunt supărat pe tine. Sunt supărat pe mine.

— Nu poţi controla vremea.

— Nu, nu despre asta e vorba. Ar fi trebuit să te las singură, să te las în pace, Cel mai egoist lucru

pe care l-am făcut vreodată a fost să te implic în asta.

— A fost ideea mea să fugim azi.

— Dar n-ar fi trebuit să o faci dacă nu eram eu.

— Nu te mai comporta ca şi cum eşti singurul care are idei! O urăsc şi eu. Şi eu vreau s-o detronez!

— N-am vrut să sugerez că n-ai idei proprii.

— Nu deţii monopolul asupra ambiţiilor radicale. Singurul motiv pentru care am primit atenţia lui Bram este datorită ajutorului tău. Am fost de acord cu asta, îţi aminteşti?

— Te-am manipulat. Am manipulat-o pe Faith. Mi-am ma-nipulat fratele. Sunt groaznic! Sora ta avea dreptate. Sunt o persoană oribilă.

— Nu cred că e adevărat.

— încerc...

Vocea i se frânge ca şi cum şi-ar înghiţi lacrimile.

— încerc nespus de mult să fac ce e corect, dar nu reuşesc.

— Ştiu! îi spun încet,

Devastarea de pe chipul lui frumos este evidentă.

— Am să te protejez cât pot de bine, spune Emmett, şi ştiu că se referă la bani.

Urăsc faptul că ştie că am nevoie de ei. îmi pot imagina deja cum sunt dusă departe, într-o casă de la ţară, nu ţinută ca o amantă, ci ascunsă ca un secret. Regina Mor va continua să domnească şi totul va fi aşa cum a fost. Doar Emmett şi cu mine vom şti adevărul despre ceea ce ar fi putut fi.

Nu mai suport să vorbesc despre asta.

— Te rog, schimbă-ţi hainele ude! Mă doare să te văd aşa!

Şi chiar mă doare. Mă doare într-un fel apăsător pe care nu-l mai pot ignora.

Emmett îşi fereşte privirea şi, în cele din urmă, îşi scoate bocancii uzi. Mă întorc să privesc focul, dar îi aud hainele căzând pe podea, una câte una.

înfăşurat într-o altă pătură, se aşază din nou lângă mine, lângă foc. Culoarea începe deja să-i revină pe buze şi mă simt uşurată văzând asta.

îşi aranjează hainele lângă ale mele, să se usuce, şi acum tot ce putem face este să aşteptăm. Furtuna de afară nu dă semne că s-ar potoli, şi, judecând după muzica de la parter, nici petrecerea de sub noi nu pare să se termine curând.

— îmi pare rău pentru tatăl tău! îi spun.

Ceea ce a spus Eduart m-a apăsat toată ziua şi simt o nevoie disperată să vorbesc despre altceva decât despre noi doi.

— Cred că ar fi mai uşor dacă aş fi supărat pe el, spune Emmett. Dar sunt doar trist. E ciudat să iubeşti un om pe care nu-l cunoşti. E şi mai ciudat să ştii că locuieşte chiar

A, la câteva uşi distanţă. Am aceste... amintiri cu el. îmi amintesc cum citeam cărţi în poala lui şi cum mă învăţa să arunc pietre în lacul din spatele casei noastre.

— A încercat vreodată să te contacteze altfel decât prin mesajele ascunse în bibliotecă?

Emmett clatină din cap.

— Se pare că termenii înţelegerii lor îi interzic asta. Nicio scrisoare. Nu poate nici măcar să transmită mesaje prin altcineva, pentru că persoana respectivă amuţeşte. Aproape că i-a provocat o criză de inimă fostei mele guvernante prima dată când s-a întâmplat. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale mele.

— Mai eşti apropiat de guvernanta ta?

Emmett se foieşte inconfortabil.

— Eram. A murit acum puţin peste un an. Cred că i-ar fi plăcut de tine. Eşti dură, la fel ca ea.

Clatin din cap. Sunt încăpăţânată, ceea ce e diferit şi deloc admirabil.

— Nu cred că sunt dură.

Emmett doar chicoteşte.

— Ei bine, ea ar fi văzut ceea ce văd şi eu.

— Mi-ar fi plăcut s-o cunosc, spun.

Am sentimentul că lista oamenilor pe care Emmett îi

A,

iubeşte este foarte scurtă. Ii ţine ascunşi, aproape de sufletul lui.

— Era o contradicţie ambulantă. Mai dură cu mine decât oricine altcineva, dar a fost cel mai aproapiat lucru de dragostea părintească pe care l-am avut vreodată. Am fost un copil singuratic şi îmi petreceam tot timpul pe podea, inventând poveşti cu soldăţei de jucărie. Ea iubea baletul, aşa că am ajuns să iubesc şi eu baletul; mergeam de fiecare dată când aveam ocazia. Era singura dată când ieşeam de pe terenul palatului.

Camera pare desprinsă de realitate, o bulă în care suntem doar noi doi.

— De fapt, acolo am cunoscut-o pe Faith, continuă Emmett. Era vara trecută, după ce a murit guvernanta mea, iar eu stăteam singur în public. Lui Faith i-a fost milă de mine.

Căldura din pieptul meu se dizolvă într-un sentiment rece şi meschin.

— Asta sună exact ca Faith, de-a dreptul divin. O adevărată sfântă, spun sarcastic.

— Eşti geloasă?

Emmett ridică dintr-o sprânceană, iar eu mă gândesc la confesiunea lui de mai devreme, la tandreţea din ea. Nu mă simt deloc tandră; mă simt speriată de acest hău de emoţii pe care nu-l pot controla.

îmi lipesc un zâmbet fals pe faţă.

— Ce amuzant! Ar trebui să încerci comedia mai des.

în cele din urmă, hainele noastre se usucă suficient cât să mă pot îmbrăca din nou în cămaşa şi pantalonii subţiri. Bumbacul fin nu oferă mare lucru când vine vorba să acopere ceva, aşa că-mi păstrez pătura pe umeri. Emmett îşi trage pantalonii încă pe jumătate umezi şi coboară să ne aducă ceva de mâncare. Soarele a apus de mult, dar furtuna continuă să urle.

Se întoarce cu o tavă pe care sunt aşezate felii de came rece, pâine crocantă, piersici de seră şi bere slabă.

— Am refuzat tocana misterioasă, îmi spune, punând tava pe măsuţa de lângă fereastră.

— Şi dacă tocana misterioasă e mâncarea mea preferată?

— Atunci va trebui să-ţi rafinăm gusturile înainte să devii prinţesă.

Mâncăm în tăcere, înfometaţi, iar Emmett pune

tava goală pe hol. Petrecerea de la parter s-a liniştit puţin, dar furtuna de afară nu.

— Ar trebui să încercăm să dormim, spune Emmett. Vreau să plecăm în zori. Ne putem gândi la o scuză în drum spre tabără.

— De acord!

Greaţa provocată de panică s-a retras în mare parte. Poate că viaţa mea e distrusă, dar ziua de azi a fost atât de lungă, încât sunt prea obosită să mă gândesc cu adevărat la asta. Voi păstra îngrijorările pentru mâine.

Ne ridicăm stângaci, neştiind ce să facem. Privirile ni se îndreaptă spre patul din mijlocul camerei, imposibil de ignorat.

— Ar trebui să iei patul, spune Emmett. Eu voi dormi pe podea.

— Tu ai plătit camera, aşa că nu mi se pare corect! protestez.

— Sunt un gentleman, răspunde Emmett.

— Asta le spui tuturor fetelor pe care le seduci?

— Te simţi sedusă?

— Nu vorbeam despre mine!

Mă duc furioasă pe partea cealaltă a patului şi mă strecor sub cearşafuri. Lenjeriile sunt spălate până aproape de destrămare, dar miros a curat, iar salteaua e destul de moale încât să mă scufund în ea.

îi arunc lui Emmett cealaltă pernă, iar el se aşază pe podea, pe cealaltă parte a patului. Sting felinarul, iar camera e înghiţită de întuneric, singura lumină venind de la jarul care pâlpâie în şemineu.

Nu reuşesc să mă liniştesc. Sunt prea conştientă de corpul cald al lui Emmett, aflat la doar câţiva paşi de mine. Din sunetul foşnetului păturilor, nici

el nu reuşeşte să-şi găsească o poziţie confortabilă.

Stau nemişcată şi ascult respiraţia lui Emmett şi picăturile de ploaie care bat în geam până când tot corpul îmi pare electrizat. După câteva minute, nu mai suport.

— O, pentru Dumnezeu, urcă în pat! E destul de mare pentru amândoi.

Salteaua scârţâie când Emmett urcă şi se aşază lângă

A,

mine. Işi pune capul pe pernă şi apoi se întoarce cu faţa spre mine, amândoi întinşi pe o parte. E atât de aproape, încât îi simt căldura respiraţiei, îi văd marginea genelor sale întunecate şi modul în care ochii căprui îi strălucesc în lumina slabă a focului.

— Pariez că îţi doreşti să te seduc, şopteşte cu un zâmbet abia schiţat pe buze.

— Ce-ai face dacă aş fi una dintre fetele pe care le duci în grădină la baluri?

— Te-am dus în grădină la un bal.

— Ştii ce vreau să spun.

Emmett mă priveşte o clipă, apoi întinde încet o mână şi-mi atinge faţa încetişor, cu degetul mare sprijinit pe linia maxilarului meu.

Un fior îmi străbate corpul.

— Ai mâinile reci, şoptesc.

— Fetele pe care le seduc nu sunt de obicei atât de critice cu mine.

— Nu sunt una dintre acele fete?

Dacă aş fi, ăsta ar fi momentul în care s-ar săruta, nu-i aşa? Sunt sigură că le-ar cuprinde obrajii cu mâinile, foarte blând, şi le-ar înclina capetele pentru a le gusta mai bine.

Dacă am fi orice altceva decât prieteni, probabil ne-am săruta deja.

— îi aparţii fratelui meu.

— Nu aparţin nimănui.

Oftează adânc.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ce ai face, Emmett? îl întreb, deşi ştiu că n-ar trebui.

Simt nevoia perversă de a-l împinge să mă respingă în mod clar, ca să-mi pot stinge focul prostesc, insuportabil, care mi se aprinde în piept în prezenţa lui.

— Eşti rea, Ivy!

Ploaia care bate în geamuri îmi oglindeşte ritmul frenetic al inimii. Doar căldura corpului său lângă al meu mă aprinde.

Mă întorc pe spate, îngrozită de gândul că o să

mă aplec să-l sărut dacă mai continuă să mă privească aşa.

— Ai sărutat vreodată pe cineva?

Vocea îi este atât de joasă, încât abia o aud peste sunetul furtunii.

Imaginea lui şi a lui Faith, cu buzele unite într-un sărut, felul în care mâna lui a căzut pe şoldul ei, îmi galopează prin minte.

— Da, Bram! îi răspund, intenţionat răutăcioasă.

— Ştii ce întreb.

Ezit.

— Nimeni nu va vrea să te sărute dacă nu poţi să-i priveşti, spune Emmett.

— Nu mă uit la tine, şi totuşi vrei să mă săruţi.

Vreau să nege, să-mi spună că greşesc.

— Eu vreau să sărut pe toată lumea! îmi spune, şi asta doare mai mult.

— Şi toată lumea vrea să te sărute, ce noroc!

încerc să o fac să sune ca o glumă, dar nu reuşesc, fiindcă vocea mea pare aspră.

— Dar nu şi tu, spune încet.

— Nu, nu şi eu.

— L-ai sărutat înapoi?

— Da!

L-am sărutat? Am încercat.

— Erai frumoasă în seara aceea, adaugă Emmett aproape vinovat. Nu sunt surprins că te-a sărutat. îţi faci treaba bine.

— Nu-i nevoie de complimente, răspund.

— Nu-i un compliment dacă-i adevărat.

— Nu sunt prea sigură de asta. Sunt aproape convinsă că m-am blocat. N-a încercat să mă sărute după cearta din club. Poate că n-a vrut.

— Ai întrebat ce aş face dacă ai fi una dintre fetele pe care le duc în grădină la petreceri. Vrei

să ştii adevărul? întreabă Emmett. N-aş face nimic, mai ales dacă nici măcar nu ştii să săruţi.

— Acum tu eşti cel care e rău!

Tace un moment, şi parcă aud rotiţele învârtindu-i-se în cap. Privirea lui mă arde.

— Aş putea să te învăţ, îmi spune.

Scuza e subţire ca un fir de mătase. Ştie la fel de bine ca mine că mâine, odată cu întoarcerea în tabără, voi fi dată afară din competiţie sau mai rău. N-o să-l mai sărut pe Bram niciodată.

Ar trebui să spun nu. Dar e Emmett.

E Emmett, adică, n-am niciun control asupra situaţiei.

Mă întorc să-l privesc, iar feţele noastre sunt la doar o suflare distanţă. Şi ochii lui, ochii lui. Culoarea ciudată de alun dansează aurie în lumina lunii.

Privirea lui mă fixează ca pe un fluture prins într-o ramă.

— Bine! şoptesc.

Sunt roşie toată, ca şi cum simpla conştientizare că urmează să mă atingă e la fel de bună ca atingerea în sine.

Mă ridic şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe pat. Emmett se ridică şi pune o mână caldă pe genunchiul meu.

Se apleacă, dar exact când mă aştept ca buzele lui să le atingă pe ale mele, se retrage şi mă face să-l urmăresc.

Pentru o clipă, e doar căldură şi presiune.

îmi apăs buzele de ale lui mai tare, dar nu ştiu ce să fac mai departe. Emmett rămâne nemişcat lângă mine. Mă retrag şi scot un oftat frustrat.

Emmett chicoteşte, iar eu îl lovesc în piept.

— Eşti prea rigidă, îmi spune.

— Ştiu. Aşa că învaţă-mă cum s-o fac mai bine.

Privirea îi coboară.

îşi apasă degetul mare pe buza mea de jos. Automat, maxilarul mi se relaxează, iar buzele mi se deschid.

— Relaxează-te! îşi şopteşte pe buze.

A,

E mai moale de data asta. îşi trece o mână prin şuviţele părului meu desfăcut pe gât şi cu cealaltă mă prinde de

talie. Căldura şi greutatea lui sunt peste tot, ca şi cum corpul mi-ar fi acoperit de o cascadă de scântei.

Mâinile mele caută un punct de sprijin. Le încolăcesc în părul lui şi trag puţin prea tare.

— Uşor! murmură el.

îşi strecoară limba între buzele mele, iar eu mă încordez.

— Lasă-mă să intru! şopteşte. Primeşte-mă!

Mă deschid sub presiunea catifelată a limbii lui, iar gura lui e moale, dar neînduplecată.

îmi trage puternic părul de la ceafa, culcându-mă pe pat. Se apleacă peste mine, încadrându-mă cu trupul său înalt.

Mă mişc, disperată după o alinare, iar el mă trage aproape până când simt fiecare plan dur al corpului său. Gâfâi, disperată după aer, iar el îşi plimbă limba de-a lungul pulsului meu frenetic până ajunge la lobul urechii. îmi prinde cu dinţii pielea delicată, nu suficient de tare cât să doară, dar destul cât să mă facă să mă arcuiesc spre el.

Sărută complet diferit faţă de fratele lui. Nu e deloc politicos; parcă ar fi înfometat după asta.

îşi coboară mâinile şi mai jos, trecând uşor peste sânii mei, apoi apucând partea moale a taliei suficient de tare

A,

cât să lase vână-tăi. II vreau imposibil de aproape. A declanşat ceva în mine. Nu ştiam că un sărut poate să se simtă aşa. Nu ştiam că ceva poate să se simtă aşa.

Dintr-odată, mă împinge deoparte. îmi ridic mâna la buzele umflate de sărut.

— Am făcut ceva greşit?

— Nu!

— Atunci de ce...

— Ivy, spune cu tonul acela ciudat, epuizat, al lui.

— Ce-i? şoptesc.

Se ridică brusc, retrăgându-se de lângă pat.

— Te-ai descurcat perfect. Cred că lecţia de sărut s-a terminat.

Sunt copleşită de gelozie faţă de fetele care l-au avut înaintea mea, pe bune, fără vălul ăsta de amăgire şi negare.

— Perfect?

încerc să-mi păstrez vocea senină. Am nevoie de toată puterea să nu întind mâna către el şi să-l implor pentru mai mult.

— Note maxime la Şcoala Regală de Săruturi a Alteţei Sale prinţul Emmett De Vere? O să fiu şefa de promoţie?

Râde fără umor.

— Nu ţi-o lua în cap!

Sunt doar o altă fată pe o listă lungă. Ar fi o nebunie să mă gândesc că sunt specială.

— N-aş îndrăzni!

îmi încolăcesc braţele în jurul taliei şi mă strâng cu

A,

putere încerc să mă gândesc la Bram şi la zâmbetul lui uşor. E un băiat minunat! Emmett nu e deloc minunat. E imprudent şi imprevizibil, şi nu-mi va aparţine niciodată.

I-am simţit trupul lângă al meu. Nu sunt atât de naivă să cred că sunt singura care îşi doreşte ceva. Emmett mi-ar da mai mult, ştiu că ar face-o. Tot ce ar trebui să fac ar fi să insist puţin mai tare, şi m-ar ţintui pe saltea în câteva secunde.

Dar sunt singură cu durerea stupidă şi pulsatilă din piept, care tânjeşte după ceva asemănător cu iubirea. Emmett nu mi-ar putea oferi asta şi nici n-

aş avea dreptul la aşa ceva.

Dispare în baia alăturată şi stă acolo atât de mult, încât încep să mă tem că doarme în cadă, dar în cele din urmă aud scârţâitul uşii şi paşii lui moi. Patul se scufundă când se întinde lângă mine.

Respiraţia zbuciumată a lui Emmett se linişteşte după mult timp şi cred că trebuie să fi adormit. Asta îmi dă curajul să pun o întrebare care mă apasă de mult.

— Ai fost mereu în căutarea unei Regine a Lunii Mai perfecte?

Mă întorc din nou spre el, dar rămâne pe spate. îi privesc profilul în lumina lunii care intră pe fereastră.

— Speram că dormi, îmi răspunde.

— Ai o reputaţie destul de impresionantă. A fost totul o înşelătorie?

— în mare parte, admite. Dar nu întru totul.

Urăsc durerea care mă încearcă atunci când îl aud spunând asta.

— Ai vrea să ştii adevărul? mă întreabă.

— Desigur!

— Mezina familiei Tremaine se întâlnea cu servitoarea. Eu doar le ţineam de şase, apoi le-am acoperit când îndrăgostitele aproape au fost prinse.

— Şi Christine Cambere?

— Şi-a prins pantoful într-un spalier încercând să sară zidul grădinii ca să se întoarcă nevăzută în dormitorul ei. Doar o ajutam să se elibereze. Petrecerile o plictisesc.

— Deci niciunul dintre zvonuri nu este adevărat? îl întreb.

— Niciunul dintre cele mai populare. Nu sunt un sfânt, doar că nu sunt suficient de stângaci

încât să fiu prins, întâlnirea pe care am avut-o a fost, de fapt, cu sora lui Christine, Georgia, deşi am fost destul de pricepuţi să o ţinem secretă. Am avut parte de servitoare, barmaniţe, fete de la fermă.

Nu-mi dau seama dacă glumeşte.

— Şi Faith, adaug.

Emmett tace.

— Şi Faith.

— Ai spus că n-o iubeşti.

îşi frământă mâinile în aşternuturi înainte să răspundă.

— Faith şi cu mine ne-am rănit reciproc pentru că nu eram ce-şi dorea celălalt. Eu eram prea egoist pentru a-i oferi lui Faith respectul pe care-l merita, iar ea nu mă iubea în felul în care aveam eu nevoie. Eram stângaci şi lucrurile s-au stricat, dar asta nu înseamnă că o mare

poveste de dragoste a fost distrusă. Faith şi cu mine am vorbit, acum suntem prieteni. Te asigur că nu mă iubeşte, şi nici eu pe ea.

Mă aştept să simt gelozie, dar nu mă încearcă decât tristeţe.

— Aveam doar opt ani când tatăl meu m-a abandonat,

A,

îmi spune. îmi doream iubire cu atâta disperare, încât o căutam peste tot. Au fost nevoiţi să schimbe servitoarele care îmi făceau focul zilnic, după ce am început să mă ataşez prea mult de ele şi să le rog să rămână cu mine. Noaptea, când ar fi trebuit să dorm, mă strecuram în grajduri şi le citeam poveşti cailor, ca şi cum ar fi fost prietenii mei, deşi îngrijitorii îmi spuneau că nu sunt. în primii ani după despărţirea de tatăl meu, scriam noaptea scrisori pentru el, detaliind fiecare lucru pe care-l făcusem în ziua respectivă. Credeam că într-o zi ne vom reuni şi va vrea să ştie tot ce am făcut în absenţa lui. Dar am încetat să mai cred asta de mult.

Vreau să întind mâna şi să-l ating, să-i ofer un pic de consolare, dar nu pot.

— Iată mărturisirea mea, continuă Emmett. Am crescut fără o familie, în camere friguroase de palat, având drept companie doar o guvernantă, un tutore şi un batalion de soldaţi de jucărie. Mi-am petrecut toată viaţa în genunchi, cerşind firimituri de iubire. Nu ştiu dacă va veni vreodată un moment în care să nu mai fiu însetat de ea.

Firea posomorâtă a lui Emmett, imprudenţele lui sentimentale, toate încep să aibă sens acum.

îi ofer o mărturisire la schimb.

— Uneori mi-e teamă că am fost prea alintată. Cred că părinţii şi sora mea m-au iubit atât de

mult, încât nu sunt pregătită pentru o lume care nu mă va iubi la fel.

— Singura persoană de pe pământ despre care sunt sigur că mă iubeşte este Bram, răspunde el.

Ca o posedată, întind mâna peste întinderea patului nostru comun şi-i prind mâna rece într-a mea. Strânge, iar eu strâng înapoi. Eu aş putea să te iubesc. Lasă-mă să te iubesc, dar nu pot, şi el ştie asta la fel de bine ca mine.

Voi fi a lui Bram sau a nimănui.

Şi acum singurul lucru pe care-l pot face este să trăiesc cu povara asta.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI CINCI

Dacă povestea mea preferată din Elfii din Insulele Britanice era despre porţile către lumea acestor fiinţe, povestea preferată a Lydiei era despre regele lor. O puneam pe doamna Osboume să ne-o spună iar şi iar, până când devenise la fel de uzată precum şanţurile de pe masa ei de măcelărie. Povestea spunea că, mult înainte de regina Mor, pe vremea când Anglia era un loc sălbatic, portalul dintre lumi era deschis. Ceilalţi treceau liber prin el, căutând să facă înţelegeri şi să-i folosească pe oamenii fragili ca pe nişte jucării. Lăptăresele dispăreau în noapte şi se întorceau la răsărit, ciudat de golite pe dinăuntru. Câmpurile se transformau în cenuşă într-o singură după-amiază, iar altele rodeau grâu de aur pur, care se topea în ploaie. Bebeluşii erau smulşi din leagăne, iar în locul lor erau lăsate nişte imitaţii stranii.

Oamenii isteţi ştiau să stea departe de marginea pădurii, să nu lase niciodată pe cineva străin să intre după lăsarea întunericului şi să nu răspundă niciunei voci necunoscute care-i striga pe nume. A fost cândva o fată care se credea foarte isteaţă.

Părinţii ei, îngroziţi de frumuseţea ieşită din comun a fiicei lor, o ţineau închisă într-un conac la ţară, la fel ca al nostru, un loc ferit de lume şi de pericolele care pândeau.

Fata era mulţumită să ducă o viaţă liniştită, cu

grădina, fraţii, surorile şi cărţile ei. însă, în ajunul zilei în care împlinea optsprezece ani, a auzit o muzică atât de frumoasă, încât nu s-a putut stăpâni şi a început să plângă. Cu lac

rimi mari şi rotunde şiroindu-i pe obraji, a urmat sunetul dincolo de zidurile sigure ale domeniului ei şi a pătruns în pădurea de la marginea acestuia. Sub o salcie, a găsit un bărbat care cânta la lăută. Doar că nu era un bărbat. Pe măsură ce se apropia, a observat că ceva nu era în regulă cu el: degetele lui erau prea lungi, urechile îi erau ascuţite, iar chipul său era atât de frumos, încât fata a început să plângă şi mai tare. Şi atunci a ştiut că dăduse peste unul dintre Ceilalţi, cei în privinţa cărora fusese avertizată.

S-a întors să fugă înainte ca el s-o vadă, dar n-a fost destul de rapidă. Fermecat de frumuseţea ei, bărbatul a prins-o de mână, a căzut în genunchi şi a implorat-o să-i fie soţie.

Crezându-se foarte isteaţă, fata a promis că-i va fi soţie timp de un an şi o zi, iar apoi va fi liberă să trăiască aşa cum îşi doreşte. Bărbatul a acceptat şi a dus-o prin portal în lumea lui, pentru a se căsători. Abia când i s-a pus coroana pe cap, la nuntă, a aflat că noul ei soţ era regele Lumii Celorlalţi şi că fusese păcălită. Pentru Ceilalţi, timpul nu trecea la fel ca pentru oameni, iar un an şi o zi în lumea lor putea dura cât o viaţă de om pe Pământ.

în unele versiuni ale poveştii, fata ajunge să se îndrăgostească de soţul ei şi domnesc împreună mulţi ani; în altele, reuşeşte să scape, iar el îşi petrece tot restul vieţii sale eterne căutând să se răzbune pe ea şi pe urmaşii

A,

ei. întotdeauna mi-a plăcut mai mult versiunea în care se îndrăgosteşte. Eu şi Lydia ne făceam coroane din păpădii şi ne prefăceam că suntem miresele umane ale regelui elfilor.

în visul meu, sunt căsătorită cu regele elfilor

şi încerc să scap din închisoarea dormitorului nostru conjugal. El îşi trece mâna peste corpul meu, cuprinzându-mă din spate. „Vino la culcare, soţie.” Limba lui îmi atinge uşor marginea urechii şi un fior îmi străbate tot trupul. Buzele îi coboară încet, atingându-mi pulsul, până în locul unde

simt oasele dureroase ale claviculelor. „Vino la culcare”, spune din nou, iar de data asta îl urmez.

îi simt mâinile fierbinţi pe spatele meu. îmi cuprinde faţa cu blândeţe şi-mi dă la o parte o şuviţă rebelă de păr. Mă zvârcolesc lângă el până când dorinţa mă cuprinde cu totul. Nu înţeleg de ce mă face să aştept. Se întoarce, mă prinde sub el şi mă înconjoară cu braţele. Genunchiul lui îmi atinge coapsele, iar eu mi le deschid pentru el. „Sărută-mă”, şoptesc lângă buzele lui. „la-mă. Am fost mereu a ta.” Faţa regelui elfilor devine clară. Are chipul lui Emmett.

— Ivy! spune regele. Ivy!

Vorbeşte mai tare de data asta.

— Ivy!

Mă trezesc clipind, confuză şi cuprinsă de dorinţă, ca o febră. Camera în care mă aflu este ponosită şi necunoscută. Clipesc din nou, iar ochii mi se obişnuiesc cu lumina slabă a zorilor.

Ah, da! Furtuna. Hanul de pe drum. Emmett.

Ridic faţa şi-l văd pe Emmett privindu-mă cu un zâmbet amuzat. Părul îi este ciufulit de somn, iar ochii, uşor umflaţi.

— Eşti greu de trezit, îmi spune.

Ţin capul sprijinit de pieptul lui cald, iar bătăile inimii lui îmi răsună în urechi. Mă cuprinde cu braţul, iar mâna i se odihneşte pe talia mea.

Mi-au îngheţat vârfurile urechilor, dar restul corpului s- a încălzit de căldura lui Emmett.

— îmi pare rău!

Mă dau în grabă la o parte, roşind de ruşine.

— Focul s-a stins în timpul nopţii. Ţi-era frig, răspunde Emmett.

— Da! Frig.

Emmett îşi trece o mână peste faţă, ca şi cum şi-

ar putea şterge roşeaţa de pe obraji.

— O să-l aprind la loc!

— Ce noroc pe tine c-ai avut o profesoară atât de bună! îi spun, când se apleacă să deschidă cutia cu iască.

La un moment dat în timpul nopţii, şi-a dat jos cămaşa, iar acum este înfăşurat într-o pătură, pregătindu-se să reaprindă focul din vatră.

încep să înţeleg ce a vrut să spună Emmett când mi-a zis că va fi mereu însetat de iubire. Simt o durere surdă, ca o foame disperată, când mă uit la el.

Furtuna s-a potolit, iar lumină palidă şi albăstruie a zorilor se revarsă peste ferestre.

Observ pentru prima dată că clavicula stângă a lui Emmett îi iese nefiresc sub piele. De obicei ascunsă de batistele pe care le poartă înnodate la gât , acum iese în evidenţă de sub pătură.

— Ce-ai păţit acolo?

Arăt spre claviculă.

Emmett îşi atinge osul cu grijă.

— Mi-am rupt-o sărind peste cai când aveam doisprezece ani. Mi-era teamă că guvernanta o să mă certe şi n-aveam pe nimeni altcineva care să aibă grijă de mine, aşa că am ascuns-o, iar osul s-a vindecat greşit. A durut ca naiba!

La doisprezece ani, eu încă mă jucam cu păpuşi împreună cu Greer. Emmett era atât de singur, încât n-avea pe nimeni în care să aibă suficientă încredere ca să-i spună despre un os rupt.

întors cu spatele la mine, Emmett înteţeşte focul.

— Vorbeşti în somn.

Mă afund sub plapumă până când sunt complet acoperită.

— Te rog, lasă-mă să mor aici! strig.

Emmett râde.

— Nu vrei să ştii ce ai spus?

— Nu! Vreau să mă înec într-una dintre bălţile de afară.

— N-a fost chiar atât de rău. Ceva despre un rege.

Scot capul de sub plapumă, sperând că nu-mi vede obrajii roşii. Mă rog să nu fi spus nimic despre ce făcea regele.

— Asta nu e chiar atât de îngrozitor.

Emmett se întoarce şi-mi aruncă un zâmbet strengar.

— Şi numele meu.

— îh! strig şi mă ascund din nou.

— Nu e la fel de rău ca atunci când erai bolnavă. Atunci ai spus tot felul de lucruri.

Păr castaniu. Mâna fermă pe fruntea mea, alungându-mi febra.

Scot din nou capul de sub plapumă.

— Tu erai? Am crezut că poate am visat.

Se opreşte brusc.

— Mă simţeam foarte vinovat. A fost vina mea c-ai fost nevoită să sari în râul ăla nenorocit. Am rugat-o pe Lottie să mă strecoare în camera ta ca să-ţi stau la căpătâi noaptea.

Mi se strânge inima la imaginea asta. Emmett, în întuneric, stând pe scaunul tare de lemn, în timp ce eu mă zvârcoleam.

— N-a fost vina ta.

Nu se uită la mine.

— Ba da, bineînţeles c-a fost!

O văd în felul în care îşi ţine umerii plecaţi, de parcă întreaga lume apasă pe ei.

— Emmett, nu e responsabilitatea ta să mă protejezi.

— Asta e o prostie, spune el, iritat.

Nu înţeleg de ce pare supărat pe mine.

Jos, la cârciumă, Emmett trezeşte cu greu un vizitiu somnoros, iar în zori urcăm într-o trăsurică cu două roţi trasă de un singur cal. Emmett speră

că vehiculul mai uşor va reuşi să străbată mai bine peisajul plin de noroi din Hampshire. îi plăteşte vizitiului dublu ca să meargă cât de repede poate, ceea ce nu înseamnă deloc foarte repede.

Bălţile s-au revărsat, iar drumurile bătătorite de ieri s-au transformat în râuri de noroi.

Se întâmplă ceva ciudat pe drum. îl văd pe Emmett cum se retrage din nou în sinea lui. Căldura din priviri se răceşte, iar chipul i se acoperă din nou de masca nepăsării. De parcă noaptea trecută n-ar fi existat, iar eu sunt doar o altă fată ignorată la un bal unde nu şi-a dorit niciodată să fie.

— Emmett? îl întreb, atingându-l uşor cu cotul. Eşti bine?

— Perfect!

Iarăşi evită să mă privească.

— Ce le vom spune? îl întreb.

— O să le spun că am plecat să mă îmbăt în Alton, iar tu, cu inima ta bună, te-ai dus să vezi dacă sunt în regulă. Am fost prinşi la han din cauza furtunii, dar am dormit separat. Vizitiul a fost deja mituit să confirme povestea.

— Nu e o poveste bună! spun.

Tot implică faptul că am plecat pe ascuns şi am petrecut timp cu Emmett fără o însoţitoare, ignorând normele societăţii. Tot voi fi exclusă din competiţie, dar poate că asta mă va ţine în viaţă.

— E tot ce pot să fac.

Bietul cal de la trăsură se târăşte mai bine de o oră până ajungem în sfârşit la marginea taberei de vânătoare. Decoraţiile vesele sunt culcate la pământ de furtună şi atârnă trist, încâlcite în crengile copacilor.

Coborâm din trăsură, iar Emmett îi plăteşte vizitiului cel puţin de trei ori mai mult decât i s-ar fi cuvenit.

Acum e acum! Momentul de care m-am temut cel mai mult. Momentul în care reputaţia mea o să se facă scrum. Oare regina o să ne ia pământurile şi titlurile, aşa cum a promis? Oare o să mă execute? Sunt sigură că Emmett şi
Bram n-ar lăsa asta să se întâmple, dar poate că nici măcar ei nu vor putea s-o oprească.

Genunchii îmi sunt slăbiţi, iar mâinile îmi transpiră. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să repar lucrurile, iar acum le-am stricat iremediabil. Noaptea trecută a părut un vis, dar lumina rece a realităţii este aici şi mă orbeşte.

Emmett păşeşte înainte, ca şi cum nici n-aş fi aici. îl urmez ca o umbră.

Mă aştept să găsesc un furnicar, strigăte scandalizate şi
A,
priviri grele. În schimb, nu vedem... nimic.

Corturile sunt încă pe platformele lor, deşi zdruncinate de furtună. Terenul este un imens bazin de noroi, iar mesele şi scaunele din prima noapte sunt răsturnate pe jumătate şi acoperite de murdărie.

— Au plecat? întreb.

Emmett pare la fel de nedumerit ca mine.

Chiar atunci un valet apare din cortul cel mare al personalului, cu noroi până la genunchi. Se înclină în faţa lui Emmett, surprins de prezenţa noastră.

— Alteţa Voastră, s -a întors cumva grupul de vânătoare?

— Eu...

Emmett caută o replică.

Dintr-odată, din spatele nostru se aude zgomotul frâielor şi lătratul câinilor. Ne întoarcem şi vedem un şir

A,

de trăsuri şi căruţe intrând în tabără. În frunte, călare, este Bram, care pare la fel de impecabil ca întotdeauna. Nu se poate spune acelaşi lucru despre restul grupului, care arată de parcă ar fi mers prin noroi ore în şir.

Bram coboară de pe cal şi-mi face o plecăciune rapidă, iar lui Emmett îi oferă o îmbrăţişare caldă.

— Una dintre cele mai memorabile aniversări ale mele. Cum v-a fost vouă aici, în tabără?

— O...

Emmett se poticneşte în timp ce amândoi cugetăm la ce tocmai s-a întâmplat. Probabil că grupul de vânătoare al

lui Bram a fost întârziat de furtună. Am ajuns cu câteva momente înaintea lor. Emmett clipeşte şi îşi îndreaptă umerii.

— Suntem un pic uzi, dar nimic mai grav de atât.

în hainele noastre noroioase de aseară, nu arătăm mai bine decât grupul de vânătoare. Amândoi inventăm scuze şovăitoare, spunând că n-am vrut să chemăm servitorii din corturile lor, pe furtună, ca să ne pregătească de culcare.

Emmy, Marion, Greer, Olive şi Faith coboară din trăsura lor arătând de parcă tocmai s-au întors dintr-un război. Chiar şi vicontesa Bolingbroke este ciufulită, ceea ce e de neconceput, şi seamănă cu un câine mergând pe picioarele din spate.

— Doamne, ce s-a întâmplat? întreb.

— A fost groaznic, spune Emmy. O ploaie torenţială ne-a blocat în pădure.

— Aţi stat acolo toată noaptea?

— Bucătarii instalaseră corturi pentru prânz, aşa că n- am fost complet expuşi intemperiilor, dar unul dintre corturi s-a rupt pe la mijlocul nopţii şi toată apa s-a vărsat peste Greer, explică Marion.

Mă uit la Greer, al cărei păr încă îi atârnă în şuviţe ude pe spate.

— Magia lui Bram a menţinut focul aprins, dar am crezut sincer c-o să mă înec, spune Faith.

Bram zâmbeşte cu regret.

A,

— îmi pare rău că nu m-am străduit mai mult să învăţ magia!

Le urmez pe fete în cortul nostru. Se îmbracă în haine uscate şi îşi înfăşoară şaluri tricotate pe umeri. Pe rând, ne împletim părul, iar ele mă bombardează cu întrebări despre cum mi-am

petrecut noaptea.

— Cortul nostru a rezistat bine, le mint. A fost puţin frig, dar se pare că am dus-o mult mai bine decât voi.

— Aţi fost doar tu şi servitorii? întreabă Greer.

— Şi groaznicul ăla de Emmett era aici, îi aminteşte Olive.

— Nu e groaznic! sare Faith.

— O, Doamne, a încercat să te seducă? întreabă Greer. Pun pariu c-a zis ceva despre cum are nevoie de căldura corpului ca să supravieţuiască. Ce ticălos!

Râde, iar eu fac tot posibilul s-o imit. Faith îmi ţine încă părul, iar când îmi termină împletitura, trage puţin mai tare.

— Să nu-l laşi pe Bram să te audă spunând asta! avertizează Faith.

Tabăra este strânsă repede, toţi fiind nerăbdători să iasă din pădure şi să se întoarcă la căldura şi confortul palatului.

Drumul înapoi spre Palatul Kensington durează mai bine de zece ore. Petrecem o zi îngrozitoare, cu oase zdruncinate pe drumuri sufocate de noroi. Mă simt uşurată să ajung în sfârşit la Caledonia Cottagge, cu căzile sale de cupru pline cu apă fierbinte şi uleiuri parfumate, îmi frec pielea până devine roşie şi usturătoare, de parcă aş putea spăla povara lui Emmett, dar tot ce reuşesc e să rămân cu pielea iritată.

în următoarele zile, toate suntem încordate, aşteptând următoarea lecţie a reginei. în schimb, avem parte doar de lecţiile de etichetă ale vicontesei Bolingbroke ziua şi de nenumărate jocuri de whist seara. Nici măcar pe Bram nu- 1

vedem. Pare ocupat cu activităţi mondene.

Nu pot să nu mă gândesc la ce a spus Eduart despre tatăl lui Emmett. Grăbită, îi scriu lui Emmett un bilet în care îi spun simplu Trebuie să vorbim şi i-l dau lui Lottie, amestecat cu restul corespondenţei de azi.

Vineri are loc petrecerea anuală din grădina familiei Hinchingbrook, iar noi suntem nerăbdătoare să ieşim din incinta palatului.

Croitorii ne-au făcut tuturor rochii de zi personalizate şi împodobite cu florile specifice zilei noastre de naştere. Fiind născută în octombrie, rochia mea este brodată pe guler, tiv şi mâneci cu gălbenele, pete strălucitoare de portocaliu-galben realizate cu o măiestrie desăvârşită, încât am rămas fără cuvinte când am văzut-o. Restul veşmântului este din mătase moar de un verde pal. Lottie scoate un accesoriu pentru păr asortat, cu două fundiţe galbene delicate, câte una deasupra fiecărei urechi.

Rochia bleu pal a lui Olive este decorată cu nemţişori, cea a lui Marion cu margarete, iar cea a lui Faith cu narcise albe, care par uşor nupţiale.

Petrecerea are loc în grădinile întinse ale familiei Hinchingbrook. Servitorii au agăţat candelabre de cristal de copaci, au aşezat mese delicate cu prăjiturele pastelate şi au legat panglici curcubeu de streşini, balcoane şi gardurile vii.

Petrecem ore întregi socializând, iar orchestra cântă melodii vesele, care plutesc prin grădini.

Cu gura plină de tort, stau în grădina de trandafiri când simt o uşoară şi deopotrivă surprinzătoare tragere de mânecă. Mă întorc şi-l văd pe Emmett, care stă în soarele strălucitor,

purtând un frac albastru cobalt cu garnituri aurii. Astăzi arată exact ca un prinţ, cu părul în sfârşit îmblânzit, fără să-i mai cadă pe frunte. Este prima dată când îl văd de la dezastruoasa partidă de vânătoare şi mă cuprinde o uşurare copleşitoare la vederea chipului său. Dar apoi vine durerea aceea familiară, chiar în mijlocul pieptului. Mi-ar fi mai bine dacă aş putea uita de linia fermă a maxilarului său, de ridul delicat de la coada ochilor, de genele întunecate ori de buzele lui pline. Faţa îi este impasibilă, ca şi cum nu simte nimic când se uită la mine.

— Salonul de la parter, peste cinci minute, îmi şopteşte, apoi se îndepărtează prin grădină, de parcă nici n-am vorbit.

Mă strecor printre invitaţi şi, cinci minute mai târziu, găsesc uşa salonului familiei Hinchingbrook, aflat pe un coridor liniştit.

în încăpere, draperiile sunt trase, iar mobila e acoperită cu cearşafuri albe. Mă plimb de colo-colo timp de câteva minute, până când se răsuceşte clanţa, şi Emmett intră în cameră.

— Bună ziua, lady Ivy! mă salută.

— Am revenit la politeţuri după ce...

Am împărţit patul şi ne-am atins pe întuneric.

Nu pot s-o spun cu voce tare. Se pare că Emmett se gândeşte la acelaşi lucru, şi schimbăm o privire plină de semnificaţii.

Ne oprim când auzim paşi pe hol. Apoi, uşa se dă de perete cu zgomot şi Bram dă buzna în cameră. Mă ascund după canapea, ca să nu mă vadă. Bram închide uşa după el şi o încuie. Emmett rămâne nemişcat, şocat şi tăcut.

Bram îşi încleştează fălcile.

— Nu sunt prost! E timpul să vorbim, în sfârşit, despre ce se întâmplă aici!

CAPITOLUL DOUĂZECI SI SASE[5] [5]

Frate! spune Emmett, întinzând mâinile spre Bram, iar bine-cunoscuta lui mască de detaşare rece i se întipăreşte din nou pe chip.

— Te rog, încetează să mă mai tratezi ca pe un copil! izbucneşte Bram.

Nu l-am mai văzut niciodată aşa. Părul îi este ciufulit, haina de catifea vişinie îi atârnă pe jumătate de pe un umăr, iar faţa, de obicei deschisă şi blândă, pare schimonosită, ca şi cum ar fi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Sunt sigur că nu ştiu la ce te referi, spune Emmett.

— Lady Ivy Benton, mârâie Bram. Tocmai v-am văzut împreună în grădină. Păreaţi destul de apropiaţi.

— Era o albină pe care încercam să o alung – ştii cum sunt doamnele, răspunde Emmett.

Bram ridică mâinile, exasperat.

— Chiar te aştepţi să cred scuzele astea jalnice? Fă-mi măcar onoarea de a nu-mi insulta inteligenţa! Te-am văzut şi în foişorul de la debarcader.

Culoarea dispare din obrajii lui Emmett.

— Nu sunt naiv, continuă Bram. Ştiam că nu orice fată care intră în competiţie pentru a-mi deveni mireasă se va îndrăgosti de mine, dar nu

mă aşteptam să fiu trădat de propriul meu frate.

Vocea i se frânge. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi fost furios pe noi, dar arată foarte trist.

— Nu e ceea ce crezi, insistă Emmett.

— O iubeşti? întreabă Bram,

— Nu, desigur că nu! spune Emmett cu tărie.

Mă doare mai mult decât ar trebui.

— Dacă măcar ai iubi-o, aş înţelege, spune Bram. Dar dacă doar vă ascundeţi pentru a...

Se opreşte, prea gentleman pentru a spune asta cu voce tare. Implicaţiile mă fac să simt cum îmi iau foc obrajii.

— Nu ne ascundem. Nici măcar n-o cunosc bine. Am încercat s-o seduc pe sora ei nebună odată, şi a mers atât de prost, încât aş fi idiot să încerc cu o altă fată Benton. Acordă-mi măcar atâta încredere! spune Emmett, punând o mână pe umărul fratelui său.

Dar Bram o respinge şi începe să se plimbe de colo- colo, ca un animal în cuşcă.

— Bram, te rog, ascultă-mă! îl imploră Emmett.

— Ce să ascult? Mai multe minciuni?

— Te rog, nu ridica vocea! Să mă dau în spectacol la petreceri e specialitatea mea, nu a ta.

— Ştiu că n-ai fost în tabără în noaptea aceea, spune Bram, iar Emmett încremeneşte.

Un val de groază mi se strânge în stomac, iar tortul dulce pe care l-am mâncat îmi devine greţos în gât.

— Desigur c-am fost..., încearcă Emmett, dar Bram ridică o mână, oprindu-1.

— încetează să mă minţi! strigă Bram.

Apoi se prăbuşeşte pe canapeaua lângă care mă ascund, îi văd doar călcâiele pantofilor.

— Te rog, nu mă minţi! mai spune o dată, de

data asta în şoaptă.

îmi amintesc ce mi-a spus Emmett despre elfi, că Bram nu poate să mintă. O fisură fină îmi străbate inima, care se frânge pentru el.

Ochii lui Emmett se umplu de lacrimi văzându-l pe Bram atât de tulburat. Mă simt neajutorată şi copleşită, iar inima îmi bate atât de tare, încât am impresia c-o să vărs totul pe covoarele scumpe ale ducelui de Hinchingbrook.

Emmett suspină adânc.

— Lady Ivy mi-a cerut ajutorul ca să te cunoască mai bine. E neexperimentată. Mi-a fost milă de ea. Am sperat că, dacă o ajut, ai s-o alegi pe ea, nu pe Faith Fairchild.

— Puteai pur şi simplu să-mi spui că nu vrei s-o aleg pe Faith.

— Ştiu asta acum. Am fost un prost. Nu voiam să te joci cu jucăriile mele.

— Unde ai fost în noaptea aceea? întreabă Brarn.

Nu pare furios, doar trist.

— Am luat un cal şi o trăsură şi m-am dus la hanul din Alton ca să mă înec în bere. Sunt un trăgător îngrozitor şi n-am vrut să mă fac de râs de ziua ta. Să mă ierţi pentru mândria mea!

— Nu eşti chiar atât de rău la trasul cu arma.

— Eşti prea amabil, ca de obicei.

— Dar lady Ivy Benton? întreabă Bram.

— N-am nici cea mai vagă idee. Probabil că era bolnavă în cortul ei, aşa cum a spus. Dacă vreunul dintre servitori a spus că a fost cu mine, nu a făcut decât să creeze bârfe inutile. Ar fi fost scandalos, nu-i aşa?

Bram oftează adânc.

— Juri?

— Jur, răspunde Emmett imediat. Nu e deloc genul meu; e teribil de răsfăţată de familia ei ridicolă.

Furia urcă în mine ca fierea. Nu-mi vine să cred că foloseşte ceea ce i-am spus în confidenţă ca pe o armă.

— Este o fată adorabilă, spune Bram în apărarea mea.

— O, fără îndoială! Şi va fi o mireasă perfectă pentru tine, dar eu nu m-aş putea mulţumi niciodată cu o fată ca ea...

Se opreşte.

— La ce te referi?

— E lipsită de eleganţă.

Mă gândesc la frumoasa Faith Fairchild şi la felul în care păşeşte, de parcă ar pluti. Furia îmi urcă pe gât. Ştiu că Emmett nu-i poate spune lui Brarn nimic altceva decât „Desigur că n-o vreau”, dar refuzul ăsta pare personal.

— Mie chiar îmi place aşa cum este, răspunde Bram.

— Cu atât mai bine. Hai, frate, să furăm o sticlă de şampanie şi să plecăm de la petrecerea asta oribilă. Nu mă distrez deloc. E doar o fată frumoasă aici şi am avut-o deja. Mă plictisesc.

Faith! Din nou Faith! Mereu Faith!

Bram se ridică, iar Emmett se apropie de canapea. Se aude foşnetul materialului când Emmett îşi pune braţul pe după umerii lui Bram. Uşa se închide în urma lor, lăsându-mă singură în cameră, cu inima bătând ca şi cum aş fi fugit un kilometru.

îmi şterg lacrimile cu podul palmelor, apăsând atât de tare, încât pielea începe să mă doară.

Emmett are dreptate. Nu suntem potriviţi.

De îndată ce uşa se trânteşte în urma lor, sar din ascunzătoare, îmi lipesc urechea de tăblie şi ascult până sunt sigură că nu mai e nimeni, apoi fug pe hol şi înapoi în mijlocul petrecerii.

în noaptea aceea, după ce toţi ceilalţi adorm, mă strecor afară din căsuţă şi prin tunelurile palatului până în camera lui Emmett, pentru ceea ce sper să fie ultima dată.

Pig mă întâmpină la uşa ascunsă, dând din coadă atât de tare, încât i se mişcă tot corpul. Emmett este la birou şi citeşte la lumina unei lumânări. Tresare când intru.

— Ivy?

Nu apucă să-şi pună masca rece a detaşării. Se uită la mine, ca şi cum ar căuta ceva. Cuvintele lui de mai devreme îmi răsună în minte: „Răsfăţată. Lipsită de eleganţă. O fată ca ea.”

— Doar o întrebare, şi apoi plec. N-o să mai întreb niciodată.

Dă din cap, şi ceva întunecat îi sticleşte în ochi.

— Crezi cu adevărat ceea ce i-ai spus lui Bram? Că nu sunt genul de fată pe care ţi-ai dori-o?

— Nu mă obliga să-ţi răspund, zice încordat.

— Te rog, vreau doar să te aud cum o spui!

Ajută-mă să închid capitolul, îmi vine să-l implor, şi atunci poate o să uit cum se simţeau mâinile tale pe întuneric.

Emmett se uită pe fereastra întunecată. în seara asta n- au ieşit stelele.

— Te faci de râs, Ivy! Bram o să fie un soţ minunat. Dar noi doi? Oftează, continuând cu o voce distantă: Intre noi doi n-o să fie niciodată nimic. îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva!

Am impresia că este un discurs de respingere îndelung repetat, unul pe care l-a ţinut în faţa zecilor de fete îndrăgostite, la fel de nesăbuite ca mine.

GREER TRUMMER

Când mama mi-a spus prima oară că nu mai am voie să vorbesc cu Ivy, am plâns o săptămână întreagă. Apoi, mi-a vândut al doilea cal preferat şi mi-a spus că-l vinde şi pe celălalt dacă lacrimile mele vor sta în calea pregătirilor pentru sezon, aşa că am terminat repede cu plânsul. Cu mama n-aveai cum să câştigi. După optsprezece ani, ştiam asta destul de bine. în mare parte, încetase să mă mai lovească după ce împlinisem şaisprezece ani, dar uneori îmi doream să înceapă din nou. Jocurile ei psihologice erau mai rele, pentru că erau mult mai greu de anticipat.

Mamei nu i-au plăcut niciodată surorile Benton. Erau cu desăvârşire ele însele, iar asta o speria, cred, pentru că mama nu voia ca eu să fiu altceva decât soldatul ei perfect. Habar n-am avut cum arată o familie adevărată până când n-am stat la masa lor şi i-arn văzut bârfind şi discutând despre artă şi filosofie. Nimeni nu era pus să vorbească mai încet – asta m-a surprins cel mai mult.

Ivy facea uneori remarci usturătoare despre cum trăia permanent în umbra mea, dar şi eu eram geloasă pe ea. Gelozia noastră se hrănea reciproc până când s-a împletit în însăşi fibra relaţiei noastre.

Nu m-a surprins când Lydia şi-a distrus familia. Trăise cu im-prudenţa cuiva căruia i se spusese

toată viaţa că este perfect. Nu se temea de greşeli, pentru că fiecare pas pe care-l făcuse vreodată fusese întâmpinat cu aplauze. Era bună la viaţa asta a noastră. îi plăcea să fie în centrul atenţiei, să trăiască de parcă totul era un spectacol, nimic altceva decât un mare joc. Când eram mică, credeam c-o urăsc; acum am suficientă minte să ştiu că ceea ce simţeam atunci purta un alt nume: invidie. Dar nu mai contează, n-are rost să mă gândesc la asta.

Ceva s-a schimbat în anul debutului Lydiei. Ivy apărea la mine acasă cu o expresie îngrijorată şi poveşti despre ce se întâmplase cu o seară înainte. Lydia nu primea vizitatori şi cu atât mai puţin cereri în căsătorie.

Asta şi lipsa unui târg încheiat de Lydia făceau ca situaţia să fie o ruşine, o pată pe numele familiei, şi îmi era milă de Ivy, pentru că nu părea să îşi dea seama cum stau lucrurile. Era prea ocupată să-şi facă griji pentru sora ei ca să-şi mai bată capul şi cu propria situaţie.

Toată lumea credea că Lydia o să se mărite cu Percival A, Chapwick. În ziua în care i-a refuzat cererea, Ivy a venit la mine şi a plâns toată seara în patul meu. „A promis”, se văicărea ea. N-am ştiut niciodată ce să fac când oamenii plâng.

Nu eram ca surorile Benton. Am ştiut mereu exact pentru ce mă voi târgui. Eu şi mama am decis împreună, când aveam zece ani, că nu voi avea nasul proeminent. Petreceam ore în şir uitându-mă în oglindă, cu mama chiar în spatele meu. îşi trecea degetul mic peste puntea nasului şi spunea „chiar acolo”. Părea ceva asemănător iubirii. Era singura modalitate prin care ştia să aibă grijă de mine.

Fetele Benton nu aveau nimic din pragmatismul nostru.

De-asta Ivy era o prietenă bună. Avea mereu poveşti despre regi elfi sau îşi dorea să construiască căsuţe din frunze pentru răţuşte. îmi plăcea să trăiesc în lumea ei. Savuram serile petrecute în casa Benton, unde nimeni nu ţipa. Părinţii ei păreau să se placă cu adevărat; nici nu ştiam că aşa ceva e posibil până nu i-am întâlnit.

Prietenii sunt complicaţi în lumea noastră.

M-a durut s-o las în urmă, dar ştiam de ce trebuia să fac asta. Am tăiat firele care ne legau, ca şi cum aş fi terminat o broderie. O iubeam pe Ivy, dar nu suficient cât s-o las să mă distrugă.

Am învăţat de la mama cum să împing sentimentele atât de adânc, încât să nu mai pot ajunge la ele. Ivy s-a potrivit bine în locul întunecat.

Absenţa ei din viaţa mea a lăsat un gol în mai multe feluri. N-am pierdut doar o confidentă şi o prietenă, ci şi o modalitate de a-mi umple timpul. Orele pe care de obicei le petreceam cu Ivy erau, dintr-odată, libere. începusem să merg la grajduri dimineaţa devreme, înainte de probele de haine, lecţiile de etichetă sau plimbările prin parc. Mai mult decât orice, o evitam pe mama, dar era plăcut să mângâi gâtul calului meu şi să-i împletesc coama.

Acolo am început să vorbesc din nou cu Joseph.

Fuseserăm prieteni când eram mici şi ne lăsa pe mine şi pe Ivy să-l chinuim. îl fugăream şi-i legam fundiţe în păr până reuşea să scape de noi, zvârcolindu-se. Dar acum devenise aproape un bărbat. Nici nu-mi dădusem seama că încă lucra pentru familia noastră; credeam că plecase la

şcoală sau ceva de genul ăsta.

Dar acolo era, în lumina filtrată a dimineţii, în grajduri, cu un şorţ pe el şi o pilă de potcovar în mână.

— Milady! a spus.

Vocea îi era atât de adâncă, încât m-a făcut să tresar.

— Nu mi-am dat seama că eşti aici.

Am tresărit, ceea ce a speriat calul, care a nechezat şi s- a ridicat pe picioarele din spate. Am făcut un pas înapoi şi m-am împiedicat de tivul rochiei. A fost cât pe ce să zbor pe podeaua de piatră a grajdurilor, însă Joseph m-a prins.

îmi amintesc cum m-am uitat în sus la el şi mi-am dat seama că nu-l văzusem niciodată cu adevărat.

— Te-am prins, a spus, şi m-am îndrăgostit pe loc.

De atunci, m-am dus la grajduri în fiecare dimineaţă. Beam ceai împreună, aşezaţi pe baloturi de fân, iar el m-a învăţat cum să-mi lustruiesc echipamentele de călărie. A fost prima persoană care m-a ascultat cu adevărat de la Ivy încoace.

îmi frecam mâinile până la sânge, ca mama să nu vadă urmele negre de ceară de sub unghii. Am râs cu toatele de târgul făcut de Olive, care o lăsase fără unghii, dar sincer, poate că ea a fost mai inteligentă decât noi.

Joseph era prea politicos ca să mă sărute, deşi i-am dat de înţeles săptămâni întregi. Până la urmă, eu a trebuit să fac primul pas. Era o dimineaţă gri, cu ploaie fină, şi m- am ridicat pe vârfuri, apăsându-mi buzele de ale lui, în pragul hambarului. A fost atât de surprins, încât a încre-

menit, şi am crezut că am interpretat totul greşit. M-am retras, iar el s-a uitat la mine cu ochii mari şi albaştri, apoi m-a ridicat de pe pământ şi mi-a mărturisit că m-a iubit toată viaţa. A fost tot ce mi-am dorit vreodată.

Ne-am întâlnit în secret luni de zile. Joseph mă implora să fugim împreună, spunea că-şi va folosi târgul pentru o trăsură rapidă care să ne ducă la graniţa cu Scoţia sau pentru ca familiile noastre să uite că am existat vreodată, ca să putem trăi în pace, dar eu nu eram curajoasă ca el. Mă uitam la nasul meu în oglindă şi rămâneam fidelă planului mamei.

Mama ne-a prins în dimineaţa Paradei Pactelor. A fost o imprudenţă, ştiam asta, dar trebuia să-mi iau rămas-bun. îmi ceruse să-i promit că-i voi arăta faţa aşa cum era pentru ultima dată. Nu i-am spus atunci, dar aveam totul planificat. M-aş fi măritat cu un văduv bătrân şi plicticos şi l-aş fi angajat pe Joseph să lucreze în grajdurile noastre. Am fi putut avea o viaţă împreună, chiar dacă doar ascun- zându-ne.

Mama a dat buzna în grajduri şi ne-a prins chiar când răsărea soarele. Furia de pe chipul ei îi schimonosise trăsăturile atât de tare, încât, pentru o clipă, nici măcar n- am recunoscut-o. M-a târât de păr până în camera mea, iar Joseph ştia destul de bine cum stau lucrurile ca să nu încerce s-o oprească. M-a lovit peste abdomen, ca să nu mi se vadă vânătăile prin rochia pentru Parada Pactelor, fo- losindu-şi podurile palmelor, ca loviturile să fie ascuţite şi precise.

Tata privea scena cu braţele încrucişate pe pieptul lat şi mi-a spus că totul e vina mea, că ar fi trebuit să mă ducă şi pe mine capul.

Cred că mama m-a târât pe estradă să concurez pentru a deveni mireasa lui Bram doar pentru că voia o scuză să mă taie cu un cuţit şi să mă vadă sângerând. Dar ironia sorţii a fost că n-am simţit nimic când m-a tăiat.

Când am intrat în sala tronului pentru a-mi face târgul, eram atât de amorţită, încât nu puteam gândi limpede, aşa că am cerut ceea ce eu şi mama planificaserăm dintot- deauna. Regret asta acum.

Am fost surprinsă când regina Mor s-a uitat la mine cu capul uşor înclinat şi m-a întrebat:

— De ce îţi este cel mai frică, lady Trummer?

Nimeni nu mă întrebase vreodată asta, nici măcar Joseph.

M-am oprit la „teama de a spune adevărul”. A fost cel mai sincer răspuns pe care mi-l puteam imagina, iar într-o

A,

zi, poate, o să pot râde de ironia situaţiei. îmi clădisem viaţa pe minciuni; eram suficient de sinceră cu mine însămi ca să recunosc asta. I-am spus mamei c-o iubesc. I- am spus lui Joseph c-o să fiu a lui pentru totdeauna. Am pretins că nu-mi lipseşte deloc Ivy.

îmi planificasem o viaţă în care să continui să mint – pe viitorul meu soţ, pe mama, pe mine însămi.

Regina a râs când i-am spus şi a zis:

— Am admirat mereu mincinoşii talentaţi.

Am ieşit din încăpere cu un chip nou şi am făcut la dreapta pe uşă, cu râsul reginei încă răsunând în spatele meu.

Joseph a rămas fără cuvinte când m-a văzut pentru prima dată.

M-arn strecurat în dormitorul lui mic din locuinţele servitorilor în noaptea Paradei Pactelor. M-am mirat să-l găsesc acolo. Eram convinsă că mama îl concediase, dar ea ştia că, păstrându-l prin preajmă, o să mă rănească şi mai tare. Lumina pâlpâitoare a felinarului îmi ilumina faţa mea cea nouă.

— Nu-i aşa că sunt mai frumoasă acum?

A ezitat, iar asta m-a înfuriat atât de tare, încât mi s-a făcut greaţă.

— Spune-mi că sunt mai frumoasă acum, Joseph!

— Credeam că erai perfectă înainte, a spus el, continuând să lustruiască şaua la care lucra, de parcă nu suporta să se uite la mine.

O lacrimă rebelă mi-a alunecat pe obraz.

— Greşeşti! Eşti doar un băiat de la grajduri, ce ştii tu despre gusturi rafinate?

Am insistat şi insistat până când a spus-o, deşi vedeam pe chipul lui că nu credea asta.

— Eşti mai frumoasă acum, a spus el, dar nu era un mincinos la fel de priceput ca mine.

De fapt, era groaznic la asta.

— Ştiu! i-am răspuns.

— O să fii prinţesă, a spus într-un târziu, trasându-mi umărul gol cu degetele când stăteam împreună în patul lui.

îmi dădeam seama că o credea cu adevărat. Am clătinat din cap.

— Probabil că nu. O va alege pe Marion.

Palma mă ardea acolo unde mă tăiase mama.

— Cum ar putea cineva să nu te vrea?

Dar nu s-a uitat la faţa mea când a spus-o, de parcă nu mai putea s-o facă.

E destul de uşor să mă strecor să-l văd.

Vicontesa Bol- ingbroke doarme buştean, iar reşedinţa părinţilor mei e la distanţă mică de palat şi pot merge pe jos. Uneori văd silueta neclară a lui Ivy traversând peluza în acelaşi timp.

Sper că merge să se întâlnească cu Bram. M-aş bucura pentru ea.

Mă furişez pe străzi în zori de zi şi mă întâlnesc cu Joseph în grajd, exact când primele raze de lumină pătrund prin praful din camera unde se păstrează hamaşa-

A,

mentül. închide ochii şi mă sărută de parcă nu s-a schimbat nimic.

Când Bram o să aleagă altă fată, iar eu o să rămân fată bătrână, o să mă întorc acasă şi o să continuăm ca şi până acum. Nu e nevoie să ştie nimeni adevărul.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI ŞAPTE[5] [5]

— De ce eşti atât de posomorâtă, Ivy? mă întreabă Greer a doua zi, în timpul micului-dejun.

— Nu sunt posomorâtă.

Greer ridică din umeri, nepăsătoare.

— Ai o expresie acră de ieri. S-a întâmplat ceva? Lydia e din nou bolnavă?

— Nu, nu, nimic de genul ăsta.

Muşc dintr-o chiflă cu coacăze şi clipesc de câteva ori. Concentrează-te, Ivy! Nu e timp pentru autocompătimire acum.

— Eşti amabilă că mă întrebi, totuşi.

— Te iubesc, Ivy! îmi pare rău dacă ţi-am dat vreodată motive să te îndoieşti de asta.

Să mă îndoiesc? Tot ce a făcut a fost să mă facă să mă îndoiesc. Din primul moment în care m-a lăsat singură în grădină, m-am îndoit. Jumătate din viaţă mi-am petrecut- o, încercând să-i câştig aprobarea. Asta e motivul pentru care am fost prietene atât de bune.

Dar apoi îmi toarnă o ceaşcă de ceai, cu două linguriţe de zahăr şi o picătură de lapte, exact cum îmi place, şi ceva în mine se înmoaie.

— Şi eu te iubesc, Greer!

Un valet intră în căsuţă, drept ca o lumânare şi îmbrăcat în livrea bleumarin. Poartă un sul de hârtie pe o tavă de argint. Emmy este suficient de

curajoasă să-l ia. Desfăşoară pergamentul şi citeşte:

— „Lady Ivy Benton, lady Greer Trummer, lady Emmy Ito, domnişoara Faith Fairchild, lady Marion Thome şi lady Olive Lisonbee sunt invitate cu respect să participe la o audienţă cu Maiestatea Sa Regina Moryen. Imediat!”

Cameristele năvălesc în căsuţă, începând să ne pregătească cu o coregrafie bine exersată. În câteva minute, pălăriile sunt prinse cu ace, rochiile închise la nasturi, iar noi ne îndreptăm peste iarba udă spre Palatul Kensington.

A, îl urmăm pe unul dintre valeţii tulburători ai reginei, urcând scara principală, la fel ca în ziua Paradei Pactelor. Nu-mi vine să cred că n-am observat înainte cât de ciudate şi pătate sunt venele de pe mâinile lor şi cât de adâncite le sunt orbitele. Corpul uman n-a fost făcut să dureze pentru totdeauna. Mă întreb câţi ani are acesta, cine a fost înainte sau dacă-şi mai aminteşte măcar.

O ploaie sâcâitoare cade pe acoperişul de sticlă, iar copacul din mijlocul atriumului se leagănă uşor.

— Ai vreo idee despre ce e vorba? şopteşte Emmy spre mine.

— Niciuna, îi răspund sincer.

Virăm la stânga, în capătul scării, spre o sală de bal imensă. Tocurile îmi alunecă pe covor când mă opresc brusc. Toate şase icnim la unison.

Sala de bal a fost transformată: tufe de trandafiri şi iederă întunecată se caţără până la tavan, iar ferigi bogate se înghesuie în fiecare colţ.

O orchestră cântă o melodie ciudată şi cam fără ritm, iar mesele sunt acoperite cu porţelanuri iridescente, care nu se potrivesc unele cu altele.

Sala e deja plină de femei, iar printre ele le zăresc pe mama şi pe Lydia, înconjurate de un grup de vechi prietene ale mamei, inclusiv mama lui Greer.

Regina se apropie de noi.

Poartă o rochie din mătase argintie atât de strălucitoare, încât pare că i-a fost turnat metal topit peste trupul sub-

— Mamă? o întreb nedumerită, dar mama lui Greer mă întrerupe.

— O, Ivy n-o să câştige! Fiicele tale sunt nişte ratate. Mă tem că s-a molipsit şi Greer de la ele. E singura explicaţie pe care o pot găsi pentru prestaţia ei atât de slabă. Dar în cele din urmă, o să fie victorioasă. Aşa suntem noi, cei din familia Trummer.

Nu apuc să-i răspund, fiindcă un valet sună din clopoţel.

— Mergem? întreabă regina.

Flancată de lachei, se aşază şi ne face semn s-o urmăm. Masa, care se întinde pe toată lungimea camerei, e acoperită de mai multă mâncare decât ar fi necesar la o petrecere cu ceai. Mormane de struguri verzi lângă rodii

A,

desfăcute şi hălci de şuncă tăiate în spirală. În faţa mea se află un tort de ciocolată neagră, cu trei etaje, iar glazura i s-a topit pe jumătate din cauza lumânărilor pâlpâitoare.

Cineva mă apucă de mână şi, când ridic ochii, mă aştept la oricine altcineva, dar nu la Greer. Ochii el albaştri sunt căscaţi de spaimă, şi priveşte drept înainte.

Arunc o privire în jurul mesei. Suntem înconjurate de familii şi prieteni. Greer stă pe o parte, iar Lydia şi mama

"k

stau pe cealaltă parte. În faţa mea se află Faith, bunica ei cu faţa ascuţită şi un bărbat cu ochi albaştri, ca ai ei.

Marion stă în stânga lui Faith, cu mama şi sora ei mai mică. Ceva mai departe sunt Emmy şi Olive cu mamele lor, precum şi alte câteva debutante din acest sezon: Deidre Rutland, Sara

Middlebrook, Fiona Devon, Althea Jones şi însoţitoarele lor.

Regina stă în capul mesei, iar lumina lumânărilor se reflectă în orbitele goale ale coroanei din craniul de cerb.

Scâncetul viorilor pare să mi se strecoare pe sub piele şi simt deodată că leşin de foame.

— Bine aţi venit, stimaţi oaspeţi!

Regina întinde braţele către festin.

— Ce minunat că sunteţi toţi aici astăzi!

ţire. Mânecile îi sunt acoperite cu mărgele de sticlă, care

A,

se târăsc pe podea în urma ei. În jurul ochilor negri are o urmă de fard, iar pe buze, un balsam roşu ca sângele. Dar cel mai remarcabil este jumătatea unui craniu de cerb pe care-l poartă drept coroană.

E ca şi cum vrea să ne reamintească că nu este una dintre noi.

— Ce-i asta? întreabă Marion.

— O petrecere cu ceai, răspunde regina Mor, cu un zâmbet nebunesc.

Inima îmi stă în gât când mă îndrept spre mama şi Lydia, îngrozită că au fost atrase în toată povestea asta, blam mai văzut-o pe Lydia din noaptea dezastruoasă a balului mascat şi nici n-am mai auzit nimic de atunci, în afară de scrisoarea mamei.

— Mi-e dor de tine! Mi-e dor de tine! îi repet disperată când ajung la ea.

— Ştiu.

Gândurile trec între noi în stilul acela specific surorilor, în care cuvintele sunt de prisos. Vinovăţia, resentimentele şi iubirea se amestecă în ceva prea dificil de descris în cuvinte, aşa că, preţ de o clipă, nu putem decât să stăm aici, să simţim totul şi să înfruntăm forţa sentimentelor care ne copleşesc.

O prind pe mama pe după umeri, iar ea se întoarce, icnind.

— Draga mea! Ce plictisitor e acasă fără tine!

Lydia dă din cap, încuviinţând.

— Aşa e! De mine nu-i mai place aproape deloc.

Amândouă au o privire ciudată, sticloasă. Pupilele le par mărite, şi pielea le e ca de ceară.

— Vă simţiţi bine? le întreb.

Mama ia o gură din ceaşca de porţelan.

— Minunat! Din câte am auzit, o să câştigi. Sinceră să fiu, nu te credeam în stare.

— Mă îngrozeşti! comentează Althea Jones. Aş prefera să nu fiu aici.

Regina îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ei bine, eşti aici şi aici o să rămâi câtă vreme mi se pare amuzant.

Mă încordez, înspăimântată pentru Althea. De obicei, e foarte timidă.

— Ei bine, eu sunt onorat să mă aflu aici, intervine un bărbat care bănuiesc că este tatăl lui Faith. N-am crezut c- o să mai fiu invitat aici după ce s-a aflat micul meu secret.

Gesticulează spre Faith, care se îneacă cu ceaiul.

— Secret? Sunt un om! spune ea.

— Nu vorbi pe tonul ăla! se răsteşte bunica ei. Ţi-a făcut o favoare recunoscându-te acum. Putea să te lase să putrezeşti cu târfa aia de maică-ta la nesfârşit.

— Destul! strigă Marion.

— Marion..., şopteşte Faith, de parcă n-ar vrea s-o auzim şi noi.

— N-au dreptul să vorbească aşa cu tine! spune Marion.

— Vorbesc cum vreau cu fiica mea!

în curând, toată masa e cuprinsă de haos.

— Ce se întâmplă? întreb.

Regina bate bucuroasă din palme.

— Mă bucur c-ai întrebat, lady Ivy.

Invitaţii încremenesc.

— Bun-venit la următoarea mea lecţie. Soţia lui Bram trebuie să înveţe să tolereze bârfele şi zvonurile. Ce mod mai bun de-a vă pune la

încercare decât să vă spună prietenii şi familiile voastre exact ce părere au despre voi? Cei dragi vouă au fost vrăjiţi să spună numai adevărul, fără filtrul politeţii sau grijă faţă de sentimentele voastre. După ce vor părăsi încăperea, vor uita ziua asta cu desăvârşire.

Dar noi o să ne amintim. Se înţelege de la sine. Noi vom trăi cu tot ceea ce aflăm azi.

Craniul de cerb, muzica oribilă, munţii de mâncare, toate capătă sens. Regina nu dă o petrecere obişnuită în

cinstea noastră. Seamănă cu banchetele elfilor pe care mi le imaginam cândva. Dacă toţi în afară de noi o să uite, regina poate să dea orice fel de petrecere poftește.

Şi nu vrea decât să se distreze, atâta tot. îmi amintesc vorbele lui Eduart. „După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau lipsa ei.”

Pălăvrăgeala se reia. Emmy izbucneşte în lacrimi, auzind ceva ce a spus mama ei şi fuge spre uşă. Trage cu disperare, dar uşa e încuiată.

— Trebuie să rezistaţi o oră, anunţă regina, privindu-ne cu o sclipire în ochi.

Mă întorc spre familia mea.

— Eu am vărsat sticla de cerneală pe şalul tău preferat acum doi ani, spune Lydia. îmi pare rău c-am dat vina pe pisica bucătarului.

— Ştiu! Erai murdară de negru pe mâini şi habar n-ai să minţi, îi răspund.

Cea mai răutăcioasă parte din mine ar vrea să le pună întrebări la care nu vreau, de fapt, să aflu răspunsul. De pildă, cine este preferata mamei sau dacă Lydia mă iubeşte la fel de mult cât o iubesc eu.

Dar în realitate nu vreau să ştiu decât un singur lucru.

— Ai putea la fel de bine să-mi spui..., îi zic Lydiei.

N-am de ce să termin propoziţia. Ai putea la fel de bine să-mi spui unde ai fost în cele două săptămâni în care ai lipsit.

Lydia oftează, exasperată.

— Ivy, nu-mi amintesc unde am fost. Totul e ca un gol imens.

Cu siguranţă spune adevărul. Simt un val de greaţă în stomac.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

— Absolut nimic. Dar am vise.

Vocea i se frânge, fragilă şi distantă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Nu pot să explic mai bine de atât.

Mama ne urmăreşte cu o expresie ciudată şi neclară.

— Cred că e rândul tău să spui adevărul, mi-o întoarce Lydia.

Am încercat din răsputeri să fiu sora perfectă şi să-mi salvez familia de la ruină prin orice mijloace posibile, înăbuşindu-mi totodată furia şi propriile dorinţe. Am făcut totul pentru că-mi iubesc părinţii, iar pe Lydia o iubesc mai mult decât o să pot vreodată să explic. Dar furia creşte din nou în mine. E un val îngrozitor de durere pe care nu sunt în stare să-l opresc. îmi este mult mai uşor s-o iubesc când nu e în faţa mea.

— Aveam un plan, Lydia, şi nu înţeleg de ce l-ai abandonat.

— Ivy...

îmi pronunţă numele ca pe un avertisment. E singurul subiect încă prea sensibil ca să-l discutăm – nu dispariţia ei, ci a treia şi ultima ei trădare.

— Am făcut un pact, îi spun. Puseserăm totul la punct. Tu urma să te măriţi cu Percival Chapwick, iar eu să stau cu tine pentru totdeauna. Urma să fim fericite. Nu aveam cum să fiu vreodată bună la toate astea.

Gesticulez spre rochia mea, spre părul coafat şi spre palat.

— Tu erai cea menită pentru înalta societate. Mereu ai fost perfectă, dulce şi bună.

— Nu mai puteam să suport!

Lydia se ridică de la masă, răstumând scaunul din spatele ei.

— Eram perfectă, dulce şi bună. Pe urmă, într-o bună zi, mi-am dat seama că n-o să fiu niciodată decât atât. Tu, mama şi tata m-aţi urcat pe un piedestal pe care nu l-am cerut. Nu puteam să trăiesc acolo la nesfârşit.

— Dar urma să fim împreună!

— Eşti supărată că nu suntem împreună sau pentru că ai fost nevoită să te maturizezi în sfârşit şi să-ţi asumi o parte din responsabilitate?

tractivă. Erai tot ce eu nu puteam să fiu, pentru că te protejam pe tine.

Nimic din toate astea nu mai contează.

— Iar acum m-ai abandonat, rostesc eu.

Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu e vina mea.

— Şi totuşi, viitorul nostru depinde de mine, îi spun. N- am avut de ales. Mama şi tata nu sunt destul de puternici să supravieţuiască unui exil din societate. Altfel, n-aş fi avut nicio şansă să primesc o cerere în căsătorie.

Mama e prea adâncită în conversaţie cu bunica lui Faith ca să ne audă. Nu ştiu nici măcar dacă s-ar simţi jignită să mă audă spunând aşa ceva.

— Nu ştii asta cu siguranţă. Uneori cred că-ţi place s-o faci pe martira, îmi răspunde Lydia.

Credeam că pot să duc responsabilitatea acestei familii pe umeri, dar mă zdrobeşte. Parcă nici nu pot să mai respir.

— Dar nu e responsabilitatea ta să ne salvezi, spune Lydia.

— Sigur că e! Nimeni altcineva nu intervine! Totul ar fi mult mai uşor dacă n-aţi fi naivi de bunăvoie. Lucrurile nu se rezolvă ca prin farmec. Nu vine niciun prinţ chipeş să te salveze.

Ea îşi dă ochii peste cap şi capul pe spate, râzând.

— Tocmai tu spui asta, care speri chiar în clipa asta să te salveze un prinţ chipeş!

— Du-te naibii, Lydia!

Mă uit în lungul mesei, în jurul căreia s-a dezlănţuit camagiul. Faith stă înghesuită cu Marion într-un colţ, iar tatăl şi bunica ei urlă unul la altul.

Mama lui Emmy îi enumeră pe degete defectele

fizice. Sora lui Marion notează fiecare articol de îmbrăcăminte pe care i l-a furat în lipsa ei.

Mama lui Olive îi povesteşte în detaliu aventura pe care a avut-o cu fratele soţului ei, iar Olive o priveşte îngroz-

Mă doare groaznic, de parcă m-ar fi lovit.

— Mi-am asumat întreaga responsabilitate! Ai lăsat totul pe umerii mei. Nu sunt destul de puternică să îndur – nu ăsta e rolul pe care trebuia să-l joc.

— Erau închipuirile unui copil, Ivy. N-am avut niciodată intenţia să mă mărit cu Percival Chapwick. Credeam că e doar un joc atunci când ţi-am promis. N-a fost real.

— Pentru mine a fost!

A fost temelia pe care mi-am construit viaţa, şi acum mi se prăbuşeşte sub picioare. Nu sunt influenţată de vraja reginei, dar nu mă pot abţine să nu spun adevărul. Ce mai contează? Oricum ea n-o să-şi amintească nimic.

Amândouă plângem cu lacrimi mari şi urâte, pe care nu reuşim să le oprim.

A,

— Nu vreau să mă urăşti, spune Lydia. îmi pare rău că nu-mi amintesc târgul făcut! Ştiu doar că am intrat în sala tronului şi m-a cuprins panica. M-am gândit la o viaţă măruntă ca a mamei şi n-am putut să îndur. Nu ştiu ce m-a apucat.

Mă simt îngrozitor de vinovată. Ce rost are să fac tot ce pot ca să-mi salvez familia dacă nu pot să-mi salvez sora – pe care o iubesc mai mult decât orice pe lume – de propria mea otravă?

— Nu vreau să te urăsc! spun cu vocea frântă, care răsună în sala de marmură. întotdeauna ai fost cea mai frumoasă, mai rafinată şi mai iubită dintre noi. Nu înţelegi cum a fost să trăiesc în

umbra ta.

Face un pas spre mine, iar eu unul înapoi, ştergându-mi cu furie lacrimile de pe faţă.

— Erai perfectă, spun eu.

Lydia ridică braţele în aer de frustrare.

— Eram perfectă pentru ca tu să fii toate celelalte lucruri. Crezi că eu nu voiam să le răspund profesorilor, să adorm la lecţiile de etichetă sau să alerg prin pădure în loc să stau şi să cos cu mama? Poate că eu eram perfectă, dar tu erai cea mai curajoasă, mai îndrăzneaţă şi mai dis-
ită.

Mama lui Greer e însă cea mai sinistră dintre toate, fiindcă nu scoate o vorbă. N-a ratat niciodată ocazia să spună ceva usturător la adresa fiicei sale.

Regina dă ocol mesei. Coamele coroanei se agaţă în viţele şi panglicile colorate atârnate de tavan.

Pune o mână palidă şi osoasă pe umărul mamei lui Greer.

— Doreşti să împărtăşeşti ceva cu noi, lady Trummer?

Femeia îşi drege glasul.

— De fapt, este ceva ce nu-mi dă pace.

— Te rog să ne spui, o îndeamnă regina Mor.

— Mamă! şopteşte Greet, albă ca varul.

Lady Trummer se întoarce spre ea.

— Dulcele prinţ Bram ştie despre grăjdarul tău soios?

Lacrimi se rostogolesc pe obrajii lui Greer.

— Mamă, te rog, nu face asta!

— Pentru că ar trebui să ştie că eu şi tatăl tău te-am prins într-o poziţie destul de

compromiţătoare în dimineaţa Paradei Pactelor de anul ăsta.

Se întoarce apoi spre regină.

— Cele mai bune guvernante şi profesoare din lume, şi ce dezamăgire s-a dovedit a fi! Virtutea lui Greer nu mai poate fi salvată.

Greer suspină.

— Nu, te rog!

încremenesc de groază.

— Greer..., spune Lydia, întinzând mâna spre ea şi trezindu-mă din transă.

Greer se ridică de la masă cu zgomot şi aleargă spre uşă. Regina dă alene din mână, iar uşa se deschide.

— Lăsaţi-o să plece! spune ea cu răceală, iar Greer traversează camera în fugă.

— Greer! strig şi alerg după ea, dar nu încetineşte.

Nici măcar nu priveşte în urmă. Sunt cât pe ce s-o ajung din urmă, cu mâna întinsă, dar în momentul în care trece de uşă, regina mişcă din mână, iar uşa mi se trânteşte în nas.

Cad pe spate, aterizând pe parchet.

Lydia mă ajută să mă ridic.

— A plecat. Nu e vina ta, spune ea.

Dar mă simt vinovată. Te iubesc, Ivy. Asta mi-a spus mai devreme. Şi eu o iubesc. O iubesc prea mult ca s-o văd suferind aşa. Emmett spune că, dacă planul ăsta funcţionează, o să-i salveze pe toţi de cruzimea reginei, dar mă simt nespus de neajutorată, fiindcă acum nu mai pot să-i salvez.

— O, asta nu-i nimic! Faith..., începe tatăl lui Faith, dar nu-l las să termine.

Mă urc pe masă, spărgând ceştile de ceai şi stâlcind sub talpă prăjitura cu glazură de cocos.

— L-am sărutat pe Bram la balul mascat de la Welby! strig eu.

Se face linişte în jurul mesei. Poate că n-am reuşit s-o ajut pe Greer, dar pot s-o ajut pe Faith.

Toţi se uită la mine, scandalizaţi şi amuţiţi, însă ochii mei se opresc asupra reginei. Stă perfect nemişcată. Faţa ei superbă nu trădează nicio emoţie.

— Poftim? icneşte mama lui Olive.

— Bravo ţie! spune Lydia, dar nu zâmbeşte, nu ca mama, care arată ca pisica scăpată la smântână.

Cobor de pe masă şi las o urmă de tort pe covor.

Sacrificiul meu pare să fi distras atenţia grupului suficient pentru ca tatăl lui Faith să nu revină la subiectul aventurii ei cu Emmett. în schimb, toţi încep să vorbească despre cine are şanse de câştig.

— Marion e mult mai drăguţă ca tine, cotcodăceşte mama. Dar eu o să fiu mândră chiar şi după ce o să pierzi.

Se aude un clopoţel când se termină ora, iar regina iese pe uşă fără o vorbă.

Nu ştiu exact când o să treacă efectul vrăjii, dar vreau să petrec puţin timp singură cu sora mea ca să lămurim
lucrurile. Nu-mi place să mă cert cu ea. Ştim exact cum să ne rănim reciproc.

îi spun mamei că o conduc pe Lydia la căsuţă să-i împrumut o rochie şi s-o aştepte în scurt timp la intrare.

O iau pe ocolite, către intrarea din spate a palatului, ca să-i evit pe ceilalţi musafiri. Sunetul paşilor noştri răsună prin sala de marmură. Emmett intră în cameră şi tresare la vederea

noastră.

— Lady Benton şi... lady Benton.

Se uită la obrajii noştri uzi de lacrimi. Se foieşte stânjenit de pe un picior pe altul.

— N-am vrut să vă întrerup.

— Bună! îl salut, stângace.

Nu-mi pot lua ochii de la el. E îmbrăcat într-o haină crem la două rânduri, iar faţa îi e enervant de perfectă, ca întotdeauna. Ultima noastră discuţie îmi răsună în urechi. „Te faci de râs, Ivy.”

îşi trece mâna prin păr.

— Bună! îmi răspunde, stânjenit.

— Ar trebui să plecăm!

O prind pe Lydia de cot şi o împing spre uşă.

în momentul acela, Brarn intră în holul cu statui şi-l cuprinde cu braţul pe după umeri. în cealaltă mână are o rachetă de tenis identică cu cea pe care o văd acum în mâna lui Emmett.

— Eşti gata, frate?

Brarn se opreşte când ne observă, apoi face o plecăciune.

— A, surorile Benton! Mereu o plăcere! Aţi vrea să jucăm tenis la dublu?

— Nu, mulţumesc! răspunde Lydia tăios, trăgându-mă în jos pe scări. Suntem la jumătatea peluzei către Caledo- nia Cottagge când vorbeşte din nou: îl placi.

îmi trage una cu cotul în coaste.

îi răspund la fel.

— Pe Brarn? Normal! E foarte greu să nu-l placi!

— Nu vorbeam de el, spune Lydia pe o voce cântată. Ce s-a întâmplat cu planurile noastre de a-l chinui împreună pe îngrozitorul prinţ Emmett?

— Sunt încă valabile.

— Eşti o mincinoasă jalnică.

— Nu contează! E o prostie. O să-mi treacă.

Lydia ridică dintr-o sprânceană.

— E o prostie?

— Nu e nimic.

Lydia clatină din cap.

— Cum spuneam, o mincinoasă jalnică.

Ajungem la uşa căsuţei, iar Lydia mă îmbrăţişează cu un gest stângaci.

— N-am să mă prefac că ştiu ce se întâmplă aici, dar am încredere că o să te descurci, orice ar fi. Când am spus că ai fi o prinţesă minunată, am vorbit serios. Doar... să ai grijă de tine! Nu e nevoie să faci totul singură.

— Ştiu, ştiu.

Ne întoarcem şi-l vedem pe Bram alergând pe peluză, cu racheta de tenis în mână. Se apropie de noi, gâfâind.

— îţi cer scuze c-am fost nepoliticos mai devreme.

îşi dă la o parte o şuviţă blondă de păr de pe frunte.

— Ar fi trebuit să te întreb cu ce ajungi acasă, lady Lydia. Te rog, permite-mi să te însoţesc!

— O!

Lydia pleacă ochii şi se înroşeşte.

— Nu e necesar! Mă aşteaptă mama.

— Nu, insist! O să vă însoţesc pe amândouă. Dacă nu de dragul tău, atunci măcar de-al lui Ivy.

Mă simt oarecum înduioşată, văzând că Bram vrea să aibă grijă de persoana la care ţin cel mai mult pe lume. Ea lasă ochii în pământ.

— O, bine atunci!

El îi aşază mâna pe braţul lui.

— Când te întorci, întrebi de Greer? îl rog pe Bram. Mai devreme nu părea deloc bine.

Bram se înclină.

— Desigur!

îi văd dispărând pe peluza vastă împreună.

în seara aceea, stau în pat şi citesc un roman. Olive e la parter şi coace, când Faith Fairchild apare în prag.

— Putem sta de vorbă?

încuviinţez din cap, surprinsă, şi închid cartea. Faith se aşază pe patul lui Olive, care era al ei înainte, şi expiră adânc.

— îţi cer iertare!

Cuvintele par nefireşti în gura ei, de parcă nu e obişnuită să le spună.

— îţi mulţumesc pentru ce ai făcut în după-amiaza asta, că m-ai protejat. Nu era nevoie s-o faci.

A fost o seară tensionată. Greer încă nu s-a întors, iar eu mă îmbolnăvesc de griji. Petrecerea cu ceai de după- amiază m-a lăsat cu nervii întinşi la maximum, iar scuzele neaşteptate din partea lui Faith aproape mă fac să plâng.

— Sigur că era, îi spun.

— Am fost nedreaptă cu tine, zice Faith. îmi pare rău! Doar că... sunt supărată tot timpul pe toţi şi pe toate.

— înţeleg. Mai bine decât crezi. îmi pare rău că ai trecut prin aşa ceva astăzi!

— E în regulă! îmi spune, de parcă ştie că nu e deloc în regulă.

Se ridică şi se sprijină de tocul uşii, ca şi cum mai are ceva de spus.

Marion bagă capul în cameră şi îşi sprijină bărbia pe capul lui Faith.

— Ţi-a mulţumit din partea noastră?

— A amândurora? întreb.

— Foarte subtil, dragă!

Faith îşi dă ochii peste cap şi închide uşa după ea.

Ne trezim a doua zi dimineaţă cu un ziar nou la căpătâiul pa-tului. Titlul anunţă cu litere de-o şchioapă: UNICA FIICĂ A LORDULUI TRUMMER DECEDATĂ LA 18 ANI. CADAVRUL A FOST SCOS DIN TAMISA ÎN ZORII ZILEI.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI OPT

5

—NU' SOPTESC.

Mă întorc spre Olive, care pare şocată, albă ca varul la faţă şi uitându-se la ziar.

Pe fiecare ziar este scris un număr în colţ. Al meu poartă numărul 1 îngroşat, deşi nu înţeleg ce-am făcut ca să câştig.

Cineva plânge în capătul holului. Dau fuga în camera lui Marion şi a lui Faith şi o găsesc pe Emmy plângând, iar pe Marion ţinând-o pe Faith în braţe.

— A ucis-o? întreabă Emmy.

— Din cauza grăjdarului? adaugă Faith.

Greer n-ar fi făcut aşa ceva, aşa că trebuie să fi fost regina. Ne-a pedepsit pentru lipsă de respect, aşa cum a promis că o să facă.

— Nu putem lăsa toate astea să continue..., reuşesc să rostesc, deşi am gâtul uscat.

Fără o vorbă, desculţă şi în cămaşă de noapte, alerg pe peluza acoperită de rouă.

Strig din răsputeri, urcând câte două trepte odată spre camera lui Emmett. Dar durerea fizică nici nu se compară cu inima mea frântă.

Dau buzna prin tabloul de pe perete şi-l găsesc la oglindă, legându-şi cravata.

Tresare când năvălesc în cameră.

Ivy?

Pentru o secundă, nu spun nimic. Pur şi simplu,

stau acolo, încercând să-mi trag sufletul, dar sfârşesc prin a suspina. Suspine mari şi sughiţuri care-mi zguduie corpul. Emmett traversează camera şi mă prinde în braţe înainte să cad în genunchi pe covor.

— Ea a ucis-o..., icnesc.

Lacrimile mele lasă pete pe cămaşa lui proaspăt călcată.

— A ucis-o!

— Poftim? Despre ce vorbeşti? Te rog, respiră!

Mă aşază pe marginea patului.

— Pune capul între picioare, o să te ajute.

Mă ghidează cu blândeţe în poziţia aceea, dar Pig încearcă întruna să urce în braţele mele, aşa că-mi este imposibil. Emmett bagă căţelul sub un braţ şi, cu mâna liberă, îmi şterge lacrimile de pe obraji.

— Aşa! îmi spune, respirând adânc. Respiră!

— Le...

Vreau să spun lecţia reginei, dar e ca şi cum mi s-ar fi umflat limba brusc şi mă înec. Panicată, am uitat că nu pot să-i spun direct. Trebuie să fiu ingenioasă.

Stai!

— Cheam-o pe Faith, îi spun.

— Poftim?

— Fă-o şi gata!

Cincisprezece minute mai târziu, Emmett se întoarce prin tu-neluri, însoţit de Faith. E îmbrăcată tot în capot, iar ochii ei, de un albastru electric, sunt înroşiţi pe margini.

Mă uit lung la ea.

— A spus că nu putem vorbi cu nimeni altceva despre lecţiile ei, dar n-a spus că nu putem vorbi între noi.

Sunt supărată că mi-a luat atâta vreme să-mi dau seama.

— Poftim? murmură Emmett, nedumerit.

— Faith, încep eu. Vreau neapărat să-i spun lui Emmett despre lecţiile private pe care ni le dă regina.

Ochii ei se luminează când îşi dă seama de intenţia mea.

— Da, desigur! Ce proaste am fost!

Sufrageria scăldată în lumina lumânărilor amuţeşte când regina Mor intră şi se îndreaptă spre capul mesei. Poartă o rochie de mătase verde pădure, iar părul îi e împletit într-o coafură complicată. Dar nu ia loc.

A,

O urăsc cu patimă. încleştez pumnii pe sub masă ca să nu sar la ea şi s-o lovesc.

Mi-am pus toate speranţele în planul lui Emmett şi în gândul că în curând o să am puterea s-o pedepsesc aşa cum merită.

— Credeam că ne-am înţeles să păstrăm secretul asupra timpului pe care îl petrecem împreună.

Vocea îi răsună prin încăpere, vibrând pe o frecvenţă pe care o resimt în cutia toracică.

— Astăzi, fiul meu a venit la mine şi a insistat să pun capăt lecţiilor noastre. Are o inimă tare blândă băiatul ăsta! Nu-mi împărtăşeşte repulsia de-a primi cereri din partea unui grup de aristocrate mici şi mofturoase. Chiar dacă nu suntem de aceeaşi părere, consider că nu merită bătaia de cap. O să mă descurc mai bine cu lotul următor. Cincizeci de ani trec foarte uşor.

Ne foim stingherite pe scaune, amintindu-ne cât de uşor se poate descotorosi de noi.

— Sezonul vostru se încheie mai devreme. Dacă nu se vor mai ţine lecţii, nu văd de ce l-am mai prelungi. Bram va face cererea în căsătorie la balul familiei Kendall de sâmbătă seara.

Adică poimâine. Credeam că am la dispoziţie douăsprezece săptămâni să-l fac pe Bram să se îndrăgostească de mine. Dar am avut doar cinci. Mă cuprinde panica. Credeam că am mai mult timp.

Emmy strânge cuţitul în mână. Faith şi Marion

schimbă o privire tensionată.

— Sper că sunteţi mulţumite de voi. N-am să uit ce-aţi făcut, spune regina Mor.

O ia spre uşă.

— Să aveţi o cină plăcută!

îi spun lui Faith tot ce vreau să-i povestesc lui Emmett, iar el ne ascultă tăcut. Detaliez fiecare lecţie, labirintul, cum ne-a clasificat şi ne-a rănit. Emmett arată de parcă i se face rău când îmi amintesc cum a apărut regina la căsuţă şi ne-a amenințat că ne omoară dacă nu cooperăm. Faith intervine din când în când cu propriile detalii. în cele din urmă, ajungem la Greer. Faith a fost destul de

A,

isteaţă să aducă ziarul. II aruncă în poala lui Emmett.

Se face alb ca varul când citeşte titlul.

— A ucis-o din cauza asta?

— Ea trebuie să fie. îţi promit că nu e vina lui Greer, îi răspund.

Un regret enorm îmi apasă în stomac şi mă tem c-o să vărs pe podea. Ar fi trebui să fiu mai amabilă, mai iertătoare. Ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări când a adus vorba de Joseph. Aş fi putut să fac mai multe pentru ea ieri.

Emmett îşi îmbracă haina.

— Atunci, trebuie să-i spun lui Bram. N-o să lase toate astea să continue.

Pe drumul de întoarcere, Faith întinde mâna şi o strânge pe-a mea.

— Cred că-ţi datorez viaţa.

Mă simt moartă pe dinăuntru, de parcă toată durerea mea m-a ars pe interior, lăsând doar o

coajă uscată în urmă.

— Nu face nimic, îi răspund sec.

Vicontesa Bolingbroke şi regina Mor ne lasă singure în căsuţă tot restul zilei. Dacă ar fi să ghicesc, ne lasă timp să fierbem de frică, agonizând după pierderea lui Greer.

S-a întunecat de mult când un lacheu soseşte să ne cheme la cină. Nu vine nicio cameristă după noi. Ne îmbrăcăm una pe alta într-o tăcere îndurerată şi traversăm peluza ţinându-ne de mână.

Nu mai suport. Aştept vreo două minute, doar cât să fiu sigură c-a plecat. Pe urmă, mă ridic de la masă şi ies pe uşă, cobor scările şi mă îndepărtez în lumina apusului.

Mă aştept să mă oprească paznicii, dar nu spune nimeni nicio vorbă când trec de poartă şi ies pe stradă. Nu sunt atât de naivă, încât să-mi imaginez că ea n-o să afle. Pur şi simplu, nu-mi mai pasă.

Aud nişte paşi în urma mea. Mă întorc şi o văd pe Faith, cu răsuflarea tăiată.

— Ivy, mergi mai încet!

Se opreşte să-şi ridice poalele de mătase ale rochiei grele de seară, apoi porneşte în acelaşi ritm cu mine.

— La naiba, ce repede mergi! Unde te duci?

— Să văd dacă Greer chiar a murit.

— Bine, atunci! spune Faith.

Merge câteva minute, apoi auzim alţi paşi în fugă pe urmele noastre.

— Staţi! strigă Olive, iar părul roşcat flutură în urma ei. Aşteptaţi-ne!

îmi scapă un sunet, între un râset şi un suspin, când le văd pe Olive, Marion şi Emmy alergând pe stradă.

— Ce facem? întreabă Emmy.

— Merg după Ivy ca să mă asigur că nu o omoară cineva, răspunde Faith.

— Eu merg după Faith, spune Marion.

— Nu vă las să plecaţi într-o aventură fără mine, spune Olive.

Emmy gesticulează spre ea însăşi.

— Tipic pentru copilul mijlociu, nu suportă să fie lăsat pe dinafară. Nu poate să ne omoare pe toate, trebuie să rămână vreuna cu care să se

însoare Bram.

Plâng de-a binelea. De tristeţe din pricina lui Greer, dar şi copleşită de dragostea pe care o simt pentru fete.

Merg mai departe, simţindu-mă mai curajoasă şi mai puţin pustiită ca înainte.

— Atunci, hai să mergem!

Ne ia o jumătate de oră să ajungem în Belgravia şi, cu toate că ne tot uităm îngrijorate în urma noastră, nu ne urmăreşte nimeni. E o noapte liniştită în Londra şi doar câteva trăsuri trec pe lângă noi în seara albastră de primăvară.

Nu ne deranjăm să batem la uşa conacului masiv de piatră al familiei Trümmer. Nu căutăm pe nimeni înăuntru.

Fetele mă urmează în spatele casei, unde se află grajdurile pentru cai. Bat în peretele lateral, dar uşa e deja deschisă.

— Alo? şoptesc. E careva acolo?

Un băiat nu mai mare de cincisprezece ani iese uimit dintr-o boxă.

îşi şterge mâinile murdare de şorţ.

— Doamnelor!

Speriat, face o mică plecăciune.

— îl căutăm pe Joseph, îi spun.

Băiatul îşi scoate şapca şi o frământă între degete.

A,

— îmi pare rău că nu pot să vă ajut. N-a venit la muncă azi-dimineaţă. A dat de vreun necaz?

— A lăsat ceva în urmă? îl întreb.

Băiatul pare confuz.

— Doar câteva scule.

— Dar nu pe toate?

El clatină din cap.

— Nu, nu cred.

— Mulţumesc! Asta e tot.

— Credeam că o să vorbeşti cu părinţii ei, spune Faith când ne întoarcem spre palat.

Clatin din cap. Familia Trümmer n-ar avea ce să-mi spună. Dacă ştiu ceva despre ei, probabil sunt în casă, jelind nu după Greer, ci după pierderea statutului social.

Un zâmbet vag îmi apare pe faţă.

— Dacă au fugit? Dacă sunt împreună?

— Dacă regina l-a ucis şi pe el? răspunde Marion.

Faith îi trage un ghiont.

Este şi asta o posibilitate, una pe care am luat-o în calcul.

— Dar acum avem speranţă. înainte, nu aveam.

Ridic faţa spre stele şi-i trimit un gând bun prietenei mele, oriunde ar fi, că este teafară şi în siguranţă, în braţele băiatului care o iubeşte. Mi-o imaginez la jumătatea drumului spre Gretna Green deja, într-o trăsură, îndrăgostită şi liberă. Aşa aleg să-mi amintesc de ea.

Paznicii nu par nemulţumiţi când ne deschid porţile să ne primească înapoi la palat. Restul fetelor se întorc la căsuţă, dar le fac semn să meargă, prea neliniştită ca să stau în casă, în faţa focului.

Aleea de pietriş e luminată de torţele care nu reuşesc să alunge umbrele de pe peluza vastă şi înverzită.

— Ivy? şopteşte o voce pe întuneric.

— Bram?

Se apropie pe alee, zâmbind în stilul acela al său care-ţi sfâşie inima şi care-l face să pară luminat din interior.

— Ce zi cumplită! spune el.

— Cea mai rea.

Deschide braţele, iar eu mă las în îmbrăţişarea lui, în- gropându-mi faţa la pieptul său. Vreme îndelungată, nu face decât să mă îmbrăţişeze. De data asta, nu mă mai gândesc să-l fac să se îndrăgostească de mine. îmi îngădui doar să fiu ţinută în braţe când am mare nevoie de asta.

El se retrage şi ia o şuviţă liberă care mi-a căzut pe umăr.

— Aş face orice pentru tine, Ivy!

Nu pot să-mi stăpânesc roşeaţa care-mi apare în obraji.

înaintăm pe aleea de pietriş până la un pâlc de copaci de la marginea iazului, destul de departe încât să nu ajungă lumina torţelor până la noi.

— Când fratele lui e pe punctul de-a se logodi? Mi se pare ciudat.

Lottie doar ridică din umeri.

— E tipic pentru el. N-a existat niciodată un eveniment important de la care să n-o şteargă. Mă mir că nu ţi-a spus, zice Lottie. Lui Faith i-a scris un bilet. I l-am adus azi-dimineaţă. Poate are ea mai multe detalii.

Mă încrunt în oglindă.

— Probabil.

— O! exclamă Lottie. Apropo de familia De Vere.

Scoate biletul meu, cel adresat tatălui lui Emmett, din buzunarul şorţului.

— Şi prinţul consort Edgar e plecat, chiar de câteva săptămâni, din câte se pare.

— De ce?

Lottie se încruntă.

— Ştii, e foarte ciudat, dar nu ştie absolut nimeni. Nu a dat nicio veste nimănui.

O briză rece pătrunde pe fereastra crăpată, dar

nu de- asta mă cuprinde frigul deodată. Mă loveşte gândul că sezonul e aproape de final, iar eu am rămas complet singură.

Se apleacă şi, în fracţiunea aia de secundă, nu mă gândesc decât la Emmett. Am încercat din răsputeri să nu mă mai gândesc la noaptea petrecută la han, dar nu mă pot

A,

abţine. îmi revin mereu frânturi în minte. Mâinile lui în părul meu, presiunea flămândă a buzelor lui, liniile ferme ale trupului său, lipit de al meu.

Buzele lui Bram le ating pe ale mele, şi alung gândurile legate de Emmett. Bram e bun, e cumsecade şi mă vrea.

îl trag mai aproape, apucându-l de umerii lăţi. Sărutul devine mai disperat, iar el îşi strecoară limba printre dinţii mei.

Mă sărută de parcă şi-o doreşte cu adevărat. Conştientizarea dorinţei lui îmi pulsează în vene. Poate că e prinţ, poate nici nu e uman, dar la mine se află toată puterea.

Mă retrag şi-l privesc. Amândoi gâfâim, iar el e aproape insuportabil de frumos în lumina lunii. Ridic mâna şi trasez linia sprâncenelor lui perfecte, a maxilarului

A,

pronunţat, apoi adânciturile pometilor. Ii dau o şuviţă de păr după ureche ca să văd de aproape vârful ascuţit.

— E un început, îi spun.

îmi zâmbeşte, iar eu nu mă pot abţine să nu pun degetul

A,

pe gropiţa lui. Işi lasă obrazul în palma mea.

— Bine! Pentru că nu voiam să fie un sfârşit.

— Unde-i Emmett? Nu l-am văzut în seara asta, îi spun lui Lottie mai târziu, când îmi despleteşte părul.

Degetele ei ezită.

— A plecat. S-a dus la vânătoare sau aşa ceva.

A spus că nu i-a plăcut niciodată vânătoarea. „S-a dus.” De ce nu şi-a luat rămas-bun?

— Când se întoarce?

— Nu prea curând, presupun. Şi-a luat haine cât pentru o lună sau două. Valetul lui s-a plâns toată după-amiaza din cauza asta.

FAITH FAIRCHILD

Aveam patru ani când mi-am dat SEAMA PENTRU PRIMA oară că mama mă minte, M-a băgat în pat, m-a sărutat pe frunte şi mi-a şoptit acelaşi lucru pe care mi-l şoptea mereu:

— Noapte bună, fetiţa mea dulce! Spune-ţi rugăciunile şi fie ca tatăl tău din ceruri să te vegheze.

Eram conştientă de ceva timp că familia mea era diferită de familiile altor copii. Eu şi mama locuiam la ultimul etaj al unei pensiuni, doar noi două. Alţi copii aveau fraţi şi taţi, precum şi peluze mari şi înverzite pe care să alerge. Eu o aveam doar pe mama şi mica lume creată de noi.

Dar ziua asta era diferită. Prima dată am observat că era un bărbat în apartamentul nostru. Nu cred că mai fusese vreunul la noi până atunci. Erau mereu chiriaşi în casă. Mă învăţau să joc şah în salonul de la parter sau mă lăsau să-i ajut să-şi agaţe rufele în grădina de afară. Dar în mansarda noastră eram doar eu şi mama.

Bărbatul era înalt şi solid, cu o figură cam dispreţuitoare şi sprâncene mari şi stufoase.

Pe urmă, am remarcat că bărbatul ăsta o făcea pe mama să plângă.

Amintirea e neclară acum, după paisprezece ani. Cred că mă trezisem din somn. Dar îmi amintesc că, atunci când m-am cocoţat în braţele mamei ca să-i şterg lacrimile, a spus:

— Voiam doar să-mi văd fiica.

— Poţi s-o vezi oricând doreşti, a răspuns mama.

El se tot plimba prin camera prea mică pentru el. Mă temeam că o să dea peste leagănul de lemn în care dormea păpuşa mea.

— Ştii că nu-i adevărat, a zis el.

Mi-am dat seama deodată că bărbatul ăsta necunoscut A, era tata – că mama mă minţise toată viaţa mea. îmi spusese că tata era un marinar care murise pe mare. în fiecare seară mă rugam pentru el, iar tata era chiar aici, în faţa mea.

Am învăţat o lecţie valoroasă în ziua aceea: nu poţi să ai încredere în nimeni. Oricine poate să te mintă oricând, chiar şi oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult.

Mi-am găsit curajul s-o înfrunt pe mama abia când am împlinit zece ani. S-a prăbuşit ca un castel din cărţi de joc şi mi-a spus tot. Mi-a explicat că tata era lordul unei moşii aflate în apro-piere. Când mama era cameristă în slujba lui, avuseseră o aventură. „Aventură” nu era un cuvânt pe care ea să-l folosească de obicei, dar eram destul de mare ca să-i înţeleg sensul. El nu dorise să mă recunoască şi o concedíase pe mama fără prea multe fasoane în momentul în care îi spusese că e însărcinată.

Cu inima încă frântă după atâţia ani, mama a plâns când mi-a vorbit despre el. Mă simt vinovată pentru dispreţul pe care l-am simţit faţă de ea în momentul acela. Am jurat să nu fiu niciodată atât de jalnică din cauza unui lucru aşa de trivial ca un bărbat. Următorul meu gând a fost să dau foc domeniului din temelii. Eu şi mama nu prea semănăm la fire.

Am plecat de acasă după câţiva ani şi m-am mutat singură la Londra când aveam paisprezece ani, ca să studiez la Şcoala Regală de Balet.

Dansul îmi calma gândurile care se învârteau haotic. Nu puteam controla prea multe lucruri din viaţa mea, dar îmi puteam controla corpul. Iubeam regulile baletului, cât de clare erau. Maestra de balet mă lovea pe spatele gleznelor cu rigla până când reuşeam să fac un tendu, un frappé sau un plié perfect, şi niciodată nu puteam explica altcuiva cât de mult savuram fiecare moment.

Munceam ore întregi în faţa oglinzii, până când muşchii îmi ardeau şi eram udă leoarcă de transpiraţie, dar tot efortul merita pentru acele câteva momente pe scenă, când simţeam cu adevărat că zburam.

A,

Zilele erau lungi şi singuratice. îmi era dor de mama. Eram prea dependente una de cealaltă şi, chiar dacă ştiam că nu e sănătos, tânjeam după ea.

S-a îmbolnăvit când aveam şaisprezece ani. Am făcut o pauză de şase luni de la şcoală şi m-am întors în Brighton ca s-o îngrijesc în camera aceea din mansardă. Dar toată dragostea şi căldura mea nu i-au însănătoşit plămânii. Am alinat-o când a tuşit atât de tare, încât i s-au rupt coastele, scoţând cheaguri de sânge pe gură. Am ţinut-o în braţe când şi-a dat ultima suflare şuierată. Pe urmă, m-am întors la Londra şi am dansat până mi-au sângerat picioarele şi n-am mai simţit nimic.

Pe Emmett l-am cunoscut în vara următoare. Stătea în rândul din faţă şi mă privea cu ochii aceia mari de căprioară rănită.

L-am găsit aşteptându-mă în cabina mea din culise, cu braţele pline de două duzini de trandafiri roşii. L-am sărutat înainte să-i spun măcar cum mă cheamă. L-am sărutat până când a scăpat trandafirii pe jos şi a uitat de ei.

Emmett a continuat să participe la spectacole şi să mă aştepte în cabină. M-a implorat să-l las să mă ia la teatru sau să-mi cumpere daruri extravagante, dar eu nu asta îmi doream de la el. Mai mult ca orice, cred că amândoi aveam nevoie să vorbim cu cineva despre durerea care ne copleşea. Mă ţinea de mână când plângeam pentru că-mi era dor de mama, iar eu îi dădeam părul din ochii înlăcrimaţi când îmi povestea despre guvernantă şi despre tatăl căruia nu-i putea nici măcar vorbi.

Nu era dragoste – niciunul nu-şi făcea iluzii în sensul ăsta –, ci un fel de barcă de salvare de care aveam o ne-

voie disperată să ne agăţăm.

Uneori ne sărutam până ni se învineţeau buzele şi nu mai simţeam nimic altceva. Dar de cele mai multe ori nici nu ne atingeam. Stăteam în capete opuse ale camerei şi ne ascultam unul pe altul. Emmett avea ziduri sufleteşti înalte până la cer, iar eu nu mă prea pricepeam să mă caţăr, dar eram alături unul de altul.

Nu ştiu nici acum cum a aflat tata despre cariera mea de dansatoare, dar presupun că a avut legătură cu zvonurile care începuseră să circule despre mine şi Emmett.

Trecuseră şase luni de când ne cunoşteam, iar numele meu era şoptit în mod regulat în cluburile şi saloanele din oraş. Prinţul Emmett şi balerina aia, se spunea cu dispreţ.

Bărbaţii îmi trimiteau flori în cabină, sperând să mă răpească prinţului doar din orgoliu. Eu însă nu deschideam uşa niciunuia dintre ei.

Apoi, într-o seară, tata a apăsat pe clanţă fără să bată. Nu-l mai văzusem de paisprezece ani şi nu mă gândisem la el cam tot de atâţia.

Mi-a luat ceva să-l recunosc, dar expresia lui batjocoritoare era inconfundabilă. Uneori, îmi surprindeam aceeaşi expresie pe chip în momentele în care mă uram cel mai mult.

— O să încetezi imediat cu asta! a strigat el. Destul ne- ai făcut familia de râs.

Habar n-aveam despre ce vorbeşte, iar expresia mea impasibilă l-a înfuriat şi mai mult.

— Fiica mea n-o să-şi câştige existenţa ca dansatoare sau amantă.

Scuipa cuvintele ca pe nişte blesteme.

— Partea cu dansatoarea e adevărată, dar mă tem că nu ştiu la ce te referi când spui amantă, i-

am răspuns cu răceală, privindu-l în oglindă, în spatele meu.

— Adică zvonurile despre tine şi prinţul Emmett De Vere sunt nefondate?

— Nu pot fi amanta lui pentru că e necăsătorit.

Gluma mea nu i s-a părut amuzantă.

— Faci familia asta de râs.

— Ai spus clar că nu sunt o membră a familiei tale. N- ai vrut să plăteşti nici măcar pentru piatra de mormânt a mamei.

Nici n-ar fi avut o piatră de mormânt dacă n-ar fi plătit- o Emmett fără ştirea mea după ce mă auzise într-o seară plângând din cauza asta.

— Nu mă insulta cu insolenţa ta!

— Eu sunt cea insultată.

în acelaşi moment, s-a auzit o bătaie în uşă. O femeie roşie la faţă, cu o rochie albastră, cu guler înalt, a băgat

A,

capul în cameră. În spatele fustelor ei erau două fetiţe care n-aveau mai mult de opt şi zece ani.

Pe chipul tatei a apărut o mască şi şi-a netezit costumul.

— Ţi-am spus să aştepţi afară, scumpo, i-a spus el femeii.

— Am încercat, dar ele au avut alte idei, a răspuns femeia cu un zâmbet.

Fetiţele au trecut pe lângă ea chicotind şi au dat buzna în cabina mea. Părul lor, în aceeaşi nuanţă castanie ca a mea, era legat cu panglici la spate. Aveau şi ochii mei, iar asemănarea mi-a tăiat respiraţia. Parcă m-aş fi uitat la mine însămi când eram mică.

— Putem să-i cerem autograful, tată, te rugăm? au scâncit ele, sărind de pe un picior pe altul.

Prea uluită să vorbesc, am luat stiloul şi mi-am

scris numele pe programele lor.

— Ai arătat ca o prinţesă pe scenă, mi-a şoptit cea mică.

N-am putut să-i răspund. Mă usturau ochii de lacrimi şi mă temeam că, dacă deschid gura, n-o să iasă decât un suspin.

— Ne vedem în hol, i-a spus femeia tatălui meu.

Apoi a tras fetiţele după ea.

— Surorile tale, a spus el crispat după ce au plecat.

— Mi-am dat seama, am spus, gâtuită de emoţie. Ce crede soţia ta că faci aici cu mine?

— N-am secrete faţă de ea. Ştie cine eşti, la fel ca jumătate din oraş, din câte se pare.

M-arn mirat să-l aud spunând-o. Eu, una, eram doar vag conştientă de zvonuri.

— Statutul tău de favorită specială a prinţului Emmett a dezlegat limbile oamenilor şi, din pricina aventurii voastre stângace, lumea vorbeşte în tot oraşul despre originea ta. Am trăit în pace până la scandalul tău egoist.

— Asta nu e vina mea.

— Nu, dar e problema ta.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Să renunţi la balet. O să rupi relaţia cu prinţul Emmett şi o să participi la sezon ca orice debutantă respectabilă ca să faci o partidă potrivită.

Am rămas fără aer în plămâni. Nu puteam să nu mai dansez. Ideea în sine mi se părea asemănătoare cu moartea.

— Nu mă poţi obliga să fac asta.

— întâmplător, chiar pot. îl ai în faţă pe noul patron al Baletului Regal. Ca angajator, regret să te informez că ţi- am reziliat contractul. Mama va poza în naşa ta de botez şi-ţi va sponsoriza ieşirea în societate în primăvara asta, îmi pare rău! Nu-mi face nicio plăcere treaba asta.

Lacrimile începuseră să-mi cadă pe obraji şi mă uram pentru asta. Jurasem că n-am să-l las niciodată să mă vadă slabă. Mă simţeam de parcă aveam din nou zece ani şi voiam să-i dau foc conacului său impozant. Simţeam o amărăciune egoistă faţă de fetiţele dulci din hol, care aveau acelaşi chip ca al meu şi care puteau fi copii, aşa

cum mie nu mi se îngăduise niciodată.

— Nu mă poţi obliga să particip. O să sparg paharele la cină. O să fiu retrasă la baluri.

— Asta e alegerea ta, dar să ştii că, dacă nu cooperezi, n-o să le mai vezi niciodată pe fete. Surorile tale o să-şi
dorească să aibă o relaţie cu tine, Faith.

Nu avusesem niciun fel de familie de când murise mama.

— O să mă gândesc, i-am spus.

— Păstrăm legătura!

A ieşit din cabina mea, lăsându-mă distrusă în urma lui, aşa cum făcuse dintotdeauna.

Am luat o trăsură direct către Palatul Kensington şi am strigat la paznici până m-au lăsat să intru şi să-l văd pe Emmett.

I-am povestit tot ce-mi spusese tata, iar el se plimba cu paşi neliniştiţi, desenând opturi mari pe covor. Pig tot încerca să-l apuce de călcâie.

— îmi pare rău, Faith! a spus el.

M-arn ridicat şi am traversat camera spre el.

— la-mă de soţie!

A fost oarecum satisfăcător să-l văd pe Emmett şocat. S-a oprit brusc şi s-a întors spre mine.

— Poftim?

— la-mă de soţie, te rog, Emmett!

— De ce?

— Pentru că te cunosc. Şi te plac. Te rog, nu mă lăsa pe mâna bărbaţilor ălora oribili din societate! Nu suport gândul de-a fi a doua soţie a vreunui duce pe jumătate mort, izolată într-o casă de la ţară pentru ca soţul meu să-şi păstreze amantele la Londra. Te rog, Emmett, nu pot să îndur!

Aproape m-am prăbuşit în braţele lui, plângând, dar mi- am păstrat demnitatea.

— Nu pot!

— De ce nu? m-am răstit.

Părea copleşit de milă când mi-a răspuns:

— Pentru că nu ne iubim.

Nu puteam să neg. Nu-l iubeam şi ştiam că nici el nu mă iubeşte.

— Dar ne place unul de altul. E mai mult decât au parte cei mai mulţi oameni.

— Fii sinceră cu mine, Faith! Crezi c-ai putea să mă iubeşti vreodată?

Nu avea rost să mint. Noi nu făceam asta. Admiram nespus de multe la Emmett. Era generos, amuzant şi atent. Dar îmi era clar de luni de zile că nu avea să mă primească niciodată cu adevărat în sufletul lui. Iar eu nu puteam iubi pe cineva care se mulţumea să mă ţină la distanţă. Nu ne potriveam aşa cum ar fi trebuit.

— Nu, nu cred.

A clătinat abătut din cap.

— Atunci nu mă pot căsători cu tine!

Era romantic aşa cum doar puţin oameni îşi permit să A, fie. În momentul acela, l-am urât pentru asta. Am luat un pahar de cristal de pe noptiera lui şi l-am aruncat spre el. S-a ferit, iar paharul s-a spart de perete.

M-am oprit în prag.

— O să te urăsc toată viaţa pentru asta.

Ochii lui Emmett s-au umplut de lacrimi, de parcă avea vreun drept să fie trist.

— Sper că nu e adevărat.

Am trântit uşa fără o vorbă, iar el n-a venit după mine. L-am urât şi pentru asta. O parte din mine încă îl mai urăşte.

A venit să mă vadă acasă la tatăl meu după trei zile, cu o propunere neaşteptată.

— Bram o să-şi aleagă o soţie sezonul ăsta. Ar trebui să fii tu aceea.

— Eu?

— Bram e cumsecade. O să-ţi fie un soţ bun.

îl cunoşteam puţin pe Bram de pe vremea când eram cu Emmett. Ne însoţise de câteva ori în

plimbările făcute pe domeniu sau la jocurile de croquet. Avea o fire veselă şi era plăcut să stai în preajma lui. Mereu mă tratase cu respect. Aş fi putut găsi un soţ mult mai rău decât el.

Chiar dacă nu mă alegea drept soţia lui, tata nu putea spune că n-am încercat să fac un sezon bun. Era genul meu preferat de joc, în care aş fi câştigat indiferent de rezultat.

— Cu ajutorul meu, o să te aleagă.

Am bătut palma ca nişte prieteni vechi şi, pentru prima dată, am simţit că-mi renaşte speranţa. Aş fi vrut să mă întorc în timp, în cămăruţa din mansardă, şi să-i spun mamei că unica ei fiică avea să fie prinţesă.

Am petrecut o lună întâlnindu-mă cu Emmett înainte de începutul sezonului, învăţând toate preferinţele şi antipatiile lui Bram, exersând conversaţia şi dansul. Emmett avea o fixaţie ciudată pentru un stâlp decorat cu panglici, dar, dacă era ceva în privinţa căruia eram încrezătoare, acela era dansul meu, aşa că nu mi-am făcut griji.

M-arn îmbrăcat pentru Parada Pactelor, convinsă că eu voi fi câştigătoarea. Mi-am purtat încrederea ca pe o armură, aşteptând până în ultima clipă să-mi scriu numele, exact cum îmi spusese Emmett. „Va vrea să simtă că te-a câştigat. Aşa e Bram, nobil.” împreună cu Emmett, bunica mea – care pretindea că-mi este naşă – m-a supus unui adevărat test al bunelor maniere în societate. Aveam o garderobă nouă, plină de rochii, şi diamante în păr.

Cele două puncte strălucitoare ale zilelor mele erau Hattie şi Bea, surorile mai mici care îmi luminau colţurile

A,
întunecate ale vieţii. II detestam pe tata din toată fiinţa, dar şi-a respectat promisiunea de-a construi o relaţie cu surorile mele.

Am luptat cât am putut de tare în competiţia pentru a deveni Regina Lunii Mai, dar am fost mulţumită cu locul al doilea. Emmett era hotărât să câştig, dar ce mai conta, la urma urmei, când eram pregătită să mă transform în fata perfectă pentru Bram?

Mai târziu, în aceeaşi zi, când am intrat în sala tronului pentru a încheia târgul cu regina, m-am simţit foarte isteaţă.

— Vreau să ştiu când oamenii mă mint, i-am spus.

M-arn gândit la mine, când eram copilă, şi la minciunile pe care mi le spunea mama despre tatăl meu. Uram minciuna mai presus de orice.

Regina a zâmbit cu subînţeles. Părea nefiresc pe chipul ei ascuţit.

— în schimb, nu vei mai putea rosti niciodată o minciună, mi-a spus.

— S-a făcut! am zis.

Nu eram ipocrită. Părea un târg suficient de uşor, mai bun decât să renunţ la un deget de la picior şi să nu mai pot dansa niciodată cum trebuie.

— De-asta ţi-e frică, de minciună? m-a întrebat regina imediat ce târgul a fost încheiat.

M-arn gândit la întrebarea ei ciudată pentru o clipă.

— Mi-e frică de multe lucruri. Să nu-mi pierd libertatea, să nu-mi cedeze trupul şi să fiu nevoită să mă opresc din dansat, să iubesc din nou pe cineva şi să-l pierd, aşa cum am pierdut-o pe mama.

— Ei bine, eşti sinceră, a răspuns regina.

Nu ştiam exact ce formă va lua târgul meu, dar am aflat curând.

Emmett a venit la mine în noaptea aceea, în grădina casei bunicii mele.

— Nu poţi fi tu aleasa. îmi pare rău! M-am răzgândit.

Stătea cu mâinile în buzunare şi avea îndrăzneala să pară trist pentru mine.

Un mic semnal s-a declanşat în mintea mea.

— Mă minţi!

— îmi pare rău!

A dispărut în întuneric înainte să mai pot spune ceva. Emmett era mereu alunecos, imposibil de ţinut în loc, dar cred că-i plăcea să fie aşa.

Ne-am mutat în Caledonia Cottagge pentru restul sezonului, iar în prima zi, toate pretendentele lui Bram au trecut pe rând la masă şi şi-au dezvăluit târgurile. Marion Thome a inventat o minciună lipsită de convingere despre cum a renunţat la capacitatea de a simţi mirosul florilor ca să nu mai aibă dureri de cap. Un alt mic semnal s-a declanşat în mintea mea şi am ştiut sigur că minţea. Dar de ce?

Apoi Emmett a început să se învârtă pe lângă Ivy Benton, care nu era nici pe departe atât de pricepută la strecurat pe timpul nopţii cum credea ea.

Voia să mă ignore? Bine! Dar să încerce să mă înlocuiască era de neiertat.

Timp de câteva săptămâni, doar Marion a părut să observe sau să arate că-i pasă. Nu puteam s-o mint în privinţa motivului pentru care eram supărată, aşa că i-am spus adevărul.

— E un idiot, a zis ea.

— Ai dreptate!

Nu se schimba nimic, dar era mai bine să nu mai fiu singură.

La început au fost lucruri mici, felul în care punea mâna pe genunchiul meu sau îşi sprijinea capul pe umărul meu. Nu mai simţisem niciodată fluturi ca aceia. Credeam că toţi ceilalţi exagerau când vorbeau despre asta, dar, cu Marion lângă mine, am înţeles brusc.

Marion m-a sărutat pentru prima dată în grădina Căsuţei Caledonia, sub salcia mare plângătoare, şi abia când buzele ei le-au atins pe ale mele am

simţit-o, senzaţia care lipsea întotdeauna cu Emmett.

— Mi-am dorit să fac asta de mult timp, a şoptit ea pe buzele mele, şi nu aveam nevoie de târgul reginei ca să ştiu că spunea adevărul.

— Mi-aş fi dorit s-o faci mai devreme.

Din momentul acela, am fost de nedespărţit.

Am fost o proastă să-i cer lui Emmett să mă sărute la balul contelui Doncaster. Eram atât de îndrăgostită de Marion, încât credeam că poate presiunea sezonului îmi alterase simţul realităţii şi-mi imaginam intensitatea senti

mentelor mele pentru ea. L-am tras pe Emmett într-un salon şi l-am rugat să mă sărute.

— De ce? m-a întrebat, cu ochii blânzi.

Era întotdeauna de o frumuseţe excepţională.

— Trebuie să compar cu altceva.

S-a aplecat încet, cu reticenţă, gândindu-se prea mult, ca de obicei. Emmett şi cu mine suntem buni la sărutat, am avut destulă practică, dar sărutul din salonul familiei Doncaster a fost lipsit de profunzime.

M-am retras, zâmbind.

— N-am simţit nimic.

El a zâmbit.

— Ar trebui să mă simt jignit.

— Dar nu eşti.

— Sunt fericit pentru tine, sper că ştii asta. Voi face tot ce pot pentru voi două.

— Dar cu Ivy ce vei face? l-am întrebat.

— Nu ştiu la ce te referi.

Vocea lui devenise distantă.

Am păşit spre uşă.

— Noi nu facem asta. Nu începe să mă minţi acum.

— N-o să fie niciodată nimic între mine şi Ivy Benton.

Iar darul reginei mi-a spus că el credea că spune adevărul. Nu mă simţeam geloasă. Doar tristă pentru el.

Mai târziu în noaptea aceea, i-am povestit lui Marion despre sărutul meu copilăresc cu Emmett şi despre tot ceea ce mi-a confirmat acesta. Ea îşi plimba degetul pe piciorul meu, iar eu mi-am făcut curaj în sfârşit să-i pun întrebarea pe care mi-o doream încă de prima dată când am văzut-o la Parada Pactelor.

— Există vreun motiv pentru care ai pretins că nu neam mai întâlnit? am întrebat-o.

Degetul ei s-a oprit. S-a uitat la mine cu ochii ei căprui mari, surprinsă.

— Poftim?

— în prima zi a sezonului, te-ai prezentat de parcă nu ne-am mai văzut niciodată.

— Nu ne mai văzuserăm, a spus Marion, căutând prin amintire cu sprâncenele încruntate. Sunt sigură că aş fi ţinut minte.

Ştiam că nu minte; aş fi putut să-mi dau seama dacă o făcea. Mă durea faptul că nu-şi amintea.

Fusese cu câteva luni înainte ca tatăl meu să apară în cabină şi să dea totul peste cap. Marion, mama şi sora ei erau în loja privată a familiei lor pentru o reprezentaţie cu La Sylphide. Mama ei, care sponsoriza baletul, îşi adusese fiicele în culise după spectacol pentru a-i cunoaşte pe câţiva dintre dansatori.

Marion părea foarte încrezătoare. A fost primul lucru pe care l-am remarcat la ea. Ţinea capul ridicat, de parcă ştia că e genul de persoană care contează. Am făcut o reverenţă când i-am cunoscut familia, iar mama ei a zâmbit cald şi a spus:

— O, nu-i nevoie de aşa ceva!

Sora lui Marion era foarte vorbăreaţă, dar Marion aproape că n-a spus nimic. Mă privea doar cu ochi ei în- teligenţi.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, a spus cu o voce mai blândă decât m-aş fi aşteptat.

— Şi mie, lady Thome.

Apoi a plecat. N-am mai văzut-o până la Parada Pactelor, unde s-a prezentat, Era copilăresc din partea mea să cred că şi-ar fi amintit întâlnirea

aceea, oricât de importantă a fost ea pentru mine.

— Mi-aş fi amintit dacă te-aş fi întâlnit, a repetat Marion.

— Ai făcut-o, la balet, împreună cu mama şi sora ta.

— N-am mai fost la balet de când eram copil.

— Nu-i adevărat, ai venit toamna trecută la o reprezentaţie cu La Sylphide. Am jucat o vrăjitoare.

Marion s-a aşezat şi şi-a prins capul în mâini.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Am purtat o conversaţie politicoasă cu familia ta, iar tu ai stat acolo, privind fix la mine, complet tăcută.

Marion a gemut de jenă.

— Nu, chiar mi s-a părut fermecător! am liniştit-o, râzând. Ţi-am complimentat colierul, iar tu ai încercat să ţi-l scoţi şi să mi-l dai. Am refuzat politicos, dar a doua zi l-am găsit în cabina mea, împachetat cu o fundă. L-am purtat în ziua Paradei Pactelor, dar, pentru că nu ţi-ai amintit de mine, m-am simţit prea jenată să-l mai port vreodată. îl am sus.

Marion a ridicat privirea spre mine, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

— Ştiu ce mi-a luat, a şoptit ea.

M-am aşezat lângă ea şi mi-am sprijinit capul pe umărul ei.

— Poftim?

— Regina Mor, târgul meu. Mi-am schimbat cea mai fericită amintire pe talentul de a scrie. Faith, întâlnirea cu tine trebuie să fi fost cea mai fericită amintire a mea.

Spunea adevărul.

Clipesc, alungând amintirea, şi revin în salonul

de la parter al Caledonia Cottage, unde Ivy Benton stă lângă mine, cu buzele umflate, de parcă tocmai ar fi fost sărutată.

Ivy minte mereu; sunt sigură că e din cauza lui Emmett. De aceea a trebuit să mă mut din camera în care stăteam cu ea şi să locuiesc cu Marion. Acum nu regret deloc decizia asta, chiar dacă Marion mă scoate din minţi, stând trează toată noaptea şi scriind necontenit în caietele ei.

Mă simt puţin vinovată că Ivy crede că nu-mi place de ea din cauza sentimentelor pe care le nutreşte faţă de Emmett. De fapt, chiar cred că ea şi Emmett ar face o pereche bună. Cât de trist că e imposibil să fie împreună!

Se pare că doar Ivy Benton, cu natura ei hotărât antiro- mantică, a fost suficient de puternică să escaladeze

zidurile înalte până la cer ale lui Emmett. Nici măcar nu cred că şi-a dat seama încă de cât de devotat îi este el. Emmett nu m-a privit niciodată aşa cum o priveşte pe ea, nici măcar pe departe,

Asta a fost parte din problema mea cu Emmett. Nu a fost niciodată suficient de practic pentru mine. Marion este tot ce înseamnă pragmatism. Sub salteaua ei se află un program al navelor care pleacă din Londra spre porturi din toată lumea. Noaptea, stăm şi ne uităm peste el, visând la locurile în care am putea merge împreună. Lângă program sunt manuscrisele ei neterminate, împreună cu liste ale editurilor şi preţurile pe care le oferă pe cuvânt, odată ce vor fi terminate.

E destul de uşor să părăseşti Anglia. Regina Mor se mândreşte să le spună supuşilor că nu suntem prizonierele ei. Dar să te întorci este dificil. Odată plecate, porturile ne vor fi închise, prin orice mijloace legale, pentru totdeauna.

Ultima zi înainte de anunţarea câştigătoarei de către regină pare ca liniştea dinaintea unei furtuni care se apropie la orizont. Niciuna dintre noi nu ştie ce să-i spună celeilalte. Ne împachetăm bagajele în timp ce Emmy şi Olive fac glume; mâine ne mutăm toate din căsuţă, indiferent de rezultate.

Am făcut calculele aseară, adunate în jurul şemineului din salon. Ivy Benton este în frunte, cu un scor de 3,3. Marion şi Emmy sunt la egalitate cu 3,6, iar Olive şi cu mine suntem egale cu 4. Regina n-a spus niciodată explicit că scorurile noastre vor determina câştigătoarea, aşa că oricine poate câştiga.

Dacă va fi Marion sau eu, o să fugim.

Sper să fie Olive, pentru binele ei şi al lui Bram. Se plimbă de colo-colo pe holuri, spunând furioasă că scorurile ar putea să nu însemne nimic şi că nu contează că pierde.

Toată ziua aşteptăm, dar niciun valet nu vine să ne adune. Nimeni n-are poftă de mâncare, deşi Olive aduce tăvi pline cu tarte, chifle şi budinci din bucătărie. De câte ori credem c-a terminat, mai aduce alta.

Abia când sunt în pat, un valet mă trezeşte, scuturându- mă.

— Vino cu mine, domnişoară!

Este marele final. Aud orchestra ajungând la cres- cendoul final. Este aproape timpul să-mi iau rămas-bun. Sunt, în fond, o artistă desăvârşită.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI NOUA

Este trecut bine de miezul nopţii când un valet mă trezeşte brusc. Mă scutură de umăr destul de tare. Pentru o clipă, mă simt de parcă m-aş afla din nou în coşmarurile febrile din mai, dar clipesc în lumina subită a felinarului său şi îmi dau seama că sunt trează.

— Vino cu mine, domnişoară! îmi porunceşte.

Nu-mi dă timp să mă îmbrac, aşa că-l urmez desculţă, în cămaşa mea de noapte, pe podelele de lemn.

Camera e întunecată şi doar lumina tremurândă a felinarului îmi ghidează vederea, dar este evident că patul lui Olive e gol.

Privesc peste hol, spre camera lui Faith şi Mar ion. Şi paturile lor sunt goale, iar cearşafurile sunt aruncate peste tot pe podea, ca şi cum ar fi fost smulse în grabă.

— Unde mă duci?

îmi forţez vocea să rămână fermă.

Nu răspunde.

Simt rouă de pe gazon rece pe tălpi. Vântul îmi biciuieşte părul desfăcut în jurul feţei, dar n-am nicio panglică să mi-l prind.

Palatul Kensington este cufundat în somn, dar valetul mă conduce pe scara principală către sala tronului, unde regina Mor mă aşteaptă.

Momentul îmi aminteşte de Parada Pactelor, urcând aceleaşi trepte cu mama mea alături. Şi atunci eram speriată. Dar acum sunt mult mai curajoasă.

— Lady Ivy, mă salută regina Mor cu un zâmbet senin, întotdeauna aştept cu nerăbdare să petrecem ceva timp împreună.

Este perfect îmbrăcată, ca de obicei, într-o rochie de dantelă neagră precum cerneala şi are gâtul împodobit cu perle.

Nu vreau să ştie că mi-e frică.

— La fel şi eu, Maiestate.

— Mi-aş fi dorit să ne întâlnim în circumstanţe mai fericite. Te-am chemat aici să-ţi dau vestea că ai pierdut.

— Poftim..., încep să spun.

— Ai pierdut. N-ai fost selectată să fii mireasa lui Bram. S-a terminat.

— Dar sunt în frunte, îi spun pe un ton întrebător. Nu eram eu în frunte? Nu pentru asta era sistemul de punctaj?

— Decizia mea e finală.

— Familia mea îşi va pierde titlurile şi domeniile?

— Deocamdată, n-am astfel de planuri. Dar îmi rezerv întotdeauna dreptul de a-mi schimba părerea.

Nu este tocmai o uşurare, dar tot e ceva.

Fac o reverenţă încă o dată, prea amorţită pentru a face altceva.

— Atunci îţi mulţumesc pentru timp şi ospitalitate, Maiestate. Te rog să-i transmiţi prinţului de Wales felicitările mele pentru logodnă!

Ies din sala tronului de parcă aş fi somnambulă. Nici măcar nu mă gândesc să întreb cine a câştigat. Probabil Olive. Cine ştie? Nu contează.

Am eşuat şi ştiu ce trebuie să fac în continuare.

Valetul mă conduce pe scări până la intrarea în

palat. Acolo, mă aşteaptă o caleaşcă neagră, lucioasă, cu portierele deschise.

— Lucrurile tale au fost împachetate, spune.

— Mi-e rău! îi răspund.

Valetul deschide gura şi o închide, de parcă protocolul regal nu i-ar fi oferit un răspuns pentru o astfel de situaţie.

îmi strâng stomacul.

— Te rog să mă scuzi!

O iau la fugă spre colţul clădirii, de parcă aş fi pe cale să vomit în tufişuri, dar în ultima secundă ocolesc colţul şi urc dealul care duce spre sera cu portocali.

Se aud paşi în spatele meu, dar sunt rapidă, iar întunericul mă face greu de văzut. Uşile serei se închid în urma mea, iar căldura umedă a pomilor fructiferi mă cuprinde. Mă grăbesc prin tuneluri şi ţâşnesc prin panoul fals direct în camera lui Emmett, fără suflare şi transpirată. înăuntru este întuneric şi linişte, cu doar câţiva tăciuni aproape stinşi în foc şi Pig şi Emmett respirând uşor, în acelaşi ritm. Emmett se ridică în şezut, trezindu-se în momentul în care păşesc în cameră.

— Ivy? întreabă, cu vocea îngroşată de somn, trecându- şi mâna prin părul ciufulit.

— Am crezut c-ai plecat. Am auzit c-ai plecat.

îmi înghit lacrimile. Nu credeam că va fi aici. Credeam că o să stau în faţa focului pe care l-am aprins odată împreună şi să-l simt, pentru ultima oară, înainte să renunţ la tot. Să-l văd pe Pig, poate, dacă aveam noroc. Aveam nevoie de un moment să respir înainte de-a face ceea ce trebuia să fac.

Emmett nu mi-a uşurat niciodată situaţia.

îşi freacă ochii somnoros. Pieptul îi este gol, dezvăluind clavicula fracturată.

— Eşti bine?

— Sunt bine, spun, dar nu ştiu dacă e o minciună sau nu.

— Arăţi ca o fantomă, zice el.

— De ce ai plecat?

De lângă mine. Las partea asta nespusă. De ce

ai plecat de lângă mine?

El geme şi se ridică mai drept.

— Pentru că nu cred că sunt suficient de puternic să rămân şi să te văd câştigând.

— Atunci de ce te-ai întors?

— Pentru că n-am fost suficient de puternic să stau departe.

— Credeam că nu mă placi, îi şoptesc.

Se retrage suficient cât să mă privească direct în ochi.

— Să nu te plac? Ivy Benton, sunt obsedat de tine. Chestia asta o să mă distrugă.

Mă aşez pe marginea patului său, destul de departe cât să nu ne atingem, dar suficient de aproape cât să-i simt căldura.

— Mă confunzi cu cineva care are o voinţă puternică, spune el.

— Emmett, te rog!

Nu pot scăpa de dorinţa masochistă de a simţi ceva, chiar şi dacă e durere.

Respiraţia mi se blochează în gât. Vreau să se aplece, să mă tragă mai aproape, să facă orice altceva decât să mă privească aşa, de parcă ştie că mă poate destrăma.

îşi retrage brusc mâna, ca şi cum s-ar fi ars.

— Nu pot să te ating.

Mă înroşesc de ruşine.

— Pentru că sunt a lui Bram? Pentru că suntem prieteni? Pentru că sunt singura suficient de proastă să cred că noaptea aceea la han a însemnat ceva?

El încuviinţează aproape imperceptibil şi se apleacă.

— Pentru că, dacă încep să te ating, nu cred că mă mai pot opri.

Sprâncenele i se încruntă şi priveşte în jos, spre cămaşa mea de noapte albă, vaporoasă.

— M-au scos din pat în miezul nopţii, explic. Tocmai am fost la regină. Am pierdut.

— Poftim?

— Trebuie să...

Dar înainte să termin, vrând probabil să continui cu „să- 1 găsim pe Bram”, îşi înconjoară degetele în jurul încheieturii mele, mă trage spre el şi, cu o mişcare fluidă, îmi zdrobeşte buzele cu ale lui.

Mă gândesc la ce a fost înainte, nu la ce va urma. Şi răspund la sărut.

îşi strecoară limba între buzele mele, iar eu mă deschid pentru el, luând tot ce este dispus să-mi ofere. Mâinile i se încleştează în părul de pe ceafa mea şi trage, ca şi cum nu m-ar putea avea suficient de aproape.

— Nu sunt suficient de puternic să stau sub acelaşi acoperiş cu tine, mărturiseşte Emmett pe buzele mele. Mă îmbolnăvesc ştiind că nu pot să te am.

Oftând, îi răspund:

— Acum mă ai.

Se rostogoleşte, închizându-mă în colivia braţelor lui, şi trage de panglicile cămăşii mele de noapte. îmi ia ambele mâini şi le apasă pe pieptul lui, chiar deasupra sternului, unde îi simt bătăile inimii.

— Am putea fi împreună, Ivy.

— Nu ăsta este planul, îi spun slab.

Mi-ar fi foarte uşor să cedez.

— Nu mă pot mărita niciodată.

— Asta nu contează pentru mine. O să fugim. O să le spun tuturor celor care vor să asculte că eşti

a mea. O să strig de pe acoperişuri în toată lumea.

Pentru o clipă, îmi imaginez că suntem pe puntea unui vapor, cu stropi de mare în păr, mergând undeva departe de Anglia.

— Eşti prinţ.

îşi trece o mână de-a lungul liniei maxilarului meu.

— N-am cerut asta niciodată. Dar pe tine te cer.

îi privesc chipul cu atenţie. Sunt ochii aceia, cei dintr- un vis febril. Nu cred că o să pot vreodată să mi-l scot din mine.

— Nu trebuie să ceri, Sunt deja a ta.

Mă sărută pe tâmplă, în colţul gurii, pe claviculele

A,

dureroase şi de-a lungul coastelor. îmi ridică apoi cămaşa

A,

de noapte, lăsându-mi picioarele dezgolite. îmi sărut încheietura osoasă a gleznelor, genunchiul, osul proemin ent al şoldului. Din ce în ce mai sus, până spre locul car tânjeşte după el.

— Ivy! îmi şopteşte pe piele.

îmi trec degetele prin părul lui brunet.

— Emmett!

îi trag corpul mai aproape de mine, încercând să m agăţ de el şi să-l simt.

N-am mai simţit niciodată asemenea dorinţă. înţele acum ce înseamnă adevărata disperare şi ce ar putea în demna pe cineva să dea la schimb părţi din el însuşi. Em mett mi-ar putea cere orice acum, iar eu aş ceda fără ezit are.

Mâinile îi coboară fierbinţi de-a lungul şirei spinări mele expuse, apăsând cu buricele degetelor pe fiecare vei tebră. îşi înfige dinţii destul de tare, încât să mă doară loc ul dintre

gât şi umăr, apoi alină rana cu mişcări delicat ale limbii. Gura îi urcă pe gâtul meu până la pavilioni; urechii.

— Vrei să ne oprim? mă întreabă, şoptind în părul me despletit.

— Nu! Pe tine te vreau.

Se retrage ca să mă privească. Gâfâim intens, şi cev nerostit trece între noi.

— Niciodată n-am vrut ceva aşa cum te vreau pe tine spune cu un oftat.

Mă rostogolesc şi ajung deasupra lui. Trebuie să- privesc aşa, cu ochii mari de dorinţă şi cu părul vâlvoi p pernă. Mă las în jos, coborând până când ne unim corn plet. îşi închide ochii, cuprins de euforie, iar eu dau capi; pe spate, aşteptând să mă obişnuiesc.

— Ivy! şopteşte.

Nici măcar nu ştiu dacă îşi dă seama că o spune cu gla tare. Mă mişc peste el, agonizant de încet, dar asta nu-rr

domoleşte nevoia. Nu face decât să ne stârnească şi mai mult frenezia.

Emmett îmi scoate cămaşa de noapte cu o mişcare fluidă şi-mi cuprinde sânii în palme, acoperindu-i complet.

— Ivy, Ivy!

Nu este decât o nevoie arzătoare şi Emmett, de jur împrejur. îmi trec mâna peste pieptul şi prin părul lui, luându-l împreună cu sentimentul ăsta pulsatil, plin de dorinţă, iar şi iar. Mă ridic pe genunchi şi mă las în jos, până ne găsim ritmul. Mâinile lui sunt disperate şi mă ating peste tot, iar eu mă arcuiesc peste el. N-am fost niciodată aşa dezgolită, dar mă simt mai în siguranţă decât m-am simţit vreodată între zidurile palatului.

El a mai făcut asta, chiar dacă eu nu, şi am senzaţia vagă c-ar trebui să mă deranjeze. Dar n-am facut-o niciodată unul cu altul, aşa că e totuşi ceva nou. Cu fiecare suspin şi fiecare atingere vine o descoperire nouă.

I se taie respiraţia şi mă întinde sub el. Se mişcă peste mine, în mine, iar inimile ne bat nebuneşte la unison. în cele din urmă, se cutremură şi amândoi ne prăbuşim pe de-a-ntregul. Senzaţia mă mistuie până simt că iau foc şi ard odată cu el.

Pentru o secundă, nu putem decât să ne privim în ochi, gâfâind uluiţi.

îl iubesc! O să-i spun mai târziu, când pot să-mi trag sufletul.

Mă lipeşte de pieptul lui acoperit de sudoare şi-mi dă părul la o parte din ochi.

— Eşti bine? N-am...

— E perfect!

Emmett îmi zâmbeşte şi e atât de frumos, încât simt că- mi stă inima!

— La fel ca tine.

Emmett mă ţine în braţe o vreme, dar n-am mult timp la dispoziţie; valeţii o să mă caute şi nu pot să-i las să mă găsească aici.

Mă uit la Emmett şi-mi imaginez o viaţă în care aş fi putut fi a lui. Dar asta nu e viaţa pe care o trăiesc acum.

E timpul. Trebuie să fie.

Cobor din căldura patului său şi-mi vine să-i fur un pulover, dar nu pot. Bram nu poate să ştie c-am fost aici. Nu poate să afle niciodată ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Emmett mă priveşte cum traversez camera ca să-mi iau cămaşa de noapte, care a aterizat pe undeva, pe podea.

— Ivy?

— Nu pot să rămân, îi şoptesc.

Mă rog să mă lase pur şi simplu să plec. încă o privire din partea lui, şi o să mă frâng.

— Bram!

Spune numele de parcă-l doare.

— Bram, spun eu. Ar trebui să merg la el acum, înainte să fim descoperiţi.

Asta e! Planul B! Trebuie să sper că ţine suficient la mine, încât să fugim împreună. Mi-a spus că ar face orice pentru mine.

Groaza şi vinovăţia îmi apasă stomacul şi brusc mi se face rău. Bram merită mai mult de atât. E un băiat bun, care are încredere în mine şi m-a tratat cu respect la fiecare pas.

— Va fi un soţ bun, îmi spune Emmett pe un ton sec.

— Eu nu sunt suficient de bună pentru el.

Mă aştept ca Emmett să protesteze, dar el răspunde:

— Cine este?

Râd ca să nu încep să plâng.

— Dar cu timpul o să-l iubeşti pe Bram, ştiu că aşa o să fie, spune Emmett. E răbdător şi bun, şi o să-l iubeşti, la fel ca toţi ceilalţi. Şi îţi jur, n-o să te învinovăţesc, dar o spun doar o dată. Te-aş fi iubit. Te-aş fi iubit nespus de mult.

— Ştiu. Ştiu.

Are nevoie s-audă asta de două ori.

Mă întorc la el şi-i iau mâna caldă într-a mea. Dacă totul merge conform planului, va fi ultima dată când îl ating.

Emmett mă priveşte.

— O să fie un iad când am să te văd la braţul lui sau când am să mi te imaginez în patul lui. Dar o să privesc şi o să ard pentru tot restul vieţii dacă este singura cale în care pot să te am, îmi spune.

— Şi tu o să găseşti pe cineva, îi spun, urând-o deja pe fata fără chip pe care mi-o imaginez lângă el, într-o rochie albă.

Sper să fie frumoasă, deşteaptă şi complet diferită de mine. El clatină din cap.

— Cred că a fost menit să fii tu cea potrivită pentru mine.

— Nu spune asta! murmur. Nu m-ai fi văzut niciodată. Aş fi fost doar o fată invizibilă la un bal.

El îşi încreţeşte puţin nasul şi clatină din cap.

— Te-aş fi văzut.

Pieptul mi se strânge. Nu pot să plâng. Nu încă.

— Vrei să încerc să te conving să nu pleci? mă întreabă Emmett. Pentru că o fac. Mă pun în genunchi.

— Nu! îi răspund. Pentru că asta nu schimbă nimic.

Şi ştiu că nici măcar el nu-şi doreşte asta cu

adevărat, nu în adâncul sufletului.

Emmett mă sărută încet, o ultimă dată.

— E chiar la capătul holului. A treia uşă pe dreapta. Mult noroc!

Mă conduce până la uşă.

— Trebuie să plec, şoptesc, dar încă îmi ţine mâna.

— Ştiu, ştiu!

Degetele i se desprind de ale mele şi totul s-a terminat.

CAPITOLUL TREIZECI

Bram doarme, respirând uşor, cuibărit în mijlocul patului moale, umplut cu fulgi. E prima dată când mă aflu în camera lui, aşa că mă opresc o clipă s-o privesc. Spre deosebire de cărţile aşezate haotic şi biroul aglomerat al lui Emmett, totul aici este aranjat cu meticulozitate: cărţile, cristalele aliniate de lângă fereastră, inelele aşezate ordonat pe măsuţa de toaletă.

Mă aplec sub baldachin şi-i pun mâna pe umăr.

— Bram!

îl scutur uşor.

— Bram!

Se trezeşte cu un oftat şi clipeşte de câteva ori.

— Ivy? Ce cauţi aici?

Nu e greu să-mi forţez lacrimile; curg liber pe obraji din momentul în care permit digului să se rupă.

— Tocmai am vorbit cu regina, îi spun, plângând. Mi-a spus că am pierdut.

Bram se ridică brusc, furios.

— Nu e decizia ei.

— Au încercat să mă escorteze afară din palat, dar am fugit de ei, spun, gâfâind. Trebuia să te văd.

îl las să completeze restul. Bram va dori să fie salvatorul aici. Nu trebuie să-i ofer totul prea uşor.

— Dar eu te vreau pe tine, spune cu disperare. Aveam de gând să te aleg.

Mi se rupe inima, auzindu-l spunând asta.

— Ce facem?

Bram sare din pat şi începe să se plimbe prin cameră.

— Nu pot s-o las să facă asta. Este viaţa mea!

— Nu e corect, spun.

Traversează camera din câţiva paşi şi-mi ia obrazul în mâna lui.

— N-am s-o las să decidă pentru mine. Am decis deja. Te-am ales pe tine!

Inima mea sfâşiată abia mai bate.

— Ai spus ieri c-ai face orice pentru mine.

Văd momentul în care îi vine ideea. Ochii lui gri strălucesc.

— Am putea fugi, să ne căsătorim în altă parte. Atunci ar fi obligată să te accepte.

Mă prefac că ezit.

— Mi-e teamă!

— Nu o să las să ţi se întâmple nimic.

Mă ia în braţe şi mă sărută cu pasiune. Simt fantoma lui Emmett peste tot pe mine, dar mă las moale şi supusă în braţele lui. E cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată.

El este primul care se retrage.

— Mergi acum, înainte să răsară soarele, şi fa-ţi bagajul. O să vin după tine în zori.

— Te iubesc! îi spun.

Nu este chiar o minciună. Vreau să-l iubesc, chiar vreau!

— Şi eu te iubesc!

El nu poate să mintă. Pentru a doua oară în seara asta, inima mea se face ţăndări.

Ameţită şi doar în cămaşa de noapte, merg spre Piaţa Bel- grave pe străzile adormite ale Londrei. Sunt paranoică tot drumul, întorcând mereu capul ca să mă asigur că nu sunt urmărită.

îmi amintesc de noaptea în care am ieşit s-o caut pe Lydia, cu multe luni în urmă.

Intrarea pentru servitori din spatele casei mele e descuiată, ca întotdeauna. Au trecut luni de când n-am mai călcat în casa asta şi, deşi nimic nu s-a schimbat, mă simt diferită de fata care am fost ultima oară când am stat aici.

Urc în grabă scările spre camera mea şi arunc o valiză pe pat ca s-o umplu cu haine pentru drum.

Mă schimb într-o rochie simplă de călătorie, îmi împletesc părul, apoi deschid larg uşile dulapului şi arunc câteva rochii de zi în valiză. în partea de jos a dulapului se află perechea mea de cizme de încredere, încă pline de noroi de când am câştigat titlul de Regină a Lunii Mai. Mama m-a obligat să le las în urmă când m-am mutat la Palatul Kensington.

Le aşez lângă uşă, pregătită să fug când va fi timpul.

Pe vârfuri, întind mâna spre raftul cel mai înalt şi iau pălăria de paie. Panglicile sunt prinse sub ceva, aşa că trag o dată, de două ori, apoi mă prăbuşesc pe spate. Deodată, zeci de foi de hârtie plutesc peste mine, căzând ca nişte fulgi de zăpadă albi şi aterizând fără zgomot pe podea.

Ridic una dintre pagini şi văd faţa lui Bram privindu- mă.

Este redată în pasteluri cerate, dar asemănarea e incon- fundabilă. Maxilarul pătrăţos, părul strălucind sub razele soarelui, ochii gri, zâmbitori.

Ridic alta, un desen în cărbune cu Bram stând sub un copac.

Alta: o schiţă în creion cu Bram călare pe un cal în galop.

Alta: un studiu al mâinilor lui în cel mai mic

detaliu.

Profilul lui.

Ochii lui.

Gura lui.

Trebuie să fie cel puţin o sută de imagini cu el aici.

Uşa mea se deschide brusc, dezvăluind-o pe Lydia. Cămaşa ei albă de noapte pare de un albastru întunecat în lumina slabă a lunii.

încremenesc în genunchi, cu schiţele împrăştiate înjur.

Ochii ei se adaptează la lumina slabă, şi începe să observe haosul de hârtii din jurul meu.

— O, nu!

Cade în genunchi în grabă şi le adună la piept.

— N-are rost! Deja le-am văzut.

Vocea îmi sună îndepărtată. Abia reuşesc să aud ceva din cauza inimii care îmi bate puternic în urechi.

— Nu e ceea ce crezi, spune încet.

— N-am absolut nicio idee ce să cred.

Se prăbuşeşte în mijlocul desenelor. Mâinile ei obosite le împrăştie, ca şi cum ar fi un copil care face un înger de zăpadă.

— Am avut visele astea de când m-am întors.

— Vise?

Ridică un desen cu grijă, un prim-plan al feţei lui Bram, şi îşi trece degetul arătător de-a lungul liniei urechii ascuţite. Hârtia se şifonează sub presiunea vârfului de deget.

— Faţa lui este singurul lucru pe care mi-l amintesc.

— Ai spus că sunt vise. Nu e acelaşi lucru cu o amintire.

Poate chiar şi-a pierdut minţile – orice fir fragil

care o ţinea întreagă s-a rupt în sfârşit.

îşi lasă privirea în jos, prea ruşinată să mă privească.

— Ştiu.

în lumina lunii, mă uit la sora mea, la faţa care seamănă atât de mult cu a mea.

— Sunt sigură că sunt doar vise, îi spun.

Faţa lui Bram e în ziare, în statui şi în cârciumile din tot oraşul.

— De ce eşti acasă? mă întreabă, ca şi cum abia acum îşi dă seama cât de ciudată este prezenţa mea aici.

— Fug cu Bram. Ne căsătorim pe ascuns.

— O! spune slab. Eşti fericită?

— Voi fi, răspund cu speranţă.

Se uită la valiza deschisă şi începe să mă ajute să împachetez, aruncând în ea cămăşi de noapte, mantaua mea veche şi uzată, perlele pe care le-am purtat în ziua Paradei Pactelor.

— Eşti în siguranţă? mă întreabă îngrijorată.

— Probabil că nu, îi răspund sincer. Dar asta e singura mea opţiune.

Mă strânge cu putere în braţe.

— Te iubesc! îi şoptesc. Ştii asta, nu?

— E cam singurul lucru pe care îl ştiu.

Prima lumină a zorilor începe să se strecoare prin ferestre, pictând camera mea într-o nuanţă palidă de gri perlat.

O bătaie la uşa din faţă ne surprinde pe amândouă. Apuc va-liza de pe pat şi o închid cât pot de repede. îmi trag cizmele în picioare.

— Spune-le mamei şi tatei că o să trimit veşti curând. Nu-ţi face griji, totul o să fie bine!

Cobor scările în fugă şi deschid uşa din faţă, aşteptându-mă să-l văd pe Bram, dar, în loc de el, găsesc un lacheu în deja cunoscuta uniformă albastră de la Palatul Kensington.

— Maiestatea Sa solicită o audienţă.

Sângele îmi îngheaţă. Trebuie să ne fi descoperit. O să mă omoare pentru asta, la fel cum a omorât-o pe Greer.

— Nu!

încerc să trântesc uşa, dar lacheul o blochează cu vârful pantofului său lustruit.

— Ivy? strigă Lydia de sus, dar nu e suficient de rapidă.

— Lydia! ţip. Spune-i lui Emmett...

Braţele lacheului mă înconjoară ca un cleşte, iar

el mă ridică şi mă duce spre caleaşcă.

Lydia ne urmăreşte afară pe uşă, dar rămâne sufocată de praful caleştii pe măsură ce ne îndepărtăm.

— Te rog! îl implor pe lacheu tot drumul până la palat. Fac orice.

Nici măcar nu se uită la mine.

E nevoie de doi lachei să mă scoată din caleaşcă şi să mă ducă în palat. Mă lupt la fiecare pas. Ei rămân tăcuţi şi impasibili când îmi înfig unghiile în carnea de pe anteb-

A,

raţele lor. II zgârii pe unul pe obraz, lăsând o dungă lungă şi însângerată. Pe cel din stânga îl lovesc în spatele genunchilor, moment în care cade în noroi. Dacă ea o să mă omoare, nu cedez fără luptă.

Dar, ca un torent nesfârşit, apar alţii. În cele din urmă, sunt patru care mă duc – câte unul pe fiecare braţ şi picior – pe scara mare, în timp ce mă zbat.

— Bram! ţip. Emmett!

Strigătele mi se pierd în ecou pe tavanul de sticlă. Nimeni nu vine să mă ajute. Lacheii mă aruncă în sala tronului şi trântesc uşile în urma mea. Aterizez greoi în genunchi, privind în sus prin părul încâlcit şi lacrimile de frustrare.

Lumina aurie a dimineţii se revarsă prin ferestrele înalte, proiectând curcubeie din diamantele diademei reginei.

Fustele reginei Mor sunt desfăcute ca un evantai, iar ea stă pe marginea tronului, aplecându-se înainte, ca şi cum ar fi aşteptat nerăbdătoare să ajung.

Zâmbeşte. Colţii ei ascuţiţi sunt complet la vedere. Are o gropiţă, la fel ca fiul ei. Este prima

dată când zâmbeşte suficient de larg ca s-o observ.

— Lady Ivy Benton! exclamă ea veselă. Felicitări!

CAPITOLUL TREIZECI SI UNU

Mă ridic de jos, iar genunchii însângeraţi mă ustură din pricina covorului.

— Poftim?

Regina coboară de pe tron şi traversează podeaua acoperită ca să mă îmbrăţişeze stângace. E ca şi cum n-a îmbrăţişat pe nimeni în viaţa ei. Mă strânge prea tare. Prea mult. Şi miroase a crini care s-au ofilit de câteva zile.

Se retrage, cu mâinile pe umerii mei, şi oftează.

— Să nu-i spui lui Bram, dar dintotdeauna mi-am dorit o fiică.

— lartă-mă, Maiestate, dar nu înţeleg!

— Bram o să fie încântat. Mereu ai fost preferata lui.

Inima mi se opreşte o secundă, iar podeaua se înclina sub mine.

— Dar am pierdut.

Ea clatină din cap.

— A fost ultimul meu moment de distracţie. Şi l-ai trecut cu brio. Ar fi trebuit să le vezi pe celelalte. Olive a implorat. Emmy a rămas ca o stană de piatră. Faith a încercat să plângă, dar abia a reuşit să stoarcă o lacrimă. Marion a râs, ceea ce mi s-a părut foarte tulburător. Ce fată ciudată s-a dovedit a fi!

Se opreşte o secundă.

— Dar tu! Tu ai fost întruchiparea demnităţii. Exact cum ar trebui să fie o prinţesă.

Stau nemişcată, de parcă aş pluti undeva în afara propriului corp. Vorbeşte atât de repede, încât abia pot ţine pasul
cu ea.

— Bram o să-ţi ceară mâna diseară, la balul familiei Kendall. Numai despre voi o să se vorbească în tot oraşul. O să facem nunta aici, bineînţeles, în timpul solstiţiului. Ai o soră, nu? Ne putem ocupa să-ţi fie doamnă de onoare dacă doreşti, dar eu o să le aleg pe celelalte.

— Sunt... Am câştigat?

încă nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ceea ce spune.

— Ţine pasul, te rog!

Mă gândesc la prima noapte a sezonului, când Emmett m-a tras în camera aceea, la bal, şi mi-a spus: „Dacă mă laşi să te ajut, Ivy Benton, ai putea fi regină!”

— Mai avem o singură problemă de rezolvat, spune regina. Problema târgului tău.

— Dar eu n-am făcut niciun târg, doamnă.

Regina plescăie din limbă.

— Tocmai asta e problema. Am dus o viaţă îndelungată şi încerc să învăţ din propriile greşeli. M-am măritat cu ultimul meu soţ fără ca el să fi făcut vreun târg. Şi l-a folosit în beneficiul copilului altei femei, şi m-a urât în fiecare zi a căsniciei noastre din cauza asta. Nu pot îngădui ca Bram să păţească la fel. Trebuie să faci un târg, apoi putem merge mai departe.

Mă priveşte cu atenţie, înclinând capul.

— Aş putea să-ţi aranjez părul? Să te fac o

maestră a jocului de croquet? Putem face şi ceva mărunt, ca să rezolvăm odată.

— Oh! bolborosesc.

Un nor de furtună trece peste chipul ei şi-mi aruncă deodată o privire atât de veninoasă, încât pare că lumina din cameră păleşte.

— Asta dacă nu cumva doreşti altceva?

Tonul ei e greţos de dulce, ca fructele stricate.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Te întreb o singură dată, lady Ivy, pe urmă dăm totul uitării.

opresc în loc şi mă gândesc la ce am făcut adineauri, inima mea va înceta să mai bată.

Cobor scările, ies pe uşă şi urc în aceeaşi trăsură care m-a adus aici.

— Savile Row, îi spun vizitiului.

Lacheul cu faţa însângerată de zgârieturile mele mă ajută să cobor din trăsură, dar nu trădează nicio emoţie. îl rog pe vizitiu să mă aştepte.

— Nu durează mult!

Foarfecă ascuţită a croitorului alunecă pe şirul de tweed gri. Prăvălia miroase a ulei de la maşinile de cusut şi a lână caldă. Croitorul se opreşte când intru.

— Lady Ivy, ce plăcere! Comanda ta e gata. Vrei s-o vezi sau s-o împachetez direct?

— împacheteaz-o, te rog! Mulţumesc!

Sunt recunoscătoare că am fost prevăzătoare şi am comandat haina acum câteva săptămâni, într-o zi liberă între lecţiile vicontesei Bolingbroke. Pe atunci, îmi imaginasem c-o să i-o dau lui Emmett în chip de glumă, ceva care să-i amintească de sfârşitul sezonului.

Cu pachetul în mână, urc înapoi în trăsură şi mă întorc degrabă la palat. O oră nu este prea mult timp şi am foarte multe de spus.

Caledonia Cottagge pare o bântuită fără cele şase fete. Intru în salon şi parcă ne văd, ca pe nişte stafii, stând în jurul focului.

Dar acum sunt singură şi trebuie să fiu puternică.

Pe scrinul micuţ de lângă fereastră găsesc un stilou şi o foaie de pergament. Mă aşez pe scaunul tare de lemn, înmoi peniţa de metal în cerneala închisă la culoare şi pun stiloul pe foaie.

Nu pot să îndrept lucrurile. Sper doar să-l fac să

înţeleagă.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă şi pe gât, coborând pe sub guler când scriu, dar nu pot să mă opresc şi să le şterg. N- am timp pentru asta.

— în regulă!

Vocea îmi tremură.

— Ai prefera să-l ai pe prinţul Emmett De Vere?

încremenesc, iar sângele pare că mi se îngroaşă în vene.

— Pardon?

— Nu sunt neştiutoare în ceea ce priveşte lucrurile care se întâmplă între zidurile palatului meu. Am remarcat o... afecţiune între voi doi. Ai prefera să-l ai pe el? Bram merită o soţie care îi este complet devotată. Fiul meu are o inimă mare. Nu se poate ca tocmai cei pe care-i iubeşte cel mai mult să i-o frângă.

Se aude o bătaie în uşa de lângă tron. Eu şi regina Mor ne oprim o secundă. Prinţul consort Edgar stă sprijinit de tocul uşii. Poartă o pereche de ochelari cu rame subţiri şi ţine o carte în mână.

— Voiam doar să-ţi spun că micul-dejun e servit, draga mea. N-am vrut să vă întrerup.

E doar o coincidenţă că s-a întors?

— Vin imediat! îi răspunde ea.

îl privesc pe tatăl lui Emmett cum iese pe uşă şi ştiu imediat ce am de făcut.

— Nu! îi răspund hotărâtă.

îmi separ mintea de trup. Plutesc undeva sus, pe tavanul pictat, ca să nu simt crăpăturile din inima mea, atât de intense, încât parcă îmi cedează coastele.

— Eu şi Emmett suntem doar prieteni. Nu facea decât să mă ajute să-l cunosc mai bine pe Bram.

Regina mă măsoară din priviri. Nu ştiu exact

dacă mă crede sau nu.

— în ceea ce priveşte târgul meu, continui eu, am nevoie de timp de gândire. Pot să primesc un răgaz de o oră?

— Presupun că ceaiul e gata, iar asta mi-ar da timp să-l beau, zice ea, dând din cap. Ne vedem peste o oră, lady Ivy!

Am citit cândva într-o carte că rechinii mor dacă încetează să se mişte. Aşa mă simt şi eu acum. Dacă mă

După ce termin, împăturesc scrisoarea şi o strecor sub panglicuţa cutiei de la croitorie.

Mai am doar câteva minute la dispoziţie, aşa că alerg spre palat. îi dau cutia lacheului şi-l rog să i-o ducă lui Emmett. Alerg, ca într-o evadare stângace, pe picioarele îngreunate. Dar măcar va fi un rămas-bun fără vărsare de sânge.

Povestea noastră nu putea să aibă alt sfârşit. Acum înţeleg.

Dau buzna din nou în sala tronului, aplecată, gâfâind cu mâinile pe genunchi.

— Ei bine, spune regina. Ce hotărâre ai luat?

îmi dau o şuviţă de păr umed de pe frunte şi trag cât mai mult aer în piept.

— Vreau să mă faci să-l uit pe prinţul Emmett!

PRINŢUL EMMETT DE VERE

Se aude o bătaie la uşă, dar nu mă deranjez să mă ridic din pat. Ceasul auriu de pe cămin arată că e trecut de ora nouă, dar nu m-am mişcat de când Ivy a plecat în zori.

Scenele se repetă în mintea mea. Pielea ei palidă în întuneric, felul în care arăta întinsă sub mine, răvăşită. M-a lăsat s-o ating aşa cum îmi doream din noaptea aceea la han. Mai devreme de atât, dacă sunt sincer.

A trebuit să-mi ţin pumnii încleştaţi pe lângă corp ca să n-o devorez în timp ce gemea uşor în somn şi îşi încolăcea braţele şi picioarele în jurul meu. Am crezut că asta era tortură, dar acum îmi dau seama că nu ştiam nimic despre durere sau cât de rău avea să devină pentru mine.

Dacă aş fi fost un om mai bun, ca Bram, aş fi simţit vinovăţie sau ruşine pentru ce am făcut aseară, dar nu sunt bun şi nu-mi e ruşine.

Mi-aş dori să pot retrăi noaptea trecută la nesfârşit, nimic altceva, doar Ivy într-un ciclu fără sfârşit. A fost un bărbat care a negociat pentru ceva asemănător acum câţiva ani. în cele din urmă, a înnebunit şi s-a aruncat în Tamisa.

Bram intră fără să aştepte, cum face mereu. Un val de groază mă loveşte în burtă la vederea lui. El şi Ivy ar fi trebuit să fie deja pe drum.

Mă salută.

— Productiv ca întotdeauna, din câte văd.

— N-ar trebui să te logodeşti mâine? îl întreb cât mai nonşalant cu putinţă.

Vocea îmi e răguşită. Lângă mine, o panglică de pe cămaşa de noapte a lui Ivy. O împing imediat sub pătură, înainte să vadă.

Bram trage draperiile, scăldând camera în lumină. Mijesc ochii şi scot un geamăt.

— Despre asta am venit să vorbim. Am avut parte de o dimineaţă interesantă.

Se aşază la biroul meu şi ridică cizmele peste un teanc de hârtii.

— Urăsc când faci chestia asta, îi spun.

— Ivy Benton m-a vizitat înainte de ivirea zorilor.

— Da?

Mă prefac surprins, deşi îmi vine să vărs. Chipul ei îmi apare în minte, cum arăta deasupra mea, cu pielea de porţelan pe întuneric.

O iubesc! Ar fi trebuit să i-o spun.

Bram zâmbeşte reţinut.

— Mi-a zis că mama i-a spus că a pierdut competiţia. Tipic pentru mama, ea şi jocurile ei de putere.

— Şi tu ce i-ai spus?

Sunt disperat să aflu mai multe informaţii. Unde-i Ivy? E în siguranţă?

— Am rugat-o să fugă cu mine. Cu cine altcineva era să mă însor? Cu Olive, care e atât de obsedată de mine, încât aproape leşina ori de câte ori vorbeam cu ea? Cu Marion Thome, care a adormit, la propriu, când am avut singura ocazie să port o discuţie cu ea? Emmy era potrivită, dar Ivy are ceva special, chiar dacă nu eşti de acord.

— Dar iată-te aici, n-ai fugit nicăieri!

— Ajung şi acolo. îmi făceam bagajele, eram gata de plecare, când a venit mama la mine, ceea ce nu-i stă deloc în fire, şi a spus: „O să fie Lady Ivy Benton, ţi se pare potrivită?” Am spus da, desigur.

Mă cuprinde teama.

— Crezi că ştia că aveaţi de gând să fugiţi?

Bram ridică din umeri, netulburat.

— Dacă da, nu mi-a dat niciun semn. Cred că voia să joace un ultim joc, ştii cum e ea.

— Da, ştiu.

Elfii ăştia afurisiţi şi înclinaţia lor către jocuri! în ceea ce-l priveşte pe Bram, sunt partidele nesfârşite de biliard. Uneori, îl apucă nebunia din cauza lor şi jucăm până în zori. Gusturile reginei sunt ceva mai sângeroase.

Ar trebui să mă bucur. Primesc tot ceea ce vreau. în câteva săptămâni, dacă am dreptate, domnia ei va lua sfârşit, iar fratele meu bun şi rezonabil va fi rege.

Bram se ridică.

A,

— În fine, m-am gândit c-ai vrea să ştii că fratele tău preferat e logodit. Te las să dormi. Arăţi absolut îngrozitor. Eşti mahmur?

— Da!

Aşa mă şi simt. Complet distrus.

Bram ajunge la uşă, se apleacă şi aruncă pe pat o cutie mare şi albă.

— Asta era la uşa ta.

— Mersi! îi răspund, iar el închide uşa în urma lui.

Ridic capacul şi dau peste o haină neagră de lână, împăturită frumos şi învelită în hârtie subţire. Deasupra, sub panglică, se află o scrisoare

cu numele meu scris pe ea.

Desfac foaia şi încep să citesc.

Emmett,

Te iubesc! Nu, nu aşa ar trebui să încep. îmi pare
A,
rău! îmi pare foarte rău! Nu sper decât că într-o bună zi vei înţelege. Dacă nu, atunci nu sper decât să mă urăşti. Mi-ar fi mai uşor dacă m-ai urî. Te rog să mă urăşti!

Azi-dimineaţă mi s-a spus că mă voi căsători cu Bram.

Se pare că a fost doar un alt joc făcut de Mor când mi-a zis c-am pierdut. Mâine îmi va cere mâna, iar eu voi accepta.

Te rog să mă crezi c-am vrut să urlu şi să fug din sala tronului. Că am vrut să fug cu tine. Mi-am dorit asta mai mult decât orice mi-am dorit vreodată.

Dar situaţia asta e mai importantă decât noi doi. Dacă fugim, se prea poate să distrugem singura şansă de-a o detrona pe regina Mor. O fac pentru Greer. Pentru sora mea. Pentru Eduart. Dar mai ales pentru tine şi tatăl tău.

Brarn merită o soţie care îl iubeşte, dar ştiu că n-am să-l pot iubi niciodată dacă îl compar cu tine. Aşa că ştiu, în sfârşit, ce târg am de făcut. După ce termin scrisoarea asta, am să-i cer reginei Mor să-mi şteargă amintirea ta din minte. E singura şansă pe care o avem la linişte sufletească. Ştiu că-ţi vei găsi fericirea alături de altcineva. Mă rog

să pot deveni soţia pe care o merită Brarn.

Undeva, dincolo de timp şi spaţiu, există o versiune a mea şi una a ta care poartă inele identice şi stau îmbrăţişate în faţa unui foc în vatră. Trebuie să cred că e adevărat.

într-o altă viaţă, am fi putut să fim împreună, dar nu în viaţa asta.

Nu te pot avea aşa cum meriţi să te aibă cineva.

Să ştii că te iubesc cu disperare.

Să ştii că-mi pare nespus de rău.

Şi că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Ivy

PS: îţi eram datoare cu o haină.

Citesc scrisoarea încă de două ori, încercând să înţeleg. Abia după ce o las din mână, îmi dau seama că i-am rupt

marginile, atât de tare am strâns-o în pumni.

Nu aud decât vâjâitul din cap. S-a aprins în mine o fricã fierbinte ca un incendiu de pãdure şi n-a mai rãmas decât instinctul animalic de-a fugi.

Aproape smulg uşa din balamale când ies din cameră şi cobor scările de marmură. Trebuie s-o opresc, să-i explic...

Mă opresc pe palierul de la etajul al doilea. S-o iau spre sala tronului sau spre căsuţă?

Se aud voci în holul mare şi tropot de copite când trăsura trage în faţă.

Mă prind de balustradă şi cobor câte două trepte odată.

Ivy şi regina Mor stau în mijlocul foaierului cu tavan înalt. Părul blond al lui Ivy e împletit în două cozi. Poartă o rochie simplă, gri, iar pielea ei palidă e acoperită de petele de lumină care se strecoară printre frunzele copacului ce creşte prin scara interioară.

Rămân pe loc, gâfâind, şi se întorc amândouă spre mine.

Observ o privire uluită în ochii blânzi şi căprui ai lui Ivy. E atât de frumoasă, încât mi se taie respiraţia.

îmi face o reverenţă scurtă şi spune:

— înălţimea Ta, mă bucur să te cunosc în sfârşit!

Dinţii ei au un aspect ciudat. Mă uit cu atenţie şi văd urme de sânge printre ei. Strânge din buze, stânjenită, de parcă îşi dă seama odată cu mine ce am văzut acolo.

Ferindu-şi privirea de ochii mei, îşi dă o şuviţă ondulată, blondă şi rebelă, după ureche.

— Bram vorbeşte foarte frumos despre tine. Sper să putem fi prieteni.

Am senzaţia că m-a împuşcat cineva. Mă uit la propriul trunchi, surprins să-l văd intact. Dar gloanţele de muschetă nu străpung carnea. Spulberă totul într-un dezastru însângerat. Aşa mă simt şi eu.

— Prieteni?

Mor întoarce ochii spre mine şi clatină uşor din cap. Dacă n-aş şti adevărul, aş crede că-i pare rău pentru mine.

— Ivy..spun în şoaptă.

Nu mă pot abţine. Fiecare centimetru din mine mă imploră să întind mâna spre fata mea, s-o iau în braţe şi s-o sărut până îşi aminteşte. Măruntaiele mi s-au împrăştiat pe frescele din spatele meu şi singura care ştie că sângerez e Mor.

Ivy lasă ochii în pământ.

— Te rog să mă scuzi...

Face din nou o reverenţă, apoi lacheul o ia de mână şi o ajută să coboare treptele şi să urce în trăsură. Mă lasă încremenit în foaier.

Mor se întoarce spre mine.

— Aşa e cel mai bine, îmi spune.

— Ce i-ai luat în schimb? o întreb, gândindu-mă la dinţii ei însângeraţi.

Ea pufneşte, râzând încetişor.

— Doar un molar. Târgul în sine mi s-a părut o pedeapsă suficient de mare. Dar o să găseşti în scurt timp altă fată, iar Bram o să fie fericit. E o situaţie în care toată lumea are de câştigat, din punctul meu de vedere.

— Pentru tine, e uşor s-o spui, pentru că tu câştigi de fiecare dată.

Se întoarce la palat, iar eu urc treptele după ea, spre camerele noastre. Se opreşte în capul scărilor şi mă măsoară cu o privire vicleană în

ochii nefireşti.

— I-am oferit opţiunea de-a se mărita cu tine.

A,

Elfii nu pot să mintă. îmi plăcea lucrul ăsta la ei, dar urăsc să ştiu că nu mă minte.

Ivy, atât de nesăbuită şi de altruistă! Asta mă face s-o iubesc şi mai mult.

Nu pun geană pe geană în următoarele 24 de ore.

îmi petrec tot timpul în bibliotecă, scoţând cărţile de pe rafturi şi sperând să găsesc un indiciu nou, un mesaj din partea tatei.

E o agonie, ca o rană infectată, să ştiu că se află sub acelaşi acoperiş şi totuşi nu putem vorbi. Ce-o să facem după anularea târgurilor? Sper doar ca tata să ştie, fiindcă eu habar n-am.

Niciodată n-am fost atât de neglijent. De obicei, am grijă să nu las nicio urmă, ca să nu-i dau reginei de bănuit, dar nu-mi mai pasă. Rafturile sunt mai degrabă goale, iar eu stau în mijlocul unui ocean de cărţi deschise, împrăştiate prin bibliotecă.

în cele din urmă, într-un volum de poezie medieval, găsesc o serie de linii trase cu creionul sub diferite litere. ÎN CURÂND.

N-am cunoscut dragostea decât prin intermediul codurilor şi al lucrurilor spuse pe jumătate. Ivy spune mereu exact ceea ce gândeşte. Aş vrea să fiu mai mult ca ea, nu să rod întruna frânghiile cu care m-am legat.

ÎN CURÂND.

Trebuie să fie în curând, altfel o pierd pentru totdeauna şi nu sunt suficient de puternic să îndur aşa ceva.

Mă gândesc la tata, aflat undeva în palatul ăsta, dar mi se pare mai departe ca niciodată. Nu scap de senzaţia că-l dezamăgesc şi pe el, şi misiunea, şi Anglia toată. Ivy trebuia să fie doar un mijloc care să mă ajute să-mi ating scopul, nu o slăbiciune pe care nu mi-o permit. Dar acum ştiu că, atunci când vine vorba de dragoste, nu îţi dai seama că eşti îndrăgostit până când e prea târziu.

A doua zi, Bram dă buzna în camera mea când mă pregătesc pentru balul familiei Kendall, un bal

la care ştiu că n-ar trebui să merg. Ar trebui să invoc aceleaşi pretexte şi să beau într-un bar ordinar din East End până uit şi cum mă cheamă. îi spun valetului să plece când fratele meu intră în cameră.

Bram se aşază pe fotoliul din faţa mea, cu o figură marcată de grijă părintească.

— O să-mi spui de ce i-ai cerut valetului să-ţi aducă extrasele bancare?

— Ar trebui să-l concediez pentru că bârfeşte.

— Nu e bârfă, e un motiv bun de îngrijorare.

— Mereu mă încurajezi să fiu mai responsabil.

Bram oftează.

— Te rog, spune-mi că n-ai de gând să-i cheltui la jocuri de noroc!

— Trebuie să cheltui ca să câştigi, îi răspund cu un zâmbet care ştiu că-l scoate din minţi.

— Nu eşti deloc atât de amuzant pe cât crezi.

— Eu mă amuz.

Bram îmi întinde un teanc de hârtii de la bancă. O simplă privire îmi confirmă exact ce bănuiam. Banii oferiţi de Coroană sunt aproape de zero, dar am moştenit suficient de la familia mamei ca s-o pot lua pe Ivy oriunde în lume şi să clădesc viaţa pe care o merită, iar restul să-l las familiei sale.

Am cerut extrasele acum o săptămână, dar a fost prea târziu. Acum cred c-o să merg undeva de unul singur, unde să n-o văd pe Ivy la braţul lui Bram în fiecare zi.

— Te rog, spune-mi că nu vrei să faci vreo prostie, mormăie Bram.

— N-am făcut nicio prostie toată viaţa mea.

Zâmbesc, chiar dacă mă doare.

Bram scoate o cutiuţă verde de piele din buzunarul de la haină şi o deschide. înăuntru, un

diamant în formă de trandafir, pe o baghetă subţire de aur.

Mă doare stomacul.

— Nu e frumos?

— O să-i placă la nebunie, îi răspund sincer.

Bram pune cutia la loc în buzunar.

— Ai fost în toane proaste. E vorba tot de Faith Fairchild? E doar a ta dacă o vrei. Eu nu înţeleg de ce îţi place atât de mult. E extrem de răutăcioasă. Singura dată când am încercat s-o sărut m-a muşcat, dar ştiu că noi doi avem gusturi diferite.

îl privesc în oglindă şi mă silesc să-i zâmbesc. E un zâmbet care pare nefiresc pe faţa mea, cu cearcăne vineţii şi părul prea lung.

— Vii diseară, da? mă întreabă.

Dacă aş avea un minimum de instinct de autoconservare, n-aş face asta, dar nu mă pot convinge să stau departe. Tatăl meu obişnuia să-mi spună că sunt un maestru în a-mi răni propriile sentimente. „Nimeni nu te torturează aşa cum o faci tu însuţi, dragul meu băiat”, murmura el în timp ce-mi bandaja genunchii juliţi. La vremea aceea, nu înţelegeam ce voia să spună, dar acum înţeleg. Nu a existat niciodată o rană pe care să n-o scormonesc, doar ca să mă asigur că încă mai sângerează.

— Desigur. N-aş putea rata logodna fratelui meu preferat.

Domeniul familiei Kendall este împodobit cu lumânări şi trandafiri proaspeţi. Am ajuns suficient de târziu, încât să pot aluneca prin mulţime şi să găsesc un colţ în care să mă ascund.

Formaţia se opreşte brusc, iar mulţimea se

desparte în două când Bram păşeşte spre centrul sălii, ţinând mâna lui Ivy.

Poartă o rochie roz pal, iar în păr are perle prinse cu delicateţe. Lumina focului o învăluie, facând-o să pară ceva desprins din rai. Dar acolo, chiar la marginea rochiei, unde gâtul întâlneşte umărul, se vede o vânătaie galben- maronie pe cale să se vindece. Cea pe care i-am lăsat-o în noaptea aceea.

N-o voi mai atinge niciodată. Gândul mă loveşte ca un pumn.

Bram se aşază în genunchi. O priveşte cu atâta dragoste, încât întreaga încăpere pare să vibreze. Ivy roşeşte, zâmbeşte, îşi duce mâinile la piept. Sunt fericiţi. Ar trebui să-mi fie suficient, dar n-am fost niciodată o persoană altruistă. Ar trebui să fiu eu. Asta e tot ce mintea mea obsedată poate să repete. Ar trebui să fiu eu. Ar trebui să fiu eu. Ar trebui să fiu eu.

A,

Nu mai suport! În cele din urmă, nu sunt suficient de puternic ca să privesc.

îmi fac loc prin mulţime când aplauzele izbucnesc şi petale albe de trandafir cad din tavan. Toţi sunt prea distraşi ca să observe cum ies pe o uşă laterală, în noapte, îmi ridic faţa spre cer şi încerc să-mi trag sufletul. Plouă. Plouă mereu în nenorocita asta de ţară!

Vomit doar şampanie în tufele de trandafiri ale familiei Kendall. Arde ca iadul când îmi urcă pe gât şi-mi face ochii să lăcrimeze. Sau poate plângeam deja. Nu pot spune cu siguranţă.

Aud paşi în spatele meu şi mă întorc să văd cine este martorul ruşinii mele.

E Faith Fairchild, cu o expresie îngrijorată. Am văzut-o pe Faith în zeci de situaţii: în camere diferite, în miez de noapte sau dormind până spre prânz. Am văzut-o atât de furioasă, încât a aruncat un pahar spre mine. Credeam că o cunosc în toate ipostazele, dar n-am văzut-o niciodată să arate aşa.

— Emmett, spune cu vocea plină de compasiune. Aşa trebuia să se termine.

Dar Ivy era deja a mea, în mintea mea.

— Te uzi toată, îi răspund.

Ploaia îi curge pe faţă. Părul îi este deja distrus.

— Nu-mi pasă de asta, spune blând. îmi pasă

de tine.

Se apropie de mine ca de un animal sălbatic care ar putea s-o muşte, apoi îşi pune o mână înmănuşată pe umărul meu.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— Acum nu mai contează, spun.

— Cum să nu conteze?

Mă prăbuşesc pe umărul ei, incapabil să opresc suspinele care-mi zguduie corpul. N-am mai plâns aşa de când m-a părăsit tatăl meu. Urăsc asta! Aş prefera să vomit.

Nu-mi mângâie spatele în cercuri şi nici nu-mi şopteşte stt la ureche. în schimb, mă strânge într-o îmbrăţişare de fier şi mă ţine aşa până când tremuratul se opreşte.

Amândoi suntem uzi leoarcă acum, dar nici nu mai contează. Nu mă mai întorc la petrecere.

Faith intră înăuntru pentru un moment s-o ia pe Marion şi urcăm toţi trei într-o trăsură care ne duce înapoi la Palatul Kensington.

— Vrei să-ţi fac o listă cu cele mai rele defecte ale lui Ivy? mă întreabă Faith. Te-ar ajuta? Sforăie atât de tare când doarme, încât îmi venea s-o sufoc.

— Nu cred că ajuţi, dragă, şopteşte Marion.

Faith refuză să mă lase singur. Le ofer ei şi lui Marion

A,

patul meu, iar eu dorm în fotoliul de lângă şemineu. întreţin focul toată noaptea, gândindu-mă la Ivy de flecare dată când scânteile sar.

Bram radiază de fericire dimineaţa următoare şi toată săptămâna care urmează. Ar trebui să plec. Ar trebui să inventez o scuză şi să mă îmbăt până la inconştienţă în vreo cabană de vânătoare a unui lord, cum am făcut de fiecare dată când

viaţa mi-a devenit insuportabilă. Dar pur şi simplu nu pot. Dacă are nevoie de mine? Asta e gândul care mă opreşte de fiecare dată când sunt pe punctul de-a chema o trăsură şi a fugi.

Ne probăm costumele noi când fratele meu îmi pune A, întrebarea de care mă temeam cel mai tare. În cele din urmă, răspunsul vine uşor.

— Desigur că voi fi cavalerul tău de onoare.

CAPITOLUL TREIZECI SI DOI

Nu plouă în ziua nunţii, ceea ce, în sine, e un miracol.

Mama, Lydia şi cu mine suntem luate de o trăsură regală pe la mijlocul dimineţii şi duse la Caledonia Cot- tagge, unde ne vom pregăti pentru ceremonie.

— Nu se spune că ploaia aduce noroc? întreb, sprijinită de scaunul de catifea.

— Cât de norocoasă ai putea fi deja? răspunde Lydia.

îmi plimb limba peste golul neted din gingie, acolo unde era odinioară măseaua mea de sus, din stânga. Mama îmi spune să nu mai fac asta, dar nu mă pot opri, tot probez locul, ca pe o piatră terapeutică.

De două săptămâni dorm în camera Lydiei. Părinţii noştri cred că e drăguţ că profităm de ultimele zile împreună sub acelaşi acoperiş, dar, de fapt, îmi place că şi ea e trează noaptea.

Ironia situaţiei noastre nu-mi scapă. După tot timpul în care am fost furioasă pe ea pentru târgul pe care nu şi-l aminteşte, acum am făcut acelaşi lucru.

Lydia nu s-a bucurat de târgul meu. A fost

mereu o persoană mai bună decât mine.

A spus doar: „Se pare că suntem la fel de proaste amândouă”, ceea ce aproape m-a făcut să râd.

Astăzi e solstiţiul de vară, cea mai lungă zi din an. Un început favorabil pentru ceea ce va fi o căsătorie lungă şi fericită. E pe prima pagină a fiecărui ziar din Londra, descrierea mea apare peste tot. Titlurile nu mai spun CELE ŞASE, ci ALEASA.

Mi-au brodat faţa pe prosoape de ceai; nu mai există cale de întoarcere.

Bram şi cu mine abia dacă ne-am văzut. Fiecare moment al zilei e ocupat cu probe pentru rochie sau întâlniri în care se stabilesc aranjamentele mesei şi florile de decor.

Mulţimi de oameni se aliniază de-a lungul drumului, de la casa noastră până la palat. Ne urează de bine şi flutură batiste pe măsură ce trecem.

Cotul mamei îmi loveşte coastele.

— Salută-i! mă îndeamnă.

Scot capul pe fereastră, iar mulţimea izbucneşte într-un adevărat delir. Niciodată nu m-am simţit mai singură.

Când ajungem, Marion, Faith, Olive şi Emmy sunt acolo, purtând rochii identice din mătase crem, ca domnişoare de onoare. Mi-au lipsit toate, chiar şi Faith.

Olive îmi îmblânzeşte buclele, transformându-le în inele perfecte, apoi le prinde într-un coc elaborat. Pare îngrijorată tot timpul, uitându-se la mine de parcă şi-ar muşca limba ca să nu spună ceva.

A,

— Iţi muşti buzele când eşti neliniştită, îi spun,

în timp ce înfăşoară o şuviţă de păr în jurul ondulatorului.

— De ce aş fi neliniştită? E ziua nunţii tale, îmi răspunde zâmbind.

Am acel sentiment ciudat, pe care nu-l pot alunga, atunci când le privesc pe toate. Am locuit împreună tot sezonul, dar de ce simt că am uitat ceva? Oare târgul meu le-a inclus şi pe celelalte fete? Pare improbabil.

— E ceva ce trebuie să-mi spui?

Răsucesc agitată inelul de logodnă. Stă lângă inelul cu perlă pe care mi l-a dat Bram în ziua în care am crezut pentru prima dată că l-aş putea iubi. Nu l-am mai scos de atunci.

— Doar că eşti cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată, spune Marion.

Regina n-a luat nimănui titlurile. Se pare că e mulţumită să lase ameninţarea să planeze deasupra noastră sau poate a fost prea ocupată cu planificarea nunţii ca să-şi mai amintească. Oricum, voi deveni în curând prinţesă şi intenţionez să-mi folosesc statutul pentru a le proteja pe celelalte fete cât pot de bine. Sunt sigură că Bram mă va ajuta.

Sezonul deja pare un vis, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva. Abia dacă îmi mai amintesc balurile şi evenimentele sociale. Singurele momente care-mi rămân vii sunt lecţiile reginei şi clipele petrecute cu celelalte fete.

Lydia îmi încheie nasturii rochiei albe de mireasă. Este o creaţie diafană, cu un decolteu adânc în formă de V care îmi cade pe umeri şi straturi peste straturi de dantelă fină, lucrată cu migală, ce formează volane pe bust şi fustă.

E cea mai frumoasă piesă vestimentară pe care

am pur- tat-o vreodată, dar mă uit neliniştită în oglindă. Eram sceptică atunci când atelierul a ales croiala asta. Decolteul lasă la vedere partea gâtului unde am avut vânătaia aceea ciudată cu urme de dinţi. A durat săptămâni să se vindece, dar acum pare să fi dispărut complet. Ciudat e că nu-mi pot aminti cum m-am ales cu ea.

După ce îmbrac rochia, un lacheu intră cu o casetă de bijuterii regale, îmbrăcată în catifea. O deschid şi găsesc o pereche de cercei lungi cu diamante şi un colier asortat. Bram îmi va pune o tiară pe cap la altar, conform tradiţiei.

Pe casetă este ataşat un bilet scris cu mâna elegantă a lui Bram. Abia aştept să fiu soţul tău! Bram.

Inima mi se umple de emoţie.

Nu-l iubesc pe Bram. Sunt suficient de onestă cu mine însămi să recunosc asta. Dar îl voi iubi. Cu timpul.

Pot să-mi imaginez totul foarte clar, ca şi cum dragostea ar fi ceva ce am mai simţit înainte şi trebuie doar să-mi amintesc cum s-o fac din nou. E ca o fantomă pe care o urmăresc pe după colţuri, mereu la un pas de mine.

Mama îmi fixează ultima piesă din ţinuta de mireasă: nu un voal, ci o capă delicată din dantelă, prinsă la gât cu o panglică, cu o glugă vaporoasă ce-mi acoperă capul. Am un buchet mic, un aranjament discret de lăcrămioare, dar îl strâng tare ca să nu-mi tremure mâinile transpirate.

Mama apare în spatele meu în oglindă şi-mi strânge mâna.

— E cel mai norocos bărbat din Anglia, spune ea.

Doar că el nu e un bărbat, nu chiar. E altceva.

Dar n-o corectez.

Am aceeaşi senzaţie stranie pe care am avut-o în ziua Paradei Pactelor, ca şi cum m-aş privi printr-un ochean din viitor. Drumul e deja trasat, iar acum nu mai există cale de întoarcere.

Lydia merge să stea cu celelalte domnişoare de onoare, mama pleacă să se aşeze în mulţime şi suntem doar eu şi tata, aşteptând lângă uşa laterală a cabanei.

Prinţul Emmett apare în uşă, înalt şi bine făcut în fracul său negru precum cerneala. Schiţează un zâmbet slab.

— Procesiunea va începe în curând.

Se uită la floarea de la butoniera tatălui meu.

— Ţi-ai uitat floarea.

Tata îşi duce mâna la piept, apoi murmură „O!” şi se grăbeşte s-o recupereze din altă cameră, lăsându-mă singură cu prinţul Emmett.

îşi mută privirea de la tivul rochiei mele înapoi la faţa mea şi respiră ciudat, scurt. Nu-l cunosc suficient de bine ca să-i înţeleg expresia, dar ceva la ea îmi provoacă o durere în coaste.

— îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine! spun, pentru că pare politicos.

— Vom avea tot timpul din lume acum, de vreme ce vei fi cumnata mea.

— Adevărat, îi răspund, deşi mă îndoiesc că prinţul are vreo intenţie să rămână la Palatul Kensington, mai ales când a lipsit tot sezonul.

— îl iubeşti? mă întreabă el.

Clipesc şocată.

El se încruntă.

— îmi pare rău, a fost o întrebare lipsită de tact.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? îl întreb la rândul meu.

Nici eu nu ştiu de ce spun asta.

Dă din cap încet, ca şi cum l-ar durea.

— O singură dată.

— Cum a fost?

Se gândeşte un moment, privindu-mă intens tot timpul.

— Ca şi cum te-ar călca o trăsură.

— Hm!

Mă uit în jos la buchet, incapabilă să suport intensitatea privirii lui.

— Nu ştiu cum e asta.

Emmett râde scurt, dar nu zâmbeşte.

— Nu, cred că nu ştii.

Tatăl meu intră brusc în cameră, cu floarea de la butonieră pusă strâmb. Prinţul Emmett i-o aranjează, iar tata murmură ceva despre cum ar uita şi de capul lui dacă nu i-ar fi prins de gât.

Sute de scaune au fost aranjate în jurul bazinului dreptunghiular din grădina aflată într-o mică vale. Aleea a fost construită pe o platformă peste apă. La capătul opus al aleii se află altarul, acoperit cu o explozie de flori în toate culorile curcubeului.

E o seară perfectă aici, în cea mai lungă zi a anului, iar soarele are grijă să ne ofere un spectacol. Străluceşte în nuanţe de auriu şi roz, transformând în curcubeie bijuteriile de la gâturile şi rochiile de mătase ale înaltei societăţi din Londra. Este evenimentul secolului, iar eu

sunt vedeta.

Când cerul se colorează în violet şi muzica orchestrei complete se amplifică, tata îmi strânge mâna.

— încă mai ai timp să fugi, glumeşte el.

Dar nu mai e timp. Nu cu adevărat.

îmi trec limba peste golul neted din gingie, unde era cândva măseaua mea, şi păşesc pe alee.

Domnişoarele mele de onoare vin din urmă, purtând trena lungă a rochiei, aşa cum cere tradiţia, dar mi-aş dori din tot sufletul să le pot vedea feţele. Un zâmbet liniştitor de la sora mea mi-ar da curaj.

Bram stă la altar, scăldat în lumina aurie. Poartă un frac din catifea verde, iar un cerc delicat de aur îi încununează părul.

Vârfurile ascuţite ale urechilor îi ies printre buclele dezordonate şi niciodată nu a părut mai puţin uman.

Dar zâmbeşte larg. Se uită la mine de parcă mă iubeşte. Sunt norocoasă, îmi repet mereu, să am asta, să-l am pe el.

De ce, atunci, ochii mei continuă să se oprească asupra fratelui său?

Prinţul Emmett stă lângă el, cu maxilarul încordat şi pumnii încleştaţi pe lângă corp. Costumul său complet negru îl face să pară că participă la o înmormântare. în ochii lui văd o emoţie pe care nu pot s-o numesc. Agonie e cel mai apropiat cuvânt la care mă pot gândi, dar n-are sens.

Cum poate să mă urască dacă nici măcar nu mă cunoaşte? Totul îmi răscoleşte stomacul de nelinişte.

Dar afişez un zâmbet. Sunt pe cale să devin

prinţesă. Am un bărbat care mă iubeşte şi care vrea să mă facă fericită. E mult mai mult decât mi-am imaginat vreodată că voi avea. Mama, tata şi Lydia vor fi în siguranţă, protejaţi de statutul meu, iar eu voi trăi fără teama de sărăcie. Copiii mei şi copiii lor vor face parte din familia regală. Nu doar că mi-am salvat părinţii şi sora, dar am asigurat siguranţa familiei noastre pentru generaţii. Regina Mor e nemuritoare şi îşi va aminti de mine atunci când îmi va primi stră-strănepoţii la curte.

Ajungem la altar, iar muzica se stinge încet.

Bram îmi dă gluga capei jos, apoi îmi prinde ambele mâini într-ale lui. Se uită la mine cu ochii cenuşii şi, ca de fiecare dată, mă izbeşte frumuseţea lui uluitoare.

— Mulţumesc pentru asta! îmi spune, dar nu sunt complet sigură ce vrea să zică.

Preoteasa spune ceva despre dragoste, angajament şi datorie, dar cuvintele sunt doar un zumzet surd în urechile mele.

Nu pot să nu mă uit la Emmett. El priveşte drept înainte, nici la mine, nici la Bram. E o expresie pe care o recunosc bine, pentru că o port adesea pe chip – expresia cuiva care ar prefera să fie oriunde, doar nu aici.

— Inelele, vă rog! spune preoteasa monoton.

Emmett nu se mişcă.

Preoteasa îşi drege glasul.

— Inelele?

— Oh!

Emmett tresare şi bagă mâna în buzunar. Scoate două cercuri din aur galez şi le pune în palma preotesei. Mâinile îi tremură.

Soarele coboară spre orizont, oferind un final

glorios celei mai lungi zile din an. Seara alunecă în amurg când Bram îmi ia mâna.

îmi pune inelul pe deget cu o grijă tandră, iar privirea lui e atât de plină de bucurie, încât nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc înapoi.

— Tot ce sunt şi tot ce am este al tău, îmi promite Bram.

La rândul meu, îi pun inelul pe deget. Am făcut-o. S-a terminat!

Ochii lui Bram se umplu de lacrimi când ridică tiara de Regina Lunii Mai de pe perna de catifea de pe altar şi mi- o aşază pe cap.

— Prin puterea conferită mie de Maiestatea Sa Eternă Regina Moryen, vă declar soţ şi soţie, spune preoteasa.

Bram îşi strecoară braţul în jurul taliei mele şi mă sărută. E un sărut mult prea pasional pentru o ceremonie publică de genul ăsta, iar când se retrage, râde cu poftă.

Deodată, se aud ţipete din mulţime. Strigăte de confuzie panicată. Oamenii se ridică, răstumând scaunele.

E haos! Capul îmi vâjâie, stomacul mi se întoarce pe dos, iar gura mi se umple cu ceva acru şi metalic. Scuip un şuvoi de sânge, care se împrăştie peste altar.

întâlnesc privirea lui Emmett, iar totul îmi revine în mintea ca un torent. Prima noapte în trăsură, hanul, privirile furate în secret prin sălile de bal luminate de lumânări, mâinile lui pe spatele meu, buzele lui pe gâtul meu. Forţa iubirii pe care o simt pentru el aproape mă doboară.

Mă întorc spre Bram, panicată, dar el stă acolo, râzând de parcă ar fi cel mai amuzant lucru din lume.

în primul rând, regina Mor se ridică, iar scaunul

i se răstoarnă în spatele ei.

— Nu! ţipă ea. Bram, ce-ai făcut?

El dă din cap, ca şi cum totul ar fi o glumă pe care ea pur şi simplu nu o înţelege.

— Prindeţi-o!

LYDIA BENTON

Nu ştiu unde să mă uit. Peste tot în jur, oamenii ţipă, plâng, urlă atât de tare, încât îmi ţiuie urechile. Un fulger despică cerul exact când lordul Bexham se împiedică de mine, cu părul brusc reapărut, şi vomită în tufişuri.

A,

Ivy stă la altar, prăbuşită în braţele lui Emmett. întorc capul, căutându-mi părinţii, dar mă întorc şi-l găsesc pe Bram la doar câţiva centimetri de faţa mea. Zâmbeşte, iar zâmbetul i se întinde leneş pe faţă, până îi văd gropiţa din obraz.

— Bună, draga mea! Mi-a fost dor de tine!

încerc să fug, dar tocurile mi se afundă în iarbă, iar când mă împiedic, mâna lui Bram îmi înconjoară încheietura şi mă trage înapoi.

— N-am de gând să te pierd din nou.

— Te rog! îi spun, iar vocea îmi tremură. N-o să-i spun!

Mă târăşte după el, dincolo de rândul de tufe care înconjoară grădina adâncită, şi îşi pune mâinile pe talia mea atât de strâns, încât nu mă pot mişca.

— Nu, nu spune asta!

îşi lasă capul pe părul meu, oftând.

— Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine!

Şi îl urăsc pentru asta, dar mă urăsc şi mai mult pe mine. îmi amintesc visele pe care le-am avut în

ultimele cinci luni, cele în care mă trezeam cu obrajii umezi de lacrimi, simţind că am uitat ceva extrem de important. Mi-a fost dor de el chiar şi atunci când nu ştiam că el era cel care îmi lipsea.

Mă sărută cu atâta forţă, încât simţurile mi se trezesc
A,
brusc. II împing de umeri, dar e mult mai puternic decât mine. Asta nu face decât să-l înfurie. Mă prinde de păr şi mă sărută şi mai dur, aşa că îl lovesc cu piciorul în vintre. Se clatină câţiva paşi în spate, iar faţa lui frumoasă se crispează de furie.

— Nu voiam să fie aşa, Lydia!

— Tocmai te-ai căsătorit cu sora mea.

Ivy. O, nu!

Toată viaţa mea, înainte să ies din casă, mama mă săruta pe cap şi-mi spunea mereu acelaşi lucru: „Ai grijă de sora ta.”

Nu pot să dau greş în singura mea sarcină adevărată.

în haosul din jur, zăresc o sclipire a rochiei albe de mireasă a lui Ivy. Emmett este lângă ea, cercetând mulţimea, cu un cap mai înalt decât ceilalţi. Ridic braţele deasupra capului ca să-i atrag atenţia, dar Bram mă prinde într-o îmbrăţişare strânsă şi mi le lipeşte de corp.

— Trebuie să plecăm acum, iubirea mea! îmi şopteşte.

— Nu! mârâi şi-mi înfig tocurile în pământul moale.

— Dar toată lumea e atât de entuziasmată să te vadă!

Mă lupt cu el, blestemând partea aceea mică din mine care se bucură să fie din nou în braţele lui.

— Lasă-mă măcar să vorbesc cu ea înainte.

Faţa lui frumoasă se strâmbă de durere.

— Credeam că mă iubeşti.

— Te iubesc!

Asta e partea cea mai rea.

Pare foarte trist, iar cercul de aur de pe capul lui reflectă ultimele raze de soare.

— Credeam că, dacă mă iubeşti, mă vei asculta.

N-am nimic de spus, doar mă zbat ca un animal şi-l lovesc cu cotul în coaste.

— Nu-mi uşurezi situaţia niciodată.

Mâna lui apucă mânerul împodobit cu bijuterii al unei săbii de la şold şi mă loveşte cu putere în tâmplă.

Un ţiuit îmi umple urechile, iar gura mi-e plină de gust

A,

de metal. Ivy. întind braţele spre ea, dar e prea departe.

Şi apoi totul se întunecă.

Nu trebuie să-mi deschid ochii ca să ştiu unde sunt când

A,

mă trezesc. întotdeauna mirosea a petale de trandafir zdrobite aici. Era unul dintre lucrurile mele preferate la palat când am ajuns prima dată, dar acum mirosul îmi atinge fundul gâtului, dulceag şi lipicios, iar eu vomit pe podea.

Dormitorul meu e acoperit de un strat gros de praf, ca şi cum nimeni n-a intrat aici din noaptea în care am plecat, îmi trec degetul peste noptieră, prin murdăria care acoperă toate lucrurile, exact aşa cum le-am lăsat. Pieptenele de argint, o panglică albastră pentru păr, vaza cu flori pe care le-a fermecat să nu se ofilească niciodată. Chiar şi ustensilele mele de pictură sunt încă aici; şevaletul stă lângă fereastra cu rame de diamant, un peisaj pe jumătate terminat.

Pe încheietura mâinii am o brăţară de vânătăi în formă de degete, acolo unde Bram m-a strâns la nuntă.

Sunt ameţită de durere, dar mă forţez să mă ridic din patul cu baldachin. Trebuie să mă întorc, s-o avertizez.

Uşa dormitorului e încuiată, aşa că Bram a învăţat măcar o lecţie. Trag de clanţă atât de tare, încât uşa se clatină, iar din exterior se aude cum se deschide o în-

A,

cuietoare, apoi încă una. În cele din urmă, cadrul uşii străluceşte, semn că o vrajă a fost desfăcută.

Eloree intră. Fosta mea cameristă arată la fel ca în ziua în care am plecat: piele uşor rozalie, păr auriu care ajunge până la podea şi o rochie făcută dintr-un material care străluceşte ca apusul peste un lac liniştit.

Când mă vede, izbucneşte în lacrimi.

— Milady, mi-a fost teamă că n-o să te mai văd niciodată!

Fac rapid un calcul în mintea mea. Prima dată, am fost plecată două săptămâni în lumea oamenilor, dar aici a

părut că au trecut patru luni.

— De cât timp am plecat? o întreb.

Mă ia în braţe.

— Nu mult.

Numără pe degetele ei neobişnuit de lungi, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Poate doi ani?

— Unde-i el? întreb.

— Maiestatea Sa a plecat, dar mi-a cerut să vă ţin în siguranţă.

Adică să mă ţină închisă.

— Când se întoarce?

— Nimeni nu ştie, în ultima vreme.

Aduce o tavă din hol, încărcată cu fructe cerate în culori ireal de vii, prăjituri acoperite cu glazură

care aproape s-a topit şi un urcior de vin spumos. îmi lasă gura apă, dar nu pot să mă ating de nimic. Am tânjit după mâncarea din Lumea Cealaltă timp de luni întregi, dorind ceva ce nu ştiam să numesc. Mă furişam noaptea în bucătărie şi mâneam tot ce prindeam, îndesând în gură zahăr crud cu pumnii. Nimic nu mă sătura. Acum ştiu de ce.

— Vrei să rămân? mă întreabă Eloree.

— Nu, am nevoie de odihnă.

încuviinţează din cap.

— O să vin mai târziu să te îmbrac pentru festin.

Uşa se închide în urma ei şi străluceşte din nou. Nu mai încerc să verific încuietoarea, dar mă grăbesc spre fereastră, doar ca să descopăr că şi aceasta e blocată.

Găsesc cel mai greu obiect pe care îl pot ridica – cleştele pentru foc – şi-l lovesc din nou şi din nou de geam, până când transpiraţia îmi curge pe spate şi rămân fără suflare.

Dar el a fermecat şi fereastra.

Mă prăbuşesc pe podea şi-mi izbesc capul de peretele de piatră al turnului, blestemându-mă.

Poveştile cu elfi cuprind toate aceeaşi lecţie, de fapt: să nu cauţi în întuneric. Dar eu n-am fost niciodată la fel de atentă ca sora mea.

Când a venit momentul să fac târgul, am intrat în panică. Am văzut atât de multe fete de vârsta mea rămase fără degete sau fără amintiri, doar ca să prindă în capcană un soţ pe care nici măcar nu-l plăceau.

Era de la sine înţeles că urma să mă mărit cu Percival Chapwick, iar mama nu rata nicio ocazie să-mi amintească de asta.

Pentru o vreme a fost bine, chiar a fost. Dar, dintr- odată, nu mai era doar un lucru îndepărtat.

Aveam aproape optsprezece ani şi chiar urma să se întâmple. Trebuia să-mi părăsesc casa în care trăisem toată viaţa, familia, şi să merg să locuiesc într-o casă cu un băiat pe care abia îl cunoşteam.

Locuia chiar la capătul drumului. Cu o lună înainte de ziua în care trebuia să fac târgul, m-am urcat pe spalierele din grădină şi am intrat în camera lui. A fost surprins să mă vadă urcând pe fereastră şi a încercat să mă sărute, de parcă asta era tot. L-am împins, iar el a acceptat refuzul ca un gentleman.

— Vreau să vorbim, i-am spus.

— Despre ce?

Părea nedumerit.

— Despre orice.

N-a fost în stare. Conversaţia a fost greoaie şi stângace şi n-am putut suporta mai mult de câteva minute înainte să ies din nou pe fereastră.

Când mă gândeam că voi trăi o viaţă închisă într-o casă cu un bărbat cu care nu puteam purta o conversaţie, simţeam că o să mor.

în ziua Paradei Pactelor, cuvintele mi-au ieşit din gură fără să înţeleg ce vreau să spun. Am implorat-o pe regina Mor să mă lase să experimentez ceva complet nou. Existenţa monotonă din viaţa mea avea să mă strivească.

Regina Mor a râs. Mi-a spus că îmi va da ceea ce îmi doresc, dar că nu voi putea niciodată să vorbesc despre asta. Nu mi-am dat seama că asta însemna că nici măcar nu-mi voi aminti. M-a păcălit. Dacă aş fi fost isteaţă ca Ivy, mi-aş fi dat seama.

Ceilalţi trebuie să respecte legea, dar nu şi spiritul târgului. Pentru ei, asta face parte din distracţie. Acum ştiu asta.

Regina s-a distrat, cu siguranţă, pe seama mea. Timp de doi ani am purtat ruşinea de a fi făcut un târg prostesc, unul pe care nici măcar nu mi-l puteam aminti. Ar fi trebuit să fiu speranţa strălucitoare a familiei mele, calea noastră de ieşire din sărăcia care se apropia rapid, dar, în final, am făcut exact aceleaşi greşeli ca părinţii mei. Nu aşa se întâmplă mereu?

Aveam un sentiment puternic că n-ar trebui să accept niciun pretendent, că altceva mă aştepta. Abia în iama asta regina Mor şi-a respectat partea din târg.

M-am trezit în toiul nopţii cu o senzaţie ciudată, ca şi cum o panglică mi-ar fi fost legată în jurul coastelor şi cineva ar fi tras de celălalt capăt. Am urmat senzaţia afară, pe stradă. Picioarele m-au purtat ca într-un vis până în Kensington Park. Acolo am găsit un copac ciudat, care strălucea ca o stea căzută. Mi-am pus mâinile pe el şi, brusc, eram în altă parte.

Acolo era zi, ăsta a fost primul lucru pe care l-am remarcat. Iarba era mai moale şi avea o nuanţă uşor diferită de verde faţă de cea din Anglia. Frunzele copacilor aveau forma unor stele, florile miroseau a pâine proaspăt coaptă, iar sus, pe un deal, se afla un castel. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzusem vreodată acasă – prea înalt, prea ascuţit, construit dintr-un material asemănător opalului, care strălucea în lumina soarelui. Am rătăcit o vreme, până când doi gardieni ai palatului m-au găsit. Eram atât de obosită şi de flămândă, încât am crezut că îmi imaginez rândurile duble de dinţi ascuţiţi din gurile cailor lor.

M-au dus la castel, unde am găsit un bal în plină desfăşurare. Erau turnuri de mâncăruri ciudate. Afară, soarele strălucea puternic, dar înăuntru cineva fermecase tavanul să arate ca o Cale Lactee de un negru intens.

Erau sute de fiinţe din Lumea Cealaltă, rotindu-se în rochii care pluteau ca mătasea de păianjen, cântând la viori împodobite cu pietre preţioase şi sărutându-se cu pasiune lângă pereţii sălii de bal.

Plină de recunoştinţă, am fost pe punctul de a cădea în genunchi pe podeaua de marmură. în momentul acela, am ştiut că regina, în sfârşit, şi-a respectat partea din înţelegere. Pentru prima dată de când eram copil, eram entuziasmată. Mi-aş fi dorit ca Ivy să fie acolo cu mine. Era tot ceea ce visaserăm vreodată.

Şi acolo, în mijlocul tuturor, era Bram.

Stătea aşezat pe un magnific tron de aur, pe un piedestal, supraveghind întreaga petrecere. Pieptarul său negru era descheiat pe jumătate, brodat cu stele care se potriveau cu tavanul. Coroana îi era din argint răsucit, ca nişte crengi de copac, şi se asorta cu cercelul lung care-i ajungea până la umăr. Stătea picior peste picior, iar capul

A, îi era rezemat într-o mână, ca şi cum s-ar fi plictisit. îmi amintesc că m-am gândit „Cum ar putea cineva să se plictisească de aşa ceva?”

Mulţimea s-a dat la o parte când gardienii m-au dus la el.

A zâmbit în felul său unic, acel zâmbet care-i luminează întreaga faţă, şi mi-a spus:

— Te rog, nu te teme! Eşti binevenită aici!

Ar fi trebuit să-i spun că vreau să merg acasă, asta ar fi fost decizia responsabilă, dar am vrut să

rămân. Am dansat la bal până când picioarele au început să-mi

A,

sângereze, lăsând podeaua de marmură alunecoasă. Intin- deam mâna şi cupa îmi era umplută imediat. Când m-am săturat de dans, m-am prăbuşit la masa ospăţului şi o farfurie mi-a apărut în faţă, plină cu fructe glasate şi dulciuri pe care nici măcar nu ştiam să le descriu. Era mai mult decât orice îmi permisesem vreodată să sper. Nu m-am gândit nicio clipă la casă.

Bram îmi pregătise o cameră în castel, decorată în culorile mele preferate. Servitorii lui mi-au adus un trusou de rochii în stilul curţii regale şi mi-au împletit flori în păr.

Au trecut câteva săptămâni până să mă lovească melancolia. Totul a început cu vise despre sora mea. Cu cât rămâneam mai mult în Lumea Cealaltă, cu atât viaţa mea din Londra devenea mai înceţoşată, ca şi cum ar fi fost ceva ce i se întâmplase altcuiva. Ar fi trebuit să-l recunosc pe Bram, ar fi trebuit să-mi jelesc familia, dar, de fiecare dată când amintirile păreau să fie la îndemână, se evaporau, alunecând departe de mine.

Pe măsură ce petreceam tot mai mult timp împreună, Bram a început să observe această tristeţe vagă, imposibil de definit. La început, s-a întâmplat în timpul unor activităţi simple de după-amiază. Ne plimbam călare prin grădinile palatului şi culegeam fructe din livezi.

Bram avea o singură regulă. După prima noapte, nu mi- a mai permis niciodată să particip la petrecerile de la curte. Insista că nu erau sigure pentru mine. Dar eu tânjeam după bucuria dansului şi mă simţeam singură. Bram dispărea

uneori zile întregi, iar eu îmi imaginam că era jos, petrecând fără mine.

— Vreau să fii fericită aici. Locul acesta poate fi casa ta, dacă îi permiţi, mi-a spus, ştergându-mi lacrimile de pe obraz.

în fiecare zi, în camera mea apăreau prăjituri care aveau exact gustul reţetei de tort a domnului Froburg. Setul de perii din argint, identic cu cel din camera mea de acasă, îşi făcuse apariţia pe masa de toaletă. Bram mi-a adus vopsele, cărbuni şi pasteluri. Pictam până noaptea târziu, iar muzica de la petrecerile de jos răzbătea până la mine.

La răsărit, Bram se strecura în pat lângă mine şi-mi mângâia părul în timp ce plângeam.

El nu iubea în felul în care-mi imaginasem eu c-ar trebui să fie iubirea. Mă ţinea în braţe de parcă ar fi vrut să mă devoreze. La acea vreme, mi se părea că era chiar de preferat.

A,

N-am fost surprinsă când m-a cerut în căsătorie. Intr-o seară, sub cele două luni ciudate ale Lumii Celeilalte, mi- a pus pe inelar un inel cu piatră de lună şi m-a întrebat dacă vreau să-i fiu mireasă. M-am aruncat în braţele lui şi l-am sărutat atât de tare, încât a doua zi buzele îmi erau vinete. S-a retras zâmbind.

— Ai uitat să spui da.

Am dat banchete şi am făcut picnicuri, iar el a adus chiar şi un scaun în sala tronului, ca să pot sta lângă el cât

A,

îşi îndeplinea îndatoririle oficiale. Intr-o zi, pe când luam prânzul în grădină, mi-a pus pe cap o coroană din margarete şi mi-a spus că sunt regina Lumii Celeilalte. Doar m-am uitat la el, uluită de

frumuseţea lui.

— Nu avem nevoie de ceva mai oficial?

— Eu sunt regele – ce ar putea fi mai oficial decât asta?

Dar pentru mine nu era suficient. Am devenit insuportabil de tristă şi disperată pe măsură ce se apropia ceremonia noastră de nuntă. Mă încolăceam în jurul lui în pat şi-l imploram să nu mă părăsească. Simţeam că se plictiseşte de mine şi nu ştiam cum să repar asta. Am cerut atelierelor de la curte să-mi facă rochii mai interesante, i- am pictat tablouri, am plantat o grădină de trandafiri, dar nimic nu părea să-i capteze atenţia. Pleca, în fiecare noapte, să petreacă fără mine.

în dimineaţa nunţii noastre, Eloree, care era probabil singura mea prietenă adevărată în Lumea Cealaltă, m-a îmbrăcat într-o rochie din zeci de straturi de mătase subţire ca pânza de păianjen. Cadea în volane şi valuri, de parcă ieşeam din spuma mării. Voalul îmi acoperea faţa, lucru pentru care eram recunoscătoare. Cuprinsă de un sentiment copleşitor de singurătate, am plâns tot drumul lung până la altar.

întreaga curte a lui Bram era prezentă, împreună cu reprezentanţi ai teritoriilor Seelie din jur. Palatul era împodobit cu flori care atârnau peste tot şi vibra de muzică. Am mers singură pe culoar, strângând un buchet de trandafiri care miroseau a ploaie proaspătă. Mi-aş fi dorit ca sora mea să-mi ţină trena, dar am uitat de tristeţea mea goală de îndată ce Bram s-a întors şi mi-a zâmbit.

Ne-am rostit jurămintele, iar el mi-a aşezat pe cap o coroană grea de aur, spunând că a aparţinut cândva mamei sale. O cunoşteam pe mama lui?

Parcă aşa simţeam, dar gândul a zburat la fel cum a apărut.

I-am pus un inel pe deget, iar el m-a sărutat cu patimă, ca în ziua în care i-am promis că mă voi căsători cu el. Când s-a retras, a zâmbit şi a spus ceva ciudat.

— Mă întorc imediat.

A alergat pe culoarul acoperit de petale şi a ieşit pe uşă.

— Bram? am strigat, ridicându-mi rochia ca să pot fugi după el. Dar, deodată, am clipit şi m-am trezit înapoi în camera mea.

M-am ridicat din pat, încă îmbrăcată în rochia de mireasă, şi am deschis uşa. Nu era încuiată, iar pe hol nu era niciun paznic. Cu picioarele goale, am păşit pe podelele reci de piatră, îndreptându-mă spre sala principală a castelului, unde petrecerea de nuntă continua fără mine.

Bram era într-un colţ, întors de unde plecase, cu o expresie întunecată pe chip. Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios. Vorbea aprins cu unul dintre consilierii lui pe care îl detestam cel mai mult – bărbatul cu gura crudă şi părul negru ca o cortină, care ajungea până la podea.

— Este exact la fel, mormăia Bram, iar inelele de pe fiecare deget zăngăneau când îşi flutura mâinile ca să sublinieze ce spunea. E una dintre supusele ei. A fost încoronată de două ori. Nu înţeleg care este problema.

Consilierul părea să cântărească situaţia.

— Trebuie să fie pe pământ englezesc, atunci.

Brarn a înjurat şi a dat pe gât restul lichidului din pahar. S-a întors brusc când m-a observat lângă el.

— Ce faci treză?

Tonul lui avea o notă de cruzime care nu mi-a plăcut deloc.

— Este ospăţul nostru de nuntă, am răspuns, confuză.

Brarn a întins braţul, iar paharul i-a fost umplut din nou. L-a băut şi pe acesta dintr-o înghiţitură.

— Sigur, bine.

S-a îndepărtat de mine. Nu ştiam ce altceva să fac, aşa că mi-am luat şi eu o băutură. Ochii mă usturau şi simţeam o nevoie disperată să fac ceva cu mâinile, altceva decât să-mi răsucesc pe deget verigheta cea nouă.

Vinul elfilor era tare şi ar fi trebuit să ştiu asta. Am băut un pahar, poate două, şi mi-am revenit în fire abia când mă învârteam pe ringul de dans, prinsă într-o mulţime de curteni.

Dar nu semăna deloc cu petrecerea pe care mi-o aminteam din prima noapte aici. Era stricată, ca laptele acrit. Muzica avea un ton minor ciudat, iar feţele vesele ale elfilor păreau, deodată, feţe de şacali. Podeaua de dans era murdară de sânge.

Am căutat sursa sângelui, îngrijorată că cineva s-a rănit şi ar avea nevoie de ajutor, şi atunci i-am văzut. Primii oameni pe care îi văzusem de aproape un an. Erau o duzină sau cam aşa ceva, toţi slabi, îmbrăcaţi în zdrenţe. Feţele lor erau goale, privirile înceţoşate, ca şi cum nici nu îşi dădeau seama că-şi dansaseră picioarele până la sânge. Fuseseră vrăjiţi de elfii care stăteau într-un colţ şi râdeau zgomotos de chinul lor. Iar acolo, pe

tronul lui, râzând alături de ei, era Bram.

Am fugit din cameră înapoi în dormitor, dar n-am încuiat uşa după mine.

Neputând să dorm, am aşteptat până a răsărit soarele. Mi-am smuls rochia de mireasă, mi-am pus rochia pe care n-o mai purtasem de când ajunsesem acolo şi am lăsat verigheta pe măsuţa de toaletă. Am mers tiptil prin castel, ale cărui coridoare le cunoşteam acum bine, şi am urmat scara în spirală, care se învârtea şi iar se învârtea, până am ajuns în întunericul umed al temniţelor.

Oamenii de la petrecere erau închişi acolo, în celule mici de piatră, acoperiţi de mizerie. Erau atât de slăbiţi, încât îşi puteau strecura braţele prin gratii, întinzând spre mine unghiile murdare.

M-au implorat să-i ajut, vorbind în accente ciudate. Pe unele abia le înţelegeam.

— De cât timp sunteţi aici? i-am întrebat.

Nici nu-şi mai aminteau. Dar fiecare dintre ei se născuse în anii 1400. îţi poţi imagina? închişi acolo de peste patru sute de ani?

— Ce an este? m-au întrebat.

N-am avut inimă să le spun că era 1848. Sau era? Timpul acolo părea ceva alunecos.

Proveneau dintr-o Anglie în care întâlnirile cu elfii erau comune. Părinţii le spuneau copiilor să stea departe de străinii înalţi din pădure şi să nu urmeze niciodată melodia ce părea să vină de nicăieri. N-au ascultat avertismentele şi au plătit preţul. Acum erau scoşi la suprafaţă în timpul petrecerilor pentru a fi folosiţi drept nimic mai mult decât un strop de vin al elfilor.

M-au implorat să-i eliberez. Eram primul om pe care-l văzuseră în patru secole. Şi ce puteam face?

Cheia celulelor era agăţată chiar acolo, pe un

cârlig, parcă pusă la vedere doar pentru a-i chinui şi mai mult. Le-am trecut cheia printre gratii, dar au făcut atâta zgomot descuind-o, încât gardianul s-a trezit. S-a năpustit spre mine, dar unul dintre oameni a trântit poarta celulei suficient de tare, încât gardianul s-a clătinat înapoi, iar eu am scăpat.

Am fugit cât de repede am putut, până când picioarele au început să mă ardă şi nu mai puteam respira. Am ieşit din palat şi înapoi în pădurea unde ajunsesem prima oară. Am lovit cu mâinile fiecare copac până au rămas însângerate şi zdrelite şi, în cele din urmă, ceva s-a deschis şi am fost scuipată în mijlocul Londrei, cu memoria ştearsă. îl iubeam. îl iubeam. Dar nu puteam rămâne.

Există două adevăruri pe care nu le ştiam atunci, dar pe care le ştiu acum.

Primul: nu există insultă mai mare pentru un elf decât să-l păcăleşti.

Al doilea: odată ce a ajuns să te iubească, nu te mai lasă să pleci.

Cleştele de fier cade cu zgomot pe podea, iar eu traversez camera spre masa mea de toaletă, nu învinsă, ci cu convingerea că asta va fi un alt fel de luptă. Verigheta mea este exact acolo unde am lăsat-o. Străluceşte în lumina muribundă a zilei, cumva neatinsă de praful care acoperă totul. Un alt licăr de metal îmi atrage privirea şi- mi duc mâna la oglindă, unde descopăr un colier agăţat de vârful ascuţit al ramei. Răsuflarea mi se taie când îmi cade în mâini, rece pe piele. îl ridic spre lumină, iar un strigăt sugrumat îmi scapă de pe buze. Este un colier cu

A,

un lanţ de aur şi un mic pandantiv I din perle. Ii

lipseşte o piatră şi are o gaură mică şi aurie, chiar în centru.

Cu mâinile tremurând, îl ascund la piept, sub corset, unde se odihneşte chiar lângă inima mea. Apoi îmi pun verigheta la loc pe deget şi aştept.

CAPITOLUL TREIZECI SI TREI

Mă întorc spre Emmett, aproape leşinând în braţele lui. Când ridic din nou privirea, Bram nu mai e nicăieri.

Mama stă pe primul rând, complet nemişcată, privind fix la mâna ei, acolo unde degetul mic, cel care i-a lipsit toată viaţa mea, a reapărut brusc.

Mă întorc spre stânga, unde se află însoţitoarele mele, şi o văd pe Olive uitându-se uluită la unghiile ei. îmi trec limba peste dinţi şi simt că măseaua care-mi lipsea s-a întors. Aşa se explică sângele din gură.

Un valet se apropie, dar nu reuşeşte să pună mâna pe mine. Mâinile i se transformă în praf, iar el se prăbuşeşte într-o grămadă pe podea, lăsând în urmă doar uniforma mototolită.

Ţipete isterice răsună când o duzină de valeţi se destramă în vânt.

Dintr-odată, din toate colţurile grădinii, garda reginei dă buzna, cu armele pregătite. Mă aştept s-o înconjoare pe regina Mor, s-o protejeze, dar fără niciun avertisment, ataca.

Regina Mor se zbate, iar magia ei străluceşte, doborând cinci gărzi deodată. Tatăl lui Emmett îşi aruncă trupul peste ea. Nu-mi dau seama dacă încearcă s-o răpună sau s-o protejeze. Scoate un strigăt sugrumat şi se retrage, iar cămaşa lui albă devine brusc stacojie de sângele proaspăt. Pata se

întinde rapid, iar el se albeşte la faţă. Privirea îi coboară spre cuţitul cu plăsele de aur, înfipt adânc în abdomen.

Regina Mor pocneşte din degete şi două gărzi se transformă în praf, dar nu le vede pe cele din spatele ei. în mâinile soldaţilor sunt lanţuri groase, iar în momentul în care metalul îi atinge pielea, pare să se prăbuşească, toată magia ei dispărând ca un fum. Şuieră, de parcă lanţurile îi ard pielea, şi se trezeşte trântită rapid la pământ. Gărzile îi târăsc trupul zbătându-se prin grădină şi pe alee, până dispare din vedere.

Haosul este atât de mare, încât cred că nici jumătate din invitaţi n-au văzut când au luat-o pe regină.

Emmett se repede la Edgar.

— Tată! strigă, lipindu-şi fruntea de umărul prinţului consort Edgar. Tată?

Emmett se dă înapoi, cu mâinile pline de sânge.

Edgar trage o ultimă respiraţie şuierătoare.

— Ajutor! strigă Emmett prin vacarm. Să mă ajute cineva!

încearcă să oprească sângerarea cu mâinile, dar e inutil.

— Nu, te rog! spune, plângând. Abia te-am regăsit.

Edgar ridică mâna şi-i mângâie faţa fiului său.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Trage o ultimă suflare zgomotoasă, apoi moare, în jurul nostru, totul este un haos de ţipete şi panică.

— Emmett!

îl trag de braţ să se ridice.

— Te rog, trebuie să plecăm, nu e sigur aici!

Privesc spre altar, unde Marion şi Faith stau

încremenite de teroare. Olive şi Emmy au dispărut în mulţime.

— Unde-i Lydia? strig.

Dar nimeni nu-mi răspunde. Cercetez mulţimea şi-i văd pe părinţii mei.

— Aţi văzut-o pe Lydia? îi întreb.

— Credeam că e cu tine, îmi răspunde tata.

— Mergeţi acasă! îi îndemn. Plecaţi acum! Baraţi uşile şi nu le deschideţi pentru nimeni în afară de mine, Emmett sau Lydia!

Mama mă sărută pe obraji.

— Nu vreau să te las aici.

— Vin imediat ce o găsesc pe Lydia.

O minciună.

Emmett stă lângă mine, acoperit de sânge, tăcut şi

A,

şocat. II trag de mână.

Va fi timp să-l jelim pe Edgar, să ne dăm seama cum să luptăm, dar pentru moment ne-am întors exact unde eram în noaptea în care ne-am întâlnit.

— Sora mea lipseşte.

îmi ridic poalele rochiei de mireasă, care acum e îmbibată de sânge, şi fug.

Alerg spre relativa intimitate a copacilor care înconjoară oranjeria, dar, dincolo de grădină, aud zgomotul metalic înfiorător al oţelului lovind oţel. Cetăţenii au ajuns deja la porţi, şi în curând vor veni şi mai mulţi.

Lydia.

Caut să-mi pun ordine în gândurile împrăştiate. Ultima dată când am văzut-o, mergeam împreună pe culoar. Unde-i Bram? E în siguranţă? Am obţinut ce ne-am dorit, dar de ce merge totul atât de prost?

Liniştea oranjeriei este tulburătoare după ţipetele din afară. Nu se aude nimic altceva decât foşnetul frunzelor, dar, brusc, percep o voce joasă, familiară.

După colţ, îl găsim pe Bram, cu cercul de aur pe cap, înconjurat de garda reginei. Nu ne observă la început, prea ocupat să dea ordine.

— Asiguraţi-vă că sunt cel puţin şase gărzi în permanenţă la Turn. Pot să aduc mai mult fier, dacă e nevoie, dar ar trebui să aveţi destul. Securizaţi poarta vestică şi asiguraţi-vă că...

Se opreşte când ne vede.

— O, Emmett, Ivy, ce surpriză plăcută!

Face un gest către garda reginei – de fapt, garda regelui, acum, presupun.

— Lăsaţi-ne singuri!

— Ce se întâmplă? întreb.

— Aţi obţinut ce aţi vrut.

Emmett ezită, confuz.

Bram doar zâmbeşte.

— Credeţi că nu ştiam de micile voastre planuri şi uneltiri? Asta îmi place la oameni. Credeţi că sunteţi foarte deştepţi, şi este cu adevărat o plăcere să vă urmăresc.

— Ştiai? întreabă Emmett.

— O, ştiu de mult. Tatăl tău face mereu atâta zgomot în biblioteca lui. Era amuzant să vă privesc.

— De ce nu mi-ai spus?

Bram se gândeşte un moment.

— Pentru că aveam atâtea alte lucruri de făcut. Nu e uşor să fii şi rege, şi prinţ. Atâtea sarcini la un loc! Minciuni de ţinut în ordine! N-am văzut necesitatea de a mai adăuga ceva pe lista mea. Nu când voi deja făceaţi totul pentru mine.

— Rege? întreb.

— Ţine ritmul! zice Bram şi bate din palme. Uşa către Cealaltă Lume – v-am spus totul despre ea, despre cum mama mea a fermecat-o să se deschidă doar pentru mine? N-am renunţat niciodată la coroana mea de acolo. Am venit aici să redeschid uşile dintre lumile noastre pentru toţi.

Tremur, îngrozită şi confuză.

— Credeam că tatăl tău este regele.

— Bătrânul ăla plictisitor? L-am omorât acum – îşi numără pe degete – trei sute de ani?

— Credeam că nu poţi minţi, spune Emmett.

Bram râde din nou, acel râs minunat pe care l-am auzit de o sută de ori, dar care acum îmi sună atât de diferit!

— Asta a fost ideea mamei mele, probabil cea mai bună pe care a avut-o vreodată. A fost un zvon pe care l-a

răspândit despre noi cu secole în urmă. E foarte convenabil să ai oameni care cred că spui mereu adevărul.

Totul se învârte cu mine, iar genunchii mi se înmoaie. Emmett e alb ca varul.

Mă gândesc la desenele cu Brarn, împrăştiate pe podeaua dormitorului meu.

— Unde-i sora mea? îl întreb.

Brarn zâmbeşte.

— în siguranţă. Sunt destul de ataşat de ea, să ştii.

Mă arunc asupra lui, hotărâtă să-i scot ochii cu mâinile goale, dar Emmett mă ţine, în timp ce mă zbat, urlând şi lovind.

— Spune-mi unde e, nemernicule! Dacă i-ai făcut rău, te omor! Te omor!

Râsul lui Bram răsună, amplificat de pereţi.

— E bine! Jur!

Face un pas înapoi, iar expresia i se schimbă, trecând cu privirea de la mine la Emmett şi la cum stăm împreună.

— Totuşi, mai rămâne de rezolvat problema cu voi doi.

— Ţi-am spus că...

— Nu mă minţi! tună Bram către Emmett. Ţi-am spus deja să nu mă minţi în legătură cu ea.

— Nu e nimic. Te iubesc! îl mint. Te iubesc, hai doar să intrăm, bine?

Fac un pas spre el, dar Emmett mă apucă de mânecă, iar eu ezit.

— V-am auzit în noaptea aceea, spune Bram.

Sângele mi se scurge din obraji.

Emmett face un pas înainte, interpunându-se între mine şi Bram.

— A fost vina mea. N-o învinovăţi pe Ivy.

Bram râde din nou.

— M-am gândit să-l omor pe unul dintre voi, dar atunci nu eram căsătoriţi, aşa că am decis să trec peste.

A,

— A fost o greşeală, o singură dată. Iţi voi fi devotată, te rog, nu-l răni! îl implor.

— Desigur că nu.

Bram se întoarce spre garda regelui, iar pentru o clipă simt cum uşurarea îmi pulsează prin vene. Eu şi Emmett ne întoarcem să fugim, dar Bram pocneşte din degete.

— Nu atât de repede! Nu se cade ca virtutea reginei Angliei să fie compromisă astfel. Nu pot să mă prefac că nu ştiu de o aventură care are loc chiar sub acoperişul propriului meu palat. Ce umilinţă pentru mine! Cum ne-am putea aştepta să mă ia cineva în serios? Trebuie să scap de unul dintre voi.

— Nu! ţip, dar Bram pocneşte din nou din degete, iar vocea îmi dispare.

— Lasă-mă să termin! spune Bram rece. Ivy este tentantă, însă soţiile sunt o afacere dificilă, dar au utilitatea lor. Pe de altă parte, tu, Emmett, mi-ai făcut deja o mare parte din muncă. Desigur, cu reputaţia ta, nimeni nu va pune la îndoială faptul că ai dispărut undeva, la o casă de ţară, înecându-ţi amarul în alcool.

Face un semn către gărzi.

— Luaţi-1!

Genunchii mi se prăbuşesc la podea şi urlu fără sunet. Emmett se zbate împotriva celor patru gărzi care-l înconjoară, închizându-i lanţuri grele de fier în jurul braţelor şi picioarelor.

îl târăsc aproape până la uşă, când Bram pocneşte din nou din degete, iar aceştia se opresc.

A,

— îmi pare rău, Emmett! Să spunem că am sindromul copilului unic. Nu-mi place să împart.

Emmett îşi înfige călcâiele în podea, luptându-se cu gărzile. Nu-l priveşte pe Bram, ci pe mine.

— Ai grijă! Fă tot ce spune! îmi pare rău! Te

iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Uşa se trânteşte în urma lor, lăsându-mă singură cu Bram.

îşi verifică ceasul de buzunar.

— Am o lovitură de stat de organizat, dar o să discutăm mai târziu, da?

Face un gest cu mâna, iar vocea îmi revine. Gâfâi, înecându-mă în lacrimi şi cuvinte nerostite. îşi întinde mâna şi mă ridică în picioare. De atât de aproape, ochii lui cenuşii strălucesc ciudat, iar pupilele îi sunt dilatate, de parcă ar fi beat.

— îmi pare rău pentru toate astea! spune vag, pe urmă mă sărută pe obraz.

Iese prin tuneluri, dar eu trec în fugă de uşa de la intrare, sperând să descopăr unde-l duc gărzile pe Emmett, însă nu se mai vede nici urmă de el.

Le observ pe Marion, Emmy, Faith şi Olive, înghesuite sub un stejar, îngrozite.

— Ivy! mă strigă.

Alerg spre ele. Mergem apoi împreună la Caledonia Cottage. Blocăm uşile cu mobila şi zăvorâm ferestrele.

Le explic totul, despre complotul pentru desemnarea Reginei Lunii Mai, despre mine şi Emmett, despre mărturisirea lui Bram şi capturarea lui Emmett.

Mi se învârte capul ştiind că Bram e aici, la Palatul Kensington, şi se preface că e un tânăr obişnuit de nouăsprezece ani, doar pentru a trece apoi prin portal ca să stăpânească o curte nemiloasă ca un rege nemuritor.

— Şi acum ce facem? întreabă Olive din locul unde s-a ghemuit, învelită în pătură lângă foc.

— Voi staţi aici, în siguranţă. Dar eu mă duc să-l găsesc pe Emmett.

CAPITOLUL TREIZECI SI PATRU

5

În ce putem vedea prin ferestre, afară, la porţile palatului, a început o revoltă. Torţele ard şi sute de oameni cer cu disperare o audienţă cu regina, strigând unii peste alţii, astfel încât totul se transformă într-un vuiet de voci furioase.

— Nu te las să mergi singură! spune Faith.

Marion îşi pune mâna pe umărul ei şi încuviinţează.

— Dacă mergi, mergem şi noi!

— Să nu uitaţi că urăsc din tot sufletul să fiu lăsată pe dinafară, adaugă Emmy.

Olive îşi şterge lacrimile.

— Bine! Să mergem!

— Nu vă pot garanta siguranţa, spun, copleşită de emoţii.

Faith îşi trage mantia.

— Nu e timp de discursuri. Am înţeles. Hai!

Urmăm o potecă prin Kensington Park, care ne scoate pe o străduţă liniştită, luminată de lună, departe de revolta de la porţi.

— A spus ceva despre Turn, explic.

Era ceea ce am auzit când l-am surprins vorbind.

Tumul Londrei este în partea cealaltă a oraşului. Ne-ar lua ore întregi să ajungem acolo pe jos, şi nu avem atâta timp, aşa că riscăm să chemăm o trăsură. Nu formăm tocmai un grup discret, fiindcă eu încă sunt îmbrăcată în rochia mea de mireasă, iar celelalte fete în rochiile lor de domnişoare de onoare, dar nu avem altă opţiune.

Prin geamul trăsurii, Marion îi trece vizitiului un teanc gros de bani.

— La Turn, şi încă ceva în plus dacă păstrezi discreţia despre cursa asta.

Vizitiul îşi atinge cozorocul pălăriei în semn de respect.

Străzile Londrei sunt liniştite în noaptea asta, de parcă toţi cei care nu iau parte la revolta de la porţile palatului s-au baricadat în casele lor. Trăsura e atât de aglomerată, încât Olive trebuie să stea în poala mea.

Vizitiul ne lasă pe străzile întunecate, pavate cu piatră cubică, în umbra Turnului Londrei. Mirosul Tamisei este greu şi apăsător în seara asta.

Olive mă ia de mână.

— Hai!

La porţi ne întâmpină un gardian yeoman cu o baionetă în mână.

— Nimeni nu intră sau iese în noaptea asta! latră el, fără să ne privească.

Mă îndrept de spate, încercând să par cât mai impunătoare, deşi sunt cu un cap mai scundă decât el.

— Ştii cine sunt?

Privirea gardianului coboară spre mine.

— Sunt regina Ivy, soţia regelui Bram. Te rog, nu-mi irosi timpul cu prostiile astea!

Gardianul ezită, iar eu privesc rece.

— Ai de gând să ne ţii aici toată noaptea? Soţul meu va afla despre asta.

După un moment, gardianul apucă un set gros de chei metalice, descuie porţile şi ne face semn să intrăm.

Tumul este întunecat şi tăcut. Singurul sunet este cel al valurilor Tamisei care se sparg la

Poarta Trădătorilor şi al croncănitului corbilor care ne privesc de sub streşini.

E ca şi cum am fi urmăriţi de fantome când ne strecurâm prin Turn.

Ne împărţim în două grupuri: Marion şi Faith caută într-un capăt, iar eu, Olive şi Emmy căutăm în celălalt. Ne

întâlnim din nou la mijloc, pe peluza Turnului.

Nu l-au închis în celulele din subsol, nici în apartamentele reginei sau în turnurile de pe metereze. Mai rămâne un singur loc de verificat.

— Emmett? şoptesc.

Singurul răspuns e un croncănitul unui corb aşezat pe vechiul turn.

Treptele abrupte şi în spirală ale Turnului Wakefield sunt luminate de o singură torţă pâlpâitoare.

— Asta e un semn bun, spune Emmy.

— Ah, da, sunt plină de speranţă! încerc să glumesc, dar cuvintele îmi ies la fel de speriate pe cât mă simt.

— îmi pare rău! îi spun lui Faith în timp ce începem să urcăm.

Ea se opreşte pe scări.

— îmi pare rău că nu ţi-am spus adevărul, că nu l-am împins pe Emmett să fie mai sincer cu tine şi că te-am văzut ca pe o rivală, când ar fi trebuit să te susţin.

Nu e momentul potrivit, dar trebuie să o spun.

Faith zâmbeşte trist.

— Totul e iertat. Hai să-l luăm pe băiatul tău, da?

La uşă sunt doi gardieni, dar le ordon să aştepte la baza scărilor.

Camera mică din vârful turnului e luminată doar de o rază de lună care pătrunde printr-o fereastră îngustă de tragere.

Gratiile celulei par noi, de parcă ar fi fost instalate recent, iar în spatele lor, stând complet nemişcată, nu este Emmett, ci regina Mor.

Perfecţiunea ei e tulburătoare, şi arată impecabil, chiar şi aici. Mă uimeşte cât de tânără

pare, lipsită de podoabe şi bijuterii. Părul lung, brunet, îi cade în şuviţe peste umerii ascuţiţi, iar mâinile îi sunt acoperite de sânge uscat. Sângele lui Edgar.

Oftează când ne apropiem de celula ei.

— Iarăşi voi?

Mă aşez pe podeaua rece, cât de aproape de gratii pot, iar celelalte fete se lasă jos lângă mine.

— Unde este Emmett?

Ceva asemănător tristeţii îi trece peste chip ca o briză.

— L-a luat pe Emmett?

— Nu-i aici? o întreb.

— Sunt singura prizonieră aici în noaptea asta.

Speranţa mi se năruie.

— Ştiu că poţi minţi, îi spun, dar, dintr-un motiv anume, nu cred că o faci.

Asta îi atrage atenţia.

— Asta înseamnă că ai vorbit cu Bram?

— Aş vrea să aud povestea de la tine, spun.

— Credeam că fac ce era mai bine, spune ea. Nu ştiam în ce se va transforma, Trebuie să înţelegi, nu este complet rău.

— Emmett l-a iubit şi a fost trădat.

Mor mă priveşte cu milă.

— Asta a fost mereu marea slăbiciune a lui Emmett. Era atât de înfometat de dragoste, încât nu vedea defectele celor care i-o ofereau. Tatăl lui a fost mai mult decât dispus să vă lase pe amândoi să vă riscaţi viaţa pentru cauza lui fanatică.

— Ştiai? întreb.

— Oameni ca tatăl lui au existat atât timp cât am domnit eu. Rebeliunea nu e ceva nou.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu Edgar? o întreb.

— Pentru că nu i-am înţeles adevăratele motive până când nu mi-a devenit deja soţ. Chiar mă ataşasem de el. Mi s-a părut un mare inconvenient să-l omor.

— Dar tot l-ai omorât până la urmă.

Nu răspunde, dar, pentru o fracţiune de secundă, tristeţea răzbate de dincolo de masca ei de detaşare rece.

— De ce nu ne-ai oprit? o întreb.

— Nu aţi fost niciodată o adevărată ameninţare.

— Dar am fost, nu-i aşa? Am descoperit că încercarea de a o desemna pe Regina Lunii Mai era cheia pentru a încălca termenii înţelegerii tale.

Regina râde de noi ca de nişte copii. Şi, pentru ea, exact asta suntem.

— Crezi că aş fi lăsat încercarea aceea să aibă loc dacă ar fi existat vreun risc? Nu. Riscul venea de la propriul meu fiu. încă era regele Lumii Celeilalte, lucru pe care nu-l ştiam. Am crezut că spune adevărul când a venit la mine, distrus, acum câţiva ani, cu o poveste despre cum

A,

tatăl lui l-a alungat. II iubeam prea mult ca să văd dincolo de minciunile lui. Nu ştiam că atunci când se va căsători, mireasa lui va deveni atât prinţesă a Angliei, cât şi regină a Lumii Celeilalte. Nu conta ce fată alegea. Acesta avea să fie oricum deznodământul. Acum înţeleg de ce era atât de nerăbdător să se însoare.

Regina Lumii Celeilalte. Cuvintele ei mă copleşesc şi o parte îngrozitoare din mine e tentată să râdă. Am obţinut ceea ce mi-am dorit mereu când eram copil, dar acum aş face orice să desfac totul.

— Acesta a fost mereu planul lui? întreb.

Regina Mor se lasă pe spate, sprijinindu-se de peretele celulei, şi îşi întinde picioarele în faţă.

— Cu mult înainte ca tu, părinţii tăi sau bunicii tăi să vă naşteţi, portalul dintre lumile noastre era deschis. Poporul meu putea trece liber, după bunul său plac. Şi, vai, cât le plăcea asta oamenilor! Dar la curtea Lumii Celeilalte, elfii nu-i spuneau Anglia. Ci Terenul de Vânătoare. Neamul meu se plictiseşte uşor şi a folosit mult timp oamenii ca pe nişte jucării. Jocurile erau

sângeroase, iar oamenii pierdeau întotdeauna. Situaţia a devenit atât de rea, încât poporul meu a provocat un război civil printre oameni şi apoi a stat prin copaci, urmărind luptele ca pe un spectacol distractiv. Nu mai puteam dansa la petreceri, unde podeaua era atât de sângeroasă încât alunecam. Nu mai suportam să zâmbesc de pe tronul meu când alt curtean aducea un om vrăjit pentru distracţia mea. Nu mai era amuzant. Era dezgustător! Oamenii mei erau pe jumătate ieşiţi din minţi tot timpul, îmbătaţi de emoţiile umane. Era complet lipsit de demnitate. Am anunţat la curte că portalul dintre lumea noastră şi Terenul de Vânătoare se va închide. Dar au fost mulţi care n-au privit cu ochi buni decizia asta. Fiul meu se număra printre ei. Era tânăr atunci şi, împreună cu un grup de curteni care gândeau la fel, a organizat o lovitură de stat. L-a pus pe tatăl lui pe tron, dar asta a făcut întotdeauna parte din planul lui. Bram a jucat un joc de lungă durată. Nu mi-am dat seama ce avea să urmeze. N-am anticipat nici ce s-a întâmplat în

A,

seara asta. Presupun că asta e marea mea slăbiciune. întotdeauna voi crede ce e mai bun despre el. Când grupul de trădători a cucerit palatul în noaptea aceea, am avut suficient timp să fug şi o să cred mereu că a fost intenţionat. Am fugit în pădure. Ultimul meu act acolo, ca regină, a fost să vrăjesc portalul dintre lumea noastră şi a voastră. L-am fermecat astfel încât doar membrii familiei mele să A,

poată trece prin el. întotdeauna am păstrat speranţa că Bram va veni la mine şi că am putea fi din nou o familie. Sub toată ambiţia lui, are o inimă bună. Când am trecut prin portal pentru

ultima dată, am ajuns pe câmpul de luptă al regelui Eduard. Poţi să mă învinovăţeşti pentru asta, dar mă obişnuisem să fiu regină. Nu aveam nicio dorinţă să fiu doar o vrăjitoare în pădure. îmi doream un castel. Aşa că am făcut primul meu târg cu oamenii. Şi nu regret deloc. Când Bram a trecut prin portal acum patru ani, a venit la mine în genunchi. Mi-a spus că-i pare rău pentru lovitura de stat, că fusese manipulat de tatăl lui, că o regretă şi că-i era dor de mine. Mi-a spus că şi el fusese detronat într-o lovitură de stat de o familie rivală – astfel de lucruri sunt destul de comune în Lumea Cealaltă – şi m-a implorat să-i ofer adăpost. Era tot ce visasem timp de patru sute de ani de singurătate. L-am primit cu braţele deschise.

— De ce să spui că e atât de tânăr? întreb.

— Oamenilor nu le place să li se reamintească mortalitatea, continuă Mor. Am considerat că e mai bine ca voi să-l vedeţi pe Bram ca fiind mai apropiat de voi. Astfel i- ar fi fost mai uşor să se integreze în societatea londoneză şi în viaţa de la curte, fără ca oamenii să se teamă de el.

Stomacul mi se strânge.

— Câţi ani are?

Regina flutură vag din mână.

— Nu mai numărăm după o mie.

Lângă mine, Olive tresare.

— A spus că încă este rege în Lumea Cealaltă. A făcut naveta între cele două lumi, observ eu.

— Acum ştiu asta, spune regina Mor. L-am iubit prea mult ca să-l suspectez.

— Cum poate să conducă acolo şi să petreacă atât de mult timp aici?

— Timpul funcţionează diferit acolo, explică

regina Mor. Ceea ce aici înseamnă doar câteva ore, acolo pot fi zile.

— Acum, că Bram este rege, am putea renunţa la sistemul de târguri, spune Olive cu speranţă. Ar putea fi un conducător drept şi corect. Am putea deschide o nouă eră a democraţiei şi egalităţii, exact aşa cum îţi doreai, Ivy.

Mă întreb dacă celelalte fete mai cred că există ceva bun în el. S-a priceput de minune să fie exact ceea ce avea nevoie fiecare dintre noi.

Regina râde din nou.

— Inima ta blândă o să-ţi aducă pieirea, Olive Lison- bee. Bram nu este aici ca să inaugureze vreo nouă eră. Face voia curtenilor lui din Lumea Cealaltă. Este aici să redeschidă portalul. Se concentrează doar pe asta.

Ceva ce nu este tristeţe, dar foarte aproape de ea, îi apare în ochi.

— Pregătiţi-vă pentru ce urmează! spune ea şi se întoarce spre mine. Şi tu, Ivy Benton. Eşti mai puternică decât crezi. Ai fost mereu preferata mea.

— Am putea s-o ucidem acum, să ne luăm revanşa, sugerează Faith.

— O să aveţi nevoie de mine, răspunde regina pe un ton glacial.

Noi cinci stăm în picioare, acum mai înalte decât ea, care şade în celula de piatră.

— Atunci, o scuză, spune Marion. Cere-ţi iertare pentru ce ne-ai făcut!

Privirea de oţel a reginei Mor trece peste noi, una câte una.

— Nu-mi pare rău deloc!

— De ce nu? întreabă Emmy.

Regina Mor aproape că zâmbeşte.

— Uitaţi-vă cât de puternice v-am făcut.

— Dar ce spui despre Greer? şopteşte Olive cu voce răguşită. Despre ce i-ai făcut prietenei noastre?

Regina face un gest scurt cu mâna, ca şi cum ar alunga o muscă.

— A fost o noapte lungă şi sunt obosită.

Se aud paşi grei pe treptele de piatră. Emmy aleargă spre uşă şi se propteşte în ea, dar gărzile împing din ce în ce mai tare să intre.

— Mai am doar o întrebare înainte să plecăm, spun. Unde a fost Lydia?

— Deja ştii răspunsul la întrebarea asta.

Mă gândesc la mine însămi, pierdută, îngheţată şi singură, căutând o uşă spre Lumea Cealaltă în noaptea în care l-am întâlnit pe Emmett. Am avut dreptate tot timpul.

— De ce ai trimis-o acolo?

Regina închide ochii, respingându-ne.

— Mă plictisisem.

„După o eternitate, tot ce rămâne este plictiseala sau absenţa ei.”

Dar ceva în explicaţia ei sună greşit. Pentru prima dată în seara asta, nu sunt sigură dacă o cred.

CAPITOLUL TREIZECI SI CINCI

5

Garda regelui năvăleşte în încăpere, cu spadele scoase, şi ne escortează pe toate cinci afară din Turn şi înapoi la Palatul Kensington.

— Din ordinul Maiestăţii Sale, latră unul dintre ei, nu aveţi voie să părăsiţi din nou Kensington! Niciuna dintre voi!

— Emmett! strig când mă târăsc afară din Turn.

Dar nu primesc niciun răspuns, doar zgomotul apei care se loveşte de mal şi croncănitul unui corb ridicat de vânt. Nu ştiu unde-i Emmett, dar nu-i aici.

La porţi, mai multe gărzi încearcă să ţină piept mulţimii, care a crescut şi mai mult. Marea violentă de oameni zgâlţâie trăsura când trecem prin ei, iar mâinile lor lasă urme disperate şi transpirate pe geamuri.

— Vă rugăm, Maiestatea Voastră! strigă ei când mă zăresc înăuntru. Vă rugăm!

Cineva aruncă o piatră şi sparge un geam, împrăştiind cioburi peste Faith şi Olive.

Mă tem că trăsura o să se răstoarne, dar porţile scârţâie, deschizându-se suficient cât să trecem, iar mulţimea este împinsă înapoi.

Gărzile ne ajută să coborâm şi mă aştept să ne încuie în Caledonia Cottagge, dar se împrăştie, lăsându-ne singure.

De peste peluză, se aude o explozie. Ne uităm

panicate una la alta şi alergăm peste iarbă, dar nu găsim un câmp de luptă, ci o petrecere în toată regula. Focuri de artificii explodează într-un curcubeu de culori deasupra palatului, lăsând o ploaie de scântei în urmă.

— Dacă vreţi să fugiţi, vă sugerez s-o faceţi în seara asta, le spun celor patru fete.

— Tu rămâi? mă întreabă Marion.

Orice expresie trece peste faţa mea trebuie să-i fie un răspuns suficient. Dacă Lydia şi Emmett sunt cu adevărat închişi în Lumea Cealaltă, aşa cum mă tem, atunci bunăvoinţa lui Bram este singura mea şansă de a-i aduce înapoi.

— Atunci rămânem şi noi, spune Marion hotărâtă.

îmi croiesc drum prin mulţime ca să-mi găsesc părinţii. Mi se oferă pahare de şampanie şi sunt oprită la fiecare câţiva paşi pentru a primi felicitări entuziaste. E o privelişte ciudată, mulţimea fără deghizările oferite de târgurile fiecăruia. Bărbaţii sunt mai scunzi, femeile au feţe mai late şi mai puţin rafinate. Unii, se pare, au plecat panicaţi după ce târgurile s-au desfiinţat, dar majoritatea au rămas să petreacă, nepăsători.

îmi găsesc părinţii, beţi morţi, în jurul unui foc de tabără alături de un grup de prieteni.

— Ivy, degetul meu!

Mama îşi mişcă mândră degetul mic spre mine.

— Ai văzut-o pe sora ta? întreabă ea.

— De ce sunteţi încă aici? V-am spus să vă întoarceţi acasă.

Mama nu face decât să râdă.

— Dar ne distrăm atât de bine!

Este ceva ciudat la petrecere, ceva care nu sună bine. Vărs şampania pe care am primit-o pe iarbă,

iar aceasta sfârâie uşor când atinge pământul.

Pe măsură ce se ivesc zorii şi petrecerea se stinge, n- avem altă opţiune decât să ne retragem în camerele noastre şi să aşteptăm să vedem ce va aduce ziua.

Celelalte fete îşi găsesc părinţii, dar se întorc la Caledo- nia Cottagge ca să doarmă, nevrând să-şi rişte siguranţa
încălcând ordinele.

Accept ca un valet să mă conducă în noile mele camere, aflate în acelaşi apartament cu ale lui Bram. Sunt tulburător de tăcute, fiindcă Bram încă lipseşte. Poate că e doar o speranţă zadarnică, dar mă gândesc că poate s-a hotărât să se întoarcă în Lumea Cealaltă şi să ne lase pe toţi în pace.

Mă strecor prin holurile goale ale palatului până în camera lui Emmett, iar inima mi se frânge la vederea ei. Pig stă ascuns sub păturile lui, speriat de zgomotul artificiilor. Tremură când îl iau în braţe.

— Hai aici, micuţule! O să-l aşteptăm pe tatăl tău împreună, bine? îi şoptesc.

îl duc pe Pig în camera mea, unde se aşază lângă mine în pat, corpul lui mic şi cald fiind singura alinare pe care o am.

La final, epuizarea învinge şi adorm. Mă trezesc când soarele străluceşte puternic prin ferestre. E deja după- amiază târziu.

Urmează un moment groaznic de conştientizare când îmi amintesc evenimentele din noaptea trecută. Privesc în jos, la verigheta de aur care îmi înconjoară degetul inelar, şi mă abţin cu greu să n- o arunc în foc. Acum e momentul să fiu curajoasă.

Privesc pe fereastră şi văd o zi perfect liniştită de vară. Grădinile sunt calme şi tăcute. Mulţimea

de la porţi a dispărut.

Mă înfăşor într-un halat şi cobor scările în picioarele goale.

Se aude o muzică ciudată venind din sala de recepţie, aceeaşi melodie de vioară de la ceaiul reginei.

De sus, din capătul scărilor, privesc sala aurită. Este plină cu zeci şi zeci de fiinţe din Lumea Cealaltă, îmbrăcate într-un curcubeu pastelat de culori. Rochiile femeilor au mâneci-clopot atât de lungi, încât ating podeaua, iar bărbaţii poartă haine vibrante, cu broderii complexe, exact ca ale lui Bram. Unii poartă eşarfe făcute din obiecte ciudate – furculiţe, plase de pescuit sau saci de făină brodaţi cu fir de aur.

Râd şi dansează pe melodia veselă, ca şi cum totul ar fi o mare sărbătoare. Sunt uimită de cât de inumani par. Văzându-i pe toţi împreună, ca grup, e mai uşor să le observ membrele prea lungi, feţele tulburător de perfecte, urechile ascuţite. Nu-mi vine să cred că am crezut vreodată că Bram ar putea trece drept unul de-al nostru.

Şi apoi îmi dau seama. S-a terminat. A deschis uşa dintre lumile noastre.

Pe podea este sânge, ca şi cum cineva ar fi vărsat o găleată plină, dar nu pot identifica sursa.

Bram stă în faţa încăperii, cu un pocal de aur în mână, înconjurat de curteni linguşitori. Pe cap poartă o coroană de viţă de smarald, iar dintr-o ureche îi atârnă un cercel asortat.

Mă zăreşte şi un zâmbet larg îi apare pe faţă. Ridică pocalul spre mine.

— Soţia mea!

Curtenii elfi îşi ridică paharele cu zâmbete

ascuţite şi înfometate.

Bram urcă treptele din câţiva paşi mari şi mă ia de braţ.

— Hai, soţie! Am foarte mulţi prieteni noi pe care vreau să ţi-i prezint. Să începem!